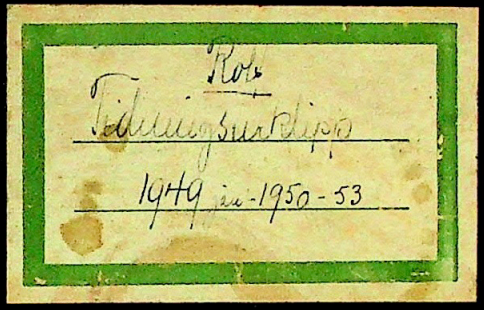

Rob
1949 in-1950-53

07-0004

Expressen 13 dec 1949

Rolf Blomberg både lyckades och misslyckades i sina anträngningar att komma i kontakt med aucaindianerna i Ecuador, om man bortser från den vita rasen, ett av de få folkslag på jorden som upprätthåller permanent fiendskap visavi omgivningen. Han och hans följeslagare fick en skur aucaspjut över sig ,men det var allt. Indianerna kände sig inte upplagda för närmare bekantskap. Men om man känner Blomberg rätt ger han sig inte förrän han rökt fredspipa eller något i den stilen med den mordiske aucahövdingen Mulpa.

Framstöten in på aucaområdet blev alltså ett halvt misslyckande, men dess litterära resultat "Vildar" motsvarar de fordringar man vant sig att ställa på författarens rapporter från diverse otillgängliga hörn av jordklotet. Boken är lättläst, spännande och upplysande, idealisk som populärvetenskaplig lektyr på det geografiska området.

Göteborgs Nya Tidning Nr. 1-2 1950

07-0003

1147-1-2

Nya Smålands uppläckt av professor Lusidor Pupplund. Illustrerad av Rolf Blomberg. Gebers. Sensationsrik bilderbok för små och stora.

Stockholms Tidning 15/1 1949

07-0003



Fru Emmita Blomberg i svärföräldrarnas hem i Stocksund.

EN SVARTHARIG DAM från Ecuador i en svensk snödriva är ingen tråkig syn. Vi upplevde den härom dagen utanför arkitekt David Blombergs vackra gård i Stocksund, och damen var fru Emmita från Quito, maka till sonen i huset, forskningsresanden Rolf.

Fru Emmita gjorde just sin debut på det nordiska fortskaffningsmedlet sparkstötting och ansåg att sämre kommunikationer hade hon varit med om. Dessutom ansåg hon ett och annat om oss och vårt land, som hon redan med piggögd vakenhet hunnit studera under detta sitt första Sverige-besök.

Hon undrar om vi inte månne är rätt materialistiskt inställda, detta främst för att vi är så kolossalt glada i mat. När vi är borta på en bjudning, tackar vi ju inte för en trevlig afton utan för god mat, först i högstämda tal vid bordet, så när vi går och till slut när vi ringer och är artiga mot värdinnan.

★

— JAG SKULLE VILJA SÄGA, att ni svenskar blir lika entusiastiska inför ett välfyllt middagsbord som vi hemma i Ecuador inför vacker musik, säger hon, som kommer från de 100 officiella helgdagarnas land, där livsrytmen är så olik vårt hetsiga tempo som en mulåsnas stilla lunk ett dollargrins 100-kilometersspeed.

Stockholms Tidningen 21/1 1950

07-0004

Lyssna i dag kl. 14,10

"Den är så otroligt spännande och så rasande rask och trevligt skriven, att man inte kan annat än ryckas med",

skrev Gunnar Fröseli i AB. om Rolf Blombergs fenomenala reseskildring "Vildar". Författaren läser kl. 14.10 ett avsnitt ur boken.

Rolf Blomberg

VILDAR

10:e tusendet

Gebers 14:50 inb. 19:50

07-0003-1

I ECUADOR VET NÄMLIGEN befolkningen att leva ett behagligt liv. Ingenting — inte ens en veckas extra betalning — kan exempelvis förmå dem att arbeta på en måndag. Och de ser med en gammal vis ras' hela förakt på de nordamerikanska miljonärerna, som kommer flängande till Ecuador i flygmaskin, ränner och arbetar den korta stund de är där och sedan rusar tillbaka igen.

När har en miljonär tid att njuta av sina pengar? undrar Ecuador-bon, som aldrig har lärt sig förstå meningen med ordspråket att tid är pengar. Tiden är nämligen något som man frikostigt slösar med i detta soliga land, där rosor plockas på kalljord året runt, där befolkningen dansar och sjunger och inte bekymrar sig stort om morgondagen.

★

— MEN ECUADOR är de stora kontrasternas land, säger fru Emmita. Där kan man färdas på en backig och smal och slingrande väg för att plötsligt komma fram till ett hypermodernt flygfält. Där möter man på en gata i Quito en dam i hyperelegant paristoalett och trax bakom henne kommer en indiankvinna i hemvävda kläder, likadana som generation efter generation av hennes förfäder tillverkat. Det skulle aldrig falla indiankvinnan in att avundas pariseelegansen.

★

OCH KVINNANS PLATS i Ecuador är utelutande en — hemmet Yrkesarbetande kvinnor finns knappast alls, fast fru Emmita själv hör till undantagen, hon arbetade under kriget på brittiska legationen, och har just debuterat som författarinna — med en resebok på engelska — fast spanska är hennes modersmål. När det gäller kvinnans ställning anser hon att Ecuador är ungefär 150 år efter sin tid men eftersom landet som självständig nation bara räknar 128 år, har det ju tiden för sig.

Och skulle hon till slut försöka sig på att förklara skillnaden mellan Ecuador och Sverige som de flesta svenskar ber henne om, säger hon: att Sverige har allt som Ecuador inte har, och Ecuador har allt som Sverige inte har. Vi har alltså kylskåp, dammsugare, telefoner med flera tekniska hjälpmedel. Ecuador har solsken, syafrukter, evig blomsterprakt och musik.

Men finge hon välja, valde hon nog helst kylskåpen och dammsugarna, fast hon fick ta snön och kylan med på köpet.

07-0003-3

Temas Orientalistas

FUE CONCRETADA LA EXISTENCIA DE LOS AUCAS FEROCES

HA QUEDADO ACLARADO EL MISTERIO DE NUESTRA SELVA

Como una primicia ofrecemos esta crónica de mucha importancia para el estudio de las Razas y la Vida en las lejanas jibarías

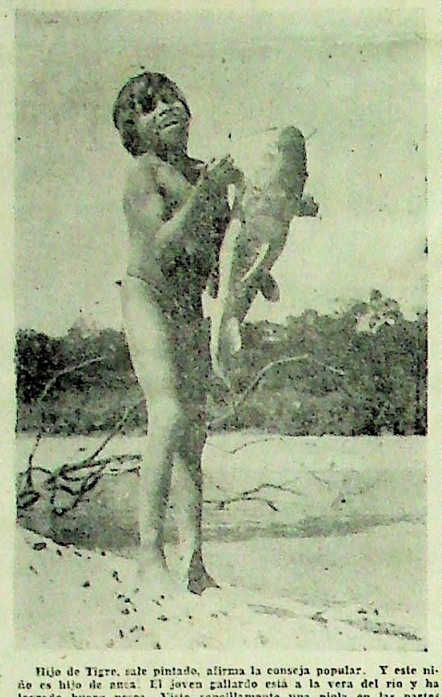
Dedico este Estudio, con especial afecto al destacado periodista y amigo, Sr. don Manuel Eduardo Castillo.

C. CISNEROS PAREDES.

Regresamos muchos siglos en la cultura humana cuando miramos la vida del hombre selvático ecuatoriano, sea ya en las tribus de los jíbaros o chuaras, o en lo que nos es por el momento mas importante, los aucas. Rodeada de singularísimos detalles que la historia de la civilización nos localiza hace mucho tiempo, de pronto nos encontramos con la poligamia como costumbre natural y normal en el individuo, sin la cual no podría existir, y por la cual, paradójicamente deja de existir.

Si se conoce un jíbaro o un auca que no tenga mas de tres mujeres, llegando hasta siete o diez, gozan la importancia del individuo. Si antes era signo de poderío y de capacidad del sujeto, ahora también se repite esa cualidad, ya que para tener tantas mujeres el hombre debe haber intervenido en muchas hazañas y aventuras que le han ganado tan codiciado premio. Generalmente, entre los aucas, por las referencias que se han logrado conocer, se suscitan guerras a muerte entre grupos de la misma raza, tratando a los hombres y llevándose como botín de la contienda a las mujeres, las que pasan a ser propiedad del triunfador.

Profundo es el misterio de los sentimientos de esta raza pintoresca, pero, debemos descontar que el afecto, el cariño, lo elemental de la vida en ellos no existe, ya que la parte bárbara todavía no ha sido dominada y el humano ser se une únicamente por los terribles y primeristas lazos del sexo. Discutido sera el egoismo personal que entre los civilizados existe cuando se refiere a los afectos, ya que en ellos, mejor dicho en ellas, las mujeres aucas, no existen ni vagos vestigios de celos amorosos, ya que conviven bajo el mismo techo todas las mujeres de un mismo individuo y comparten por igual el pan y las caricias. El hombre maneja a sus mujeres a su antojo y ellas obedecen ciegamente, so pena de incurrir en enojo de su señor, falta que les cuesta la vida. Aucas, son los unicos factores de producción, ya que ellas, como las mujeres jíbaras son quienes se encargan del cuidado de las chacras y de preparar el alimento para el diario sustento. Se comprenderá con poco, con demasiado poco que les da el hombre, y, sin haber podido penetrar aun a los aucas, he sido testigo de la vida del jíbaro Mutsiac, en la jíbaría de Chiguaza que tenía seis mujeres, dos de ellas hermanas entre si, todas las cuales existían familiarmente. Alguna preferencia daba a las dos hermanas, sobre sus demás compañeras, las que en forma más que modesta se acercaban a el para entregarle el sustento, que individualmente preparaban. Igual y con detalles más groteseos es la vida del auca, al acogernos a las referencias de Umi, Guiñami, Yayuma y Umiña, mujeres aucas, talvez de las primeras que han logrado penetrar a la civilización y que son en el momento los documentos hablados más importantes y unicos que existen para el conocimiento del auca, y sobre cuya personalidad vamos a discurrir en esta oportunidad, como nuestro modesto tributo al Dia de la Raza.



Hijo de Tigre, sale pintado, afirma la conseja popular. Y este niño es hijo de auca. El joven gallardo está a la vera del rio y ha logrado buena pesca. Viste sencillamente una piola en las partes nobles, y así es su padre. Puede nadar como un pescado y unas veces sale a flote con el marisco en las manos, y otras un escuajo con el niño entre sus dientes. (Foto Robinson).

QUE ENTENDEMOS POR RAZA.....?

El 12 de Octubre, Dia conmemorativo del descubrimiento de América lo hemos llamado el Dia de la Raza. Por tradición, debe referirse a la raza hispánica, a la raza de Castilla que nos vino hace tantos años y que al paso de los siglos esta tan debilitada y menguada, llegando al momento de identificarnos muy poco con nuestros reales y verdaderos orígenes de espíritu el nuestra inclinación por las cosas nórdicas y sajonas nos hace ver que en nuestra sangre corre ya mucha fuerza de otros principios. Pero, cada vez menos eficazmente recordamos nuestra menguada raza, nuestra poca raza española el 12 de Octubre, procurando olvidar esa influencia en mayor porcentaje de indio que tenemos y a mucho orgullo los unos, mientras los otros a semejanza de lo que ocurre en Argentina, hacen sus orígenes étnicos, franceses, ingleses, chinos y otros que desvinculan bastante de nuestro verdadero origen de la tierra del Ingenioso Hidalgo. Pero, pensamos en España. Pensamos en el dia del descubrimiento del Nuevo Continente y de la nueva raza de las indias, que por lo que vamos narrando, no acabo todavía de ser descubierta, porque casi cinco siglos después de la llegada de Colón, todavía quedan en América razas por descubrirse ante la lamentable indiferencia de los hombres actuales, que justamente por esa mezcla tan nutrida, no hacen surgir conquistadores en sus variadas generaciones. Así, pues, en un Dia de la Raza hablemos de una raza propia, de una raza autóctona, de una raza ecuatoriana que puede alterar aun los principios y las teorías del hombre americano, porque de él no se puede hablar muy autorizadamente si antes no descubrimos el manto que cubre a esta parcialidad de habitantes de la amazonia, que no celebra el 12 de Octubre como Dia de la Raza.

Estremos a tomar la raza más cercana de nosotros, porque pudiéramos pensar que otros países también tengan en sus ciudades comarcas aborígenes no identificados, pero, ante la evidencia de que nosotros disponemos no en teoría, sino en realidad tangible de estos grupos humanos olvidados en medio de la ennoblecida selva, a ellos nos dedicamos por estos momentos, aunque cuanto se diga, quede flotando en el espacio como una voz aislada, como algo dicho a los vientos, pero, diremos enseguida en un afán noble de ecuatorianidad, que algún dia será recogido y ojalá no tarde.

Porque lo que se dice en las páginas de un periódico sirve de base para hacer la historia. Lo escrito, así queda, y muchas veces las palabras no atendidas a tiempo por un hombre o por un Gobierno, se convierten en documento acusador ante la historia.

CUATRO GRUPOS DE AUCAS

Por los datos que pacientemente venimos recogiendo de Rolf Golberg, Carlos Sevilla, Sargento RT. César Pazmiño y otras personas interesadas en los aucas, podemos afirmar que existen cuatro grandes grupos de aushiros que habitan en las regiones de los Ríos Nushiño, Villano, Masaramu, Curaray, Tiere, Corrientes, Yasuni, en la Provincia Norte Oriental de Napo Pastaza, cubriendo una inmensa extensión de tierras no exploradas por el blanco, y puestos a cubierto de las posibilidades de visitas para ellos indiscretas de los blancos o los habitantes aborígenes del Oriente. Estos cuatro grupos pueden tener dos orígenes: o son ex-habitantes de las orillas del Amazonas que hace cien o más años soportaron el terror y el vandalaje de los cauchieros, remontándose a la Selva a formar una nueva parcialidad, o hijos naturales de esas regiones que nunca tuvieron contacto, en epoca alguna con ninguna corriente civilizada. De las dos hipótesis la segunda es más favorecida, habida cuenta de los testimonios con los cuales tal cosa se puede sostener. Tratandose de cuatro grupos, antagónicos entre si hablan cuatro diferentes idiomas o dialectos, siendo todos basados en sonidos guturales.

El idioma conocido, no pasa de doscientos vocablos, en los cuales se encierra la expresión del auca y no teniendo relación con ninguno de los idiomas o dialectos conocidos ampliamente, como el quichua o el jíbaro, lo que determina asegurar que se trate de una porción de hombres no vinculados jamas a la civilización. Puede que uno de los cuatro grupos tenga origen en las parcialidades aborígenes del Brasil y se haya remontado, pero, en este caso pocas probabilidades se dispone para probar tal acerto, ya que, estos pudieron haber acudido al Caqueta, en donde existen numerosas tribus de indios cuyas costumbres denuncian la similitud con los brasileños o con los quichuas del Napo. Aceptando, pues, como raza virgen, pasamos a consignar las pruebas con las cuales nos atrevemos a sostener esa teoría.

RAPTO DE UNA MUJER QUICHUA

Hace algunos años una mujer quichua, joven, del campo Sauder situado en el Río Napo, cerca de la confluencia con el Río "Ila" fue raptada por los aucas en una de estas incursiones para ellos tan frecuentes. Esta fue llevada posiblemente a las cabeceras del Nushiño en donde hubo de formar parte de la familia del Cacique de Muipa. Trabajo le costó adaptarse a la vida irregular de estos seres y buscó amparo y protección en una anciana auca, la que prodigó cuidados a la recién llegada para que soporte con resignación su ingrato destino. Esta mujer, al cabo de un año pensó la forma de huir del extraño sitio en donde pasaba su existencia, siempre bajo la protección y amparo de la anciana.

En una época de agitación en las tribus, se disgustaron Muipa y Guaymay, otro de los hombres fuertes de la región de los aucas y tuvieron una guerra. La extraña mujer era el motivo de esta terrible desavenencia que costó varias vidas, al fin, aprovechando la confusión y siempre con la ayuda de la anciana se aventuró a huir en temor de caer en manos de Guaymay. Le siguieron otras mujeres por igual motivo, pero, estas eran aucas tipicamente originales.

Ellas siguiendo corriente abajo del rio Nushiño llegaron a un desmonte al cabo de algunos días, en donde fueron encontradas por hombres del campo Sauder y conducidas luego a la Hacienda, en donde han residido. Siguieron a éstas dos mas que buscaron alojamiento en la hacienda "Ila", de don Carlos Sevilla, en donde viven.

ERAN COMO DEL OTRO MUNDO

Huian de los hombres con barba y no comian sino frutos crudos. Su idioma se limitaba a señas porque nadie entendía los monosílabos que pronunciaban. Una murió por abatimiento y las demás existen. Al cabo de algún tiempo lograron aprender el quichua y por este medio han suministrado detalles muy interesantes de la vida del auca, que vienen narrándose en estas líneas.

LAS CASAS

Las casas del auca son toscamente construidas y tienen una extensión de cien metros de largo. No disponen de paredes, y el techo se levanta desde la tierra. Allí habitan varias familias, esto si, trescientas o cuatrocientas personas. Disponen de chacras de yuca, plátano y otros frutos, pero el fuerte de su alimentación es la cacería y la pesca que abunda en forma extraordinaria por aquellos lugares. No usan sal. Su palabra es poco desarrollado y distinguen pocos sabores. Duermen individualmente en hamacas de pita que ellos mismos las confeccionan.

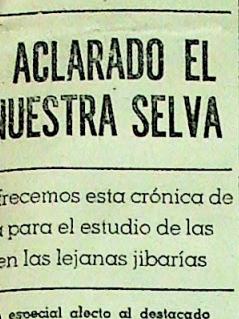
CAZADORES Y GUERREROS

La ocupación del hombre, cuando no está de caza o de guerra, consiste en pasar el día lanzando lanzas de chonta contra un blanco de madera de semejanza de un hombre u animal. En este ejercicio transcurren horas largas. Cuando se trata de un asalto, lo hacen planificadamente. El es que desean eliminar a los navegantes de una balsa, se ubican en los ramajes de la orilla del rio formando una linea de tres lanzadores de armas envenenadas. A éstos les suministran las lanzas otros que están detrás, y así, sucesivamente, un centenar o dos centenares de hombres. De manera que el momento que el viajero advierte que tiene a un costado al enemigo, es seguro que le caerá materialmente una lluvia de lanzas que no cesa, sino cuando se alejan lo suficiente en donde pueden esperar otro equipo de guerreros que continúan en su sangrienta faena. Las mujeres no juegan mas papel que atender a los que podríamos llamar soldados de esta raza.

EL CASO CONCRETO

Hace pocos meses, el escritor sueco Rolf Golberg que prepara material sobre los aucas para un libro que será publicado en Suecia muy pronto, acompañado del camerameN Robinson estuvo en el Río Nushiño luego de sobrevolar inmensas regiones de aucas a las márgenes del Villano, a las que también fuimos acompañados del Coronel Carvajal, habiendo constatado con nuestros propios ojos lo que Golberg fotografió. Esto es las casas de los aucas.

Días adentro de este río la navegación en balsa se hacía sin dificultad. Habia encontrado rastros bastante elocuentes para creer que por allí se encontraban los aucas, pero seguía confiado. Derrepente, como una visión, y a un grito estridente de los inesperados aucas, vió los rostros de tres enfurecidos hombres desnudos que con sus brazos hercúleos lanzaban peligrosas armas de chonta contra la balsa en la que navegaban los dos interesados y cuatro hombres nativos, que al sentirse atacados fueron presa de pánico y desesperación. En forma violenta se lanzaron al agua, mientras se elavaban como puñales las lanzas de dos y medio metros de largo, contra los palos del improvisado navío. Haciendo heróicos esfuerzos dispararon contra los tiradores, parece que en forma eficaz y lograron empujar su navío aguas abajo, poniéndose a salvo con algunos hombres heridos.



El talentoso escritor Rolf Golberg, quien tiene varios libros sobre vida y costumbres de diversas razas humanas. Trotamundos autorizado que ha visitado todos los Continentes y que hoy se dedica a profundas observaciones acerca de los aucas. Ha visitado la región de esta raza y se siente orgulloso de investigar, con peligro de su vida, tan importante capítulo de la familia humana.

Acamparon a la orilla del río, y desde allí Golberg dirigió la exploración por los alrededores pudiendo encontrar ya no rastros simplemente, sino huellas patéticas de la existencia de estos misteriosos seres que son la interrogación mayor de la cultura en pleno siglo XX.

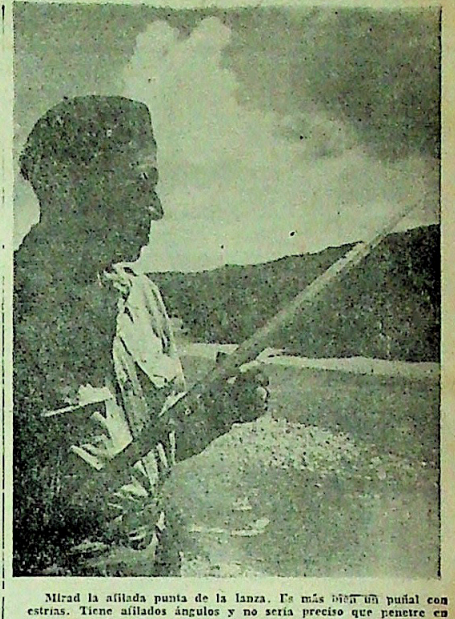
Las casas, como las había visto desde el aire, rapidamente destruidas. Vasijas de barro, de extraña confección. Lanzas y otros efectos de uso de los salvajes, todo abandonado, mientras los aucas se dieron a la fuga, como es su costumbre después de cada asalto.

Esta versión obtenida en Villano y en Quito, me fué ratificada exactamente por Juan Greffa, un indio quichua de Tena que estuvo entre los peones de esta jornada, y también por los misioneros de la misma población, sin que tenga nada de extraño. Pues, cuando se va a buscar a los aucas siempre es preciso contar la misma aventura del asalto.

El asalto entre la montaña es más peligroso, porque desde los tupidos ramajes de los inmensos árboles, lanzan las armas de chonta contra el caminante, sin sospechar ni el momento ni el lugar de donde vienen.

Carlos Greffa, otro indígena de la Región del Napo, hoy en Masaramu, en carta enviada al misionero, hermano Jacinto, de Tena, le refiere un asalto de esta naturaleza, del cual salió milagrosamente con vida.

He tenido oportunidad de ver, en la Ciudad de Tena y en Villa no lanzas auténticas de los aucas, que difieren sustancialmente de las lanzas conocidas, con estilo de la de Longinos. Se trata de un palo que termina en afilada punta con ángulos muy afilados y con estrías también afiladas. Mide treinta centímetros la hoja de esta lanza, toda de chonta. Lleva adornos de plumas de aves y de bejucos cuidadosamente dispuestos. Creemos que, no será necesario que se introduzca eso en el cuerpo para matar, sino simplemente que cause una lastimadura. Pues siempre van enarboladas de veneno.



Mirad la afilada punta de la lanza. Es más bien un puñal con estrías. Tiene afilados ángulos y no sería preciso que penetre en el cuerpo de hombre para causar la muerte. Lleva veneno misterioso y quien la maneja posee una mano maestra para lanzarla. Un día lograremos cortar el vuelo de estas chontas que inocentemente se lanzan contra la civilización que busca a nuevos hombres. Dn Carlos Sevilla tiene en sus manos uno de estos sangrientos artefactos. (Foto Golberg).

NUESTRAS SUPOSICIONES DE ENTENDIMIENTO

Lo narrado ha sido frecuente. Muchos viajeros que han ido por el Oriente, sea a explorar oro en los ríos o a buscar zonas aptas para la siembra de algodón refieren estos tremendos trances, pero nosotros estamos empeñados en ratificar el deseo del señor César Pazmiño, que, es el único que cuenta cosas optimistas con relación a los aucas, porque, es, así mismo, la única persona que ha tomado contacto pacífico con ellos. Después de su encuentro inicial con un grupo de aucas, hace muy pocas semanas ha tenido un nuevo entendimiento, pues, varios trabajadores de su grupo caminando por la floresta se han encontrado sorpresivamente con algunos aucas, los que les saludaron con un simulacro de ataque, mas bien en forma de burla, pero no ejecutaron acto alguno contra la vida de estos. Se alejaron luego, suponiéndose que ellos esperaban encontrar al señor Pazmiño, y al no verlo, se dieron a la fuga.

El pequeño río Iquinos está poblado de Aucas, y allá acudió nuevamente el señor Pazmiño a dejarles obsequios, sin encontrar resistencia ni afrontar peligros.

Mientras tanto, por orden de la Compañía Shell está construyendo una pica de ocho metros de ancho en la selva, justamente en los territorios de los aucas para facilitar las exploraciones de los geólogos, sin encontrar represalia de estos peligrosos individuos. Todo esto indica una posibilidad, aun más cercana de entendimiento con el nativo auténtico, que es hora de que merezca alguna preocupación de parte del Poder Público.

AYUDA DE LA AVIACION MILITAR

Tomando como objetivo patriótico, la F A E. nos está prestando su ayuda decisiva. Ha sido posible ya que volemos sobre los territorios de los aucas, y pronto estaremos llegar a Villano en presentes para estos aucas que serán enviados por la Junta Pro Oriente de Guayaquil. De aquí tomaremos el primer contacto para luego visitar Masaramu, el río Iquino y el Nushiño. Mientras tanto, sean líricos optimismos, pero sean de alguna manera sobre un caso cierto, que es más importante que un Congreso Eucarístico o un partido de fútbol.

El interes por los aucas que en nosotros ha despertado, y con nosotros en personas de alta ecuatorianidad, no es otro que el de salvar del peligro en que se encuentran una porción de hombres de nuestra Patria de ser atrapados por el enemigo secular, y con ellos, los territorios que habitan.

Ante la indiferencia del Estado Ante "el que importa" de la Cancillería y de los empleados de esa dependencia como ecuatorianos leales seguiremos anotando la existencia de este peligro, del cual sólo sabrán esas Oficinas el día que se haya cometido un nuevo crimen.

Pero nosotros, concientes de un deber ecuatoriano recalcaremos todos los días que en el Oriente hay una raza peligrosa que no está dominada por nadie ni sujeta a fuero alguno, y que es preciso preocuparse de ella, porque de lo contrario, esas lanzas que hoy están solamente al servicio de la barbarie y del crimen, mañana pueden estar dirigidas contra nosotros y manejadas por la mano interesada del Sur.

Los aucas constituyen un problema de variado aspecto. Son el caso único de nuestra Patria, y siendo habitantes del territorio nacional deben estar sometidos a la autoridad del Estado, pero, sin falaces gobernadores ni extorsionadores Tenientes Políticos, sino como merece una porción de hombres, que en sus misterios pueden tener mucho de orgullozo y gran de que haría valer más a la Patria y sobre todo, ser ecuatorianos auténticos que enarbolen tan alta en la alta choza de su primitiva casa, el orgullozo tricolor nacional.



Rostro duro de mujer. Mirada fría y dura. Cabellos negros, lacios, fuertes como las raices de los árboles de su misteriosa selva. Labios hechos para el silencio de los siglos que no pueden pronunciar más que la imitación de los susurros del viento y el crujir de las ramas de los árboles o el cantar disonado de los pájaros. Fruto salvaje como la Orquídea gigante que se prende fuerte de la alta rama. La civilización ha puesto un poncho de tela en el cuerpo de esta hembra nacida solamente para ser madre. Alta, de caderas firmes. De brazos fuertes. De piel de ámbito.

Dayuma se llama y no sabe más que es hija de los montes y que logra fugar un día de las manos de Muipa, el fiero cacique que la tenía como octava mujer.

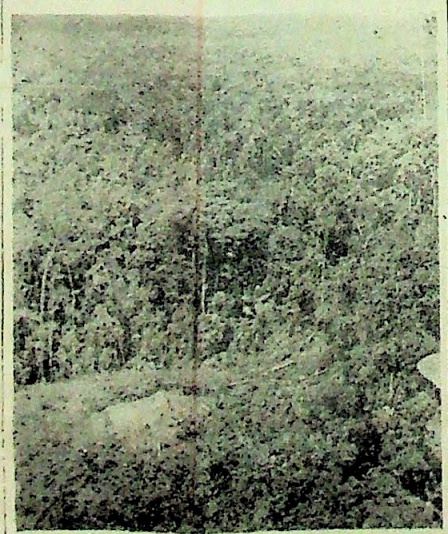
Esta es la auténtica mujer "AUCAS". Esta la expresión más pura y más definida de la RAZA. Fruto de los siglos en la tierra Ecuatoriana que nos señala el conquistador el descubrir el límite sagrado del río mar.

Dayuma, hacen falta todavía en la historia de los conquistadores. Poco se ha dicho de tu raza. Poco de tu nombre. Eres la interrogante de América y un día esclarecerán una fiesta, cuando logremos penetrar a los misterios de tu raza—".

Solo así quedará terminado el descubrimiento de América. Falta todavía un gran capítulo en la Historia de la Raza. (Foto Golberg)



Sargento Rt. César Pazmiño, uno de los conocedores del Oriente y quien mina varias idiomas y dialectos aborígenes y es en el momento la persona más preocupada por establecer pacífico contacto con los aucas. Sus gestiones son las mejores realizadas hasta aquí y a él debemos buena parte de nuestras referencias sobre la auténtica raza ecuatoriana de los AUCAS.

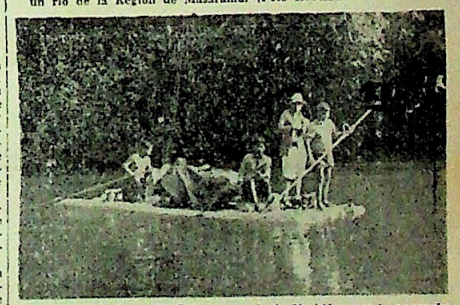


Esto hemos visto Golberg, El Coronel Edmundo Carvajal y el autor de estas líneas desde un avión. El aucas desmonta un pequeño espacio de terreno en la montaña en donde hace su casa. Siembra poco, es decir lo suficiente para su alimentación. La inmensidad de la selva que rodea, hace muy difícil localizar un punto tan pequeño. (Foto Golberg)

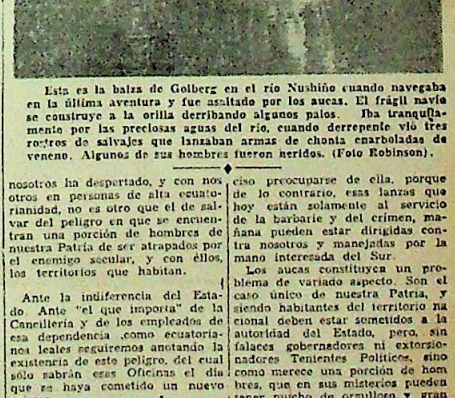


Buscando la peligrosa senda para ir a la tierra de los aucas, es preciso atravesar muchos ríos. El camino se pierde en la platada vía, y es necesario caminar con gente muy conocedora. Además, no se puede ir sin el arma al brazo. Cualquier momento una lluvia de

Esta es la balsa de Golberg en el río Nushiño cuando navegaba un río de la Región de Masaramu. (Foto Robinson)



Esta es la balza de Golberg en el rio Nushiño cuando navegaba en la última aventura y fue asaltado por los aucas. El frágil navío se construye a la orilla derribando algunos palos. Iba tranquilamente por las preciosas aguas del río, cuando derrepente vió tres rostros de salvajes que lanzaban armas de chonia enarboladas de veneno. Algunos de sus hombres fueron heridos. (Foto Robinson).



El grupo más importante de mujeres aucas que se haya podido fotografiar. Son ellas, de izquierda a derecha Umi, Guiñami, Dayuma y Umiñia quienes fugaron de la parcialidad de aucas de Muipa en temor de caer en manos de Guaymay un cacique que entró en guerra con el primero.

Estas mujeres aprendieron el idioma quichua y por su intermedio se ha conocido bastante de la vida de los aucas.

A una de ellas le sobrevino la muerte por nostalgia. No pudo adaptarse a una relativa civilización en el Río Ila. (Foto Golberg)

07.0008

A13 21/1 50

Folk i farten

Herren till Stora Markie friherre Curt Stiernblad har just haft besök av forskningaresanden Rolf Blomberg. De båda herrarna har bytt historier från sina verksamma liv. Baronen startade tidigt, han rymde hemifrån vid 16 års ålder och närde krigiska planer mot boerna när han var 19. I stället mönstrade han på en valfångare men när han blev upplyst om att resan skulle vara tolv år så rymde han igen och startade specerihandel i Patagonien. Han tycks emellertid ha slarvat med specerierna ty snart var han järnvägsarbetare i Argentina och över gick senare till ett smugglarband i Anderna. Så snart han övervunnit denna svaghet blev han meteorolog på Falklandsöarna och trött av all denna omväxling slog han sig till slut ner bland de blodtörstiga huvudskallejägarna i Ecuador. Där fick han det också lugnt och skönt och trivdes gott med huvudskalleu i behåll. Numera bor baron Stiernblad på sitt skånska gods men längtar sig ibland fördärvad efter ett stilla samtal med någon av de gamla huvudskallejägarvännerna.

Kvällt-Posten 20/1 50

Stenmalmö FOLK

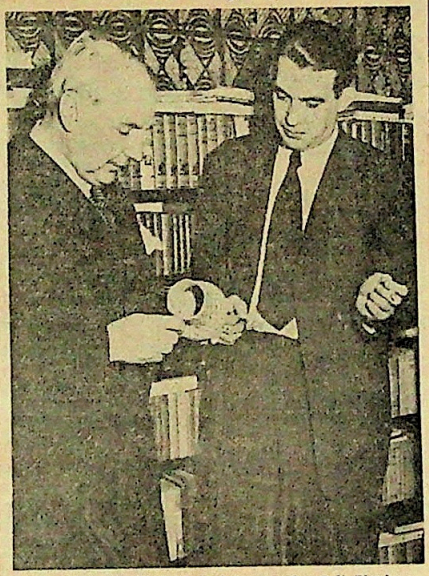
Forskningaresanden Rolf Blomberg kom i går till Malmö på ett ~~kort besök~~, bl. a. för att hålla ett föredrag. I dag for han till Köpenhamn och småningom lär det bli en ny forskningsfärd. Venezuela igen?

07-0007

Huvudskallejägare möts i Malmö

Aftonbladet, Malmö 20 jan. 1950

07-0008



Baron Kurt Stiernblad och forskningsresanden Rolf Blomberg leundrar en kruka, som gjorts av incafolket.

Svensk filmare i Ecuador "förhäxade" indiankvinna

Det är två huvudskallejägare, som sitter framför oss. Två livslevande huvudskallejägare, som visserligen inte ser så blodtörstiga ut men vars blotta maner genast avslöjar, att de hör hemma djupt inne i de stora urskogarna. Den ena sällsamma historien avlöser den andra, när minnena tränger på, historier, som förefaller vara hämtade ur någon spännande äventyrsroman men som i själva verket är sanna episoder ur deras eget liv.

Det är här i Malmö, som vi träffar dessa två. Det är den kände forskningsresanden Rolf Blomberg, som kommit hem från sitt långa besök i Ecuadors djungel, där han levt bland de blodtörstiga aucaindianerna, som ingen vit man tidigare fått kontakt med sedan medeltiden. Han är på tillfälligt besök här i sta'n, och på onsdagen stötte han samman med en annan globetrotter, urskåningen baron Kurt Stiernblad, en äventyrens man, som i sin ungdom bland annat bodde flera månader som ensam vit bland de fruktade huvudskallejägarna, zibaroindianerna.

(Forts. å sid. 9)

Huvudskalle . . .

— Det är fantastiskt vad man hinner uppleva mycket under 2 ½ år i Sydamerika, berättar Rolf Blomberg, som nu för tredje gången vistats i Ecuador, där han försökt få kontakt med aucaindianerna. Man skulle kunna fylla flera hyllmeter med böcker om alla sällsamma, kusliga och roande händelser, som man får vara med om under en sådan forskningsexpedition, som jag företagit.

Forskning med helikopter

— Mitt främsta mål har varit att utforska de primitiva aucaindianernas stenåldersskultur, säger herr Blomberg. Alltsedan 1600-talet, då de spanska jesuiterna bedrev sin missionsverksamhet bland dem, har ingen vit man lyckats komma i kontakt med dem. Jag lyckades delvis, men det var inte tillräckligt för att jag skulle kunna bedriva forskningar. Nu skall jag resa tillbaka till Ecuador i februari och göra ett nytt försök. Jag hyser då gott hopp om att få en helikopter till hjälp, och med den blir det kanske lättare att komma aucaindianerna, som skyr de vita som pesten, närmare in på livet.

— Anledningen till att aucaindianerna inte vill ha med de vita att göra är till stor del de många olika missionärernas fel. Här kämpar katolska och protestantiska missioner ständigt med varandra för att omvända indianerna till den rätta läran. Vad skall de stackars infödingarna då få för intryck av den vite s. k. civiliserade mannen? Det är ju dock samma kristna gud, som de båda missionerna verkar för.

— Strax invid aucaindianernas område borrar nu Shellbolaget efter olja, och dess arbetare ligger i ständig fejd med de farliga indianerna. Det är därför helt naturligt, att de ecuadorianska myndigheterna gärna ser alla försök att pacifisera dem. Kanske var det en av anledningarna till att de var så tillmötesgående mot min expedition. Allt vad jag samlat fick jag lov att ta ut från landet, något som är mycket sällsynt.

Fina samlingar

— Därför har jag ganska fina samlingar, som nu är på väg hit, berättar Rolf Blomberg. Det är huvudsakligen arkeologiska och zoologiska samlingar, som Riksmuséet i Stockholm och Naturhistoriska muséet i Göteborg skall ha. Där finns bland annat tänder med guldinläggningar, som några stammar med en kultur liknande mayafolkets gjorde för ett par tusen år sedan. Och dessa tandarbeten är så skickligt gjorda, att till och med min tandläkare i Stockholm föll i stum beundran.

— Jag har också tagit upp en del kortfilmer där borta, säger hr Blomberg vidare. En gång höll det förresten på att gå galet. Jag hade fotograferat en indiankvinna, som höll på att bereda någon dryck, och dagen efter blev hon sjuk. De vidskepliga indianerna trodde naturligtvis, att det var jag, som hade förtrollat henne, och när kvinnan låg och svävade mellan liv och död, kom alla stammens krigare beväpnade till tänderna och omringade vårt läger och lät oss förstå, att om det gick åt pepparn med kvinnan, skulle det gå åt pepparn med oss också. Vi levde i ständig fruktan i flera dagar, när medicinmannen med diverse hemska kurer skulle försöka bota henne. Men som väl var, kryade hon på sig.

Rolf Blomberg var nere i Ecuador, just när den fruktansvärda jordbävningen inträffade förra året. Han vill helst inte berätta om allt det skakande han fick uppleva. Däremot ger han några glimtar från en annan makaber händelse, som inträffade strax före naturkatastrofen. Det var när den ecuadorianska radion gav H. G. Wells radiopjäs »Krig mellan två världar».

Radiopjäs vållade upplopp

— Man hade inte alls annonserat pjäsen i tidningarna, berättar han. Man hade bara spritt ut några notiser om mystiska »flygande tefat», som då och då blivit sedda, och det hade till en viss grad hetsat upp stämningen i landet. Så kom då denna radiopjäs i ett verkligt realistiskt framförande. Det utbröt fullkomlig panik. Många begick självmord, andra stängde in sig i kyrkorna tillsammans med sina familjer. Polisen och militären, som inte heller fått något meddelande om pjäsen, alarmerades i huvudstaden Quito och körde ut till flygfältet för att möta de annalkande marsmänniskorna. När det sedan så småningom gick upp för befolkningen, att det bara varit en radiopjäs, bröt raseriet lös. Radiohuset stormades och man satte eld på det, varvid flera människor blev innebrända.

Äventyrens man

Och så fortsätter Rolf Blomberg att berätta sällsamma historier i all oändlighet. Då och då sticker baron Stiernblad emellan, för han har minsann också varit med om en hel del. Han är i sanning en äventyrens man. När han var 16 år rymde han till sjöss, vid 19 år ville han slåss med boerna mot engelsmännen, men mönstrade i stället på en valfångare, som visade sig vara en sydpolsexpedition, som skulle vara borta i 12 år. Han lyckades rymma från denna, blev specerihandelsägare i Patagonien, järnvägsbyggare i Argentina, smugglare över Anderna, meteorolog på Falklandsöarna och levde flera månader bland de blodtörstiga huvudskallejägarna i Ecuador. Som han påstod inte alls var så blodtörstiga, om man bara handskades med dem på rätt sätt. Och den konsten kunde tydligen baron Stiernblad, för han kom undan med livet i behåll och berättar, att han alltsom oftast längtar tillbaka dit, när han läser om allt det ruskiga, som händer i vår civiliserade värld.

Trannel.

Vildar av Rolf Blomberg. Gebers. Aucaindianerna har minst sympatier trots att de lär leva »på en synnerligen låg kulturnivå». Jag tycker de kan få slippa vår vita och höga kulturnivå. De klarade sig också — läs själv det intressanta reportaget!

14.10 I de krigiska auca-indianernas urskogar

Ur "Vildar" av Rolf Blomberg. Uppläsning av *författaren*.

Rolf Blomberg är inte blott en känd forskningsresande med äventyrslusten som stark drivfjäder, han är också en uppskattad berättare i radio. Dessutom skriver han böcker. Intressanta och spännande reseskildringar. Den senaste handlar om hans försök att få kontakt med de grymma aucaindianerna, som håller till i de outforskade urskogsområdena i Ecuadors inre. Boken är skickligt skriven, spänningen stegras från kapitel till kapitel, man får veta allt vad andra har att berätta om dessa grymma vildar, som dödar av ren lust att döda, som lever nakna i urskogen utan någon aktning för människor och utan någon gudstro eller fruktan för naturmakterna. Man får vara med om författarens expedition in i urskogen, om hans sökande efter vildarna och om hans möte med dem, eller rättare sagt med deras spjut. Dem själva kom han aldrig åt, men han lovar att försöka en annan gång.



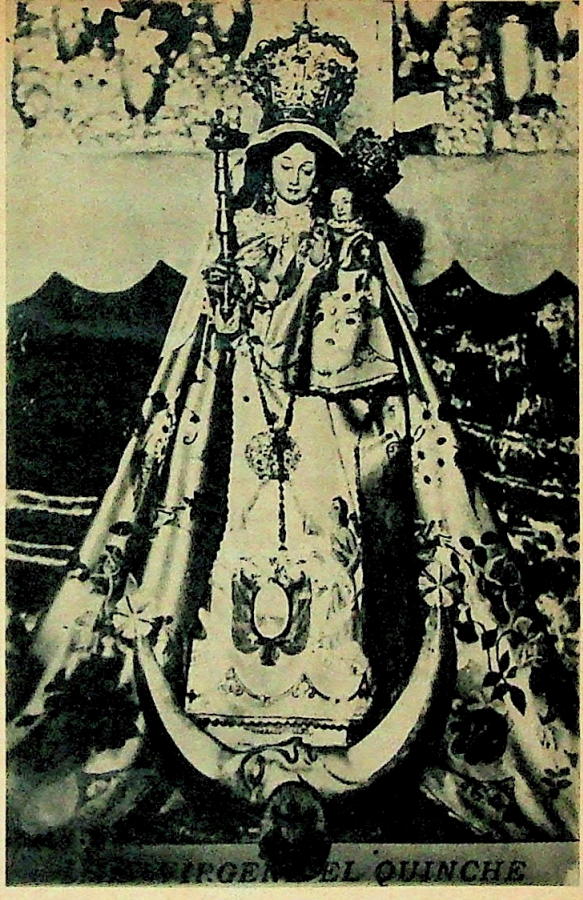
Madonnan med Jesusbarnet rekläddа med panamahattar på huvudet för att i egen lyxbil föras till Quito, Ecuadors huvudstad.

4 Feb 50

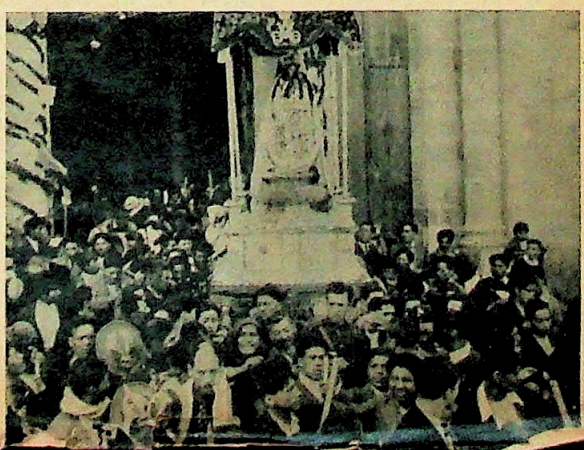
20.55 Den undergörande madonnan i Ecuador
Rolf Blomberg berättar.
Se sid. 6.

Madonna i lyxbil

Rolf Blomberg berättar på lördag om en undergörande madonna i den lilla staden Quinche i Ecuador dit 10.000-tals människor årligen vallfärdar.



Den vackra "Santisima virgen del Quinche" och det lilla Jesusbarnet i kronor av guld och ädelstenar.



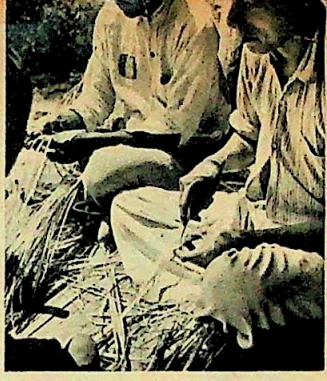
Madonnan och Jesusbarnet bärs ut ur kyrkan i Quito för att i procession föras genom staden.



Fibrerna i toquillapalmens solfjäderformade blad flätas till den berömda Panamahatten — som tillverkas i Ecuador!



Kring stan Montecristi göts de bästa hattarna i världen. I dörröppningen till palbostäderna hänger kokade fibrer ständigt till blekning.



Bajo Pechiche är en av hundratals byar som lever på hattmakeriet. Knä vid knä sitter männen och fläker bladen bittida och sent.

17'0012

HIPIHAPA-HATTEN

Från SE:s utsände, forskningsresanden Rolf Blomberg.

Nu är det faktiskt så, att den världsberömda, lyxiga panamahatten inte alls kommer från Panama utan från Ecuador. I städerna och byarna häromkring, Montecristi, Jipijapa och allt vad de heter sitter invånarna och knåpar med tusentals av dem om året. Att de kallas panamahattar beror på att de under många herrans år huvudsakligen sålts i Panama. Men nu — när de slagit igenom på allvar de sista decennierna — har ecuadorianerna försökt lansera dem under ett nytt namn, som ordentligt talar om varifrån dessa veritabla regnskydd kommer. De vill att de ska kallas för Jipijapahattar och det måtte väl låta lika trevligt, i all synnerhet som det korrekta ecuadorianska uttalet kommer att bli hipihapahattar vilket låter ungefär som om det var den hatten som somligt folk är i, när de letar sej hem klockan fyra på söndagsmorgonen.

Ska det vara prima kvalitet på skrållan kostar den över hundra dollars — drygt femhundra kronor alltså — och tar så där tre månader att fläta. Och mer än det förresten, om man ska räkna med siestan jämt och samt. Men då blir den också hållbar, räcker livet ut om ni vill. Och sen kan man ha den till vardags.

Hertigen av Windsor brukar ofta låta avbilda sej i en panamahatt. På den tiden han bara var prins av Wales besökte han nämligen Ecuador och fick en sån där sak som gåva. Den hade tagit hela tre år i tillverkning och kostade säkert många hundra dollars. Men så har den också överlevt 100 av mrs Wallys creationer.

Jag har just besökt Montecristi och fått mej en ny, snofsig hatt för 3—4 dollars. En fin sak även om den inte kan mäta sej med hertigens. Jag fick den för vänskapspris och den ser både hållbar och prydlig ut. Den känns lätt som en kvinnas smekning — möjligen lite svalare. Jag måste lova att inte kalla den för Panamahatt. Det gjorde jag gärna. Hipihapahatt låter mycket trevligare.



Hjälpmedlen är enkla som i uråldern: ett knatigt, primitivt »fläthord», markens tunga stenar och flinka fingrar på män och kvinnor i alla åldrar. Då och då fuktas toquillafibern under flätningens gång för att den inte ska brista och så att knutarna ej blir osmidiga.

UNDER VARMA, TORRA DAGAR ÄR BYGATORNA ETT ENDA HAV AV HATTKULLAR OCH BRÄTTEN SOM FLYTER I VÅGOR AV BAST. VISSA MÅNADER ÄR KLIMATET GANSKA FUKTIGT, VILKET ÄR LIKA ILLA SOM REGN I SKORDEN. TORKA BEHÖVS.



Mjuka som tyg ska de bli och bultas därför med en »strämortel». Bländande vita blir de om de beströs med pulveriserat svavel.



Och sen skördas kantfransarna av eftersynarens sax. Pressaren ger dem slätа som siden och modellerar den rätta formen för köparens huvud.



En panamahatt är ett konstverk. Som — om det är förstklassigt — kostar hundratals dollars och tar flera månader att göra.

Bergs Tidn. Soc.dem. 19/11 49

Verkliga vildar

Någonstans i Ecuador existerar en indianstam, i vilken det av allt att döma aldrig inträffat ett dödsfall på grund av sjukdom. Aucaindianerna — det är dem det gäller — har helt enkelt inga sjukdomar. Det enda de lider av i den vägen är tandvärk, som de i 6 snabbt botar med en sällsam dekokt. De använder inte salt och tobak, om nu detta kan ge någon ledtråd till fenomenet. När de dör, så dör de genom våldshandlingar: blir skjutna av andra indianer eller mördas av sina egna. Aucas är, om man får tro Rolf Blomberg i hans bok "Vildar" (Geb. 14: 50), den sydamerikanska djungelns verkliga vildar och hundraprocentiga gangsters, som mördar vilt för mördandets egen skull samtidigt som de är otroligt försiktiga mot främlingar och förefaller uppslukade av jorden när någon ovanligt nog vågar visa sig i deras närhet.

Rolf Blomberg har i Ecuador forskat flitigt i aucaindianernas annaler, återger många intressan-



En aucaindianska som tagits till fånga och i någon mån civiliserats — bild ur boken "Vildar".

ta iakttagelser om dem, berättar om sina förberedelser för en expedition med deras territorium och skildrar till sist denna strapatsrika djungelfärd, som kulminerar i ett tio sekunders långt och dramatiskt möte med hövdingen och en del av stammen. Han berättar samtidigt om flera andra indianstammar och ger ett halvt löfte att återkomma efter en expedition, under vilken han tror sig om att infånga övergångstern och hans närmaste.

Det är ingen oäven läsning

N. E.

Sv. Dagbl. 5/2 50

Radio

En liten madonna i Ecuador

berättade forskningsresanden Rolf Blomberg om på lördagskvällen. De naiva sagnerna om hennes mirakler satt man och lyssnade till halvt betagen. Visst låg det en hel del rörande komik i historien om kampen mellan präster och indianer om äran att få hysa den undergörande madonnan. Men det kände man starkt, att här var det fråga om helbrägdagörelse genom tron av helt annat slag än det osmakliga tingel-tangel, som just i dagarna utspelas inför ens ögon.

Västernorrlands Alleh. 6/2 50

Rolf Blomberg berättade om en undergörande madonnabild i Sydamerika. Det glänste till och blev en högtidsstund, då en naiv tro hos ett främmande folk trängde fram till lyssnarna, som tvingades tänka på våra dagars humbugmakare och deras besvär med de icke-troende. Blomberg är väl den idealiske radiotalaren: lagmäld med kultiverad diktion, personlig så att varje åhörare får en känsla av att Blomberg vänder sig just till honom.

Blomberg gav mycket mer av Amerika än de två författare, som

D. N. 5/2 1950

Rolf Blomberg avslutade så med en reseberättelse från Sydamerika. I Ecuador finns det en undergörande madonna, som varje år reser på turné i lyxbil, iförd halmhatt och som t. o. m. hedrats med generallöjtnants rang, något som dock vållat betsiga strider. Hur skall man hälsa på en sådan madonna: med knäfall eller med honnör? Rolf Blomberg kan berätta sådant att man skrattar gott, men ändå inte finner det löjligt, och det är en stor konst.

E. Rs

A. Tidn. 5/2 50

gram för hela familjen. Rolf Blomberg hade sällsamma ting att berätta om en resa, begången av en besviken madonnadyrkare i Ecuador. Madonnan är undergörande, och ogärningsmannen i fråga hade förra året bett intensivt, att hon skulle låta honom få en god vinst i penninglotteriet. När den utebliev, stal han både hennes och Jesusbarnets guldkronor.

Arbetet, Malmö 5/2 50

Radion i går

En madonna

i generallöjtnantuniform med Jesusbarnet i röd slängkappa måtte vara en lätt makaber syn. Hon, den undergörande i Ecuador, som Rolf Blomberg presenterade för lyssnarna på förlängkvällen har upprättat på det sättet. Det är en av hennes ekiperingar, och den förändleddes av kunglig order, den gången militära hederauppvaktningar kopplades in i det årliga ståhejet kring henne. Sedd med oförvillade ögon är hon bara en ovanligt vacker träskulptur från 1500-talet med diamantbesatt guldkrona på huvudet. Den byts ut mot panamahatt och sidenklänningen mot en resdräkt, när hon numera företar sina undergörarturnéer i lyxbil med egen chaufför.

Under århundradenas gång har diskussionen kring henne ofta stått het, men mest lidelsefull var den, när hon utnämndes till generallöjtnant och fick generallöjtnants uniform och lön. Skulle man nu hälsa henne med honnör eller gick det för sig att fortfarande knäfalla be om ett under?

Bilden av henne var förbryllande. Trots sina vanvettiga smådrag blev den dock aldrig direkt motbjudande som dagens aktuelle undergörare, Freeman. Man var närmast glad åt att Rolf Blomberg inte glömde packa upp henne ur kappsäcken. Ormar och spor i all ära — det här var spännande.

Expressen 15/2 1950

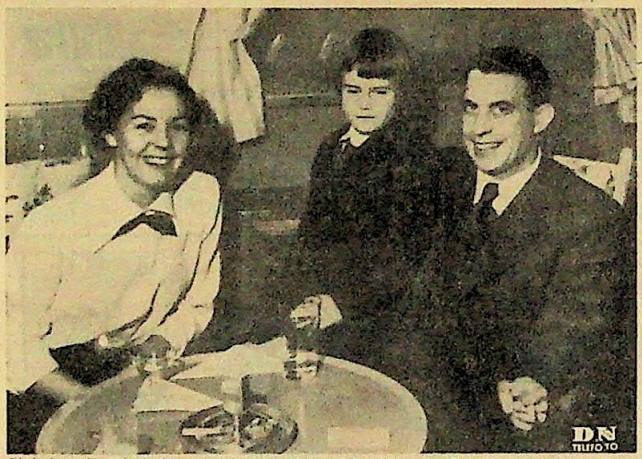
Travellers Club som lyssnade till hans berömda framställningskonst. Främste gäst var *H. K. H. Kronprinsessan* och med stolen intill sägs vår nye radiochef — och en av Sten Bergmans många uppdragsgivare — dela.

(Börjar ni inte få reseber snart — jag fick det efter en kvarts samvaro med "gubbarna"): *Rolf Blomberg* behöver ju knappast någon närmare presentation, men klubbens sekreterare, *Waldemar Swahn*, läste ett kul protokoll över Rolfs föredrag om Galapagos och Amazonas från sista höstsammanträdet.

Dagens Nyheter 4 mars 1950

07-0020

BLOMBERG PÅ VÄG TILL AUCAINDIANERNA



På fredagen lämnade forskningsresanden och nyblivne DN-medarbetaren Rolf Blomberg med fru Emmita och sjuåriga dottern Chiquita Sverige ombord på "Gripsholm" på väg till de vilda aucaindianerna i Ecuador, djurfilmning i Panama, båtbygge i urskogen, flerårskrysning bland Söderhavsöarna och mycket annat, som han kommer att berätta om i DN:s spalter.

"Gripsholm" anträdde på fredagen sin nya "jungfruresa" efter ombyggnaden i Kiel. Fartyget hade omkring 700 passagerare till New York, 142 danskar, 11 norrmän, 71 finnar och 17 tyskar. Sexton nationer var representerade, men det fanns även en del statslösa från olika europeiska länder.

Major Stellan Wulff reser över for att återgälda det besök som stormästaren i Vasaorden, mr Carl W. Johnson i somras gjorde i Sverige. Major Wulff skall besöka logerna Gösta-Vasa i New York samt Stiftr och Valkyrian i Brooklyn och hoppas att kunna stärka vänskapsförbindelserna och befordra samarbetet med Vasalogens Sverigedistrikt. Han skall även överlämna gåver från Göteborgslogen till de tre loger han besöker.

Bland passagerarna märktes vidare Göteborgsläkaren Henric Benckert, som bl. a. skall göra studiebesök vid amerikanska sjukhus, direktör Victor Hasselblad och överingenjör Einar Cronholm, vilka skall besöka en fotografisk utställning i Cleveland den 20 mars och göra propaganda för den svenska Hasselbladskameran, inspektör Gunnar Westerlund och intendent Erik Hagström från Svenska Amerika Linien, vilka skall undersöka hur "Gripsholm" sköter sig i sitt nya skick, samt direktör Heinrich Sperling från Howaldtswerke i Kiel, där "Gripsholm" ombyggts. Bland danskarna märktes en grupp yngre jordbrukare, som skall göra en studieresa i USA. (TT, Göteborg.)

07-0020

Expressen 3/3 50

Rolf Blomberg på en ny resa

GÖTEBORG den 3 (TT.)

★ "Gripsholm", som i går gick på sin första resa efter renoveringen till New York, medför omkring 700 passagerare. Bland de svenska resenärerna märks forskningsresanden Rolf Blomberg, som från New York skall fortsätta resan till Ecuador.

Kvällsposten Malmö 4/3 50
Kvällstidningen Expressen

MED GRIPSHOLM

★ Hasselblads i Göteborg spegelreflexkamera skall utställas vid en ster fotografisk utställning i Cleveland den 20 mars och för den skull reser direktör Victor Hasselblad och hans närmaste man. överingenjör Einar Cronholm, med svenska Lloyds nyinredda "Gripsholm" i dag. Bland de övriga passagerarna märke också forskningsresanden *Rolf Blomberg* med maka och 7-årig dotter. Han skall först resa till Panama och sedan till Ecuador, där han skall söka kontakt med en indianstam som ingen kunnat träffa levande hittills. Tre, fyra år beräknas expeditionen ta. De *Henric Benckert* i Göteborg bör också till de 700 passagerarna, och han skall studera gynekologi, medan professor *Erik Lindberg* skall föreläsa vid Washingtons universitet i Seattle.

Smålands Allehanda Vetlanda Tidn. 07-0020 4/3 50



ROLF BLOMBERG

har gjort sig känd som en oförvägen upptäcktsresande. Han har i dagarna lämnat Sverige tillsammans med sin hustru och sjuåriga dotter för den mest omfattande resa han hittills gjort. Han skall först till Panama och sedan till Ecuador där han hoppas få kontakt med en avlägset boende indianstam som hittills ingen kommit i närheten av utan att få ett spjut i ryggen. Efter ungefär ett år i vildmarken skall han sedan slå sig ned som båtbyggare. I bagaget har han med sig ritningar till en 45 fots ketch med hjälpmotor. Resan skall ställas över Stilla havet från Sydamerika till Indonesien. Jag räknar med att segla i en tre- fyra år, säger Rolf Blomberg.

Artikelserie i DN av Rolf Blomberg

Jag har vad amerikanerna kallar "myror i byxorna", säger forskningsresanden, filmaren, författaren och nyblivne DN-medarbetaren Rolf Blomberg på ett ställe i en av sina böcker om den reslust som oemotståndligt driver honom mot lata latituder. Innan solbrännan från den senaste långresan helt har flagnat av är han nu redo att starta sin sjätte expedition tillsammans med sin hustru och sjuåriga dotter. Det blir den mest omfattande resa han har gjort hittills, och om alla planer går i lås kommer han först att besöka Panama och fortsätta till Ecuador i Sydamerika, där han bl. a. skall söka komma i kontakt med en indianstam som ännu ingen har kommit i närheten av utan att få ett spjut i ryggen.

Forts. sidan tretton, spalt tre.

LÅNG RESA



Snart är Rolf Blomberg åter på soligare breddgrader. Den här bilden är från en tidigare resa till Galapagosöarna. Film-kameran är med i bagaget också den här gången, ty hela resan skall färgfilmas

Expeditionen fortsätter sedan i eget fartyg runt Stilla havets ovärld. Rolf Blomberg kommer att skildra sina äventyr i en serie artiklar i Dagens Nyheter. Den första kan väntas om någon månad.

— Vi reser på fredag med "Gripsholm" till New York, där en del viktiga saker skall diskuteras, berättar Rolf Blomberg. Det gäller bland annat hur vi skall ta oss fram till de vilda aucaindianerna i Ecuador. Meningen är att vi skall använda helikopter, men det är en ganska dyrbar historia, och avgörandet fäller först i New York. Från New York reser jag först några veckor till Panama, där jag skall besöka naturreservatet Barro Colorado. Det ligger i Gatunsjön mitt i Panamakanalen och är berömt för sitt oerhört rika djurliv. Där skall jag göra en del filmupptagningar.

Efter några veckor fortsätter sedan Rolf Blomberg till Ecuador. Här är det meningen att expeditionen skall tränga in i de tropiska urskogarna på Andernas östsida och försöka nå kontakt med de föga umgängessamma aucaindianerna. Under sin förra resa flög han över deras område och gjorde en serie unika filmupptagningar av dessa indianer, som i vanmäktigt raseri slungade sina spjut mot honom i planet.

Oljeexpeditioner överfölls

Han gjorde också ett försök att på marken nå fram till deras område, men blev överfallen. Shellbolaget håller på att söka olja i dessa områden, och två av deras expeditioner har också överrumplats av indianerna på sistone. När Rolf Blomberg nu gör ett nytt försök att nå kontakt med aucas har han därför ett betydligt rikare material av erfarenheter — egna och andras — av hur deras svårnåtbara misstänksamhet skall övervinnas. Hur det hela avlöper berättar han själv om så småningom.

Det är nu fjärde gången Rolf Blomberg besöker Ecuador, men det finns ännu oerhört mycket att göra från vetenskaplig synpunkt i detta land, där modern civilisation och primitiv kultur mötes, framhåller han, och en väsentlig avsikt med resan är att samla in sällsynta djurarter för svenska museers räkning.

Efter ungefär ett år i vildmarken skall han sen slå sig på båtbygge. Någonstans i Amerikabagaget finns ritningar till en 45 fots ketch med hjälpmotor. Fru Emma och dottern Chiquita är redan påmönstrade, och meningen är att resan skall gå över Stilla havet, från Sydamerikas västkust till Indonesien. Några närmare planer har jag inte gjort upp, säger Rolf Blomberg, och jag räknar med att segla omkring i tre eller fyra år. En fast punkt finns dock på schemat, han har satt sig i sinnet att träffa vännen Eric Lundqvist på Nya Guinea.

Professorsdrömmar blåste bort

När seklet var betydligt yngre och den lille gossen Rolf Blomberg bodde i Stocksund och samlade allt, från snigelskal till fjärilar, hade han bestämt för sig att han skulle bli professor vid Riksmuseet. Så upptäckte han att en professor fick ju praktiskt taget aldrig resa, dessutom skulle han läsa en massa. Det gick några år, och så småningom var det i stället konstnär han skulle bli.

Hur nu året har stuvat om ungdomsplanerna, så blev i alla fall en del kvar. Från sin första resa till Galapagosöarna, det var 1934, den följande till Ecuador och den tredje till Borneo har han varit en flitig leverantör av ormar, ödlor, krokodiler, sköldpaddor och många andra djur till svenska museer och inte minst till Naturhistoriska riksmuseet. Från den fjärde resan, då han under kriget satt som japanernas fånge på Java, kom inte mycket mer än en rik skörd av minnen.

Konstnärsdrömmarna? Ja, någon vernissage har inte Rolf Blomberg haft, men hans reseskildringar har varit illustrerade med livfulla teckningar, och om det vill sig väl och aucas tar en vänlig vecka, blir det indianporträtt vad det lider i Dagens Nyheters spalter. Bilder från urskogar och ateljer kommer under alla förhållanden, ty den förtänksamme forskningsresanden har tre kameror med sig, och inte ens ett kameraförödande djungelklimat bör kunna ta kål på dem alla.

Quarto

D.N. 2 mars 1950



Upp: *Fru Emmitas föräldrahem i Quito.*
T. h.: Forskningsresanden Blomberg och hans sydländska maka njuter en kopp té.



Klart Söderhavet!

Forskningsresanden Rolf Blomberg och hans ecuadorfödda fru Emmita skall under två år segla på sydliga latituder.

Chiquita, Emmita och Rolf Blomberg heter trion, som ett par år framåt kommer att kryssa på sydliga latituder. Vad som där skall utforskas är än så länge affärshemligheter, och Rolf Blomberg, som vi träffar strax före avresan hemma hos hans far arkitekt David Blomberg i Stocksund, berättar inte stort mer än att färden skall företas på specialbyggd båt och att högkvarteret blir i Ecuador. Han har naturligtvis sina särskilda skäl att förlägga högkvarteret just i det landet. Ty från Ecuador kommer hans fru Emmita, och i huvudstaden Quito ligger hennes föräldrars romantiskt palmomgärdade hus.

I Ecuador har Rolf Blomberg redan gjort många expeditioner. Vid en av dem kom han till en indianstam i utkanten av landet och lyckades där få köpa ett ovanligt vackert och säreget halsband. Det bestod av träpärlor, stora röda och blå, och lite mindre i gult och mörka färger. Han gav det i present till Emmita, och hon bar det naturligtvis med förtjusning. Men så en dag när hon promenerade i Quito, hejdades hon av en indian, som hotfullt kom fram till henne och undrade varifrån hon fått halsbandet.

— Du har inte rätt att bära det, sa han.

— Det är köpt och betalat, sa Emmita.

— Det är bara våra kvinnor som får ha det, framhärdade indianen. Jag skall betala samma pris som du gav för det, om du ger mig det.

— Nej, sa Emmita, jag har fått det av min man. Han kommer att slå mig om jag säljer det.

Det var ett argument som indianen förstod, men han föreslog:

— Du får dubbelt så mycket som din man gav för det. Då har du fått betalt för stryket också.

Det blev i alla fall ingen affär av, Emmita behöll halsbandet och förde det med sig till Sverige. Det har väckt berättigad uppmärksamhet i kungliga huvudstaden, och det har också Emmita själv och hennes 7½-åriga dotter Chiquita gjort. Rolf Blomberg har inte varit hemma på ett par år, så man kan förstå att det blev många välkomstfester vid hemkomsten i november.

— Inte har vi varit hemma i lugn och ro många dar i veckan inte, suckar fru Emmita, men det har varit roligt.

Äkta sydamerikanska rumbor och sambor har hon också lärt ut med fermitet, fastän vi anar nästan att hon inte anser oss svenskar vara ett så där förfärligt dansant folk. Hemma i Ecuador till exempel, skulle det aldrig falla någon värdinna in att bjuda på middag utan dans. Underhållningen är minst lika viktig, nej viktigare än maten. Att vi tycker tvärtom har fru Blomberg en bestämd känsla av. Vid en svensk middag sitter man gärna still och håller i sig en mycken het vin och sprit, men på en ecuadoriansk tillställning dansar man genast bort alla dylika ångor.

Överhuvudtaget tyckte emellertid ecuadorfödda fru Emmita att det var oerhört spännade att komma till Sverige. Sol och massor av tid har man gott om i Ecuador, revolutioner återkommer, eller återkom åtminstone tills för två år sedan, lika regelbundet som riksdagsöppnanden i Sverige, men fru Emmita fann att det enda som mönsterlandet Sverige saknade, det var just sol och tid — och så revolutioner förstås. Vi har inte tid att njuta av vårt underbara land, anser hon.

Tid kommer väl den blombergska familjen att få ombord på söderhavsbåten. Och vad de upplever för spännande saker får väl vi också se så småningom på SF-kortfilmer. Herr Blomberg har tillbringat en god del av vintern med att klippa och redigera de kortfilmer han fört med sig från sin senaste expedition och fler blir det alltså nästa gång han kommer hem.

C.



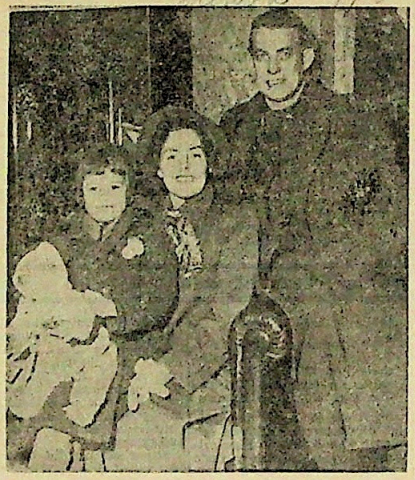
T. v.: Det är jag som står i mitten på kortet, upplyser fru Emmita för alla eventualiteters skull. I sitt sällskap har hon indianhövdingen Ramón och dennes hustru.

Nedan: Familjen Blomberg studerar Ecuadors karta.



Rolf Blomberg med "Gripsholm" för besök hos vildsinta rödskinn

Fartyget gör ny jungfruresa efter ombyggnaden i Kiel



Forskarfamiljen Blomberg: Chiquita, Emmita och Rolf

GÖTEBORG den 3. (TT)

"Gripsholm" anträdde på fredagen sin "nya jungfruresa" efter ombyggnaden i Kiel. Fartyget hade omkring 700 passagerare till New York, 142 danskar, 11 norrmän, 71 finnar och 17 tyskar. Sexton nationer var representerade, men det fanns även en del statslösa från olika europeiska länder.

Major Stellan Wulff reser över för att återgälda det besök som stormästaren i Vasaorden, mr Carl W. Johnson, i somras gjorde i Sverige. Major Wulff skall besöka logerna Gösta-Vasa i New York samt Sture och Valkyrian i Brooklyn, och hoppas att kunna stärka vänskapsförbindelserna och befordra samarbetet med Vasalogens Sverigedistrikt. Han skall även överlämna gåvor från Göteborgslogen till de tre loger han besöker.

Med Gripsholm reste även Rolf Blomberg med maka Emmita och sjuåriga Chiquita på forskningsfärd till Ecuador. Så småningom skall familjen resa omkring bland söderhavsöar i tre, fyra år.

— Det farofyllda besöket till en sällsynt misstänksam indianstam i Ecuador, som jag planerar nu närmast efter New York, gör jag nog ensam, säger forskningsresanden själv. Hittills har ingen besökt denna stam utan att få ett spjut i ryggen. I New York skall jag undersöka möjligheterna att ta mig dit med helikopter. Och så utfundera hur deras enorma avoghet kan övervinnas.

Blomberg har redan gjort filmupptagningar från luften av acuaindianerna. De slungade rasande sina spjut mot planet. Han gjorde också ett försök att nå dem landvägen, men blev överfallen. Två oljeexpeditioner från Shell har överrumplats på sistone av de vildsinta rödskinnen.

Efter ett år i dessa svårframkomliga trakter skall Rolf Blomberg bygga en båt, en 45 fots ketch. Under tre, fyra år skall han tillsammans med familjen kryssa över Stilla havet till Indonesien. Närmare planer är inte uppgjorda än.

Bland passagerarna märktes vidare göteborgaläkaren Henric Benckert, som bl. a. skall göra studiebesök vid amerikanska sjukhus, direktör Victor Hasselblad och överingenjör Einar Cronholm, vilka skall besöka en fotografisk utställning i Cleveland den 20 mars och göra propaganda för den svenska hasselbladskameran, inspektör Gunnar Westerlund och intendent Erik Hagström från SAL, vilka skall undersöka hur "Gripsholm sköter sig" i sitt nya skick, samt direktör Heinrich Sperling från Howaldtswerke i Kiel, där "Gripsholm" ombyggts. Bland danskarna märktes en grupp yngre jordbrukare, som skall göra en studieresa i USA.

07-0027

Aftonbladet 4/3 1950.

Familjeresa till indianerna

Sjuåriga Chiquita Blomberg med sammetsbruna ögon från mamma Emmita och perfekt svenska från pappa Rolf måste anses vara en sällsynt lycklig unge. Hon har gått med föräldrarna ombord på Gripsholm för att resa på forskningsfärd till Ecuador och småningom resa omkring bland söderhavsöar i tre, fyra år.

— Ja, vi brukar följa med på Rolfs färder och det är sagolikt roligt, bekräftar charmfulla fru Emmita från Ecuador och ler så soligt att molntaket över Göteborg tycks lyfta sig ett stycke. Vi tältar och lever primitivt.

— Men det farofyllda besöket till en sällsynt misstänksam indianstam i Ecuador, som jag planerar nu närmast efter New York, gör jag nog ensam, säger forskningsresanden själv. Hittills har ingen besökt denna stam utan att få ett spjut i ryggen. I New York skall jag undersöka möjligheterna att ta mig dit med helikopter. Och så utfundera hur deras enorma avoghet kan övervinnas.

Blomberg har redan gjort filmupptagningar från luften av acuaindianerna. De slungade rasande sina spjut mot planet. Han gjorde också ett försök att nå dem landvägen, men blev överfallen. Två oljeexpeditioner från Shell har överrumplats på sistone av de vildsinta rödskinnen.

Efter ett år i dessa svårframkomliga trakter skall Rolf Blomberg bygga en båt, en 45 fots ketch. Under tre, fyra år skall han tillsammans med familjen kryssa över Stilla havet till Indonesien. Närmare planer är inte uppgjorda än.

Rolf Blomberg är både konstnär, författare, fotograf och samlare vid sidan om. En mängd teckningar — kanhända indianporträtt — och färgfotografier kan man få se efter resan.

Aftonbladet 16/3 50

Rolf Blomberg i helikopter till okända djungler

NEW YORK torsdag (UP). Upptäcktsresanden dr Rolf Blomberg anlände i går med Gripsholm till New York på väg till Ecuador, där han skall fortsätta sina tidigare sydamerikanska forskningar för svenska museers räkning.

Dr Blomberg skall under sina sex veckor i USA innan han fortsätter till östra delarna av Anderna söka köpa en helikopter, som skulle få stor betydelse för utforskningarna av det okända djungelområdet. Tolv månader beräknar dr Blomberg stanna i området, där enligt honom nu flera oljebolag tränger in och öppnar kontakt mellan yttervärlden och de isolerade indianstammarna.

Detta är det fjärde besöket i Ecuador, som dr Blomberg gör, och sedan han avslutat sina forskningar där ämnar han bygga en båt och ta sig över till Galapagosöarna och Polynesien.

Tre eller fyra år beräknar hann stanna borta från Sverige och han åtföljs på sin resa av sin hustru och 7-åriga dotter.

Forskningsresanden Rolf Blomberg med fru Emma, numera bofasta i Quito, gungar just nu på ett blått karibiskt hav på resa från Guayaquil med bananbåt till New Orleans. De är på väg hem över Newyork för att fira svensk jul i Stocksund hos pappan-arkitekten och har bokat plats på Gripsholm från New York den 4 nov. Lagom till hemkomsten kommer hans nya bok "Vildar" ut. Den skildrar hans äventyr i år med aucaindianerna i Amazonas källområden, indianer som är till den grad vilda att de kastar spjut efter flygplan på flera hundra meters höjd. Men de träffar aldrig.

Stockholms Tidningen 16/3 50

vällde fram över Bortre Indien och över de engelska och holländska besittningarna i Insulinde och Borneo. Ett och annat ha vi visserligen hört — svenskar som upptäcksresanden Rolf Blomberg, bl. a. har kunnat vittna om, övergrepp och grymheter — och några, mestadels

Uppsala N. Tidn. 17/3 50



Kronprinsen hedrade Travellers Club vid deras högtidssammankomst på Rosenkull och här samspråkar han med professor Gerhard Lindblom och forskningsresanden Sten Bergman, som genomförde kvällens föredrag, trots svåra malariasvitter

Ordföranden, professor *Gerhard Lindblom* höll välkomsttalet till kronprinsen i många sinrika och smittrika vändningar medan vice ordf. prof. *Harry von Eckermann* talade för absent friends. Forskningsresanden *Sten Bergman*, som just stigit upp från sjukbädden (det var malaria givetvis, ty det rör sig även om exotiska sjukdomar, när dessa herrar träffas) var fortfarande litet blek och medtagen, men genomförde dock kvällens föredrag med glans, ivrigt avlyssnad bland andra av nye radinchefen *Olof Ehnmark* och f. d. statssekreterare *Sundén*, båda personliga gäster till den välkände radiostjärnan och Afrikaresenären professor *Gustaf Bolinder*. Författaren *Waldemar Swahn*, som är styrelsens sekreterare, brukar vid varje sammanträde hålla sina humoristiskt färgade protokoll, så nu har man nog en rolig resumé att se fram emot efter den glansfulla Rosenbads-träffen. Envoyén *Patrik Reuterswärd*, justitieråd *Emil Sandström*, ministrar *H. von Heidenstam*, patriarkaliske *Johannes Hellström* med det välkända bolmande vita skägget, envoyén *A. Paulin*, kapten *John Norén*, kommendörkapten *Ch. Adlercreutz* i Marinledningen, forskningsresanden *Rolf Blomberg*, som snart reser tillbaka till Afrika tillsammans med sin Ecuadorfödda fru, alla dessa voro bara en handfull höga herrar bland de många »ässen».

Dagens Nyheter 18/3 50

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg anlände med Gripsholm till Newyork på väg till Ecuador, där han skall fortsätta sina tidigare sydamerikanska forskningar för svenska museers räkning.

Rolf Blomberg skall under sina sex veckor i USA innan han fortsätter till östra delarna av Anderna söka köpa en helikopter, som skulle få stor betydelse för utforskningarna av det okända djungelområdet. Tolv månader beräknar hr Blomberg stanna i området. Detta är det fjärde besöket i Ecuador, som hr Blomberg gör, och sedan han avslutat sina forskningar där ämnar han bygga en båt och ta sig över till Galapagosöarna och Polynesien. Tre eller fyra år beräknar han stanna borta från Sverige, och han åtföljs på sin resa av sin hustru och 7-åriga dotter.

Dagens Nyheter 18/3 50

Lektyr Nr 14 1950

Rolf Blomberg, som gästat Sverige några månader, ringde och sa adjö, när han nyligen for ut igen. Lektyr var den första tidning vännen Rolf medarbetade i, och han glömmer inte att höra av sig då och då från något av världens oroliga hörn. Nu har han för avsikt att tillsammans med sin hustru Emmita fara över till Amerika för att via Panama, Equador och Brasilien starta en långresa över Söderhavet med en 45 fots ketch, som han ämnar bygga. Den där önskeresan — som säkerligen kommer att bli både spännande och händelserik — har lekt i hans hägn länge. Nu ska den äntligen bli av. Lycka på resan, Roffe!

HÄRVA

Vimmerby Tidn. 15/4 50

skor i stad". Dessutom visades forskningsresande Rolf Blombergs "Strandbugg på Sundaöarna".

Biblioteks Bladet Nr 2 50

BLOMBERG, ROLF. Nya Smålands upptäckt. [Av] Lusidor Pupplund [pseud.] Ill. av Rolf Blomberg. H. G. 1948. 4:o. 80 s. Ill. *Heb.* 6: 75.

En parodisk skildring av en vetenskaplig expedition i ord och bild. Den lätsade vetenskapliga stilen med en del termer och likaledes skildringens poänger torde knappast vara begripliga för yngre läsare. -*ing*.

07-0036

N.Y. Herald Tribune 16/3 50

In the Third District, 110 East ...son said.

N.Y. Herald Tribune, 16/3 50

Rebuilt Liner Gripsholm Docks, Is Day Late After Detouring Ice

The modernized Swedish-American liner Gripsholm, with a new silhouette an' dedesigned interior, arrived yesterday at 8:20 a. m. at pier 97, Hudson River and Fifty-seventh Street, with 473 passengers from Gothenburg.

A day late because of high winds and a 150-mile detour to skirt moving ice, the vessel first stopped in Halifax, N. S., to discarge 207 passengers.

The Gripsholm displayed two new broad low funnels and a cruiser-type bow which added sixteen feet to her length. In remodeling the interior, the cabin class was eliminated. Much of its space was merged with tourist-class accommodations, reducing the ship's capacity from 1,300 to 971. The vessel's weight, because of new air-conditioning machinery and the new bow, was increased from 18,234 to 19,105 gross tons.

Some of the tourist rooms now are used for crew members under a Swedish law setting a maximum of two crew men to room. All the tourist staterooms have been remodeled, and new furniture has been added.

The changes include a new elevator in the aft part of the ship connecting the tourist decks with the former cabin-clas dining room. The former tourist dining room has become a ballroom, and a tourist-clas smoking room has become a "beer stube." There are also new recreation rooms and a new children's play room.

Among the passengers was Rolf Blomberg, Swedish explorer and lecturer returning to Ecuador where he spent two and a half years in exploration work prior to his return to Sweden last October. He said he planned to spend a year traveling through some of the primitive areas of the interior before embarking on a three-year trip through Polynesia.

Also aboard were twenty-four young Danish farmers coming to work on American farms to study American farming methods.

07-0038

Bortre Indien och över de engelska och holländska besittningarna på Insulinde och Borneo. Ett och annat har vi visserligen hört — svenskar som upptäcktaresanden Rolf Blomberg bl. a. har kunnat vittna om övergrepp och grymheter — och några, mesta-

07-0039

Bibliotek-Rådet Nr 2

N. *Geografi*

BLOMBERG, ROLF. Vildar. En berättelse om aucaindianerna i Ecuador. H. G. 1949. 275, (1) s. Ill. *Nqd.* (49503) 14: 50, inb. 19: 50.

Hungern efter den mähända i en icke alltför avlägsen framtid sinande oljan föranledde oljebolaget Shell att delvis bekosta en expedition med uppgift att under författarens ledning söka nå en fredlig kontakt med de vilda aucaindianerna som bebor de oljerika områdena kring Amazonfloden i östra Ecuador. Expeditionen misslyckades i sitt syfte, men man får till livs en spännande och kuslig redogörelse för expeditionens upplevelser, mättad med en intensiv tropisk urskogsruskighet och en blodtörst hos de vilda indianerna, som ibland blir väl prövande för läsaren. Boken är försedd med ett talrikt och gott bildmaterial. *P. Hk*

07-0037

Utlandssvenskt

FORSKNINGSRESANDEN ROLF BLOMBERG startar inom kort sin mest omfattande upptäcktsfärd som denna gång delvis är planerad att företas med helikopter.

Om alla planer går i lås kommer hr Blomberg att besöka Panama för att filma i naturreservatet Barro Colorado och därifrån fortsätter han till Ecuador. Där skall han bl. a. försöka nå kontakt med en indianstam — aucaindianerna — som ännu ingen kommit i närheten av utan att få ett spjut i ryggen. Det är i detta sammanhang helikoptern kommer in på scenen. Expeditionen fortsätter sedan i eget fartyg — en 45 tons ketch med hjälpmotor — runt Stilla havets övärld. Den seglatsen kommer att ta tre eller fyra år och dess enda fasta programpunkt är att hr Blomberg satt sig i sinnet att träffa vännen Eric Lundqvist på Nya Guinea, berättar han för DN.

Den 3 mars reste hr Blomberg med makan Emma och 7-åriga dottern Chiquita med Gripsholm till New York.



Rolf Blomberg vid filmkameran.

Sverige-Norge 7/Mar 1950

...hans allitsamt i Stockholm. Sven

Rolf Blomberg i helikopter till okända djungler

NEW YORK torsdag (UP). Upptäcktsresanden dr Rolf Blomberg anlände i går med Gripsholm till New York på väg till Ecuador, där han skall fortsätta sina tidigare sydamerikanska forskningar för svenska museers räkning.

Dr Blomberg skall under sina sex veckor i USA innan han fortsätter till östra delarna av Anderna söka köpa en helikopter, som skulle få stor betydelse för utforskningarna av det okända djungelområdet. Tolv månader beräknar dr Blomberg stanna i området, där enligt honom nu flera oljebolag tränger in och öppnar kontakt mellan yttervärlden och de isolerade indianstammarna.

Detta är det fjärde besöket i Ecuador, som dr Blomberg gör, och sedan han avslutat sina forskningar där ämnar han bygga en båt och ta sig över till Galapagosöarna och Polynesien.

Tre eller fyra år beräknar hann stanna borta från Sverige, och han åtföljs på sin resa av sin hustru och 7-åriga dotter.

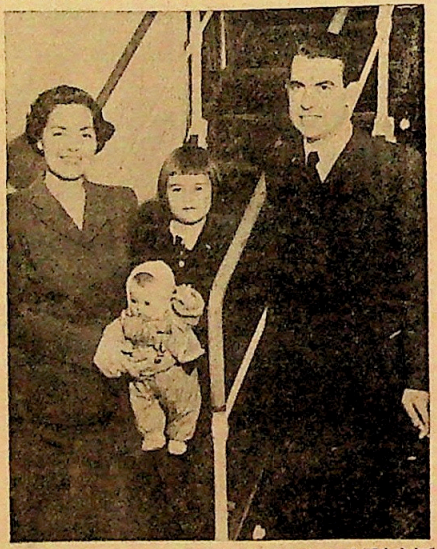
— ★ —

OSLO torsdag (TT-NTB). Ett fyravåningar affärshus i centrum av Oslo ödelades på torsdagsmorgonen av en explosionsartad brand som åstadkom skador för flera miljoner kronor.

Nordstjernan 30/3 1950 U.S.A. nr 204

Rolf Blomberg på ny forskningsexpedition:

Med helikopter till Anderna, till Söderhavet med 45-fotbåt



Rolf Blomberg med maka och dotter vid ankomsten med "Gripsholm".

När "Gripsholm" kom hit på sin andra "jungfrufärd" var den kände svenske upptäcktsresanden, filmaren, författaren, tecknaren etc. Rolf Blomberg ombord med maka och dottern Chiquita. Efter ett kortare uppehåll i New York anträder han en ny forskningsresa — sin längsta hittills — först till Panama och Ecuador, sedan till Söderhavet. Fyra, fem år tror han resan kommer att ta.

"Jag har vad amerikanerna kallar myror i byxorna", säger han på ett ställe i en av sina böcker om den reslust som oemotståndligt driver honom mot "lata" latituder.

Från New York reser han först på ett par veckor till Panama, där han skall besöka naturreservatet Barro Colorado, som ligger i Gatunsjön inåt i Panamakanalen och är berömt för sitt oerhört rika djurliv. Det skall han filma. Så fortsätter han till Ecuador, där det är meningen att med en expedition tränga in i de tropiska urskogarna på Andernas östsida och försöka få kontakt med de vilda och fientliga auca-indianerna. Under sin förra resa flög han över deras område och gjorde en serie filmupptagningar av dessa indianer, som i vanmäktigt raseri slungade sina spjut mot planet. Han har också försökt att på marken nå fram till dem men blev då överfallen. Nu tar han kanske en helikopter till hjälp — den kan ju landa på otillgängliga platser. Det är emellertid en dyrbar historia, understryker han.

Efter ett år i vildmarken skall Blomberg slå sig på båtbygge — någonstans i bagaget finns ritningar till en 45-fots ketch med hjälpmotor. Fru Emma och dottern är redan påmönstrade, och meningen är att resan skall gå över Stilla havet från Sydamerikas västkust till Indonesien. Tre, fyra år skall de segla omkring, filma, skriva, utforska, samla djur och annat.

Från sin första resa till Galapagosöarna (1934), den andra, till Ecuador, den tredje, till Borneo, har Blomberg varit en flitig leverantör av ormar, ödlor, krokodiler, sköldpaddor och många andra djur till olika museer, särskilt då Naturhistoriska riksmuseet i Stockholm. Från den fjärde resan, då han under kriget satt som japanernas fånge på Java, kom inte mycket mer än en rik skörd av minnen.

Fru Emma och 7-åriga Chiquita, som redan talar spanska, svenska, engelska och holländska flytande, reste i onsdags f. v. med flyg till Ecuador men hr Blomberg själv stannar än någon vecka i New York.

"Nordstjernan" den 30/3 1950.

INTE VACKER MEN SÄLLSAM

Av SE:s utsände Rolf Blomberg

Panama i maj.

Hon är döpt till Corina Linda — Vackra Corina och ser ut som en korsning mellan en elefant och en gris; hennes skönhet är av det exklusiva slag, som bara ett fåtal fattar och förstår. Detta är nu en gång tapirers lott, ty tapir det är just vad Corina är. Hon har nyss fyllt nio månader och är egentligen bara barnet. Det är endast mimiken, som är en fullfjädrad vuxen skådespelares.



Folk säger, att jag liknar Jimmy Durante, ni vet killen med näsan, som spelar film i Hollywood.



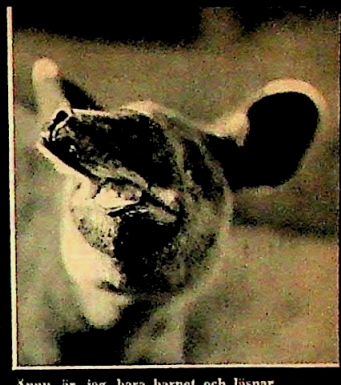
Ja, visst har killen en skarp snäcka, men inte är den väl på långa vägar så ädelt buktad som



Kan han förresten vifta med den så här, va? Nej. Ja, titta ni, jag har nyss borstat tänderna



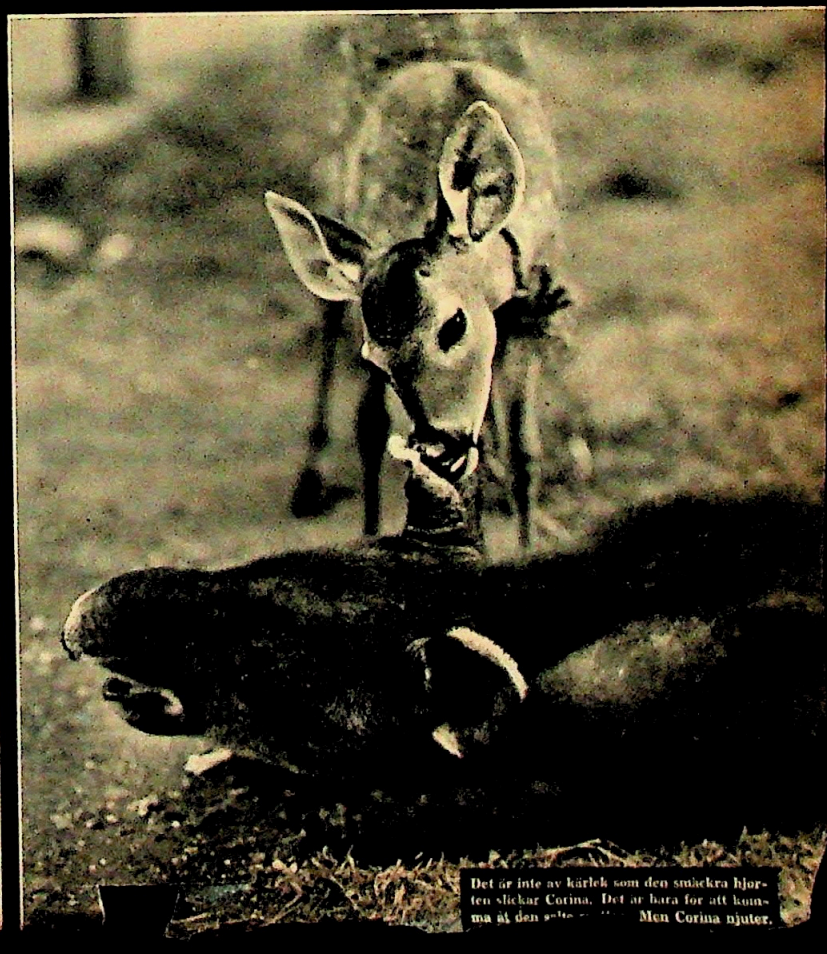
Även om man nu är utrustad med stickkontakt, så behöver man väl inte se svinaktig ut bara för det.



Ännu är jag bara barnet och läspar alldeles hemskt. Men det går väl över.



Tapiren är ett piggt och gladlynt djur, som tillbringar sin m[illegible] med att äta — gräs, bröd, ris, papper. [illegible]



Det är inte av kärlek som den snäckra hjorten slickar Corina. Det är bara för att komma åt den s[illegible] Men Corina njuter.

inte fanns någon film i den! Jag hade glömt att ladda den! Oj, vad jag svor!

— Ja, såna där malörer händer väl alltid en filmare då och då. Vid ett annat tillfälle spelade mej min glömska också ett spratt. Det var då jag filmade fallskärmshoppande grisar i Tiputini, en plats vid Napofloden. Nu kanske det låter lite Münchhausen-artat att tala om fallskärmshoppande grisar, men det förhöll sej på följande sätt. Tiputini är en av de platser i Ecuadors östra urskogsområden, där oljebolaget Shell borrar efter olja. Alla transporter sker här per flyg. Då jag besökte Tiputini, hade man ännu inte fått flygfältet klart, så allting — maskindelar, olja, bensin och proviant — kastades ned med fallskärm. Även proviant i levande form: grisar och får. En dag fick jag, enligt avtal, meddelande per radio, att en flygmaskin startat från flygbasen Shell-Mera för att bl. a. slänga ner ett par dussin grisar med fallskärm. Jag hade en timma på mej att ta mej ut till platsen för evenemanget, så jag tog filmkamera och stativ på ryggen och promenerade i sakta mak ditut, ställde upp kameran på en lämplig plats och satte mej att vänta. Efter tre kvart hörde jag flygmaskinen komma och gjorde mej klar till aktion. Och upptäckte då, att jag hade glömt att ta med mig veven till kameran! Utan den var jag förlorad. Jag tror aldrig jag sprungit i mitt liv som jag nu gjorde! På en lerig och halkig urskogsstig rusade jag som en galning hem till huset, där jag logerade, fick tag på veven och spurtade tillbaka på rekordtid. När jag andfådd och med tungan slängande som en slips och plaskblöt av svett hann fram till filmkameran, gjorde flygmaskinen just sin sista lov över platsen och slängde ut de sista grisarna, som vilt skriande kom dalande ner — en högst fantastisk syn! Ja, jag fick mina bilder. Och jag lärde mig också en läxa, och efter detta har jag aldrig mera glömt veven hemma. Men — jag har glömt mycket annat, förstås...



Också en filmaktör! En jättelik padda från den sydamerikanska djungeln.

— Värsta kruxet vid filmning i tropikerna? Det fuktiga klimatet. Och temperaturen. Att kånka omkring på kamera och stativ i en urskog het som en bastu och byta film, när svetten lackar och flygfän och kryp kalasar på en, det kan vara ganska påfrestande. Men jag har ju inte bara hållit till i värmen på sista resan. Jag har också varit i kylan uppe i snöbergen, och det har också sina sidor. Inte så mycket för den låga temperaturen som för den tunna luften. Att traska omkring på över 5.000 meters höjd med en tung 35 mm-kamera och ett par hundra meter film i ryggsäcken är något som frestar på. Men det är mödan värt, om man gynnas av gott filmväder. På Cotopaxi hade jag tur med vädret, men på Iliniza var det för jäkligt. Jag gjorde tillsammans med ett par goda vänner och tränade alpinister två både kostsamma och strapatsrika filmfärder till detta vilda fjällmassiv. Vi ville göra ett försök att besegra högsta toppen på Iliniza, eftersom alla försök hittills misslyckats, och detta företag ville jag föreviga med min Eymo. Första gången hade vi snöstorm och busväder från morron till kväll de fyra dagar vi kunde anslå till bestigningen och måste mest hålla oss i våra tält. En i sällskapet blev snöblind, en annan förfrös en fot. Det filmatiska resultatet blev lika med noll. Färd nummer två gav lika dåligt resultat. Återigen fyra förspillda dagar.



En coloradoindian undersöker nyfiket Rolf Blombergs Eymo-kamera.

— Som ni förstår, slutar herr Blomberg, så ligger det åtskilligt arbete och många fruktlösa ansträngningar bakom en, som det kanske verkar, »hastigt och lustigt hopkommen kortfilm» av detta slag. Men skoj är det...

Vederhäftiga
filmrecensioner
av
Nils Beyer · Eric Müller
Helge Åkerhielm
i
Morgon-Tidningen

LINDBLADS FÖRLAG

Nya Smålands upptäckt

Av Rolf Blomberg. Häft. 6:75.

En berättelse om professor Isidor Pupplunds senaste, sensationella upptäcktsfärd till en okänd ö i Stilla Havet. Nya Smålands upptäckt heter den och har skildrats av Rolf Blomberg. Pupplund träffar på de besynnerligaste varelser, sällsynta insekter av jättedimensioner, de egendomliga toff-toffarna, jätteödlor och besvärsande kannibaler. På sina äventyr följs han troget av vilden Umph, som på ett tidigt stadium förälskat sig i Pupplunds förnämliga cigarrer. En dråplig bilderbok för små och stora barn. En upptäcktsfärd som ingen annan.

I exotiska nejder upplever även professor Lusidor Pupplund sina många äventyr och den välbekante forskningsresanden Rolf Blomberg berättar om dem och upptäckten av det landet Nya Småland med avväpnande humor och enärtig elegans i bilderboken Nya Smålands upptäckt (Gebers). En trevlig bok som både små och stora barn har största nöje av

Rolf Blomberg rör sig i en annan kontinent, hans bidrag till årets julbokflod heter VILDAR (Gebers) och tillbrar sig i Sydamerika, närmare bestämt Ecuador, där en indianstam vid namn aucas ansetts vara tillräckligt vild och outforskad för att tillfredsställa Rolf Blombergs krav på äventyr och spänning. Blomberg har en rapp journalistisk berättarstil och vad han har att förtälja går utanpå rätt mycket av vad vi tidigare läst i forskningsväg. Goda fotografier är han också pappa till.

Fingal.

Upptäcktsfärd i vildars land

Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig aptit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden man kan tänka sig. Med klar blick iakttar han världen omkring sig och skildrar sina brokiga öden levande och med gott humör.

Med sina tidningsartiklar, sina radioföredrag och sina reseböcker, har han skapat sig en trofast och entusiastisk publik. Denna får också den här gången sitt lystmäte av äventyr och exotism i Vildar, en bok som nog ligger ett par streck över vad Rolf Blomberg hittills åstadkommit.

"Tillfredsställer alla anspråk på vildhet". Så kan man i sanning karakterisera aucas, en ecuadoriansk indianstam kring Amazonflodens källor, som lever i primitiv isolering och som med hullingaspjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd.

Trots de skräckinjagande berättelserna om aucas blodsdåd och trots myndigheternas betänkligheter begav sig Rolf Blomberg i våras in i det farliga aucasterritoriet. Hallåmannen, som skötte avskedsintervjun i amerikansk radio önskade lycka till på färden, "fastän jag tror att det är ett avsked för livet" och Rolf Blombergs vän och fotograf skrev sitt testamente, innan färden anträddes. Men de kom tillbaka och resultatet av expeditionen har bl. a. blivit Vildar. Det är en spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de magnifika fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

ROLF BLOMBERG: Vildar. Gebers. 274 sidor Pris: 14:50.

Bilder och sagor

Professor Lusidor Pupplunds (alias reseskildraren Rolf Blomberg) bok för ungdom »Nya Smålands upptäckt» är en lustig bastard mellan saga, fantastisk äventyrsberättelse och bilderbok. Alla dess 80 sidor i A 4-format äro försedda med karikatyrartade teckningar framställande den berömde professorns resa och hans upptäckt av en ny ö i Stora oceanen. Han döper den till Nya Småland efter hemlandskapet. Visserligen har han i ett anfall av pessimism efter en del motgångar där lust att döpa om den till Nya Skåne, men därav blir intet eftersom äventyren bland toff-toffar, besvärsande kannibaler och förhistoriska vidunder i alla fall får ett lyckligt slut. Boken torde komma att högeligen tilltala nojkar, som just lämnat sagoåldern. Och det torde inte bli Blombergs sista barnbok. Att han kan skriva, det vet man ju förut, men att han också kan teckna så roligt var en nyhet. (Gebers förlag.)

Av det övriga kvällsprogrammet vill man gärna nämna upptäcktsresanden Rolf Blombergs skildring från tropikerna. Efter att ha hört honom tala om köttätande vandrarmyror och andra bitande djur, som har både dag- och nattskift, samt ormplågan är man glad att få fira jul i det betydligt kylslagnare Sverge.

I samma stil som den föregående går en i stort format föreliggande seriestartad bilderbok *Professor Lusidor Pupplund. Nya Smålands upptäckt*, illustrerad av Rolf Blomberg, kr 6:75, Gebers förlag. Den tar syfte på att raljera med en mycket systematisk upptäcktsresande och hans samlarmani. På sina ställen kan man ha roligt tillsammans med Lusidor Pupplund, men det finns avsnitt där åtminstone recensenten för egen del hade svårt att följa med. Författaren har där i sina försök att servera draatisk och mustig humor skjutit ett stycke över målet.

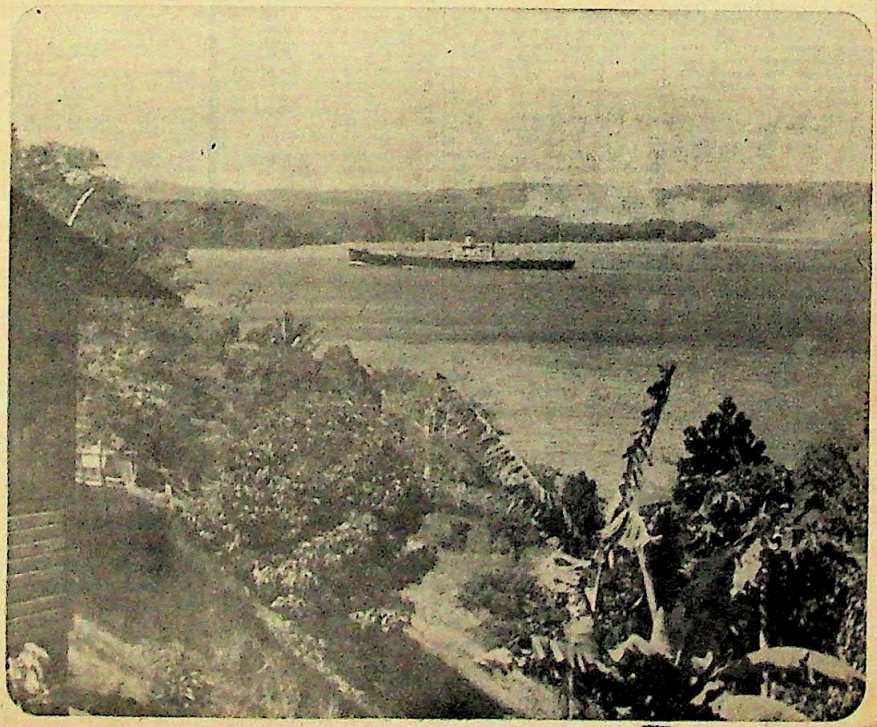
Blomberg i Panama, DN-debut



Rolf Blomberg.

Rolf Blomberg inleder i dag sitt medarbetarskap i Dagens Nyheter med en artikel på sidan tre, "Kamerajakt på djungelö". Han har på sin väg till Ecuador gjort ett längre uppehåll på Barro Colorado-ön mitt i Panamakanalen för att filma och fotografera i detta enastående natur- och djurreservat.

Söndagsläsningen innehåller en detektivnovell av Freeman Wills Crofts, grammofonnytt av Matts Rying, modenytt av Pernilla och som vanligt barnläsning och serier i svart och färg.



Utsikten mot kanalleden från det biologiska laboratoriet.

KAMERAJAKT PÅ DJUNGEL

Barro Colorado Island, Panama, i juni.

Det kan inte med ord beskrivas hur skönt det är att åter få vandra på smala, vindlande djungelstigar efter att ha trampat och trängts på New Yorks gator, att väckas vid soluppgången av tropikfåglarnas mångstämmiga jubel och vrålapornas mäktiga kör och inte av de morrande och tjutande bilarna på Lexington Avenue. Kontrasten är väldig, och miljöbytet oändligt vilsamt för nerverna.

Jag kom hit till det biologiska laboratoriet på Barro Colorado Island på inbjudan av dess kurator, entomologen dr James Zetek. — Stanna så länge ni vill, skrev han. Ni kommer inte att ha långtråkigt en enda minut av er vistelse på ön. Dr Zetek hade rätt. Barro Colorado är ett litet djungelparadis, ett verkligt Eldorado för den som vill studera och filma och fotografera tropiska Amerikas fauna och flora.

Barro Colorado är raka motsatsen till en zoologisk trädgård, förklarade dr Zetek. Här är det människorna som sitter i bur — om inte bakom galler, så i varje fall bakom moskitnät — medan djuren rör sig fritt och kan kika in i "burarna" på de ofta rara exemplar av homo sapiens — "rara" i biologisk mening, förstås — som med rynkade pannor försöker lösa naturens gåtor.

Nå, liknelsen haltar en smula. Man behöver absolut inte sitta instängd. Det finns ett nät av stigar, som man kan följa genom Barro Colorados täta, djurrika regnskogar. "Se, men inte röra!" är emellertid lag här. Jakt och djurfångst och botaniserings förbjudna utan särskilt tillstånd från kuratorn — och det får blott i undantagsfall han ger detta. — Men om jag ser en otäck giftorm — får jag inte ha ihjäl den...? undrade en besökare. — Naturligtvis inte, svarade dr Zetek. Glöm inte att det är ni och inte ormen som är en inkräktare här. Om ni blir biten, är det en annan sak. Då är jag ju så illa tvungen att ge er tillstånd att slå ihjäl ormen, så vi kan klassificera den och ge er rätt serum...

Barro Colorado Island har inte alltid varit en ö. Den uppstod då Chagrenfloden vid kanalbygget dämdes upp och översvämmade ett vidsträckt område; tusentals döda träd och stubbar, som ännu sticker upp ur den omgivande Gatunsjön, bär vittnesbörd om hur människan såsom förändrade geografin på Panamanäset. Mängder av djur från de översvämmade områdena räddade sig upp på de höjder som nu blev över, och den största av dessa är Barro Colorado på mer än 1.500 hektar. Barro Colorado blev ett slags Noaks ark med en rik och egenartade fauna. 1923 fridlystes ön av amerikanska kongressen efter en petition från några framstående vetenskapsmän. En av de ivrigaste förespråkarna för idén var reservatets sympatiske kurator James Zetek, som 1911 hade kallats till Panama för att studera den malarlaförande Anophelesmyggan, och sedan lika framgångsrikt tog upp studiet av termiterna och deras härjningar. Ett biologiskt laboratorium med modernaste utrustning uppfördes på ön, likaså några luftiga boningshus. Här hade nu naturforskarna oanade möjligheter att i all komfort, utan stora ekonomiska uppoffringar och utan de strapatser och vedermödor och risker för sjukdom som hittills försvårat expeditioner till de heta zonerna, utföra sina studiearbeten och experiment. De fann på Barro Colorado, alldeles intill en av jordens stora trafikleder, "djungelvärldens outspädda extrakt rätt utanför husknuten" för att citera en av de många entusiastiska vetenskapsmännen som besökte ön. De mängder av vetenskapliga avhandlingar och mera populärt hållna skildringar om Barro Colorados djur- och växtvärld vilka med jämna mellanrum sett dagens ljus under årens lopp vittnar bättre än något annat om att möjligheterna med iver tillvaratoga. En amerikansk zoolog, dr C. R. Carpenter, tillbringade hela åtta månader här, under vilken tid han ägnade ett så intensivt studium åt vrålapornas liv och leverne att han så småningom själv i mångt och mycket kom att ta efter dem — det påstod åtminstone hans landsman ornitologen Frank Chapman, som med samma energi studerade ön:s 250 fågelarter och skrivit ett par ovanligt fängslande böcker om sina iakttagelser. Både Carpenters bok om Chapmans böcker om fåglarna och den övriga faunan på Barro Colorado har jag läst med stor behållning. Men beträffande en del andra skrifter härifrån, så är det nog endast förbehållet en trängre krets av fackmän att begripa ens titeln av dessa. Jag har just bläddrat igenom en avhandling kallad "The Chromosomes of Nautococcus Schraderae Vays., and the Meitotic Division Figure of Male Llaverine Coccids", och om jag påstår att jag fattar vad det rör sig om, så vore det rena skrytet.

Det första man ser, då man kommer in i huvudbyggnaden här är ett 40-tal glasburkar med spritlagda ormar. Den störste av dem är en fyrfotad ödla, som ser ut som en liten krokodil, och som är ett av de mest sällsynta djur som finns på ön. Det är ett exemplar av den s. k. basilisködlan, som har förmågan att springa på bakbenen och som är ett av de mest fascinerande djur jag sett. Den är ett av de djur som jag hoppas kunna fotografera och filma under min vistelse här.

ROLF BLOMBERG

forskningsresanden och författaren, inleder med denna artikel sitt medarbetarskap i Dagens Nyheter. På sin väg till Ecuador har han gjort ett längre strandhugg på Barro Colorado-ön i Panama för att fotografera och filma i detta enastående natur- och djurreservat mitt i kanalzonen.

De otrevligaste ormarna här? Vi gjorde en "folkräkning" av Panamas ormar för åtskilliga år sen. 10 procent av de fångade reptilerna — det rörde sig om cirka 12.000 — var lansormar. De bär skuld till bortåt 85 procent av giftormbetten. Men — bara en mycket liten procent — 6,5 för att vara exakt — medför döden. Det är färre människor som stryker med genom ormbett än vad blixten dödar varje år i de här trakterna. Om korallormarna är mycket farliga? Giftiga är de, men knappast farliga. Om man inte bråkar med dem eller trampar på dem, bits de inte. Deras gifttänder är för övrigt så korta att de inte kan bita igenom en läderskо. Till sist vill jag säga att det mest troliga är att ni inte alls ser nån orm på er promenad.

— Det avgör saken, sade den besökande, som givit dr Zetek anledning att hålla sin lilla föreläsning. Då han kom tillbaka efter några timmars vandring i djungeln hade han, som dr Zetek förutspådde, inte sett skymten av en orm, men han hade skådat jättelika blå Morphofjärilar, brokiga fåglar, en hjord peccarisvin, en myrslok och ett par näsbjörnar. Och så har jag minst hundra blodtörstiga, bitska fästingar på mej, sade han. — Jag är inte småaktig, svarade dr Zetek med mild röst. Dem får ni behålla, trots att alla djur på ön är fridlysta enligt kongressens beslut.

Det där lilla obehaget med de närgångna fästingarna, som det nu under torrtiden vimlar av, är knappast värt att nämna, särskilt då man betänker att ett sådant plågoris som malarian inte existerar på ön. Anophelesmyggor finns det, men inga smittbärande, eftersom malariasjuka människor inte tillåts att sätta sin fot på Barro Colorado. (Utan att ha stungit en malariasjuk är Anopheles harmlös.) För inte så länge sedan, berättade dr Zetek, kom en framstående vetenskapsman till Panama för att besöka Barro Colorado, där han hade i uppdrag att göra en del betydelsefulla studier. — Jag såg ju att han hade malaria, så jag rådde honom att först uppsöka sjukhuset. Men han svarade irriterat att hans tid var alltför dyrbar, och för resten kunde han lika gärna äta sina kinin- eller atebrinpiller på ön. Men med mej kom han ingen vart; jag är en envis gammal herre, och ett friskintyg från doktorn är det pass jag ovillkorligen fordrar av den som vill landa på Barro Colorado. Vi ska inte låta satan komma in i vårt lilla paradis...

Dr Zetek log och tog till orda: — Det är bäst att jag genast besvarar de frågor som jag vet att ni kommer att ställa. Hur många som dött av giftormbett här på ön? Ingen. Hur många som blivit bitna? En. Det var en ung man som handskades onödigt vårdslöst med ett av sina studieobjekt, en rätt liten lansorm. Men allt avlöpte väl, ty han följde mina instruktioner i händelse av giftormbett, och de lyder så här. Först och främst: keep your shirt on! (behåll skjortan på), eller med andra ord, bli inte nervös! Ha ihjäl ormen, så vi vet vad det är för en jycke. Bind om en kompress orientligt för att stoppa blodcirkulationen nära bettet, sug sen blod ur såret. Om det är dåligt blodflöde, gör ett jack med en kniv. Gå sen hem till laboratoriet — gå, så ju, spring inte! —, och sen kör er öns uppsyningsman till sjukhuset, där ni får serum, om det behövs.

Det kan inte med ord beskrivas hur skönt det är att åter få vandra på smala, vindlande djungelstigar efter att ha trampat och trängts på New Yorks gator, att väckas vid soluppgången av tropikfåglarnas mångstämmiga jubel och vrålapornas mäktiga kör och inte av de morrande och tjutande bilarna på Lexington Avenue. Kontrasten är väldig, och miljöbytet oändligt vilsamt för nerverna.

Jag kom hit till det biologiska laboratoriet på Barro Colorado Island på inbjudan av dess kurator, entomologen dr James Zetek. — Stanna så länge ni vill, skrev han. Ni kommer inte att ha långtråkigt en enda minut av er vistelse på ön. Dr Zetek hade rätt. Barro Colorado är ett litet djungelparadis, ett verkligt Eldorado för den som vill studera och filma och fotografera tropiska Amerikas fauna och flora.

Barro Colorado är raka motsatsen till en zoologisk trädgård, förklarade dr Zetek. Här är det människorna som sitter i bur — om inte bakom galler, så i varje fall bakom moskitnät — medan djuren rör sig fritt och kan kika in i "burarna" på de ofta rara exemplar av homo sapiens — "rara" i biologisk mening, förstås — som med rynkade pannor försöker lösa naturens gåtor.

Nå, liknelsen haltar en smula. Man behöver absolut inte sitta instängd. Det finns ett nät av stigar, som man kan följa genom Barro Colorados täta, djurrika regnskogar. "Se, men inte röra!" är emellertid lag här. Jakt och djurfångst och botaniserings förbjudna utan särskilt tillstånd från kuratorn — och det får blott i undantagsfall han ger detta. — Men om jag ser en otäck giftorm — får jag inte ha ihjäl den...? undrade en besökare. — Naturligtvis inte, svarade dr Zetek. Glöm inte att det är ni och inte ormen som är en inkräktare här. Om ni blir biten, är det en annan sak. Då är jag ju så illa tvungen att ge er tillstånd att slå ihjäl ormen, så vi kan klassificera den och ge er rätt serum...

Barro Colorado Island har inte alltid varit en ö. Den uppstod då Chagrenfloden vid kanalbygget dämdes upp och översvämmade ett vidsträckt område; tusentals döda träd och stubbar, som ännu sticker upp ur den omgivande Gatunsjön, bär vittnesbörd om hur människan såsom förändrade geografin på Panamanäset. Mängder av djur från de översvämmade områdena räddade sig upp på de höjder som nu blev över, och den största av dessa är Barro Colorado på mer än 1.500 hektar. Barro Colorado blev ett slags Noaks ark med en rik och egenartade fauna. 1923 fridlystes ön av amerikanska kongressen efter en petition från några framstående vetenskapsmän. En av de ivrigaste förespråkarna för idén var reservatets sympatiske kurator James Zetek, som 1911 hade kallats till Panama för att studera den malarlaförande Anophelesmyggan, och sedan lika framgångsrikt tog upp studiet av termiterna och deras härjningar. Ett biologiskt laboratorium med modernaste utrustning uppfördes på ön, likaså några luftiga boningshus. Här hade nu naturforskarna oanade möjligheter att i all komfort, utan stora ekonomiska uppoffringar och utan de strapatser och vedermödor och risker för sjukdom som hittills försvårat expeditioner till de heta zonerna, utföra sina studiearbeten och experiment. De fann på Barro Colorado, alldeles intill en av jordens stora trafikleder, "djungelvärldens outspädda extrakt rätt utanför husknuten" för att citera en av de många entusiastiska vetenskapsmännen som besökte ön. De mängder av vetenskapliga avhandlingar och mera populärt hållna skildringar om Barro Colorados djur- och växtvärld vilka med jämna mellanrum sett dagens ljus under årens lopp vittnar bättre än något annat om att möjligheterna med iver tillvaratoga. En amerikansk zoolog, dr C. R. Carpenter, tillbringade hela åtta månader här, under vilken tid han ägnade ett så intensivt studium åt vrålapornas liv och leverne att han så småningom själv i mångt och mycket kom att ta efter dem — det påstod åtminstone hans landsman ornitologen Frank Chapman, som med samma energi studerade ön:s 250 fågelarter och skrivit ett par ovanligt fängslande böcker om sina iakttagelser. Både Carpenters bok om Chapmans böcker om fåglarna och den övriga faunan på Barro Colorado har jag läst med stor behållning. Men beträffande en del andra skrifter härifrån, så är det nog endast förbehållet en trängre krets av fackmän att begripa ens titeln av dessa. Jag har just bläddrat igenom en avhandling kallad "The Chromosomes of Nautococcus Schraderae Vays., and the Meitotic Division Figure of Male Llaverine Coccids", och om jag påstår att jag fattar vad det rör sig om, så vore det rena skrytet.

Det första man ser, då man kommer in i huvudbyggnaden här är ett 40-tal glasburkar med spritlagda ormar. Den störste av dem är en fyrfotad ödla, som ser ut som en liten krokodil, och som är ett av de mest sällsynta djur som finns på ön. Det är ett exemplar av den s. k. basilisködlan, som har förmågan att springa på bakbenen och som är ett av de mest fascinerande djur jag sett. Den är ett av de djur som jag hoppas kunna fotografera och filma under min vistelse här.

De otrevligaste ormarna här? Vi gjorde en "folkräkning" av Panamas ormar för åtskilliga år sen. 10 procent av de fångade reptilerna — det rörde sig om cirka 12.000 — var lansormar. De bär skuld till bortåt 85 procent av giftormbetten. Men — bara en mycket liten procent — 6,5 för att vara exakt — medför döden. Det är färre människor som stryker med genom ormbett än vad blixten dödar varje år i de här trakterna. Om korallormarna är mycket farliga? Giftiga är de, men knappast farliga. Om man inte bråkar med dem eller trampar på dem, bits de inte. Deras gifttänder är för övrigt så korta att de inte kan bita igenom en läderskо. Till sist vill jag säga att det mest troliga är att ni inte alls ser nån orm på er promenad.

— Det avgör saken, sade den besökande, som givit dr Zetek anledning att hålla sin lilla föreläsning. Då han kom tillbaka efter några timmars vandring i djungeln hade han, som dr Zetek förutspådde, inte sett skymten av en orm, men han hade skådat jättelika blå Morphofjärilar, brokiga fåglar, en hjord peccarisvin, en myrslok och ett par näsbjörnar. Och så har jag minst hundra blodtörstiga, bitska fästingar på mej, sade han. — Jag är inte småaktig, svarade dr Zetek med mild röst. Dem får ni behålla, trots att alla djur på ön är fridlysta enligt kongressens beslut.

Det där lilla obehaget med de närgångna fästingarna, som det nu under torrtiden vimlar av, är knappast värt att nämna, särskilt då man betänker att ett sådant plågoris som malarian inte existerar på ön. Anophelesmyggor finns det, men inga smittbärande, eftersom malariasjuka människor inte tillåts att sätta sin fot på Barro Colorado. (Utan att ha stungit en malariasjuk är Anopheles harmlös.) För inte så länge sedan, berättade dr Zetek, kom en framstående vetenskapsman till Panama för att besöka Barro Colorado, där han hade i uppdrag att göra en del betydelsefulla studier. — Jag såg ju att han hade malaria, så jag rådde honom att först uppsöka sjukhuset. Men han svarade irriterat att hans tid var alltför dyrbar, och för resten kunde han lika gärna äta sina kinin- eller atebrinpiller på ön. Men med mej kom han ingen vart; jag är en envis gammal herre, och ett friskintyg från doktorn är det pass jag ovillkorligen fordrar av den som vill landa på Barro Colorado. Vi ska inte låta satan komma in i vårt lilla paradis...

Dr Zetek log och tog till orda: — Det är bäst att jag genast besvarar de frågor som jag vet att ni kommer att ställa. Hur många som dött av giftormbett här på ön? Ingen. Hur många som blivit bitna? En. Det var en ung man som handskades onödigt vårdslöst med ett av sina studieobjekt, en rätt liten lansorm. Men allt avlöpte väl, ty han följde mina instruktioner i händelse av giftormbett, och de lyder så här. Först och främst: keep your shirt on! (behåll skjortan på), eller med andra ord, bli inte nervös! Ha ihjäl ormen, så vi vet vad det är för en jycke. Bind om en kompress orientligt för att stoppa blodcirkulationen nära bettet, sug sen blod ur såret. Om det är dåligt blodflöde, gör ett jack med en kniv. Gå sen hem till laboratoriet — gå, så ju, spring inte! —, och sen kör er öns uppsyningsman till sjukhuset, där ni får serum, om det behövs.



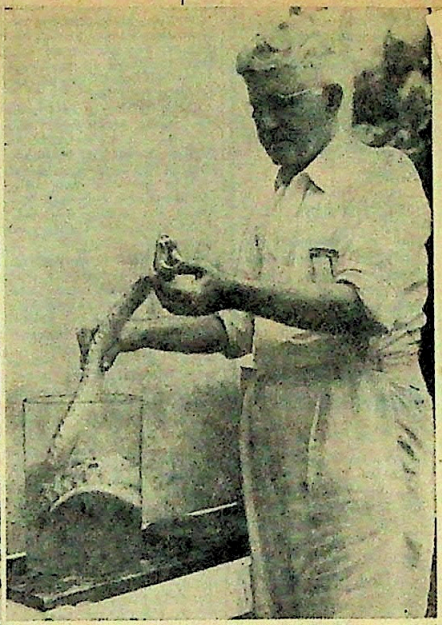
ELÖ

Medan jag skrivit detta — jag sitter på en luftig balkong med utsikt åt tre väderstreck — har allt möjligt hänt runt huset. Tre näsbjörnar har varit i farten minst en timme uppe i ett Cecropiaträd, där de festat på de långa, gula frukterna. Näsbjörnarna är allätare som vi människor, och allting tycks gå i dem. De brukar gräva upp de giftiga fågelspindlarna, som har sina hålor i jorden runt laboratoriet, och dr Zetek har faktiskt sett hur de då och då knaprat på ormar. (Själv hade jag för många år sedan en tam näsbjörn, som med samma förtjusning åt pannkakor och daggmaskar.) De näsbjörnar som

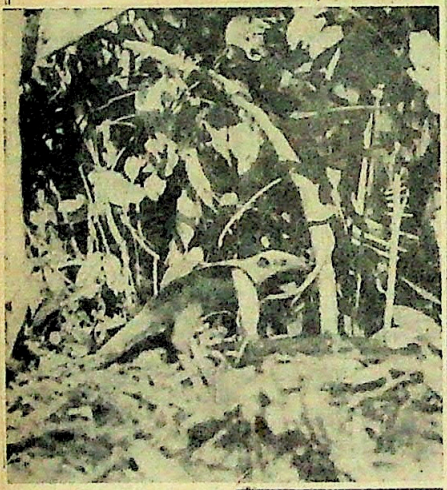
ta månader — är de ovanligt vänliga och fridsamma djur. Jag är inte så övertygad om saken. Ibland då jag passerat under träd där de suttit har de bombarderat mig med frukter och avbrutna grenar och — ännu värre! — försökt blota ner mig ..., ja, ni förstår vad jag menar. Samma bustag har för resten också kapucinerapornas.

Just nu hörde jag ett skrapande, knakande ljud från ett dött träd i närheten. Det är en myrslok på jakt efter termiter. Det är svårt att se vad som är nos och svans på den; de är nästan lika långa! Nu har han avbrutit jakten och klår sig med sina långa klor, rasar sig ordentligt på ryggen. Jag har märkt att nästan alla djur här klår och kliser sig för jämnan — näsbjörnarna, aporna, rasccoonen, myrslokarna.

De är fulla av fästingar, antar jag. Och plågade av den djävulska botflugans larver. Det är en fluga med det vetenskapliga namnet Dermatobia hominis, vars häriga larv äter sig in under huden och först efter 50 dagar, då den är klar att förpuppas och nått en längd av 25 mm, kryper ut igen. Även människan kan råka ut för botflugan, men vi vet ju åtminstone att vi ska ta oss i akt för myggen som bär på den. Men vad vet en näsbjörn om det? Och vad vet en myrslok om det? Och vad vet en tapir om det? Och vad vet en pigg-svin, många olika gnagare och en hel massa andra små kurrar. Det enda stora däggdjuret man inte fått syn på är jaguaren, men dr Zetek tror sig vid ett tillfälle ha funnit spår efter den. På mina dagliga vandringar längs stigarna har jag mött nästan alla av de uppräknade djuren. Går man tyst och stannar man ofta och lyssnar och spejar, så är det



Dr James Zetek, kurator vid det biologiska laboratoriet på naturreservatet Barro Colorado i Panama, demonstrerar det giftiga gapet på en lansorm.



Myrsloken, termiternas värsta fiende, är vanlig på Barro Colorado.

håller till här i närheten av laboratoriet är långtifrån skygga, och det händer att de skuttar ända fram till köksdörren och tigger mat. Detsamma gör en raccoon, troligtvis för att få litet omväxling från den vanliga dieten, som utgörs av fisk och krabbor, som han nattetid fångar längs stränderna.

Flera tukaner, med näbbar nästan så stora som hela kroppen, har hållit vissekonsert i toppen av ett högt träd, och då det plötsligt kom en regnskur, ackompanjerades de av ett gäng vrålapor, som också håller till i trädet. De presterade ett skällande och rytande utan like som protest mot blötan. Det finns massor av svarta vrålapor på ön, diaboliskt fula. De ser lömska och otrevliga ut, men enligt dr Carpenter — han



Den kräftfiskande raccoonen kommer till köksdörren för att tigga en godbit.

har ungefär med dem under åtskillig bot för eländet. För djuren är det värre; de måste utstå en veritabel tortyr. Undersökningar har visat att varenda vrålapa på ön har botfluglarver.

Fåglar i olika storlekar, från pyttesmå kolibrier till väldiga vildkalkoner, flyger då och då förbi eller håller till i träden runt husen. Fjärilar i regnbågens alla färger fladdrar omkring i solen. En decimeterlång vandrande pinne har hela dagen suttit på moskitnätet. Den satt där tidigt i morse och har tydligtvis attraherats av den starka lampan, som brann hela natten. En mängd nattfjärilar och skalbaggar — många med ett mycket egendomligt utseende — har också parkerat på nätet.

Att räkna upp alla de olika slags djur som befolkar Barro Colorado-ön är alldeles omöjligt. Men det kan nämnas att av däggdjur finns, utom dem jag redan nämnt, både puma och ozelot, ytterligare ett par sparter, tapir, hjortar, sengångare, bältdjur, förvånansvärt vad man får se mycket. Och den som inte tycker om att promenera kan bara sätta sig i en stol här på balkongen, helst beväpnad med en kikare, och studera djurlivet runt laboratoriet i allsköns ro. Man behöver sannerligen inte ha långtråkigt en enda minut här.

Kan jag nu också fånga alla dessa djur på filmremsan, så bör det bli en intressant film. Men fotografering och filmning i djungeln är ingen lätt sak. Ljuset under de väldiga, lianbehängda och parasitbevuxna trädens kronor är sparsamt, den täta vegetationen skymmer utsikten, och en mängd djur kommer inte fram förrän vid skymningen. Men efter hand skall det väl i alla fall bli tillräckligt många filmmeter för en bildberättelse om regnskogens sällsamma djurvärld...

Illustratör:
ERIC LYNGBYE

R i R.

31 juli

19.45 **Djur i djungeln**
Rolf Blomberg berättar.



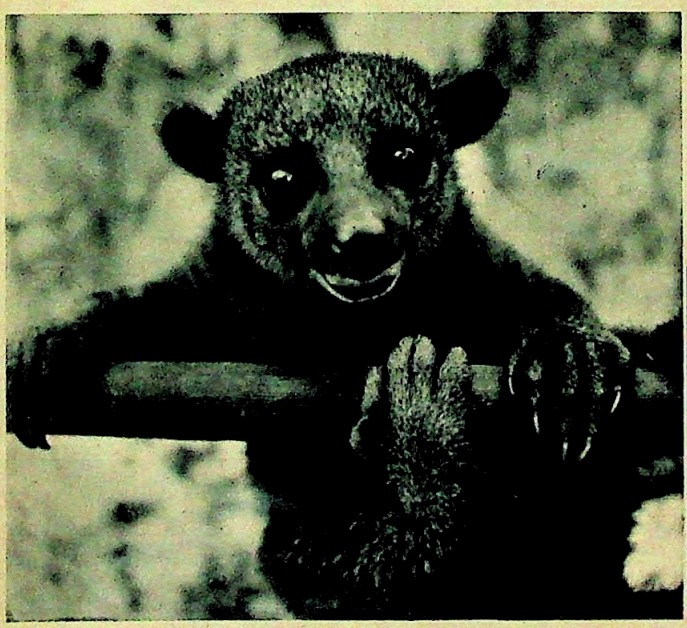
Charles Cordier med en fågel från Ecuador, en tukan.

DJURFÅNGST I DJUNGELN

Om vilda djur i Afrikas djungler berättar i dag Rolf Blomberg som just vistas i Afrika och sänt RiR några bilder och anteckningar kring programmet.

Schweizarna Emy och Charles Cordier har i ett halvsekel fångat sällsynta djur för zoologiska trädgårdar över hela världen och de senaste tio åren för jordens förnämligaste djurpark, Bronx Zoo i New York. De tillbringar nio av årets tolv månader i urskogen. Nyligen kom de från Belgiska Kongo med den största samling levande zoologiska rariteter som någonsin bragts från Afrika till Amerika och som värderades till en kvarts miljon kronor. Just nu är de i Ecuador, där de med nät och snaror och fällor kammar urskogarna på sällsamma djur. Rolf Blomberg har träffat dem och intervjuat dem och gjort ett reportage om deras djurfångst i tre världsdelar.

Har ni någonsin hört talas om jättepangolinen eller bongon från Belgiska Kongo eller yapocken och parasolfågeln från tropiska Amerika? Om inte, så kan Charles Cordier berätta om dem och om många andra egendomliga djur, han bekantat sig med i tropikernas svårgenomträngliga regnskogar.



En av Cordiers fångster — en näpen veckelbjörn (l. v.).

Emy Cordier med en liten skyddsling från Ecuador, en nattapa.



El Comercio 31 julio 1950

5 películas educacionales del Ecuador se han exhibido en la Capital de Suecia

Una de ellas se refiere a Quito

Otras tratan sobre Galápagos, el Oriente, Imbabura y la industria de sombreros

Hace unos pocos días, la Svensk Filmindustri ha dado en Estocolmo una función especial con el objeto de presentar cinco películas cortas educacionales del Ecuador, tomadas por el Sr. Rolf Blomberg. Entre los invitados se encontraba el Sr. Carlos Morales, Encargado de Negocios del Ecuador en Suecia.

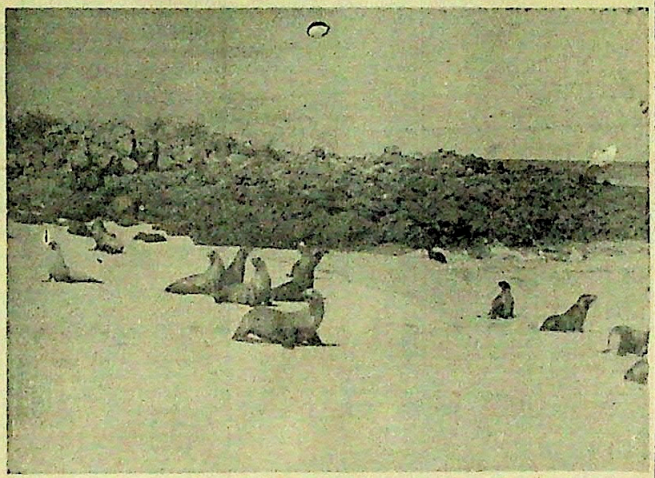
Las películas tienen los siguientes títulos: "Quito, Ciudad de Contrastes", "Imbabura", "Galápagos", "Los Sombreros 'Panamá' legítimos son 'Made in Ecuador'" y por último una película que demuestra el desarrollo del Oriente Ecuatoriano, con el título de "Explorando la Selva de Petróleo".

ENVIARA COPIAS DE LAS PELICULAS A QUITO

La Svensk Filmindustri está enviado una copia de estas películas en calidad de obsequio, al Departamento de Turismo en Quito, con el objeto de cooperar en la buena propaganda del Ecuador. Las excelentes películas tomadas por el Sr. Blomberg en Asia, Australia y los Mares del Sur, han sido exhibidas con mucho éxito en diversos lugares del mundo, donde se espera que las películas del Ecuador tendrán muy buena acogida.

PUBLICARA LIBRO SOBRE EL ECUADOR

El Sr. Rolf Blomberg, quien además es autor de varios libros, se encuentra nuevamente en el Ecuador con el propósito de recoger material para su próximo libro que tratará de la "Naturaleza, flora y fauna ecuatorianas". En el mes de Octubre próximo se publicará en Estocolmo un libro acerca del Ecuador, escrito por la Sra. Emma Robinson de Blomberg, bellamente ilustrado con reproducciones de pinturas de Olga Fisch y Oswaldo Guayasamín, además de excelentes fotografías tomadas por su esposo, el Sr. Rolf Bomberg.



He aquí una manada de lobos de mar que actúan en la película tomada en Galápagos por una casa filmadora que está exhibiendo los interesantes documentales cinematográficos en Suecia.



Las gigantes tortugas son las actoras de la película "Galápagos".



Una de las escenas más bellas que se relacionan con las riquezas arquitectónicas de Quito, que se presentan en las películas que se exhiben en Suecia, tiene por motivo el patio del Museo Colonial.

Käre Amanus! Säsöning! Apanbe! Tack för Amanno brev av d. 24/7! Allt gott här! Hjärtliga hälsningar Ellegina Rolf.

07-0055

Spegelprogrammet

Det nya Spegelprogrammet har fiera goda saker, främst en kortfilm om ormar och orangutanger av Rolf Blomberg. Speciellt de senare är roliga att se — att titta på ormar är det inte alla som tycker om, särskilt om de stoppas in genom näsan och dras ut genom munnen eller tvärtom.

Aug. 1950 07-0056

Vaktgöta Demokraten Borås 22/8 1950

ROLF BLOMBERGS fem filmer från den senaste expeditionen är nu färdigställda. Blomberg hann inte vara med hela tiden eftersom han måste i väg på en ny resa, och nu håller han som bäst på med att göra nya neve i Sydamerika.

forts.

Quito är ingen tråkig stad. I söndags var det rodeo, och vi såg väderbitna, hjulbenta cowboys rida på halvvilda tjurar och fånga dem med lasso med en fantastisk skicklighet. Det var en strålande uppvisning. Den som tycker om tjurfäktningar kan också få sitt lystmäte, men det verkar — lyckligtvis, måste en nordbo säga — som om huvudstadens fotbollstadion numera utgör större loecelse än arenan.

Telefonera dagens nöje

Det allra senaste nöjet är att ringa i telefon, ty Quito har just fått svenska automattelefoner. Den nya anläggningen invigdes med pomp och ståt och blevederbörligen välsignad av en biskop. Största förtjänsten av arbetet har L. M. Ericssoningenjören Gunnar Johansson, och största skulden till att detta blev några månader försenat har Quitos råtter, som på flera platser gnagt i sig telefonkablarnas isoleringsmaterial. Innan ingenjör Johansson upptäckte vad de hungriga råttorna hade för sig var det ett mysterium var felet låg!

När jag satt i sällskap i går var det någon som apropå de nya telefonundren började tala om de väldiga framsteg som gjorts på många områden tack vare den moderna tekniken.

— Tänk bara vad kylskåpen betyder för ett hushåll, sade han bl. a. Och detta att få färsk fisk från kusten per flyg...

— Det är inget nytt, sade någon annan i sällskapet. Inkaindianerna hämtade snö och is från Cotopaxi, så dom kunde också äta glass, om dom hade receptet. Och färsk fisk fick dom från kusten hur otroligt det än låter. Dom hade sina chasquis — stafettlöpare —, som kutade uppför Anderna med fiskar i näven i verklig sprinterfart. Fisken anlände till Quito samma dag den melats upp ur havet!



Chasquis — stafettlöpare — förde färsk fisk från kusten upp för Anderna till inkaindianerna.

Det är som synes inte bara i våra dagars Quito det händer sällsamma ting.

Rolf Blomberg

Bohuslänningen, Uddevalla 15/7 50

Vagabonde:

Tusenåriga skulpturer

Bland alla de märkvärdiga ting som upptäcktaresande Rolf Blomberg fört med sig hem från Ecuador är också en tusen år gammal skulptur av en man med deformerat huvud. Vetenskaparna drar härav den slutsatsen att kraniumdeformering förekom på den där tiden. Det är ju möjligt, men något annat är också möjligt. För vad vet man: är det konstnären, i detta fall skulptören, som alldeles på egen hand hittat på deformeringen av någon anledning som bara han och vår Herre vet, eller såg modellen verkligen ut så där och är skulpturen alltså en trogen avbildning av verkligheten? Vem vet.

Inte hade väl alla svenskar på Gustaf III:s tid utstående ögon, kupiga ögonlock, välvda ögonbryn, aristokratiskt förvånade, rund haka och nobel nos? Porträtten från den tiden visar i alla fall så gott som samtliga dessa karaktersitiska drag. Frågan är återigen: skapade konstnärerna denna typ, liksom Dior skapade new-looken, eller fanns verkligen typen där? Kom ihåg att inga skuggor var blå förrän impressionisterna målade dem blå. Vad kommer folk att se nu? Svarta skuggor, kanske röda, kanske inga alls.

När om tusen år någon annan Blomberg krafsar fram under tusenårigt damm en skulptur gjord i dag, hur ska den månne uppfattas? Ska man säga att denna märkvärdiga skulptur avslöjar att människorna för tusen år sen brukade deformera sina småbarn så att ögonen kom på sned, halsen blev onaturligt kort och benen oformligt tjocka, eller — om denne framtidens Blomberg råkar komma över ett av dagens mer avancerade mästerverk — ska det då fastslås att år 1950 levde på jorden ett alltete som endast svagt påminner om människan. Endast med yttersta skarpsinnighet kan man upptäcka någon likhet med den nu levande rasen. Det måste ha varit hemskt när sådana varelser befolkade landskapet. Somliga hade inga ögon, andra ingen näsa, somliga var konkava, där riktiga människor är konvexa, och tvärtom. Somliga verkade slingrande mässingsband, andra såg ut som limpor som misslyckats i baket, andra återigen kunde knappast skiljas från stenbumlingar. Rysligt helt enkelt. Hur upptog de näring utan mun, hur kunde de gå med ben som spiraler? Vad gjorde de, vad tänkte de på, var de månne idioter? Stod de kanske på samma nivå som sjöborren?

Och vad hade det gått fram för kataastrofer över världen för att så förändra den grekiska och egyptiska människan, som dock levde långt före dessa monster?

Man får nog vara försiktig så man inte förhastat betraktar konstnärerna som vetenskapligt sanningsenliga och deras konst som kopior av verkligheten.

Vilket inte hindrar att människorna om tusen år kanske har rätt i att stå litet fundersamma inför mycket som i dag är det enda riktiga. (Och som i morgon är lika gammalmodigt som gårdagens modeskapelser. Vem går nu i now-look?)

Helsingfors Tidning, Borgå m. fl.

Dagens Nyheter
dagen den 5 Juli 1950

Rolf Blombergs Ecuadorskulpturer fyller Etnografiska museets tomrum

Statens etnografiska museum ute på Djurgården mottog på måndagen några lådor, som transporterats den långa vägen från Ecuador med upptäcktsresanden Rolf Blomberg som avsändare. Det var med stor förtjusning man packade upp. I lådorna låg en samling fynd från minst 1.000 år tillbaka i tiden, och med gåvan har museet fått sina sydamerikanska samlingar kompletterade på ett gladjande sätt, då man hittills inte haft några fornsaker från Ecuador.

Det är huvudsakligen gravfynd som Rolf Blomberg gjort under sina upptäcktsfärder längs Esmeraldaskusten, och samlingen till museet består i huvudsak av keramikskaker. De olika figurerna i litet format belyser en tid som vetenskapen vet ganska litet om, säger fil. dr S. Linné. Man kan skönja inflytande från mayafolket, under det att det inte märks något kulturellt inflytande från Inkariket.

Det är en intressant samling som ligger uppdukad i museets uppackningsrum. De små lerfigurerna, som troligtvis oftast syftar att föreställa demoner, är inte sällan utförda med konstnärlig känsla och ibland med en humoristisk glimt. Särskilt observerar man ett vackert keramikkärl, som är minst 1.000 år gammalt.



Lerfigurer, föreställande demoner, från Equador.

En lerskulptur av ett manshuvud visar att kraniumdeformering förekom i den tidens Ecuador. Vidare finns i samlingen lerrullar som använts vid stämpling av tyger, samt en realistiskt utförd fruktbarhetssymbol.

De besvärliga forskningarna har underlättats genom att Rolf Blomberg vunnit infödingarnas bevågenhet genom att lära sig deras språk. Det finns även med i sändningen en hel del ting av intresse även från våra dagars, primitiva Ecuador. Det är en vackert utförd panflöjt, det är granna fjädrar, som skogsindianerna sticker i näsan och örsnibbarna för att bli vackrare, och det är ett halsband som kostat många jaguarer livet och tänderna.

— Det har varit svårt att få tillstånd av myndigheterna i Ecuador att få sända samlingen till Sverige, omtalar museichefen, professor G. Lindblom. Man har där borta fått en allt starkare känsla för sina fornlämningar, men tack vare en energisk insats, inte minst av upptäcktsresandens Ecuadorfödda hustru, lyckades man få utförseltillstånd. Med sändningen har ett tomrum fyllts i museets samlingar, konstaterar professor Lindblom.

Nerikes Allehanda
5/7 50

radioreflex

Misslyckad fredstrevare.

I ett hörn av Ecuador bor de vilda araukaindianerna, ett folk som inte stått i fredliga förbindelser med de vita på minst 50 år. Gummilistare for fram så hårt med dem vid sekelskiftet att de fått ett hat mot de vita som ännu står sig. Rolf Blomberg berättade i ett program, som kommit från Quito på skiva, om hur Shellbolaget under oljeletning sökt komma i fredlig förbindelse med den nästan alldeles okända stammen. Med gåvor och ett absolut korrekt uppträdande hade man kommit långt och var fylld av hopp om framgång. En indian och en vit hade t. o. m. skakat hand, men så kom bakslaget. Två av bolagets män dödades och bolaget avvarade med att förfölja indianerna, och så var all kontakt åter bruten. Blomberg kan berätta. Hans liv är som pojkdröm, och han har förmågan att plocka fram pojkhjärtat hos alla lyssnare, som är lyckliga nog att ha pojken kvar någonstans i djupet av sitt vardagsjag.

Morgontidningen 17/8 1950

Spegelbilderna

**Spegelns huvudnummer denna vecka är en SF-film från Java med trevlig text av Rolf Blomberg. Här visas många för oss okända djur och ormar, babianer och människoliknande apor är rikt förträdda. En annan kortfilm om [illegible] är ett vackert [illegible] av [illegible] och [illegible] med [illegible] och [illegible] i [illegible] och [illegible] [illegible] [illegible]



Rolf Blomberg berättar kl. 20.50.

FRÅN EN LYSSNARPOST

finns ute i bygderna att få 'nota' något både lärorikt och intressant. Rolf Blombergs föredrag, upptaget i Quito och behandlande aukaindianernas liv och ständiga krigiskhet mot de vita, hör också till det man välkomnar av vetande och världshorisont.

Rolf Blomberg kåserade vidare om sällsamma djur, som andra fångat i urskogar och djungler, och Richard Strauss' "Rosenkavaljeren" anslogs på skivtallrikarna i stället för den utlovade tredje akten av Puccinis "Madame Butterfly". Dalaföreningens spelmanslag gjorde tidigare på kvällen en förnämlig uppspelning av låtar och polskor.

strålande, avslutade han. I Ecuadors huvudstad, varifrån Rolf Blomberg åter skickat en skiva till Radiotjänst, har man emellertid haft det ännu värre än hos oss: i flera månader har regnet bara forsat och forsat. När elektriciteten till slut kollapsade och de elektriska kaminerna slocknade, höll ett hundratal urskogsdjur på att frysa ihjäl uppe i fjällstaden. Några svenska patentlampor räddade dem åt deras infångare, makarna Cordier, och därmed åt världens största djurpark, Bronx Zoo i New York. Blomberg återberättade de bägge djurinsamlarnas djungeläventyr med storartad inlevelse — av svenska tropikskildrare är det bara Sten Bergman som ännu intensivare mäktar engagera lyssnarens egna sinnesfornimmelser. Paret Cordier har nog lyckats lägga beslag på en massa nya djur vid hals- och benbrytande expeditioner, men en viss sägenomspunnen tapirart uppe i Anderna har hittills gäckat alla ansträngningar. Nu har Blomberg lovat att skaffa dem sådana tapirer i alla fall, och i morron far jag min väg, slöt han. Hur detta lyckas, får vi väl höra på nästa Blomberg-skiva.

Radion i går

Torr som fnöske

är Rolf Blomberg och ändå undgår man inte att fängslas av hans skildringar från de djärva expeditioner han företar. Nu senast gällde det en resa till det inre av Sydamerika, där han fångade sällsynta fåglar till New Yorks (Bronx) Zoo. Rolf Blomberg kunde med stolthet berätta, att han fångat fåglar av sådana arter som tidigare aldrig råkat i människohänder och medan rösten knäppte och knäppte fångade han också in lyssnarna och kom oss att andlöst smyga med honom genom djungeln för att studera de skygga småfåglarnas vanor och med honom känna den slutliga triumfen då de äntligen var i hans händer. Tusen dollars stycket var priset på en del av fågelarna, berättade han också, och det kunde man väl unna honom efter all mödan.

Roman.

och intressant. Rolf Blombergs roredrag, upptaget i Quito och behandlande aukaindianernas liv och ständiga krigiskhet mot de vita, hör också till det man välkomnar av vetande och världshorisont.

EN DEN 1 AUGUSTI 1950



radioreflex

Djurfångst i djungeln

är det inte länt att vem som helst försöker sig på, det fick man klart för sig i går kväll när upptäcktaresnaden Rolf Blomberg berättade om sch[illegible] och Charles Cordiers många vedermödor under infångandet av sällsynta djur för zoologiska trädgårdar över hela världen och de senaste tio åren för jordens förnämligaste djurpark, Bronx Zoo i Newyork. Men de vet hur djuren "ska tas" och kom nyligen från Belgiska Kongo med den största samling levande zoologiska rariteter, som någonsin bragts till Amerika och som värderades till en kvarts miljon kronor. Just nu är de på en ny expedition i Ecuador i Sydamerika, där Rolf Blomberg sammanträffat med dem. Programmet, som hade sina intressanta poänger, var upptaget i Ecuador.

Spegelprogrammet

Det nya Spegelprogrammet har flera goda saker, främst en kortfilm om ormar och orangutanger av Rolf Blomberg. Speciellt de senare är roliga att se — att titta på ormar är det inte alla som tycker om, särskilt om de stoppas in genom näsan och dras ut genom munnen eller tvärtom.

Forskningsresande Rolf Blomberg är en riktigt trivsam förevisare av vilda och intressanta djur. Nu senast hade han med sin kamera trängt sig nära olika aparter och fick dem att agera som vore det en professionell filmregissör som höll i trådarna. Fast man slutar inte med att säga adjö till en filmpublik, det är liksom inte filmiskt. Den engelska

07-0074

19.55 **Toner från Quito**
Rolf Blomberg berättar.

12 september

P. Tid. 13/9 07-0075

Radio

Exotiska färger och melodier

lyste upp tisdagskvällens höstmörker. Rolf Blomberg, som just nu är i Ecuador, hade tagit med sig inspelningsapparatur hem till en ateljéfest i Quito hos landets mest berömde målare. Värden själv hette Osvaldo och hade ett efternamn, som ingen svensk kan stava vid på rak arm. Men det gjorde ju inte så mycket, när man fick höra honom sjunga till eget, grant gitarrackompanjemang. Och ändå överträffades han av hedersgästerna, "de gudomliga", två av Ecuadors populäraste sångare. Till vardags sjunger de in grammofonplattor och samlar indiansk folkmusik. Men det hindrar inte, att de också anlitas som musikaliska stämningsmålare av kärlekskranka unga ecuadorianer utan egna utförsgåvor. Det vill till kvinnohjärtan av sten för att motstå de gudomligas bisarra konst. Och det är sant som det blev sagt av Rolf Blomberg: "man behöver inte ha vistats där nere för att uppskatta dessa två sångare".

07-0076

D. N. 13/9 50

Rolf Blomberg talade trevligt i programpunkten "Toner från Quito", som emellertid huvudsakligen upptogs av några exotiska sångnummer. De saknade visst inte intresse, men hade fått en något olycklig placering så där omedelbart efter Lena Hornes framträdande.

Arbetet. Malmö

Som omväxling 13/9

med omgivningen med färgliga vildoch lika färgliga kräldjur tog Rolf Blomberg med lyssnarna till en ecuadoriansk privatfamilj. Det blev sång till luta och prat kring det intressanta världsfolket, Guajasamin, en av de förnämsta målarna, och kring de framstående gäster, som ideligen söker sig dit. Ett program, som helt avvek från den vanliga blombergska stilen men hade ett lätt underhållande behag.

07-0077

Göteborgs Morgonpost 13/9

hål. Musikaliskt mer givande var Rolf Blombergs besök hos Ecuadors främste konstnär och målare. Det uppstod en behaglig familjestämning i den konstnärliga indianens hem och man fundera ett ögonblick på om inte Radiotjänst skulle kunna avskaffas och ersättas med en kassör och ett par tre driftiga ynglingar med var sin portabla magnetofon. Värden själv och Ecuadors berömdaste sångduo Loa Devinos sjöng vemodiga och glada visor och dansar, där de karska rösterna bäljade i mjuk legato till gitarrerna hårt synkoperade ackompanjemang.

Gam.

07-0079

Annu mera smeksam lät högtalaren då studion spelade upp Rolf Blombergs akustiska postförsändelse från Quito, där hans konstnärsvänner klitade gitarrerna och lät höra spanska och indianska sånger, som var mycket svårt att sätta stilla vid.

Mest var det alltså en tonernas tisdag så det bäddades mjukt kring kvällens pjäsrepris.

L. D.

07-080

Svenska D.bl. 9/12 50

FORSKNINGSRESANDEN

Rolf Blomberg har tagit upp fem kortfilmer i Equador för Svensk Filmindustri. De heter "Quito — en stad med kontraster", nyligen visad i Stockholm, "Panamahattar", "Galapagos", "Olja i urskogen" och "Imbabura". Filmerna visades nyligen i Quito vid en högtidlig föreställning, som arrangerades av turistdepartementet och som ägde rum i närvaro av bl. a. landets president Galo Plaza, landets ministrar och diplomatiska kåren. Filmerna applåderades våldsamt och Rolf Blomberg och Svensk Filmindustri prisades i ett långt tal av chefen för turistdepartementet.

Omfamningar och kyssar hör också till uppskattningsbevisen i ett land som Equador, och sådana blev Blomberg i hög grad föremål för. Pressen i Quito ägnade evenemanget stor uppmärksamhet och tidningen El Ecuatoriano publicerade t. ex. en lång ledarearti kel om Blomberg och hans filmer, vilka betecknades som mycket lärorika och utmärkt skickliga.



EN ROLIG BOK

om en

DJUNGELTRIPP

av EMMA ROBINSON BLOMBERG

Illustrerad med enastående konstreproduktioner och fotografier av Rolf Blomberg

"Läsaren får en färgs tark bild av livet i gränsområdet mellan civilisationen och vildmark."
Nils Horney i MT.

14:—, inb. 18:50

Gebers

07-0081

Hem T. 13/9 50

Mer amerikanak musik kom i det följande programmet, dock hämtad från en något sydligare breddgrad än Lena Hornes. Det var Rolf Blomberg som skickat över ~~en uppteckning~~ från Quito, där "Los Divinos" låt höra sig i en rad ecuadorianska folkvisor.

Dagens Nyheter 17/1 50

GRODGIGANTER

Jakt på jättegrodor i Colombias djungler

av Rolf Blomberg

QUITO, ECUADOR, 1 sept.

När detta skrives står jag just i begrepp att ge mig i väg till Colombias sydöstra urskogsområden, och avsikten med min tripp är att utröna huruvida det ligger någon som helst sanning bakom ett åtminstone ur naturvetenskaplig synpunkt ganska sensationellt rykte: att i sagda trakter en groda av jättelika mått ännu hoppar omkring oupptäckt.

Den förste som berättade mig om grodgiganten var, som jag redan nämnt i min bok "Vildar", en colombian, vilken jag träffade för två år sedan på Galapagosöarna. Enligt dennes beskrivning skulle grodan väga två quintales, dvs. nära 300 kilo! Uppgiften lät allitför fantastisk för att jag skulle sätta tro till den — ett sådant odjur kunde knappast till dags dato förblivit oupptäckt — men jag beslöt i alla fall att göra närmare efterforskningar; colombianen som berättade mig om grodmonstret var känd som en tillförlitlig och sannfärdig person, och även om hans uppgift om grodans vikt måste vara betydligt överdriven, så har jag skäl att tro att det ligger någonting bakom historien. Och för övrigt — alla rykten om världens största ödla, den draklika jättevaranen på Komodo i Ostindien, avfärdades under åratal som rena fantasier, ända tills naturforskarna så sent som 1912 fick ovedersägliga bevis för dess existens, och jordens största groda, den afrikanska Rana goliath, fick vänta ändå mycket längre på sin upptäckt. Denna väldiga amfibie är enligt beskrivningen "tung som en medelstor terrier", den bebor de djupa, trögflytande floderna i södra Kamerun och i Gaboondistriktet i Franska Västafrika och fångas av de finkande infödingarna endast då vattenståndet är särskilt lågt efter en lång torka. Negrerna äter den med förtjusning, och dess lårben, vilka de använder under utövandet av sina magiska riter, värdesätter de i så hög grad, att endast ett fåtal felfria exemplar av djuren hamnat på museerna.

Att Sydamerikas ofantliga, i zoologiskt avseende ännu långtifrån utforskade djungelhav, vilket sträcker sig från Colombia i norr till Argentina i söder, skulle kunna gömma på en lika stor eller större groda än Rana goliath är, enligt experterna, ingen omöjlighet. Ingen plats på jorden kan för övrigt uppvisa en sådan artrikedom på groddjur som Syd- och Mellanamerika.

Mina närmare efterforskningar har delvis styrkt min förste sagesmans uppgifter. Jag har talat med ytterligare två colombianer som berest de trakter där jättegrodan enligt ryktet skall hålla till. De har båda rapporterat att en groda eller padda av väldiga dimensioner, betydligt större än de största, allmänt kända pip- och horngrodorna, som väger över ett halvt kilo, har sitt tillhåll i sjöar och träskmarker i detta djungelområde! Chansen tycks alltså vinka, och ehuru jag fortfarande är full av skepticism, anser jag det mödan värt att försöka utröna jätteamfibiens vara eller icke vara. Jag har för resten fått stor uppmuntran från Charles Cordier, den berömde fångstmannen för Bronx Zoo i New York, som just återvänt till Amerika med en hel flygmaskin full av levande zoologiska rariteter från Ecuador. Han anser jättegrodans existens fullt plausibel och har beställt ett halvt dussin levande exemplar till ett pris som säkerligen ingen groda i världshistorien betingat.

En annan herre som också uppmuntrat mig till företaget, och som själv mycket gärna skulle vilja följa med mig, är en ung nordamerikansk forskare vid namn John William Funkhouser från Stanford University, vilken kommit hit speciellt för att under några månader studera grodlivet under ekvatorn. Men han är mycket nygift — han gifte sig veckan innan han lämnade Staterna —, och han misstänker att hans hustru (som för övrigt är ödlespecialist vid University of Southern California), då hon om ett par veckor kommer till Ecuador för att förena sig med maken, skulle bli ödesdigert besviken om han i stället för att vara henne till mötes hade han gett sig i väg på grodfångst till Colombia. Om det hade gällt en ödla, skulle hon möjligtvis ha urskuldat mej, sade dr Funkhouser.



En ung tsáchila-indian från Ecuador med en väldsvaxen padda.

Men även i Quito kan man bedriva jakt på sällsyntheter inom grodriket, och ett par kvällar den senaste veckan har jag varit ute med dr Funkhouser och samlat pappersposar fulla av kväkande tossor f. v. b. till Stanford University. Klockan 2 en natt styrde vi kosan till en av Quitos parker, och resultatet blev över förväntan. Men antagligen såg vi ganska mystiska ut där vi emög omkring med våra ficklampor, ty rätt som det var dök två poliser upp. Vår förklaring till den nattliga expeditionen accepterades först efter många frågor och en titt i våra påsar, men sedan deltog den gemytliga ordningsmakten med hjärtans lust i jakten.

Ett meddelande från en landsman att det runt hans hus fanns sådana mängder av grodor och paddor att dessa höll honom och hans fru vakna med [illegible] kväkande vai rena [illegible] dr Funkhousers öron! Vi gjo en jättefångst där, och dr Funkhouser tror sig till på köpet svenskens trädgård ha funnit för vetenskapen ny art — praktfull, grönprickig sak! En veckolång färd runt Pichachavulkanen hade jag med pyttelitten grodа, som dr Funkhouser även leds misstänker vara okänd. Jag fångade den i 4.500 meters höjd, och det var ren tillfällighet att jag upptäckt kräket. Ehuru jag då och då hö de grodkväk där uppe, lyckas jag aldrig finna upphoven till ten, hur väl jag än letade. När mina bärare och jag skö röja en plats för tälten och rev bort ett stort [illegible] mot hittade jag den lilla [illegible] gömd under detta. Där satte ett idealiskt hemvist med trä räcklig fukt och gott skydd kö kölgrader. (På tal om grodor s oansenlig storlek ka [illegible] att den minsta [illegible] finns på Kuba, har de vete skapliga namnet PhyllobatesLimbatus och är så liten den kan rymmas i en finger ring!)

För att dr Funkhouser ocke skall få med sig ecuadorianska grodkväk hem till Stanford som ljudillustrationer till sina föreläsningar har jag lovat att efter Colombiafärden följa med honom på hans nattliga rendezvouser med grodorna med [illegible] ljudupptagningsapparat. En kör av grodor och paddor behöver för resten inte a ta låta så illa — det finns hela skalan av röster, från ljusa, klockrena till grova och råmande. Och om jag nu verkligen lyckas finna den där jättegrodan i Colombias djungler, så kanske jag också får äran att upptäcka grodrikets Caruso!



Vulkanen Pitchincha re
sig nästan tvärbrant 5.(
meter över havet bak
staden, vars kanske sl
naste byggnad är fra
siscanernas gamla kyrka
som här ses från klostergården. Klosfret innehåller en förnäm samling målningar liksom många andra av de cirka 60-talet kyrkor som finns i staden. Quito var nämligen framförallt konstnärligt centrum under den spansk-koloniala tiden och är berömt för de vackra träskulpturer som gjordes där. I fransiscanerklostret proklamerades Ecuadors frihet 1809, då frigörelsekampen började. Klostertornen är inte ursprungliga, de tidigare skadades svårt vid jordbävningen 1868.

DET NYA ECUADOR

Förenta Nationerna har numera gjort till en av sina viktigaste arbetsuppgifter att lämna teknisk och organisatorisk hjälp till unga länder. Experter på olika områden skickas nu ut för att bistå dessa länders regeringar med råd och anvisningar och för att träna och utbilda en ny generation av ämbets- och tjänstemän.

En svensk, direktör Ragnar Sundén, är ordförande i den första av dessa expertgrupper, vilken har sin verksamhet förlagd till Ecuador på Sydamerikas västkust. I dag berättar han för Rolf Blomberg, den i Ecuadors huvudstad Quito bosatte forskningsresanden, om sina intryck och erfarenheter från detta arbetsfält. Den svenska allmänheten får därmed för första gången lära känna vad denna alldeles nya gren av FN:s verksamhet betyder i praktiken.



Ragnar Sundén, som sedan 1945 är andre direktör i Industriförbundet och dessförinnan bl. a. varit statssekreterare i Eckleslastikdepartementet, kallades 1948 som finansiell rådgivare åt Venezuelas regering och blev därefter ledare för FN:s ekonomiska och administrativa kommission för Ecuador. Han besökte det sistnämnda landet i fjol och i år, då han tillbringat fyra månader där. Intervjun med honom spelade den i Quito bosatte Rolf Blomberg in på magnetofon i höstas.



Frihetsplatsen — Plaza de independencia — i Quito är omgiven av vackra monumentalbyggnader. I söder ligger katedralen, i väster regeringspalatset, i norr det ärkebiskopliga palatset och i öster stadshuset med minnen av frihetshjälten Simon Bolivar. Plazan ligger på en höjd av 2.800 meter över havet. Enligt den första officiella folkräkning, som nyligen genomförts, har Quito 200.000 invånare.

15.30 **Det nya Ecuador**
Rolf Blomberg intervjuar Ragnar Sundén.

18/11 53

07 0085

Kvällsposten, Malmö 19/12

Panchita blev snabbt favorit hos Bronx Zoo

STOCKHOLM, tisdag. (KvP) Den svenske forskaren Rolf Blomberg torde vara en av de populäraste jultomtarna i New York för tillfället. Han har nämligen som en speciell gåva till New Yorks barn skänkt en liten bergstapir, som placerats i Bronx' zoologiska trädgård.

Högt uppe i Anderna i Ecuador har Rolf Blomberg hämtat det lustiga djuret som döpts till Panchita. Det lär vara första gången ett exemplar av släktet förvärvats av någon zoologisk trädgård.

Panchita ser ut ungefär som en gris som av misstag fått ett jättelikt råthuvud. Hon har dessutom fem tår på framfötterna men bara tre på bakfötterna. Många har tidigare försökt fånga bergstapirer men ingen har lyckats. När Rolf Blomberg lyckades måste tapiren bäras i bår av tio man i en vecka innan man kom fram till bebyggda trakter.

RG:

Upp-upp i indianby när skandinaver kom för att vaccinera

ECUADOR i februari

När Britta Sundin kom till en liten by i närheten av Lo[illegible] för att vaccinera byborna mot tuberkulos fick hon fullt upp att göra, berättar Inger Mundt-Petersen. Ja, inte bara med vaccineringen! Första dan kom dom bärande på en karl som varit i blodigt slagsmål. Han var alldeles sönderhackad med en machete. (En machete är en lång, bredbladig skogskniv.) Han dog innan något kunde göras för att rädda hans liv. Nästa dag fick Britta ta hand om en karl som huggits i nacken med en machete.

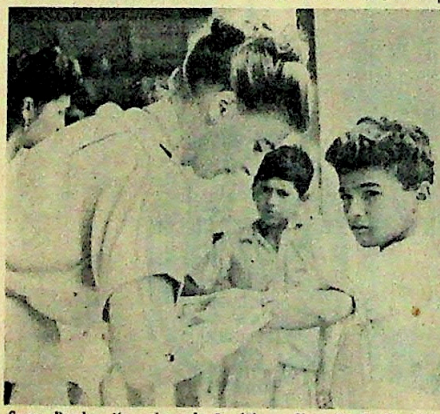
— Det var förfärligt vad dom måtte slåss här! sa hon.

Ja, sa polischefen, folket här i trakten är inte Guds bästa barn, och ni själv borde absolut inte gå omkring obeväpnad. Se här, señorita! Ta den här — det är en bussig sak som man kan uträtta en hel del med...!

Och därmed förärade han Britta en meterlång skarpfilad machete!

De båda svenska sjuksystrarna som arbetar för "International Tuberculosis Campaign" i Ecuador får i sanning uppleva en hel del. Syster Britta, som utrustades med en machete av den vänlige polischefen, vistas för tillfället i Lima, Peru, som konvalescent efter en besvärlig malaria, men hennes kollega, syster Inger, har jag just träffat här i

Forts. sista sidan, spalt tre.



Syster Randy, gift med norske överläkaren Knut Bö Osvik, utför t[illegible] Ecuador, Inger Mundt-Petersen från Ystad och Ast[illegible]



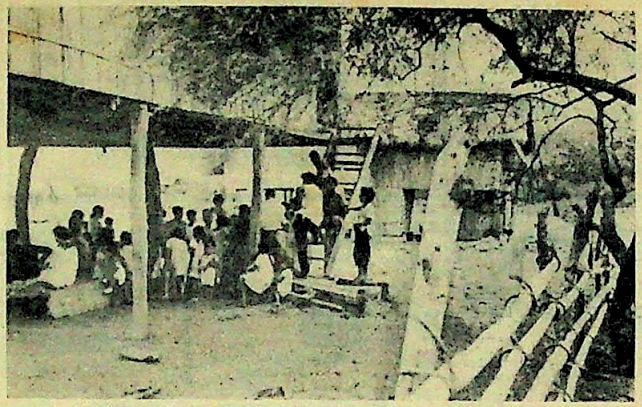
uberkulostestning. Två andra skandinaviska ambassadörer i Aasness, till vänster, från Skagnes i Norge.

D.N. 2/1.51

Quito, och hon har mycket att förtälja.

I juli förra året kom de till Ecuador tillsammans med sju andra sjuksköterskor, norska och danska, samt fem läkare. Tre av de senare är danskar, en är schweizare, och överläkaren är en norrman, dr Knut Bö Osvik. Ecuador har utsetts som "demonstrationsland" i Sydamerika i den kampanj mot tuberkulos som bedrivs av UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) och vars initiativtagare är den kände dansken dr Johannes Holm. I studiesyfte deltar läkare från hela Sydamerika i arbetet, och dessa kommer sedan att organisera samma kampanj i sina hemländer. De skandinaviska doktorer och sköterskor som, assisterade av ecuadoriansk personal, utför tuberkulostestningen och vaccineringen har samtliga en mångårig erfarenhet och har tidigare varit verksamma i olika delar av både Europa och Asien. Syster Inger har t. ex. arbetat i Tyskland och Grekland. (Dessförinnan var hon under två år anställd på ett sjukhus i Etiopien, men hennes arbete där var av annan natur.) Att Ecuador skulle vara "försökskanin", som en och annan här har insinuerat, är inte med sanningen överensstämmande, de skandinaviska länderna, som gått i spetsen för denna vaccinering mot tuberkulos, kan visa på 25 års rön och har för länge sedan kommit över experimentstadiet.

TBC-KAMPANJ I ECUADOR



Skandinaverna i arbete i en liten by i den ecuadorianska kustprovinsen Manabi.

Rolf Blomberg . . .

(Forts. fr. sid. 1)

Polischefen gav meterlång kniv till obeväpnad svensk sjuksyster

Kom helst på söndag

"Som regel har vi emellertid mötts av oväntat stor förståelse för vårt arbete", berättar syster Inger. "Vi hade fruktat att åtminstone indianerna av vidskepliga skäl skulle bli besvärliga och sätta sig på tvären, men allt har gått smidigare än beräknat. Myndigheterna, från presidenten Galo Plaza till minste byhövding, har givit sitt fulla stöd åt kampanjen och en ovarderlig hjälp har vi också haft från de inflytelserika prästerna; om infödingarna i någon by visat sig rädda och obenägna att låta sig undersökas och vaccineras, har det nästan alltid varit padrens förtjänst att de kommit på bättre tankar. 'Kom helst på en söndag, så tar vi dem genast efter mässan', har vi då och då fått höra."

Ibland har trots allt rykten kommit i omlopp som försvårat och tidvis alldeles omöjliggjort arbetet. Förståndaren för en skola i provinsen Cañar vägrade att låta barnen vaccineras, "eftersom 500 barn redan dött i staden Cuenca och liken skickats per flyg till Danmark, så att ingen skulle få reda på den förfärliga olyckan." Nyligen inträffade någon liknande. Efter att ha klarat av kustprovinserna började man för en tid sedan arbeta i Azuay i södra Ecuador. Allt sked bra ända tills ett rykte började cirkulera, att många dött efter vaccineringen, och då en grupp läkare och sjuksköterskor en dag anlände till en by i närheten av staden Cuenca möttes de av 300 indianer beväpnade med stenar och knölpåkar och måste hastigt ta till reträtten. I en annan by varnades de av prästen att om de inte genast gav sig iväg, så skulle de skjutas. Tills den upprörda stämningen hunnit svalna, måste de därför söka ett annat arbetsfält, och när detta skrives står de just i begrepp att resa till provinsen Imbabura norr om Quito, som har en stor indianbefolkning.

Åsneritt och kanotfärd

Transportfrågan har ofta varit ett problem. "International Tuberculosis Campaign" har visserligen sina egna bilar, men i många trakter finns inga framkomliga vägar, och här måste man utbyta bilarna mot mulåsnor eller kanoter. Syster Inger kan berätta om många vedervärdiga, strapatsrika färder på farliga stigar och moskitfyllda urskogsfloder, i brännande tropisk sol och häftiga skyfall. Ibland har hon måst övernatta i kyrkor, ibland i stall, och ofta har det varit tvångt med både sömn och mat. Hon har stiftat bekantskap med allehanda giftkryp och sett åtskilligt av tropikernas avigsidor.

"Men", säger syster Inger, "på så sätt har jag också fått se oändligt mycket mer av det här vilda och vackra landet än någon turist. Själv älskar jag dessa färder, och ju mindre kända trakter vi kommer till, desto intressantare tycker jag det är. Jag hoppas vi också skall få vaccinera urskogsindianerna och få se lite av Amazonas djungler. . ."

Samma entusiasm och frejdiga lynne är utmärkande för hela denna skandinaviska grupp. Dess förtjänstfulla gärning här i Ecuador skapar utan tvivel en hel massa goodwill för våra avlägsna nordiska länder.

Rolf Blomberg

Aftonbladet 23/1 51

På Victoria presenterar Rolf Blomberg Quito, Ecuadors gamla huvudstad, som är äldre än inkatiden. Bilderna ger en ganska god föreställning om folklivet i denna stad, och den inhemska musiken fångar stämningen bra. För skyttar spelas en kortfilm om skjutteknik och mästerskytte.

[illegible] i London och en

Ny Tid 23/1 07-0090

tet skrockande röst. Däremot ger Rolf Blomberg i "Quito" en synnerligen intressant skildring av Equadors huvudstad. Veckans [illegible] som alltid, bäst

07-0090 S.D. 23/1

Dagens Spegelbilder

Ett fjäderlätt sydamerikanskt reportage av Rolf Blomberg — det handlar också mycket riktigt om panamahattar — och en slag-

07-0091 S.T.

just ett sådant här program. Än annan kortfilm om Panamahatten av Rolf Blomberg kan ses, men dyrkt har kvitts förut. Kalle An-

D.N. 07-0092

cialt. Rolf Blombergs SF-reportage om panamahattens tillverkning i Ecuador är rätt roande och intressant. Journalerna är trevliga, inte

07-0093 AB

Rolf Blomberg visar med god blick hur "Panamahattar" kommer till Ecuador, och March of Time kon [illegible] vägande bi

D.N. 29/3 51 07-0094

Vårnyheter från Tiden

I Tidens Bokklubb kommer *Rolf Blombergs* reseskildring från Ecuador, "Högkvarter hos huvudjägare", illustrerad med fotografier av författaren, och "Mikrobens herre", en thriller av *Robert Service*.

07-0095

Om Quito, huvudstaden i Ecuador, berättar Rolf Blomberg omväxlande och intressant i den välgjorda kortfilmen i förprogrammet.

Lill.

★

JORDENS VÄRDEFULLASTE FÅGLAR

Från SE:s utsände, forskningsresanden Rolf Blomberg

Nr. 15. 12-18 april



Det är trängsel och salighetens i den väldiga guanokolonien på Don Martin. När man passerar omkring dessa fåglars rutter de flesta vilt protesterande omkring, men

En av världens sällsammaste industrier bedrivs av det halvstatliga bolaget Compañia Administradora del Guano i Peru. Det »skördar» årligen hundratusentals ton guano, fågelspillning, från en rad öar utanför Perus kust. Redan inkaindianerna visste att guano är ett synnerligen förnämligt gödningsämne och de använde guanon för sina irrigerade odlingar efter kusten. På den tiden var det belagt med dödsstraff att döda fåglarna eller störa dem under häckningstiden. Numera tillämpas inte lika krassa bestraffningsmetoder, men utan tillstånd från Compañia Administradora etc., kan man inte landa på fågelöarna — om man försöker, kan det hända att de på öarna bosatta väktarna skjuter skarpt. Vidare är det förbjudet för flygmaskiner att gå på lägre höjd än 500 meter över öarna, och passerande fartyg får inte använda ångvisslan.

Sammanlagt beräknas öarna hysa omkring 35,000,000 sjöfåglar. Huvudparten är guanayer eller guanoskarvar (Phalacrorax bougainvillii), på andra plats kommer sulorna (Sula variegata) och på tredje pelikanerna (Pelecanus occidentalis thagus). Guanayerna och sulorna livnär sig nästan uteslutande på anchovetas »den peruanska ansjovisen» som finns i väldiga stim i den kyliga Humboldtströmmen eller, som peruanerna helst kallar den, Den peruanska strömmen. Varje fågel äter i medeltal 20—40 anchovetas om dagen. Tillsammans konsumerar fåglarna 5,500,000 ton ansjovis per år! Som jämförelse kan nämnas, att den peruanska fiskeindustrins årliga fångst endast utgör 4,000 ton.

Guanayen, kallad »jordens värdefullaste fågel», är den mest idealiska »guanomaskinen» av de tre nämnda arterna. Var femtonde minut »lämnar den sitt visitkort», och under sitt toaliga liv producerar den ungefär 60 kg. torr guano!

Med nådigt tillstånd från chefen för Compañia etc. har jag just besökt fyra av dessa sällsamma små öar, där aldrig regn faller och följaktligen ingen växtlighet finns men som ändå är så rika på liv. Det var en fantastisk och strålande rolig upplevelse. Jag gick visserligen för jämnan omkring full av bitska fågellöss, blev liksom mina kameror helt inpyrd av guanostoft, men dessa och andra besvärligheter uppvägdes helt och fullt av de sällsamma synintrycken och av den skörd unik film och unika foton jag hemförde.

De skojigaste filmaktörerna var utan tvekan de groteska och klumpiga pelikanungarna, som såg oanständigt nakna och plockade ut. De nätaste var sulornas ungar i vitt dun. Där fanns också lustiga pingviner, som dock var skygga och svåra att komma inpå livet, och baraka sjölejon.

Men varför ödsla ord, när bilderna kan säga allting mycket bättre!

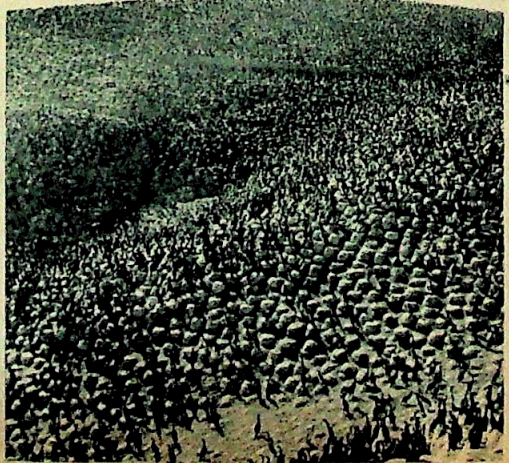
(FORTS.)



Ett bastant sjölejon har hasat sej upp på guanayernas badstrand med dess kritvita korallsand. På klipporna och skären sitter oräkneliga mängder badlystna guanayer. Sakkunskapen är säker på att det finns minst 1 miljon fåglar på ön. Ibland blir dom sjuka och går omkring med hängande vingar och slocknad blick. Numera studeras sjukdomarna vetenskapligt — guanayernas hälsa är mycket värdefull.



Unik bild: naturens nyckfullhet i form av en kritvit albino i ett hav sådan fullvuxna guanayengar. Även luften är full av fåglar på väg till det givande sardinfisket eller det lustfyllda badet.



En slutning på Don Martinön med guanayernas cylindriska bon uppbyggda av ett spillning — den eftersökta guanon, oskattbar för åkrarna, guld för världens bönder. De flesta fåglar fiskade, då bilden togs.

D.N. 20/10 50

Spegelprogrammet

har ett starkt och gripande inslag av propaganda för Europas hårt prövade barn — de som genom förlamningar och nevroser särskilt handikappats — i kortfilmen "Första stegen", ett apropå till FN-dagen. Där visas vältaligt och i detalj (med en rar liten gosse i förgrunden) hur till synes hopplösa fall genom arbetsterapi och modern ortopedisk teknik små patienter steg för steg omskolas till nytt liv. Filmen kan ej nog rekommenderas! Mycket bra, på annat sätt, är Rolf Blombergs reportage från Quito, Equadors tjusiga huvudstad. Bland journalerna har SF ingen dödpunkt, Paramount har bl. a. vår nyaste sjuksköterskenkela och småarg G. B. S. i rullstol, Fox glimtar från vår Koreaambulans i aktion och Trumans möte med MacArthur.

Veckans skämt slog hörbart an.

Lbk

RB. 20/10 50

lerande Maurice Chevalier. Rolf Blomberg har skickat hem en välfotograferad bildberättelse från Ecuadors huvudstad, och som avrundning kommer en trevlig färgfars om en rödhårig apa. Huvudfilmen — den utmärkta sviten om

Morgonbl. S.D. 24/10 50

rea.

Rolf Blomberg har en mycket sevärd kortfilm från staden Quito i Sydamerika med minnen från den gamla Sukatiden.

En trevlig timma som avslutas med en roligt tecknad färgfantasi.

Bio.

St.T. 20/10 50

Spegelprogrammet

Det nya Spegelprogrammet har flera godbitar. En är en kortfilm av Rolf Blomberg om Quito uppe i Anderna, välgjord och intressant. Där får man lära en hel del nytt. "De första stegen".

Expressen 24/10

är verkligen garnera paradesatt. Kortfilmen om staden Quito är en smula långdragen. Men den tecknade färgfilmen om apan hör däremot till det bättre i sin genre.

— BARBRO FLODQUIST.

Aftonbl. 24/10 50

till ett nytt normalt liv. Rolf Blomberg visar en av sina sydamerikanska filmer, denna gång ett svep från Quito, Venezuelas huvudstad. Den tillhör inte hans bästa men är

---

D.N. 30/10 50 1/11

Forskningsresanden Rolf Blomberg har tagit upp fem kortfilmer i Equador för Svensk Filmindustri. De heter "Quito — en stad med kontraster", nyligen visad i Stockholm, "Panamahattar", "Galapagos", "Olja i urskogen" och "Imbabura". Filmerna visades nyligen i Quito i närvaro av bl. a. landets president Galo Plaza, landets ministrar och diplomatiska kåren. Filmerna appläderades livligt, och även pressen ägnade evenemanget stor uppmärksamhet.

Arbetarbl. Gävle 13/9

EN TREVLIG RADIOHÄLSNING från Quito, levererade av Rolf Blomberg, samt ett intressant föredrag av Kjell Stensson om Hermann von Helmholtz utgjorde förutom repriseföreställningen på Thomas Wolfes Huset i den gamla stilen de programpunkter man hade största behållningen av under tisdagskvällen.

Xam.

Eskilstuna Arbetarbl. 25/9 50

Filmen hjälper undervisningen

[illegible] det varstans i världen, t. ex. Rolf Blombergs material från Sundaöarna, Harbo Mielches färgfilm Amazonas, och flera upptagningar från Sixten Leijenhufvuds expeditioner i Afrika. En mängd

---

RB 2/11 50 + Ny Dag

O ROLF BLOMBERG har tagit upp fem kortfilmer i Equador för Svensk Filmindustri. De heter "Quito — en stad med kontraster", nyligen visad i Stockholm, "Panamahattar", "Galapagos", "Olja i urskogen" och "Imbabura". Filmerna visades nyligen i Quito vid en högtidlig föreställning och appläderades väldsamt. Blomberg och SF prisades i ett långt tal av chefen för turistdepartementet.

Expressen (Bohuslän) 6/11 50

FILM: Upptäcktsresanden Rolf Blomberg ligger i Ecuador och färgfilmar för SF — smalfilmer som sedan skall uppförstoras till färgbredfilmer... Kan någon förklara orsaken till att musiken i ett avsnitt av

---

Arbetaren 1/11 50

Rolf Blombergs filmer gjorde succé i Equador

Forskningsresanden Rolf Blomberg har tagit upp fem kortfilmer i Equador för Svensk Filmindustri. De heter "Quito — en stad med kontraster", nyligen visad i Stockholm, "Panamahattar", "Galapagos", "Olja i urskogen" och "Imbabura". Filmerna visades nyligen i Quito vid en föreställning, som arrangerades av turistdepartementet och som ägde rum i närvaro av bl. a. landets president Galo Plaga, landets ministrar och diplomatiska kåren. Filmerna appläderades våldsamt och Rolf Blomberg och Svensk Filmindustri prisades i ett långt tal av chefen för turistdepartementet. Pressen i Quito ägnade evenemanget stor uppmärksamhet och tidningen El Ecuatoriano publicerade t. ex. en lång ledarearticel om Blomberg och hans filmer, vilka betecknades som mycket lärorika och utmärkt skickliga.

ROLF BLOMBERG

har varit på jakt efter jättegrodor på Andernas västsluttningar. Några riktiga grodgiganter har han ännu inte funnit, men paddor på 1 kilos vikt är ju inte heller småpotatis.

GRODJAKT
I ANDERNA

Medan jag skriver detta sitter en ful och vårtig padda på nära ett kilo och stirrar glosögt och ilsket på mig. Och det är inte så underligt om han är arg, ty han har kidnappats från sitt varma, fuktiga djungelhem och tvingats göra en flera dagars färd i en trång trälåda för att nu till sist släppas ut i mitt kalla hotellrum här i Pasto. Min fule rumskamrat tillhör med all tydlighet paddornas familj Bufonidae, men utan fackliteratur till hands är det svårt att avgöra om han, som jag hoppas, är en zoologisk raritet och om han innehar tungviktsrekordet bland Sydamerikas paddor. Av allt att döma är emellertid chanserna stora, och i så fall har min grodjakt trots allt varit givande.

I ett tidigare resebrev omtalade jag att jag just stod i begrepp att företa en fångstfärd till södra Colombia, lockad av ryktet om en jättestor, av naturforskarna ännu oupptäckt groda. Första etappen av jakten är nu avslutad, och även om resultatet än så länge bara blivit en 1-kilospadda, så har jag skäl att tro att jag efter hand skall komma över exemplar på åtminstone dubbla vikten. Men mina förhoppningar om att upptäcka en ännu mycket större greda än världens största, den afrikanska Rana goliath, har grusats, och tyvärr måste jag nog fastslå att ett sådant grodmonster endast förekommer i folkfantasin — och i konsten; som konstnärliga skapelser prydder nämligen åtta jättegrodor ett par fontäner på stora plazan — stortorget — här i staden. Vid min ankomst hit tydde jag detta som ett gott omen och hoppades naturligtvis att skulpturerna inspirerats av verkliga jättegrodor. Men nu frågar jag mig om inte skulpturerna i stället givit upphov till ryktena!

Den lilla staden Pasto, som ligger vid foten av vulkanen Galera i södra Colombia, har varit utgångspunkten för fångstfärder både öst och väst över. Jag begav mig först öster ut, till Putumayoflodens övre lopp, där jättegrodorna rapporterats av ett par personer. Resultatet var negativt. Det var gott om grodor där, alla möjliga sorter, men inga av önskat format.

Enligt en av mina sagesmän skulle odjuret förekomma i en liten sjö i närheten av en by med det originella namnet El Castigo — "Straffet" på svenska. Jag hade fått den uppfattningen att El Castigo skulle ligga i djungelområdet öster om Anderna, men i Pasto togs jag ur villfarelsen. El Castigo — som för övrigt inte är mycket till by, eftersom den blott består av ett halvt dussin små hus av torkad lera — ligger på Andernas västsluttningar, och för att komma dit måste man från Pasto först tillryggalägga en ansenlig vägsträcka per bil eller buss och sedan till fots eller på hästryggen ett par dagar på en otäckt smal och farlig stig, som länge hänande stup och avgrunder slingrar sig ned mot kustområdet. Folk med anlag för svindel bör betänka sig innan de gör denna trippl Jag följde med en mulåsnekaravan som skulle samma väg, och ehuru mulåsnor är kända för att kunna ta sig fram i den värsta terräng, var det många narrow escapes då djuren slant och höll på att mista fotfästet. En av mulåsnedrivarna berättade mig att han redan förlorat sex djur här, och rom ytterligare vittnesbörd om stigens osäkerhet såg vi djupt nere i en ravin kadavret av en nedstörtad häst eller mulåsna, helt täckt av kalasande svarta asgamar.

I byn Policarpa, där det var lättare att skaffa härbärge än i närbelägna El Castigo, upprättade jag mitt högkvarter, och jag hade inte varit där i många timmar förrän ryktet om att det



En av Policarpas medlemmar invånare med 1-kilospaddan.

kommit "en galen gringo på jakt efter grodor" spritta som en löpeld i byn och åstadkommit stor förundran och inte så lite munterhet.

— Ja, nog tusan är det dyrtider när folk till på köpet betalar för grodor och paddor! sade en av byborna då jag utlovade 10 pesos för varje felfritt exemplar på över två kilo.

De uppgifter jag fick då jag utfrågade befolkningen om jättegrodans eventuella existens varierar en hel del. Somliga kunde svära på att de sett grodor på minst en aroba — 11,3 kg! — medan andra förklarade att de största exemplaren endast uppnådde en vikt av 2—2½ kg. Alla var dock ense om att dessa senare existerade. De förklarade emellertid att jag valt en dålig tid på året för grodjakten. Det var nu som torrast, och något regn hade inte fallit på månader. Förr var det annorlunda, fick jag höra. Då stod djungeln tät runt Policarpa och El Castigo. Men genom ett hänsynslöst svedjebruk hade den nu skövlats, och följden var att klimatet förändrats och blivit regnfattigt. Den lilla sjön vid El Castigo, i vilken min sagesman sade sig ha sett jättegrodorna, var helt uttorkad. Endast under regntiden fylldes den numera upp. Man föreslog mig att komma tillbaka efter torrtidens slut, "då grodorna kväkte och förde sånt liv på nätterna att man måste skrika för att kunna göra sig hörd".

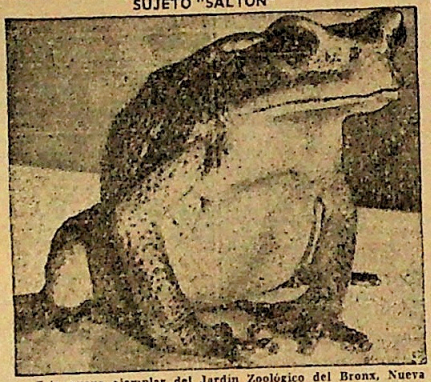
Men jag hade kommit en lång väg för jättegrodans skull och ville inte återvända med oförrät-



En av Pastos åtta jättegrodor. Är det dessa skulpturer som har givit upphov till ryktena?

07-0110

SUJETO "SALTON"



Este nuevo ejemplar del Jardín Zoológico del Bronx, Nueva York —una gigantesca rana colombiana— se negó a "comentar" al ser fotografiada por los representantes de la prensa. El animal que tiene 60 centímetros de largo y pesa un kilo, se negó a saltar para los fotógrafos.— (INP)

A LOS TIEMPOS UN CLASICO K. O.

El Sol
30 dic. 1951

D. N. 19 dec 1950

JULEN UTOMLANDS:

Rolf Blomberg skänkte sällsynt bergstapir till New Yorks barn

Från Dagens Nyheters New York-korrespondent

NEW YORK 1 december.

En av sina lustigaste julklappar har New Yorks miljonhövdade barnaskara i år fått från en svensk. Det är en ny inackordering i Bronx zoologiska trädgård, som levererats av upptäcktsresanden Rolf Blomberg, välkänd för Dagens Nyheters läsare.

Högt uppifrån Anderna i Ecuador har hr Blomberg hämtat den zoologiska nykomlingen, som döpts till Panchita och är en s. k. bergstapir. Det lär vara första exemplaret av detta sällsamma släkte som någonsin förvärvats av någon zoologisk trädgård i världen.

Med sin långa nos, sina pigga ögon och sin massiva kropp ser Panchita ut ungefär som en gris som skaparen av misstag satt ett jättelikt råthuvud på. Tittar man närmare efter, finns det andra underligheter i hennes kroppsbygg-

Forts. sista sidan, spalt ett.



Intendent Lee S. Crandall från New Yorks zoologiska trädgårdar bekantar sig med nykomlingen "Panchita" i Bronx Zoo.

nad också. Hon har sålunda fem tår på framfötterna, men bara tre på bakfötterna. Många har tidigare gjort försöket att fånga bergstapirer utan att lyckas. För ett halvår sedan var Bronxträdgårdens frejdade djurinsamlare Charles Cordier nere i Ecuador och försökte få fatt i ett av dessa djur, men det gick inte för honom heller. Rolf Blomberg lovade då försöka ordna saken, berättar fru Blomberg för Dagens Nyhetera New York-korrespondent medan hennes make är ute på en ny expedition från Quito.

I spetsen för tio man, som bar Panchita i en bur, hade Blomberg att göra en hel vecka till fots uppifrån bergen innan han var tillbaka från fångstexpeditionen, berättar fru Blomberg. Resten av färden blev bekvämare för den näpna tapirfröken. Hon fick flyga från Quito till Miami i Florida, och sedan tog hon tåget till New York, där hon nu finns att beskåda i högönskliig välmåga.

NB 21/11 50

Barten

UPPTÄCKAREN Rolf Blomberg har, enligt vad han just meddelat pappa David i Stocksund, gjort ett verkligt fynd. Han bor i Ecuador sedan en längre tid tillbaka, och där har han kommit över någonting så sällsynt som en tånghårig tapir. Sydamerikas största djur, till formatet ett mellanting mellan vildsvin och noshörning, som lever på Andernas sluttningar. Rolf Blomberg är mycket glad åt fyndet, inte minst för att tapiren räcker till att finansiera hans fortsatta vistelse en tid framåt. Han har nämligen redan sålt den till Amerika. Någon bok kommer inte Rolf Blomberg ut med i år. Men alldeles boklöst blir det för den skull inte i familjen. Frun, Nita, som är ecuadorianska — heter det så? — har nämligen en bok färdig som Gebers släpper loss i dagarna.

Upptäckt tapir

07-0113

Ny Tid, Umeå 16 apr. 51

Huvudjägare i fin form

ROLF BLOMBERGS förkrigsmellanhavande med de huvudjägande jibaroindianerna i Ecuadors urskogar är tid det här laget en ganska välkänd men därför inte mindre stimulerande och intressant historia.

ROLF BLOMBERG: Högkvarter hos huvudjägare

Tidens Förlag har nu passat på att presentera det vådliga äventyret som extrabok i sin bokklubbsupplaga och har faktiskt lyckats så bra med presentationen att verket borde komma i åtanke när årets tjugofem vackraste böcker ska tas ut nästa gång. Särskilt entusiastisk blir man för bindningen, den är både till material och utförande ovanligt läcker.

BOKEN ÄR DARTILL rikt illustrerad och även om inte alla illustrationerna är sådär jättebra kan man inte klaga på helhetsintrycket. Framför allt har författaren försökt få till stånd en viss omväxling, man slipper sålunda den eviga paraden av mer eller mindre nakna infödingar sysselsatta med mer eller mindre obestämda jobb. I redigeringshänseende är sålunda Blomberg något av en journalist vilket man f. ö. haft möjligheter att gisna sig till i andra sammanhang.

D.

07-0114

Brunbygarens, Falköping 21/3 51

BLAND HUVUDJÄGARE.

ROLF BLOMBERG: Högkvarter hos huvudjägare.

Få är bättre skickade än Rolf Blomberg att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina exp. "Högkvarter hos huvudjägare" vilken nu utkommer som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonfloden källor rinner upp.

Priset för denna spännande o. innehållsrika reseskildring är endast 7:25. medlemmar i Tidens Bokklubb erhåller densamma för 6:75. En idealisk läsning.

07-0115

Dala Demokraten 24/3 51

Högkvarter hos huvudjägare

Av ROLF BLOMBERG.

I svensk radio hör vi då och då en välljudande stämma som hälsar från Ecuador samtidigt som han berättar om förhållandena i det avlägsna landet under ekvatorn. Denna stämma tillhör forskningsresanden Rolf Blomberg.

Få är bättre skickade än han att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina expeditioner. Högkvarter hos huvudjägare, vilken nu utkommer som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonfloden källor rinner upp.

Rolf Blomberg berättar i Högkvarter hos huvudjägare hur han kommer på vänskaplig fot med skygga och primitiva indianer, deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Han märker inga tecken på att de ämnar tillämpa sin beryktade sed att skära huvudet av sina fiender, dit helt naturligt de vita räknas. Först då expeditionen på återresan för andra gången passerar jibaroindianernas boplatser får medlemmarna reda på att indianerna på grund av ett dödsfall inom stammen är ute efter deras huvuden.

Expeditionens äventyrliga upplevelser skildras medryckande och intressant samtidigt som författaren visar förståelse och sympati för indianernas sätt att reagera inför de främmande, vita männen.

Bokklubbsupplagan är rikt illustrerad med författarens egna unika fotografier och boken har i likhet med övriga extraböcker i Tidens Bokklubb fått en tilltalande och trevlig utstyrsel. Priset för denna spännande och innehållsrika reseskildring är endast 7:25, medlemmar i Tidens Bokklubb erhåller densamma för 6:75. En idealisk läsning.

— * —

07-0116

Norrlands Posten Gävle 21/3

Högkvarter hos huvudjägare

av Rolf Blomberg har utkommit som extravolym i Tidens Bokklubb och skildrar förfa strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonflodens källor rinner upp. Rolf Blomberg kommer på vänskaplig fot med de skygga och primitiva indianerna, deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Boken är rikt illustrerad med författarens egna fotografier.

Norrköpings Tidn 24/3 51

Rolf Blomberg är som bekant "född till upptäcktsresande", och hans senaste bok, som förlaget presenterat i en vackert illustrerad och behändigt kartongerad volym, är minst lika medryckande som någon av hans tidigare. Den avhandlar huvudsakligast författarens även via radion kända forskningsresa till de huvudjagande jibaroindianerna vid Amazonflodens källor och rymmer både äventyr och intressanta etnografiska iakttagelser.

Kvällsposten Malmö 1/4 1951

07-0118



Äventyr hos huvudjägare

En god sak kan man inte göra för ofta heter det, och man skulle kunna travestera det en smula och säga: en god bok kan man inte ge ut för ofta. Därför hälsas det med glädje, när Tidens förlag i sin bokklubb som tredje extrabok efter "Affären Costa Negra" och "Robinson Crusoe" ger ut Rolf Blombergs "Högkvarter hos huvudjägare" i en mycket tilltalande upplaga. Det är väl en tolv-tretton år sedan den kom ut första gången, och därför var onekligen en ny upplaga på sin plats. Blomberg är som bekant en utmärkt berättare, och han upplever alltid under sina färder i främmande världsdelar spännande och farliga ting. Hans berättelser här om uppehållet i och flykten från de vilda jibaroindianernas land är en äventyrsskildring av högt märke. Att författaren inte återbördades till civilisationen utan som en "tsantsa", det vill säga ett avskuret och till knytnävsstorlek nerkrymt huvud är ett förhållande, som har med både tur och skicklighet att göra.

Blomberg är också en mycket skicklig fotograf och filmare, och det lilla läckra bandet är förnämligt illustrerat.

W—n

07-0119

Fo. Dagbl. 8/4 51

Tidens bokklubb har utgivit "Högkvarter hos huvudjägare" av Rolf Blomberg. Pris inb. 7:25 (för medlemmar 6:75). Boken anmäldes i Svenska Dagbladet den 10 december 1938 av prins Wilhelm.

07-0123

Aftontidningen 5/4 1951

I sällskap med huvudjägare

Den vittbereste upptäcktsresanden *Rolf Blomberg* har under sina färder besökt bland annat Ecuadors vilda urskogar, vilket han redovisar för i boken *Högkvarter hos huvudjägare* (Tidens bokklubb, kr. 7:25).

Vad författaren närmast skildrar i föreliggande reseskildring är jibaroindianernas liv och leverne. Anledningen till besöket hos dessa allt annat än fredliga indianer, var att Rolf Blomberg under en av sina många resor fick se en gammal så makaber trofé, förfärdigat just av jibarofolket. Stammens krigare skär nämligen halsen av sina dödade fiender och tillverkar s. k. "tsantsas", ett slags förkrympta människohuvuden.



Rolf Blomberg.

Om denna sed och mycket annat, berättar Rolf Blomberg i en trevlig och njutbar ton, vilket man tyvärr inte är alltför bortskämd med, då det gäller reseskildringar. Att författaren råkat ut för både det ena och det andra ger följande historia ett belägg för:

Då Rolf Blomberg syssalade med sin utrustning i Guayaquil, blev han uppsökt av en massa underliga individer, som förklarade att de var som födda till att leda hans expedition. Bl. a. var det en mestis som visade upp ett intyg från en tysk expedition: "Härmed intygas att hr F. varit anställd av mig under en längre filmexpedition. Han är inte att lita på och själ vad han kommer åt. Det säga att han mördat två vita. Han rekommenderas på det livligaste." Trots rekommendationen blev han utan anställning.

I. S.

07-0122

Örebro Kuriren 29 juni 51

Vapenutställning i Lindesberg

I Lindesbergs museum öppnades på tisdagseftermiddagen en intressant utställning av vapen, som på ett mycket belysande sätt visar utvecklingen på detta område, [illegible] och äldrar, samt ett soldatgevär med bajonett, skänkt av forskningsresande Rolf Blomberg. En del av de värdefulla vapnen tillhör hr Georg Gustavsson, Hidin-

---

07-0121

Kristinestads Läns Tidn. 12/4 51

Högkvarter hos huvudjägare.

I Tidens Bokklubb har *Rolf Blomberg* medverkat med en trevlig extravolym "Högkvarter hos huvudjägare", som skildrar den svenske forskningsresandens strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i de otillgängliga djungler, där Amazonflodens källor rinner upp. Författaren har lyckats komma på vänskaplig fot med de skygga och farliga indianerna och deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Men trots detta är indianerna på hans återresa ute efter expeditionsmedlemmarnas huvuden, som de efter stammens kusliga sed ämnar torka och krympa ned till blott ett äpples storlek. De äventyrliga upplevelserna skildras medryckande. Boken är rikt illustrerad med unika foto.

Arbetaren 29/3 1951

huvudet av sina fiender, dit helt naturligt de vita räknas. Först då expeditionen på återresan för andra gången passerar jibaroindianernas boplatser får medlemmarna reda på att indianerna på grund av ett dödsfall inom stammen är ute efter deras huvuden.

Expeditionens äventyrliga upplevelser skildras medryckande och intressant samtidigt som författaren visar förståelse och sympati för indianernas sätt att reagera inför de främmande, vita männen.

Bokklubbsupplagan är rikt illustrerad med författarens egna unika fotografier och boken har i likhet med övriga extraböcker i Tidens Bokklubb fått en tilltalande och trevlig utstyrsel. Priset för denna reseskildring är endast 7:25, medlemmar i Tidens Bokklubb erhåller densamma för 6:75.

Västra Läns Tidn. 5/6 51

Petrus Bokh.

utkommen 1910, har funnit många köpare, liksså Rolf Blombergs senaste "Högkvarter hos huvudjägare". Av de senaste romanerna

07-0124

---

korl sagt om böcker:

Rolf Blomberg i Tidens Bokklubb

I svensk radio hör vi då och då en välljudande stämma som hälsar från Ecuador samtidigt som han berättar om förhållandena i det avlägsna landet under ekvatorn. Denna stämma tillhör forskningsresanden Rolf Blomberg.

Få är bättre skickade än han att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina expeditioner. *Högkvarter hos huvudjägare*, vilken nu utkommer som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonflodens källor rinner upp.

Rolf Blomberg berättar i *Högkvarter hos huvudjägare* hur han kommer på vänskaplig fot med de skygga och primitiva indianerna, deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Han märker inga tecken på att de ämnar tillämpa sin beryktade sed att skära

07-0125
D.N. 26 april 51

Expedition hämtar indianmedicin till cancerforskning



En jibaroindian med blåsrör. Kanske han har något att lära de amerikanska forskarna.

QUITO i april.

Det amerikanska institutet för kräftforskning, Cancer Research Institute, har i dagarna begärt tillstånd hos det ecuadorianska utrikesdepartementet att företa en expedition till områdena kring Amazonflodens källor i östra Ecuador. Avsikten är att studera och samla vissa växter med terapeutiska egenskaper, vilka jibaroindianerna begagnar som läkemedel. Ledaren för expeditionen, en dr Ferguson, har utfört experiment med några av dessa växter, som sänts till institutet, och resultaten anses synnerligen betydelsefulla. Sammanlagt kommer tio eller tolv personer att delta i expeditionen.

Rolf Blomberg

*

D.N. 17 juni 51 07-0126

Caballero

Vår välkände forskningsresande Rolf Blomberg bör hädanefter tituleras caballero: han har nämligen tilldelats förtjänstkorset av Ecuadors orden (al merito — den enda som finns i landet).



Rolf Blomberg

— Det är till tack för att han har skrivit så vackert om oss, kommenterar Ecuadors chargé d'affaires i Stockholm, Carlos Morales.

— Hans sätt att skildra naturen och människorna i Ecuador är sådant att vi känner igen allkamrater när vi läser hans böcker, som dess bättre finns översatta till spanska. Utländska ambassadörer som speciellt lagt sig vinn om oss får understundom samma utmärkelse som Rolf Blomberg.

Nu kan alltså vår landsman sträcka på sig ett slag!

*

16/4 Odisgift. Dagbl. o Pol. Stadsarch. N:4

Reseskildringar från tropikerna

I HÖGKVARTER HOS HUVUDJÄGARE (Tiden) har Rolf Blomberg skildrat sina resor i Ecuador. Landet är litet jämfört med flertalet övriga sydamerikanska stater, men ytvidden är en aning större än Sveriges. Ecuadors östra delar täcks av tropisk regnskog kring Amazonflodens källor. Här finns fortfarande talrika vilda och halvvilda indianstammar, bl. a. jibaroindianerna, vilka förf. nu närmast var ute efter. I sällskap med bl. a. en dansk äventyralysten frifräsare samt ett halvblod som vägvisare och tolk tog sig förf. pr kanot in i landet och kom mitt in bland de indianstammar han ville se. Han kom ut igen! Den saken kan ju synas bevisad genom att boken om resan kommit i tryck. Men uppgifter om att han blivit dödad av indianerna kom också i tryck — i tidningarna i Quito.

Jibaroindianerna har stundom för sed att på dödade fiender skära av huvudet och preparera det — genom samtidig krympning och konservering — till ett miniatyrhuvud, en s. k. tsantsa, av en knytnäves storlek men med fullt mänskliga drag. Många vitas, som tidigare gett sig in i urskogen, lär ha kommit tillbaka till civilisationen i form av en dylik tsantsa.

Boken lämpar sig väl för högläsning och kan varmt rekommenderas, ej minst för äventyralysten ungdom. Den är illustrerad med synnerligen intressanta och skickligt tagna fotografier. Man följer med spänning resenärerna på deras ofta farofyllda färd tur och retur, och man får ett levande intryck av vad det vill säga att ta sig fram i djungeln, med malaria i sig, tropikhetta omkring sig och hotet från indianernas förgiftade pilar över sig. Tonen är anspråkslös och mycket sympatisk.

RiR.



Nu kommer forskningsresanden Rolf Blomberg...

Fotterman Landsk. Läsar Tidning
07 0128 12/4 51



BOK SPALTEN

I SVENSK RADIO hör vi då och då en välljudande stämma som hälsar från Ecuador samtidigt som han berättar om förhållandena i det avlägsna landet under ekvatorn. Denna stämma tillhör forskningsresanden Rolf Blomberg.

Få är bättre skickade än han att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina expeditioner. "Högkvarter hos huvudjägare", vilken nu utkommit som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonflodens källor rinner upp.

Rolf Blomberg berättar hur han kommer på vänskaplig fot med de skygga och primitiva indianerna, deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Han märker inga tecken på att de ämnar tillämpa sin beryktade sed att skära huvudet av sina fiender, ditt helt naturligt de vita räknas. Först då expeditionen på återresan för andra gången passerar jibaroindianernas boplatser får medlemmarna reda på att indianerna på grund av ett dödsfall inom stammen är ute efter deras huvuden.

Expeditionens äventyrliga upplevelser skildras medryckande och intressant samtidigt som författaren visar förståelse och sympati för indianernas sätt att reagera inför de främmande, vita männen.

Upsala Nya Tidn 2/5 51

I urskogen öster om Anderna

ROLF BLOMBERG: Högkvarter hos huvudjägare. Tidens förlag. 7: 25.

Equador har en provins, Oriente, som omfattar stora områden av Amazonasbäckenets innersta del. Avlägsnare avkrok av världen har man svårt att leta upp. Gränsförhållandena republikerna emellan är ännu inte regierade och dess indianer leva ännu sitt fria urskogsliv. Förhållandena ha inte ändrats så värst mycket på de fjorton år som gått sedan den färd, som skildras i denna bok. Huvudjakten lever i gammal hävdvunnen form. Det finns möjligheter att få halsen avskuren och huvudet konstmässigt urbenat och hoptorkat till apelsinstorlek för att som tsantsa inlemmas bland en djungelkrigares troféer. — Det är ett land som passar Rolf Blomberg. Bokrecensenter bruka klanka på honom att hans etnografiska och zoologiska samlande mest bara är förevändningar för hans sökande efter äventyr. Nog är de senare huvudsaken, ju kusligare desto bättre. Emellertid finns det inte så värst mycket folk kvar av den sorten nu till dags, i varje fall inte skrivkunnigt och utrustat med Blombergs påtagliga förmåga att komma på god fot med naturbarn. Han kan svårligen undgå att få med sig hem såväl samlingar som data att lägga till äventyren. Säkerligen är åtskilligt därav till nytta för forskningen, vilken annan än Blomberg har lust att störta sig in i denna ruskiga miljö, därtill med så obetydlig utrustning som han för med sig? Man får nog lov att vara tacksam för att det finns sådant folk på sidan om slättrukenheten.

Tillsammans med en danskar av samma sort samt några indianer gav han sig iväg utför en av Amazonas' källfloder till de farliga områdena. Här vann han tillträde till boplatserna hos en huvudjägarstam och blev god vän med människorna. Så mycket värre blev det hos en annan stam och det var med nöd och näppe expeditionen kom undan med liv och huvuden i behåll. Blomberg kan skriva. Ingen undgår att fångas av skildringarna av dessa besynnerliga människors liv och ibland knottrar sig skinnet av spänning inför diverse kusligheter. Bland de zoologiska skildringarna intressera de som handla om ungfångsten hos den i grotter kolonibäckande nattskärran Steatornis. Etnograferna ha säkert en hel del att hämta. Blomberg är en lysande fotograf och enbart bilderna är gott utbyte av färden.

L. F.

Wertu-Löne Tidn. Västerås 2/4 51

BÖCKER

Bland huvudjägare

Rolf Blomberg är visserligen ingen djupsinnig forskare, men han skriver lättsamt och ovanligt underhållande om sina besök hos jibaroindianerna i Ecuadors urskogar. Denna stam är känd för sin obehagliga vana att skära av fiendens huvuden för att sedan konservera dem i form av knytnävsstora troféer. Dessa vildar visar sig visserligen vid närmare bekantskap vara bättre än sitt rykte, men man får ändå långt ifrån något intryck av att ha hamnat hos några äkskliga naturbarn. Uppfostran av barnen tycks t. ex. knappast vara förebildlig. En liten gnällmåns vandes av att skrika genom att pappa pressade in tobakssaft i munnen på den lille stackarn. Följden blev kräkningar. När så ungen började tjuta igen behövde pappa bara säga "Vill du ha tobak min lilla pya?" för att ungen skulle tvärtystna. Lata barn behandlades med gott resultat genom att piskas med näsalor. Jag tror, att vi föredrar våra egna mindre drastiska metoder.

Men om vi finner jibaros uppfostringsidéer tvivelaktiga har vi ingen anledning att gå i lära hos dem, när det gäller, om vi bör salta vår mat eller icke. Tycker jag. Men vad säger herrar värderingsmän?

Blombergs roliga och av författaren själv rikt illustrerade arbete ingår i förlaget Tidens nystartade billiga bokklubb.

R. J—w.

Rolf Blombergs Högkvarter

Bokklubbsfolket N:r 5, 51

07 D 130

Förbundet N:r 6-7, 1951

Rolf Blomberg: Högkvarter hos huvudjägare

I svensk radio hör vi då och då en välljudande stämma som hälsar från Ecuador samtidigt som han berättar om förhållandena i det avlägsna landet under ekvatorn. Denna stämma tillhör forskningsresanden Rolf Blomberg.

Få är bättre skickade än han att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina expeditioner. *Högkvarter hos huvudjägare*, vilken nu utkommer som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonfloden källor rinner upp.

Rolf Blomberg berättar i *Högkvarter hos huvudjägare* hur han kommer på vänskaplig fot med de skygga och primitiva indianerna, deltar i deras dagliga liv på ett sätt som få vita före honom. Han märker inga tecken på att de ämnar tillämpa sin beryktade sed att skära huvudet av sina fiender, dit helt naturligt de vita räknas. Först då expeditionen på återresan för andra gången passerar jibaroindianernas boplatser får medlemmarna reda på att indianerna på grund av ett dödsfall inom stammen är ute efter deras huvuden.

Expeditionens äventyrliga upplevelser skildras medryckande och intressant samtidigt som författaren visar förståelse och sympati för indianernas sätt att reagera inför de främmande, vita männen.

Bokklubbsupplagan är rikt illustrerad med författarens egna unika fotografier och boken har i likhet med övriga extraböcker i Tidens Bokklubb fått en tilltalande och trevlig utstyrsel. Priset för denna spännande och innehållsrika reseskildring är endast 7: 25, medlemmar i Tidens Bokklubb erhåller densamma för 6: 75. En idealisk läsning.

07-0131

Dagens Nyheter 22/6 51

Sällsam midsommardans

QUITO i juni.

I Ecuador utförs nog världens egendomligaste midsommardans. Varje år vid midsommartid hålles bland provinsen Imbaburas indianer en hejdundrande veckolång fest till skyddshelgonet San Juans — Johannes Döparens — ära. Det är kyrkliga ceremonier i rikt mått, uppblandade med uråldriga, hedniska riter, det är dans och fyrverkeri och mat och dryckjom i långa banor. Till evenemanget hörde till för några år sedan även en regelrätt batalj mel-



lan olika indiangrupper, varvid dessa gick lös på varandra med knytnävar och stenar och knivar. Det var då alltid några som dog, så de ecuadorianska myndigheterna har numera satt stopp för den blodiga leken.

Ett säreget skådespel, som man emellertid ännu kan få bevittna under "la fiesta de San Juan", är en maratondans som utförs av unga män från byn San Pablo. Klädda i finaste ponchon, långhåriga getskinnsbyxor, med en färggrann duk runt huvudet och på den en filthatt och dessutom behängda med en hel massa ringklockor, liknande kokkoiler, dansar indianerna från daggryningen till mörkningen. De tillryggalägger en sträcka på mellan 50 och 60 kilometer, hela tiden spelande flöjt och dansande med små snabba steg, varvid de svänger på kroppen så att klockorna skall klinga. Om de slutar att dansa ett enda ögonblick, tror de fast och fullt att de kommer att dö samma år. Ibland svimmar de av utmattning. Det är tillåtet, men så snart de kvicknar till måste de fortsätta att dansa. För att "olja motorn" dricker de stora kvantiteter sockerbrännvin och chicha, som bjuds dem efter vägen, och redan efter några timmar är de som regel ganska vingliga på benen.

Ofta har de sällskap med pojkar, som dansar på länge de orkar. Dessa tränar sig för den dag då det är deras tur att utföra mandomsprovet — ty detta är vad San Pablo-indianernas maratondans i själva verket utgör; den är en sedvänja som lever kvar från inka- eller preinkatiden, även om det numera heter att den sker till San Juans ära.

Rolf Blomberg

*

07-0131

D. N. 7 juli 51

Stenmonstret i Guano



Det sensationella monstret i fråga.

QUITO i juni.

☐ Det var stor uppståndelse bland Ecuadors arkeologer härförleden. Av en ren tillfällighet och på ett mycket ovanligt sätt hade en av dem kommit ett imponerande monument från inka- eller pre-inkatiden på spåren. Det hade gått till på så vis att han i en fotoaffär i Quito händelsevis fått syn på en bild som uppgavs vara tagen på en plats vid namn Guano i provinsen Chimborazo, och som föreställde ett väldigt huvud av något fisk- eller ödlelikt monster, uthugget direkt ur klippan.

— Denna skulptur är av ett enormt intresse, sade mig en av forskarna. Den är troligtvis den största arkeologiska upptäckten som gjorts i Ecuador. Det förefaller mig som om skulpturen är en avbildning av en av Galápagosöarnas jätteödlor, och om så är fallet, vet ni vad det bevisar? Jo, att legenderna om inkakejsaren Tupac-Yupanquis färd till Galápagos verkligen har en historisk bakgrund. Det är fantastiskt! Och att tänka sig att denna kolossala skulptur förblivit oupptäckt under alla dessa århundranden...

☐ Den egendomliga fornlämningen var dagens samtal bland Quitos lärde, och för att kunna studera den mera ingående beslöt man att starta en expedition till fyndplatsen. Även jag blev inbjuden att följa med för att filma evenemanget.

Ett par dagar innan färden till Guano skulle företas fick jag besök av en god vän, som är journalist och som jag hade givit en del fotografier, vilka han behövde för en serie artiklar. Han ville nu återgälda min gåva med några av sina egna foton från Ecuador. Bland dessa fann jag till min förvåning även en bild av stenmonstret. Jag berättade för min vän om arkeologernas planerade expedition och om den intressanta teorin om Inkakejsarens besök på Galápagos.

Min vän brast ut i ett hjärtligt gapskratt.

— Vet du hur gammal den där skulpturen är? sade han. Tjugu år! Händelsevis känner jag den person som ronde sig med att hugga ut den och många andra figurer i bergen kring Guano. Men lova mig nu att inte tala om det för professorerna, för det vore ju fasligt om dom skrev en djupsinnig arkeologisk avhandling om en storartade upptäckt.

Här du förresten hört om den fantastiska upptäckten av de feniciska mynten i Peru? fortsatte min vän. Inte? Jo, det var en peruansk arkeolog som vid sina utgrävningar av några inkagravar fann flera feniciska mynt i en kruka. Ja, kan du tänka dig något mera sensationellt: feniciska mynt i Peru! De bevisade ju klart och tydligt att de gamla fenicierna hade besökt Sydamerika! Arkeologen skrev naturligtvis en avhandling om sin upptäckt och blev världsberömd i ett huj. Vår hjälte hade emellertid en kollega i Peru, som tillika var hans värste ovän, och en dag underhöll denne en reporter med en ganska smålustig historia. Han berättade att det var h a n och inte inkaindianerna som stoppat de feniciska mynten i krukan för att spela sin kollega ett spratt.

Nu, sade min vän journalisten, kanske vi kan få något lika roligt att skriva om, ifall du lovar att inte avslöja vad jag berättat om den där stenskulpturen i Guano...

Så gjorde jag emellertid inte, dagen därpå delgav jag alltså en samling mycket snopna, men också mycket tacksamma herrar den trista sanningen om "den största arkeologiska upptäckten som gjorts i Ecuador". Jag är övertygad om att de förlåter mig att jag nu i alla fall berättat historien om stenmonstret i Guano.

Rolf Blomberg

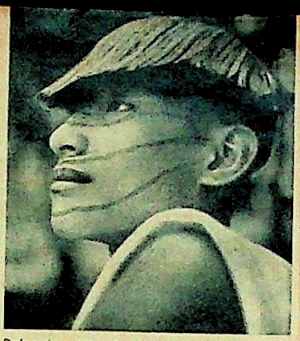
*

07-0132 Ri R. Nr 13 2/2 51

EN DJUNGELTRIPP

I dag får vi lyssna till en uppläsning ur Emma Robinson Blombergs reseskildring Djungeltripp, som bygger på en sydamerikansk urskogsfärd som hon företog tillsammans med sin make, forskningsresanden Rolf Blomberg och några konstnärsvänner. Boken är vackert illustrerad.

1951



Dalmacio var en lång och välskapad yngling med håret kammat på karakteristiskt sätt.



Rosario — "som kunde vara en exotisk, brunhyllt Moder Jord."



Tre karlar och en flaska brännvin.

Ramón är hövding över aguahuil-gruppen.



Kvällstidningen Expressen R.L.F. tidningen Nr: 12. 3. 51



NYA BÖCKER

Emma Robinson Blomberg: DJUNGELTRIPP. Gebers förlag, pris kr. 14: 75.

»Djungeltripp» är en skildring från en resa i det sydamerikanska landet Ecuadors urskogar och Emma Robinson Blomberg, som är maka till den kände forskningsresanden Rolf Blomberg, berättar på ett medryckande sätt om strapatserna och upplevelserna bland indianer och medicinmän. Boken är rikt illustrerad med utsökta fotografier. Är man intresserad av främmande länder och folk bör man absolut läsa den, ty man får veta mycket, som man inte hade en aning om.

Ld.

07-0134 Helsingfors Nyheter 20/3 1951

Litteratur

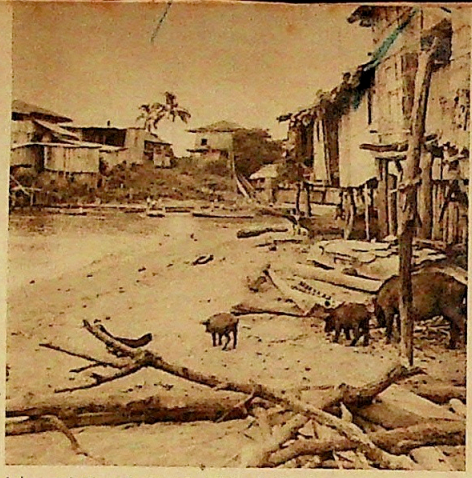
Högkvarter hos huvudjägare.

I svensk radio hör vi då och då en välljudande stämma som hälsar från Ecuador samtidigt som han berättar om förhållandena i det avlägsna landet under ekvatorn. Denna stämma tillhör forskningsresanden Rolf Blomberg.

Få är bättre skickade än han att berätta om Ecuador, vars stora och delvis outforskade urskogar han genomkorsat under flera av sina expeditioner. HÖGKVARTER HOS HUVUDJÄGARE, vilken nu utkommer som extravolym i Tidens Bokklubb, skildrar hans strapatsrika färd till de vilda jibaroindianernas lägerplatser i det otillgängliga djungelområde där Amazonfloden källor rinner upp.

—o—

07
0135



I denna primitiva och pittoreska infödingsby byggde expedition sin båt. Nyfikna gristar höll gärna till vid stranden.

Hur många gånger en forskningsresande utsätts för dödsfara under sina olika resor vet han väl knappast själv. Det ingår på något sätt i hans vardagsrutin att råka i knipa. Så tycks åtminstone vara fallet för *Rolf Blomberg*, antingen han nu besöker okända indianstammar i det inre av Ecuador

kända för att skära huvudet av fienden och behandla det så att det krymper samman till en apelsins storlek. Sådana troféer utgör för övrigt en begärlig vara för smarta affärsmän, som utan svårighet finner avsättning för sina makabra souvenirer hos storstädernas turister.

Man bryter upp och söker sig till andra lägerplatser. Visserligen har den indian, som varit vänlig nog att upplåta sitt hus till de vita, insjuknat, men ingen tar hans sjukdom på allvar, och man säger tack och farväl. Tyvärr avlider den sjuke, och ögonblickligen får de bortdragande främlingarna skulden för dödsfallet. Trots bristen på moderna kommunikationsmedel när ryktet härom snabbt fram till expeditionens medlemmar, som undersöker vilka möjligheter det finns att undvika att passera lägerplatsen på återvägen. Det finns inga, och de vet med bestämdhet att den dödes släktingar kommer att ligga i bakhåll vid floden. Men tillbaka måste de. Ju närmare platsen för sin tidigare vistelse de kommer, desto hårdare spända blir nerverna. Att äventyret får en lycklig upplösning bevisas bäst av att Rolf Blomberg blivit i tillfälle att skriva boken Högkvarter bland huvudjägare.

Författaren har själv illustrerat sin skildring med fotografier och dessa förhöjer ytterligare bokens värde som intressant och spännande reseskildring. Trots den något omilda behandling, som indianerna ämnade ge expeditionens medlemmar, låter Blomberg sig aldrig förleda till att skildra indianerna på det överlägsna sätt, som är utmärkande för somliga forskningsresande, vilka varit i kontakt med primitiva folk. I stället visar han



En jibarokvinna visar en vacker, glaserad chichaskål.



Dagliga jakter. En tapir bars i land. I kanoten ligger ett vattensvin.

En forskningsresandes pinsamma situation: Nr 5. 1951

JAGAD AV HUVUDJÄGARE

eller uppehåller sig på de javanesiska öarna under den japanska ockupationen. Men ett av hans allra hemskaste ögonblick var troligen, då han jagades av huvudjägare längs floden Pastaza i Ecuador och endast tack vare slumpens ynnest undgick att återvända till civilisationen i form av en »tsantsa». Dessa huvudjägare, som tillhör jibaroindianerna, är nämligen

Väldsam men ofarlig hälsningsceremoni. Ingången är lätt att försvara.



I boken »Högkvarter bland huvudjägare» (Tiden. Kr. 7: 25) berättar Rolf Blomberg om hur han i Panama fick syn på en tsantsa i ett skyltfönster. Under samtalet med affärsinnehavaren föddes hos honom tanken på en resa till jibaroindianernas land. Det gick åtskilliga år innan drömmen kunde förverkligas, men efter åtskilliga äventyr och långa förberedelser stod han slutligen vid målet — jibaroindianernas läger.

Expeditionens medlemmar lyckas komma på förtrolig fot med de misstänksamma indianerna och får hedern att delta i den intressanta fångsten av fågelungar. Under det korta uppehållet hos urskogesinvånarna förser de olika museer med färska exemplar av farliga reptiler. Även barnen hjälper till att utöka museisamlingarna, och de är mer än nöjda med betalningen, som består av blänkande glaspärlor eller någon annan dussinvara från den avlägsna civilisationen.

stor förståelse för infödingarnas sätt att behandla de vita inkräktarna. Orsaken, till deras misstro är att söka hos de vita och inte hos indianerna. Herrefolksmentaliteten är inte något, som Hitler uppfann under sin alltför långa maktperiod. Den besatt redan de spanska erövrarna, som använde de mest ohyggliga metoder för att »skaffa sig livsrum». Då gällde det att skaffa kolonier och rikedom. De många oförrätter, som i kolonisationens namn begåtts mot primitiva folk, har snabbt glömts i den civiliserade världen, men de kuvade har inte alltid glömt dem, och kan därför än i dag göra livet surt för de vita på många platser i kolonierna. Men Blomberg, som ser de verkliga orsakerna härtill, skildrar de vilda jibaroindianerna med sympati. Han betraktar dem som människor, vilka rädda om sin egenart försöker hävda sig mot den främmande, påträngande civilisationen. Man skymtar i hans bok den fråga, som många före

honom ställt, då de besökt dessa områden. Kommer civilisationen att göra dessa människor lyckligare eller kommer den att betyda deras fullständiga undergång? Denna fråga står fortfarande öppen.

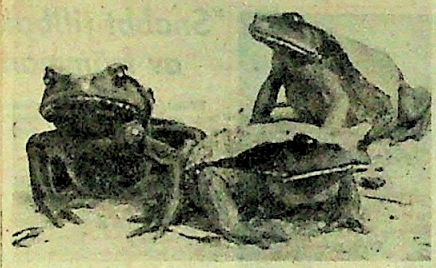
En gammal indianska spinner garn.



D N. 12 juli 51

DAGENS NYHETER Torsd

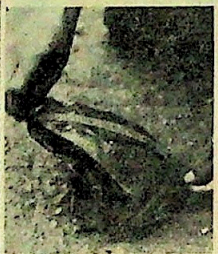
På jakt efter jättepaddan



De tre grocerna som fick flyga till Bronx Zoo i New York.

QUITO i juli.

För något år sedan skrev jag, som kanske en och annan DN-läsare erinrar sig, ett par resebrev och berättade om en mera ovanlig fångstfärd. Jag hade hört ett rykte om att en jättester groda eller padda av en för vetenskapen ännu okänd art skulle hoppa omkring i sydvästra Colombias urskogsområden, och för att försöka komma den stora amfibien på spåret gjorde jag en expedition till den uppgivna regionen. Som jag redan rapporterat blev mitt byte en fager padda på ett kilo; den var inte på långt när så stor som ryktet gjort den och jag hade hoppats, men det kan nu meddelas att den i alla fall slog alla nord-, syd- och mellanamerikanska paddrekord, och att den verkligen var en okänd art. Den gjorde stor sensation vid Stanforduniversitetets naturhistoriska museum, som begåvades med skönheten för att klassificera den, och jag blev embedd att göra en ny expedition och hämta flar exemplar av det märkliga djuret för amerikanska museer och zoologiska trädgårdar. Min färd nr 2, från vilken jag just återkommit, gav ännu större paddor som resultat, och nu är det fara att världs-



Sydamerikanskt paddrekord, från nästippen till ändalyktan mäter jättepaddan 240 mm.

rekordet ryker; det innehas än så länge av Bufo asper på Malacka. Tre levande bjässar fick resa per flyg till Bronx Zoo i New York, där de nu kan skådas, och för att även de av DN:s läsare som är zoologiskt intresserade skall få se min granna Bufo sänder jag härmed några fotografiska studier av den.

Rolf Blomberg



En av paddtjurarna i sydvästra Colombia.

07 0132

Göteborgs Handelstidn 24 juli 51

Rolf Blomberg berättade genom Folke Hamrin om sin resa till de peruanska Guanoöarna, öarna där man kan bli mångmiljonär på fågelspillning. Men så är också öarna hemvisten för världens mest värdefulla fåglar, guayanerna, som med egen "avkastning" givit Peru en avkastning, som praktiskt taget klarat landets finanser. Förr exploaterades öarna så hårt att de bottenskrapades på sitt fantastiska gödningsämne, som är 33 gånger rikare på kväve än vanlig gödsel. Men nu vaktas dyrbarheterna noga. Om man upplyser att en enda fågel producerar 60 ton guano under loppet av tio år och att det finns 1 miljon fåglar bara på en av öarna, förstås lätt att det blir både gödsel och pengar. Bara under 1950 exporterade Peru 230,000 ton av den fina varan.

Fr. Dagbl. 27/7 51 07-932

Radio

Ungdomsdröm

fick forskningsresanden Rolf Blomberg äntligen uppfylld, när han för ett halvår sedan lyckades få chansen att komma till guanoöarna utanför Peru.

Vad vi stackars vardagsmänniskor än går och längtar efter, inte är det väl uganoöar, men Rolf Blombergs resebrev — upplästa av Folke Hamrin — var fängslande, det kan inte förnekas.

Sjöfåglar, som producerar guano, känner vi väl till. Men sådana mängder — var och en i genomsnitt 60 kg om året! Men så hämtade peruanerna också 230 000 ton år 1950. Exporten är emellertid ringa, ty staten Peru behåller nästan allt för eget bruk.

En lustig detalj var de s. k. guanayernas kräseliga kost: de äter bara ansjovis och nätter tillsammans i sig över 5 milj. ton vart år. De peruanska fiskarna hinner bara fånga 4 000 ton ansjovis på samma tid.

Lägger man till allt detta vetande vad resenären berättade om havssulor, pelikaner och peruanska sjölejon, så blir summan en rätt god valuta för en halvtimmes lyssnande.

07-0139

Dagens Nyheter 21/8 51

motade under kvällen. Rolf Blomberg strandhugg på Galapagarna hade man bra gärna velat höra honom själv berätta om på ett mer personligt sätt. Nu vart det ett ställvis ganska torrt föredrag med många siffror, som upplästes av Folke Hamrin.

Likväl fäste man sig vid den kolossala drift till forskningsfärder som präglade anförandet. Det har förts långa debatter om varför vi människor arbetar. Bland de många motiv som förts fram har nog självaste arbetsglädjen blivit alltför litet betonad. Slitet så ont som Rolf Blomberg får, bo i en-guanodanmarkbarack, ge sig ut i denna illaluktande trängsel, bli översållad och biten av stora fågelkloss, det gör ingen frivilligt utan att älska sitt arbete. Filmningen av de egendomliga öarna med deras miljontal invånare kan ju heller inte gärna inbringa en sådan förmögenhet som en gång tillföll de första samlarna av fågelspill.

07-0140

Arbetaren 27 juli 51

"SÅ MYCKET FAGEL FINNS INTE", tänkte upptäcktsresanden Rolf Blomberg, när han fick sin barndomsdröm uppfylld och äntligen stod på Guanoöarna utanför Perus kust. Han spatserade rakt in bland en milj. guanayer vilket är en upplevelse som vältaligt skildrades. Det är nyttiga fåglar, vilkas visitkort är lika med världens ypperligaste gödningsämne. Tack vare det så håller bomullsodlaren där ett oslagbart världsrekord i fråga om skörd av bomull. Herr Blombergs idealiserande uppfattning av pelikanen blev dock synnerligen naggad i kanten, när han träffade dessa fåglar personligen. De är grymma, särskilt mot ungarna. Den bl. a. av Viktor Rydberg högt prisade moderskärleken var det inte mycket bevänt med.

Så där ramlar våra illusioner...

D.N. 21/8 51 07-0141

På Spegeln

inleddes höstsäsongen på måndagsförmiddagen med matinéer, där man fick skåda en ståtlig och vältalig rapsodi över vårt svenska flygvapen som självständig försvarsgren under tjugufem år. SF stod för underhållningen, och härnäst börjar väl de ordinarie journalerna. Nu fick man titta på de utländska (Fox, franska och Paramount). Där bjöds bl. a. på nya franska regeringen, kung Faruk, Niagaratrasedin och en härlig pingpongspelande katt.

Rolf Blomberg (SF) bjöd på en ganska tjusig folk- och naturskildring, "Imbabura", från det okända Equador, och den amerikanska

07-0142

A.T. 21/8 51

Alter.

Spegelprogrammet

Spegeln har nu satt i gång för fullt med sina middagsprogram och presterar ett fint sådant. Först kommer en kortfilm om det svenska militärflygets 25 år, en välredigerad och intressant återblick med roliga gamla bilder från Kabas tid. En annan kortfilm har gjorts av Rolf Blomberg i Ecuador — en frisk och lärorik fläkt från en annan och främmande värld. Detsamma kan sägas om en sport-

AB 21/8 07-0143

VECKANS SPEGEL-BILDER

Minerva kung Faruk. Rolf Blomberg har sänt hem en utmärkt indianfilm med eget tal, och den andra kortfilmen bjuder på raffinade forsfärder. Jan Långbens ridiektion hör till Disneys ypper-

Sv. Dagbl. 21/8 51 07-0144

×

Dagens Spegelbilder

Det svenska flygvapnets utveckling under de gångna 25 åren kan studeras i Spegelprogrammet denna vecka, där arkivbilder och färska reportage klippts samman till en fyllig kavalkad. Rolf Blombergs film från Ecuador berättar om långhåriga herrar och filthattprydda damer och småbarn bland indianerna i många vältagna bilder och en

07-0145

Aftonbladet 21/8

Spegelbilderna

En fängslande berättare även till film har Rolf Blomberg ofta visat sig vara. Imbabura heter denna gång hans bidrag. Gott märke. Journalerna omväxlande och många ovanligt fängslande. Tänk om konkurrenterna till Paramount kunde förstå värdet av att ha en trivsam svensk speaker.

07-0146

Göteborgs Handels- & S.T.

"Den mogna människan".

Bland de vackra bokgåvorna märks *Rolf Blombergs* "Såna djur finns". "Pilgrimsfärder i Hellas", *Emil Zilliacus* utomordentliga gre-
[illegible] reseskildring, presenteras nu

D. Mjölnir 27 maj 195[illegible]

07-0147

FOLKRÄKNING I ECUADOR

Av Rolf Blomberg

För första gången i Ecuadors historia pågår nu allmän folkräkning här, vilket ingalunda är ett lätt företag i detta land med dess stora indianbefolkning. Den har inte heller förlöpt utan friktion, trots att man fört en intensiv propaganda för att upplysa befolkningen om meningen med det hela. På några platser fick indianerna för sig att de skulle skickas till Korea — kommunistpropaganda, förklarade en tidning — på andra att det gällde nya skatter. Men framför allt fruktade indianerna att det som hänt deras fäder under diktatorn Garcia Morenos regim i slutet på 1800-talet skulle upprepas. De hade under falska förevändningar tvingats uppge antalet kreatur de ägde, varefter en viss procent av dessa helt enkelt blev beslagtagen. Denna oförrätt har de i friskt minne. På ett par platser har det därför kommit till sammanstötningar mellan ordningsmakten och befolkningen, och sex dödsfall har rapporterats.

På en plats väster om staden Ambato hotade indianerna att ta livet av alla vita och mestiser i trakten, om folkräkningen sattes i scen. Det såg så hotfullt ut att polishjälp begärdes från Ambato. Då denna anlände gick de uppretade indianerna till anfall. Poliserna försökte först hålla den aggressiva hopen på avstånd genom att avlossa några salvor över huvudet på den, men då detta inte hjälpte, nödgades de sänka gevären och skjuta skarpt rakt mot de anstormande indianerna. Därvid dog fyra och flera sårades svårt. På en plats i norra Ecuador upprepades samma sak, varvid två indianer blev skjutna.



En glad, "folkräknad" jibaroindian. Det är, trots det långa håret, en man.

Ecuadors kraftfulle president Galo Plaza nöjde sig inte med att stillasittande ta del av de tragiska händelser som utspelades och bara lämna åt polisen att möta den kritiska situationen, utan beslöt att själv tala förstånd med indianerna. Det bör påpekas att Galo Plaza är en fullkomligt orädd karl (och för övrigt en skicklig tjurfäktare). I sällskap med dr Webster McBryde, den tekniske rådgivaren från United States Bureau of the Census, begav han sig omedelbart i väg till de platser där indianerna satt sig på tvären.



Presidenten Galo Plaza bekräftar skriftligt sina försäkringar till indianerna.

Här sammankallade han deras förtroendemän, drack chicha med dem och höll palaver. Galo Plaza kan ta indianerna på rätta sättet. Han är en sann demokrat, och det är allmänt känt att de infödingar som arbetar på hans egna haciendor behandlas ovanligt väl. Det har alltid rått ett gott förhållande mellan hacendadon och hans peoner! Presidenten höll nu ett anförande och bedyrade att det varken gällde nya skatter eller soldatmaterial för Korea, att ingenting skulle tas ifrån dem och att ingen behövde uppge hur många kreatur han hade — bara sina egna och familjemedlemmarnas namn. Folkräkningen hade helt andra ändamål och gjordes för deras eget bästa. Han visade dem formulären som måste fyllas i och klargjorde för dem varför det var nödvändigt att han som statschef visste hur många undersåtar han hade. De ville väl ha skolor och sjukhus, inte sant! Men då måste han också veta hur många de var, så att skolorna och sjukhusen blev tillräckligt stora.

Indianerna visade till att börja med stor misstro, och presidenten måste skriftligen bekräfta allt han sagt, och även när det var gjort frågade de om allt han skrivit verkligen var sant. Till sist blev de övertygade och lovade medverka vid folkräkningen. "Den byhövding som först lämnar in kompletta uppgifter är välkommen hem till mej i Quito på chichagille", lovade Galo Plaza. För att ytterligare stimulera intresset lät han utdela små gåvopaket med allehanda godsaker och nödvändighetsartiklar till alla dem som fyllde i formulären. Presidentens beslutsamma insats gjorde slut på besvärligheterna, och några komplikationer har sedan dess inte uppstått. I 36 timmar hade presidenten varit i farten utan att sova då jag såg honom efter hans återkomst till Quito, och då var han på sina barns skolavslutning. Hans arbetsförmåga är enorm.

Det finns emellertid områden i Ecuador där inte ens presidentens myndiga uppträdande kan vara till någon hjälp för folkräknarna. Ett sådant är de krigiska aucadindianernas djungeldomäner i östra Ecuador. Att försöka utföra en folkräkning efter vanliga metoder bland dessa vildar vore rena självmordet; själv hade jag en narrow escape på min expedition till aucad-

27/5 51 07-0147:1 07-0142 D.N. 13/4 51



Galo Plaza i staden Licto under den snabbresa han företog för att tala förstånd med de upphetsade indianerna.

indianerna 1949, och alla mina försök att upprätta fredliga förbindelser med dem misslyckades kapitalt. Dr McBryde har dock funderat ut ett mindre farligt tillvägagångssätt: med hjälp av helikopter ämnar han lokalisera deras boplatser och försöka göra en ungefärlig uppskattning av vildarnas antal. Här kommer artikelförfattaren in på ett hörn i folkräkningsprogrammet. Som jag redan från luften letat reda på de flesta av deras boplatser och prickat in dem på kartan, och som jag dessutom sitter inne med så fullständiga uppgifter man kan få om dessa krigiska stammar, har dr McBryde bett mig medverka. Det är ett intressant uppdrag och troligtvis det första i sitt slag.

Flyg har dock redan kommit till användning vid folkräkning här i Ecuador, bl. a. då det gällde cayapasindianerna i provinsen Esmeraldas. I brist på tillförlitliga kartor, som kan ge besked om var dessa indianer har sina boplatser, gjordes först en orientering från luften. Med hjälp av de flygfotografier som togs visste sedan folkräkmarna på pricken vart de skulle begge sig. Den som ledde folkräkningen bland caypasindianerna var för resten en amerikanska, mrs Nicole Maxwell, en mycket charmerande och dristig dam, som gjort äventyrliga resor på Filippinerna och i Indokina innan hon kom hit till Sydamerika, där hon nyligen företog en ganska våghalsig färd till några av Amazonas föga pålitliga indianstammar. Hon har en enastående förmåga att komma på god fot med de mest reserverade naturfolk, och hon har visat sig ytterst användbar då det gällt folkräkningen i djungeln .

I Oriente, de kolossala urskogsområdena öster om Anderna, har man dock till största delen måst ta missionärernas hjälp i anspråk, vilket enligt sakkunskapen har vissa avigsidor. Den något chockerande förklaring jag fick var följande: Visserligen har vi bett missionärerna ge oss så exakta siffror som möjligt, men kommer de att göra det? Troligtvis inte alla. Dels får missionerna ett ekonomiskt bidrag som står i proportion till antalet proselyter, så det gäller att hålla siffran hög, dels kanske det skulle visa sig att det antal hedningar de enligt uppgift omvänt vida överstiger själva invånarantalet, och sånt ser ju illa ut. För säkerhets skull kommer våra folkräknare, sedan alla uppgifter influtit, att göra några stickprov, så vi får en ungefärlig uppfattning om med hur många procent vi måste reducera siffrorna.

Innan slutresultatet av den pågående folkräkningen blir känt kommer det att ta ännu några månader. Vad man emellertid redan fått reda på är att hamnstaden Guayaquil mot mängas förmodan visat sig åtskilligt mycket större än huvudstaden Quito, och vidare — ett förhållande som gäller nästan överallt i världen, men givit upphov till en hel del förvåning här — att antalet kvinnor betydligt överstiger männens. Gudskelov!

*

Allt ytterst väl Imbabura—Sverige



Rosa Lema och Brynolf Eng i Otavalo.

Vid en pampig ceremoni i Quito överlämnade för kort tid sedan Sveriges minister för Colombia, Ecuador och Panama, Brynolf Eng (som residerar i Bogotá), sina kreditbrev till Ecuadors president Galo Plaza. Under två veckors vistelse i Ecuador passade minister Eng också på att besöka provinsen Imbabura för att bekanta sig med dess intressanta och kulturellt högtstående indianbefolkning. I den lilla staden Otavalo, där det var stor marknad och dit tusentals indianer i färgglada ponchos samlats från hela provinsen, uppvaktades minister Eng av indianernas egen, märkliga ambassadör Rosa Lema, som varit i Washington och skakat hand med Harry Truman och som uträttat kanske mer än någon annan av sin ras för indianernas sak.

När Rosa Lema kom tillbaka från sin resa till Staterna, hade hon många sällsamma ting att förtälja för sitt folk, bl. a. något så häpnadsväckande som att varenda en, båda man och kvinna, i det stora landet där uppe i norr arbetade.

— Det är inte som här i Sydamerika, sa hon, där det inte anses fint bland de vita — och framför allt inte bland kvinnorna — att arbeta. Då hon berättade om den fogra, vältrimmade baletten i Radio City Music Hall i New York konstaterade hon att "så där måste änglarna i himlen se ut".

Minister Eng och Rosa Lema hade en gemytlig pratstund, och det kan fastslås att vårt lands diplomatiska förbindelser med Imbaburaindianerna, som ju alltid varit de bästa, ytterligare stärkts efter mötet mellan de båda diplomaterna.

Rolf Blomberg

*

”LOS COLORADOS” OCH SPRITDJÄVULEN



Se-reportage: Rolf Blomberg

Quito i januari.

Bland Sydamerikas många indianstammar intar *los colorados*, de röda, vid Rio Esmeraldas källflöden i Ecuador en särställning. De — och de närboende cayapasindianerna — är de enda urskogsindianer som lever på västsidan av Anderna. De är säkerligen de vackraste och mest välbyggda av Sydamerikas urinvånare; en del av de yngre kvinnorna är även efter västerländska begrepp verkliga skönheter. Trots att de varit i kontakt med den s. k. civilisationen mycket länge, håller de styvt på sina gamla sedvänjor. De har inte klätt sig i skjorta och byxor ännu. Deras klädedräkt är densamma som då spanjorerna kom hit för 400 år sedan. De har erhållit namnet »los colorados», emedan de färgar sig helt röda med ett färgämne som fås från frukterna av achoteträdet. Männens hår, klippt i en originell, hjälmliknande frisyr, färgas likaledes rött, knallrött! — med en »pomada» av ister och achotefärg. Effekten är storartad.

Los colorados är i utdöende. För ett par hundra år sedan var de mycket talrika, men sjukdomar har härjat och härjar alltjämt svårt bland dem, och dödlighetsprocenten bland spädbarnen är ohyggligt hög. Jag talade med en indiankvinna, som hade haft sju barn, men endast ett var i livet. Sammanlagda antalet *colorados* uppgår nu till omkring 50 själar. Ett amerikansk missionssällskap har planer på att upprätta ett sjukhus bland *los colorados*; det är att hoppas, att planen med det snaraste förverkligas.

Vad som undergräver indianernas hälsa är också ett starkt missbruk av alkohol. De dricker väldiga mängder *chicha*, en rusdryck som de framställer av sockerrör, och dessutom *aguardiente*, det billiga ecuadorianska brännvinet, som de kan köpa i den närbelägna byn Santa Domingo eller som handelsmän förser dem med.



»Los colorados» visade under festen stort intresse för min Rolleiflex. Några ville hindra mig att fotografera, då vi »tog skuggan» från dem...

Nyligen bevistade jag tillsammans med ett par vänner en stor fest bland *los colorados*, eller rättare: ett fyllslag av värsta sorten. Början av festen fick vi inte se — den hölls i en annan by, hos medicinmannen Alejandro, och inga vita var tillåtna närvara — men så småningom kom »de röda» hem på ostadiga ben för att fortsätta fyllefesten i sin egen by. I spetsen kom hövdingen Ramón bärande på sin son, som var så stupfull, att han inte kunde gå. Supandet fortsatte, och handelsmän, som kommit dit med anledning av festen, sålde *aguardiente* till ockerpriser. Vi fick strax bevittna rätt olustiga yttringar av spriten — kvinnomisshandel, gräl och slagsmål. Men mot oss vita var de på intet sätt aggressiva. Vi blev i stället omfamnade, så vi till sist själva var röda som *colorados*!

I nyktert tillstånd är *los colorados* de mest sympatiska indianer man kan träffa, så det är en stor desillusion att se dem under spritens inflytande.

Bla[illegible]



Medan festen pågick i en annan by var höfdingen Ramóns hustru ensam hemma med sin son. Hon sprang omkring och tjöt och skrek och svängde vilt med en färgryta.



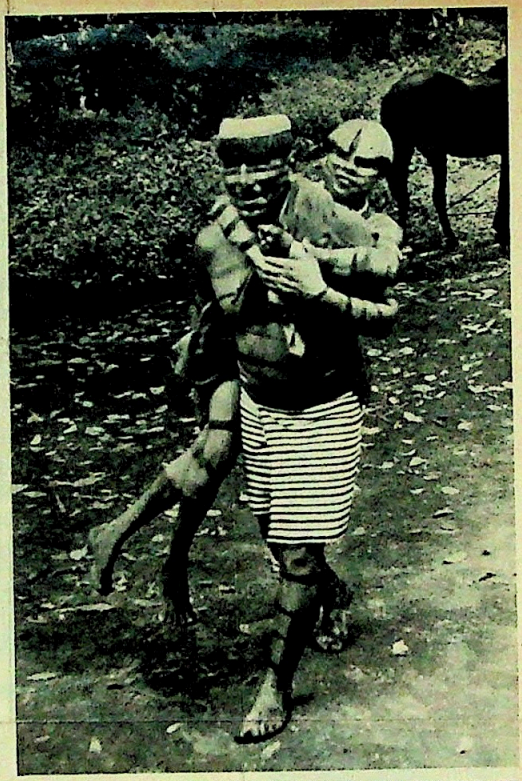
»Hemma i Sverige skulle väl en grabb på 12 år, som sätter brännvinsflaskan till munnen, vält få en hurring». Men hos los coloradós bjuds även de allra minsta på en sup.



Även de vita — här André Roosevelt, en amerikansk journalist och globetrotter — målade sig röda, vilket gillades högt och rent bland los coloradós och stärkte vänskapen.



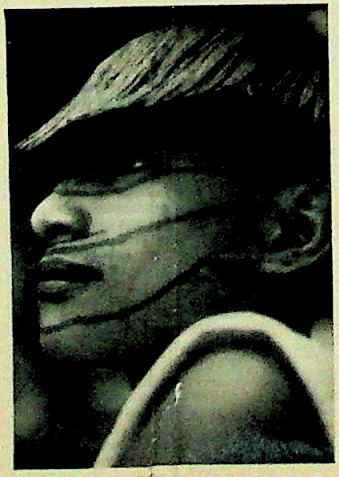
Fler och fler coloradós samlades till festen, alla ordentligt målade och alla lika ordentligt »påstrukna». Mannen i förgrunden sover ruset av sig — för att sedan dricka mer!



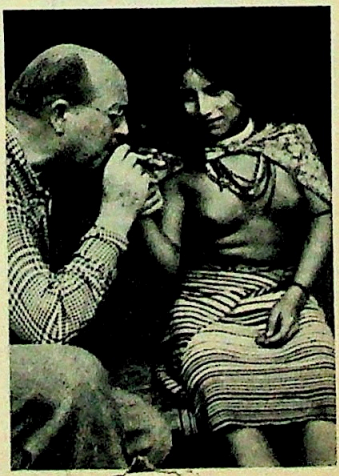
HÖVDINGEN RAMON ÅTERVÄNDE SMÅNINGOM TILL SIN EGEN BY FÖR ATT FORTSÄTTA SUPGILLET. HONOM VAR DET INGEN FARA MED, MEN HANS SON VAR SÅ FULL ATT HAN MÅSTE BÄRAS HEM.



...loradós musik är primitiv men vacker. Här ...s en trumma och hans son traktera en marimba, ...t instrument av bambu och chontapalmträ.



Närbild av en coloradó. Endast ett färgfoto kan dock göra honom full rättvisa. hans ansikte är helt rödfärgat och håret ser ut som en röd hjälm.



»Skulle jag kunna få låna lite eld?» En av Rolf Blombergs yngre vänner försöker inleda en stilla flirt med en av de sköna kvinnliga festdeltagarna.

07-0149 Upplysningen den 19 nov 1951

ROLF BLOMBERG är flitig från sin bas i Ecuador. I år kommer han t. o. m. med två böcker, den ena "Säna djur finns" från Gebers och den andra ett omtryck av hans 1938 utgivna "Högkvarter hos huvudjägare" (Tidens bokklubb), efter de gjorda retuscherna och strykningarna bättre än originalet. Hans nya bok är till övervägande del en bilderbok från öar utanför den sydamerikanska Pacifickusten.

Blomberg synes mer och mer hålla på att gå över till att bli fångstman; vill inte skjuta — det fick han nog av för många år sedan — utan går på sin högsta höjd på jakt med kameran, något som är betydligt svårare och ibland även farligare än med gevär. Men film och böcker ger inte tillräckligt med mynt i kassan och amerikanska museer betalar bra för fina exemplar från de tropiska urskogarna. Han berättar nu om en besvärlig transport av en bergstapir och om en expedition ner i Amazondjungeln på jakt efter jättepaddor. Han hittade dem också och en av dem mätte 240 cm från nos till stjärt. Det var inte småsaker det.

Han inleder sin vackra och kolossalt rikt illustrerade bok med en skildring från djungelön Barro Colorado i Panamakanalzon, där allt dödande är förbjudet, om man inte blir ormbiten förstås för då har man rätt att slå ihjäl ormen så att vederbörande skall kunna kliara ut vilket serum som skall användas. Barro Colorado är ett fridlyst område med ett svindlande rikt djurliv, där allt tänkbart tropiskt flygande och fyrfota är representerat och där fästingarna faktiskt representerar det största obehaget.

HAN FORTSÄTTER med ett kapitel om apor som han mött och ätit — fast första gången kostade det honom förstås en nästan övermänsklig ansträngning att svälja; han kände sig som på fest hos kannibaler när han fick en underarm med en liten knuten hand att gnaga på. Över den tropiska urskogen kommer han in på kapitlet om den nyssnämnda bergstapiren och en nära släkting till denna och genom alla kapitlen firar han fullständiga kameraorgier. Sedan jättepaddorna vederbörligen fått sitt kapitel är det tid för ödarna — små, snabba skisser om apökrabbor, hajar och asgamar, ett nytt besök på Galápagos med en rik bildskörd av jätteköldpaddor och de egendomliga jättedödor som finns där. Sist bifogar han en kortfilm från guanoöarna, där jordens värdefullaste fågel trivs i miljoner och skyddas och vårdas av särskilda tillsyningsmän. Guanoproduktionen på öarna utanför Peru uppgick förra året till 230,000 ton varav lejonparten går till det peruanska jordbruket. 35 miljoner fåglar svarar för produktionen och av dem är guanoskarven den mest effektiva — levererar en laddning guano varje kvart och producerar på tio år cirka 60 kilo torr vara.

Men huvudvikten ligger inte på de trevliga, smått kåserande texterna — det är bilderna som är huvudsaken. Blomberg har tidigare dokumenterat sig som en skicklig fotograf men i sin nya bok överträffar han sig själv.

07-0149
Po. Dagbl. 20 nov

Dagens Spegelbilder

Rolf Blombergs film om fåglar, ödedjur och tjolejon på de fjärran Galapagosöarna är ett fint inslag i veckans journalprogram på Spegeln, väl fotograferat och trevligt kommenterat. En vettig kontrast till det amerikanska fjolleriet om simmarflickornas barnsliga lek på havsbotten, liksom till den ovanligt räskinnade Disneyfilmen om Kalle Ankas slagsmål med pelikanen. Det aktuella materialet är rikhaltigt och omväxlande, med svensk-italiensk fotboll, Luciakandidater och rara bilder från trafikflickskolan i Varberg i den svenska journalen och snapshots från bl. a. Korea, Suez och Buneos Aires i de utländska.

—ll.

Aftontidningen 20 nov 07-0150

Spegelbilderna

Det är en svensk i utlandet som denna vecka tar priset och faktiskt är värd besöket. Rolf Blomberg, upptäcktsresanden, berättar trivsamt och naturligt om underliga djur på Galapagosöarna. Kameran har trängt fram så närgånget att man kunde tro det gällde tama djur. Utmärkt! SF-journalen

Expressen 20 nov 07-0151

SPEGELBILDERNA

En riktig trevlig film har Rolf Blomberg gjort om Galapagosöarna — den var väl värd den slutapplåd den fick. Och så lockar det tydligen mot jul, eftersom det är dags

St. Tidn. 20 Nov. 51 07-0152

D. Nyh. 20/11 51

SF:s och Rolf Blombergs kortfilm "Galápagos". Nytt kummer ur Fox

Morgontidn 20/11 51 07-0153

SF visar nu en trevlig kortfilm från de mystiska Galapagosöarna, som upptagits av Rolf Blomberg. En titt på dessa djur och fågelbilder från Guds underbara värld motiverar ensam ett besök. Bilderna beledsagas av en underhållande text.

07-0154
Folkviljan Barometern 15/11 51

En ståtlig djurbok.

Rolf Blomberg: Säna djur finns. (Hugo Gebers förlag)

Rolf Blomberg har skapat sig ett namn som djärv reseskildrare och frisk reseskildrare. Han har denna gång givit sig ut på kamerajakt i Ecuadors bergstrakter, på Galápagosöarna, på fågelön Don Martin och på Barro Colorado i Panamás kanalzon, ön som är en veritabel Noaks ark.

"Säna djur finns" har Rolf Blomberg kallat denna sin stora bilderbok, där han skildrar underliga djur i Sydamerikas tropiska trakter. I sällsynt vackra, talrika fotografier möter oss ödlor och insekter, vampyrer och jaguarer, spökkrabbor, jätteköldpaddor, tapirer och cirka 25 miljoner havaulor, pelikaner och guanayer. Om alla dessa olika djur, om deras liv, egenheter och vanor berättar Blomberg på det trivsamma sätt, som gjort honom till en så populär reseskildrare.

Ego.

Ny Tid. Gbg. 4 Sept. 51

Bland de vackra bokgåvorna märks Rolf Blombergs Säna djur finns. Pilgrimsfärder i Hellas,

07-0156

FÅGELÖAR I STILLA HAVET

Rolf Blomberg bekantar sig med några av de 1.000.000 guanayer eller guanoskarvar, som bebor den endast 16 hektar stora Don Martinön.



Pelikanungar ser så här söta och välskapta ut i närbild.

På film- och forskningsfärd i Sydamerika har Rolf Blomberg nyligen gjort strandhugg på en av de sällsamma fågelöarna utanför Perus kust, där man "skördar" den värdefulla guanon. Guano är torkad fågelspillning och ett synnerligen kväverikt gödningsämne. Ingen annan plats på jorden kan uppvisa sådana väldiga fågelkolonier som dessa öar, och man beräknar att cirka 35.000.000 guanayer, havssulor och pelikaner har sitt tillhåll på dem. Som illustrationer till sitt föredrag på t o r s d a g har Blomberg sänt RiR dessa unika fotografier.



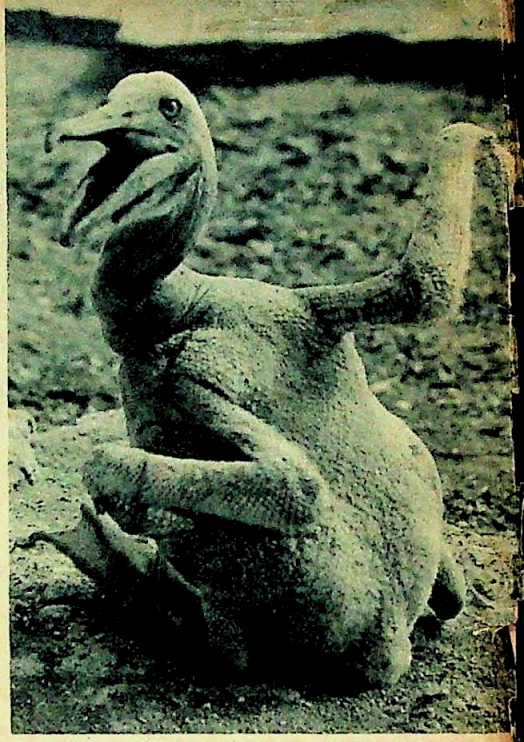
Mansolar på den sydligaste av Chinchaöarna. Dessa är liksom fåglarna fridlysta — så länge de inte gör skada bland de senare, ger sig på sjöfåglarna, ty då skjuts de av öarnas väktare.



Pelikanerna som ser visa och filosofiska ut finns i hundratusental på guanoöarna. Några skönheter är knappast pelikanernas ungar. Groteska huvuden sitter på deras skrynkliga, sällsamt ledlösa halsar.



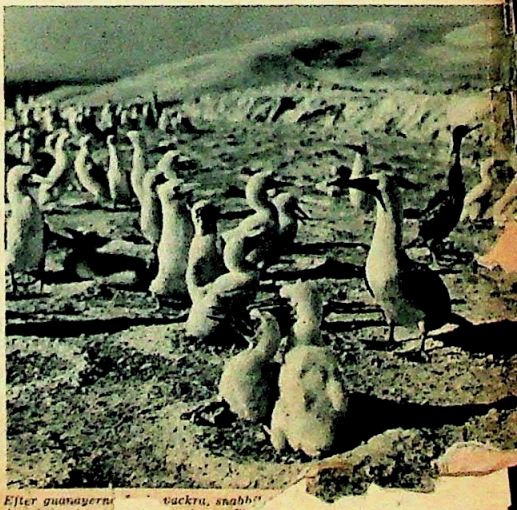
När pelikanerna börjar ta skepnad får de vita dun att skyla nakenheten med. Flyga kan de ännu inte, men flaxar så gott de kan med sina långa vingar undan den alltid nyfikna kameran i närheten.



— Nä snälla farbror nu får det verkligen vara nog med fotografering! tycks den här förhoppningsfulla pelikanungen vilja ha sagt. Han ser plockad och oanständigt naken ut, men liten blir fullfjädrad.



Pelikanerna är elaka fåglar. Försiggomma exemplar slänger försvarslösa ungar av bäst, nyper dom, trampar på dom och misshandlar dom på andra sätt. Den kloka uppfyllen är bara en sorlig markering



Efter guanoayern[illegible] vackra, snabbt[illegible] de vackraste gu[illegible]nterna. [illegible] med ungar kunna [illegible]aran[illegible]

07-0158

Världskonsult Maj 1951

Rolf Blomberg: Högkvarter hos huvudjägare.
Tidens förlag. 202 s.
Pris ?: 25.

Tidens bokklubb har gett ut Rolf Blombergs 1937 författade bok, Högkvarter hos huvudjägare. Man läser den emellertid med samma nöje, som om den skrivits i går. Blomberg berättar flyhänt om sina upplevelser och förlorar sig aldrig varken i djupsinnigheter eller vetenskapliga funderingar. Men trots den lätta tonen och hurtiga berättarkonsten finner läsaren nästan med förvåning, att han vid läsningens slut fått en hel del nya kunskaper om landet och folket i Ecuadors avkrokar. Samtidigt har han naturligtvis haft storartat roligt, och emellanåt har det kittlat i maggropen av spänning.

Författarens egna fotografier illustrerar boken. Elitfotograf av dagens standard är väl Blomberg inte i dessa bilder, men de ger en god föreställning om skildringens miljö. Till sist skall sägas, att hela boken är måttfullt skriven och författaren aldrig till de skräckskildringar, som kunnat ligga nära till hands.

07-0159

Bollnäs Tidning 29 maj 1951

07-0159.1

Folkräkning i Equador

Det är folkräkning i Equadors väldiga urskogsrike och upptäcktesresanden Rolf Blomberg berättar därom:

Flyg har dock redan kommit till användning vid folkräkningen här i Ecuador, bl.a. då det gällde cayapasindianerna i provinsen Esmeraldas. I brist på tillförexakta siffror som möjligt, men kommer dessa indianer har sina boplatser gjordes först en orientering från luften. Med hjälp av de flyfotografier som togs visste sedan folkräknarna på pricken vart de skulle bege sig. Den som ledde folkräkningen bland cayapasindianerna var förresten en amerikanska, mrs Nicole Maxwell, en mycket charmerande och dristig dam, som gjort äventyrliga resor på Filippinerna och i Indokina innan hon kom hit till Sydamerika, där hon nyligen företog en ganska vådhalsig färd till några av Amazonas föga pålitliga indianstammar. Hon har en enastående förmåga att komma på god fot med de mest reserverade naturfolk, och hon har visat sig ytterst användbar då det gällt folkräkningen i djungeln.

I Oriente, de kolossala urskogsområdena öster om Anderna, har man dock till största delen måst ta missionärernas hjälp i anspråk, vilket enligt sakkunskapen har vissa avigsidor. Den något chockerande förklaring jag fick var följande: Visserligen har vi bett missionärerna ge oss så exaktas iffror som möjligt, men kommer de att göra det? Troligtvis inte alla. Dels får missionerna ett ekonomiskt bidrag som står i proportion till antalet proselyter, så det gäller att hålla siffran hög, dels kanske det skulle visa sig att det antal hedningar de enligt uppgift omvänt vida överstiger själva invånarantalet, och sånt ser ju illa ut. För säkerhets skull kommer våra folkräknare, sedan alla uppgifter influit, att göra några stickprov, så vi får en ungefärlig uppfattning om med hur många procent vi måste reducera siffrorna.

Innan slutresultatet av den pågående folkräkningen blir känt kommer det att ta ännu några månader. Vad man emellertid redan fått reda på är att hamnstaden Guayaquil mot mångas förmodan vi-

mat sig åtskilligt mycket större än huvudstaden Quito, och vidare — ett förhållande som gäller nästan överallt i världen, men givit upphov till en hel del förvåning här — att antalet kvinnor betydligt överstiger männens. Gudskelov!

Fv. D. 26/6 51 07-0160

★

Dagens spegelbilder

Två sevärda svenska kortfilmer går i repris i veckans eftermiddagsprogram på Spegeln. Arne Suckadorffs granna zigenarrapsodi "Uppbrott" och Rolf Blombergs fylliga reportage från Quito, Ecuadors gamla huvudstad. I re-

07-0161

D. Nyh. 14 juni 51

I Sydamerika

ROLF BLOMBERGS sydamerikanska fru, som växt upp i Quito i Ecuador, pratade en dag med sin make, sin syster och en indiansk konstnär om att hälsa på en liten utdöende indianstam, som bodde i djungeln väster om Quito. Några konstnärsvänner kom på besök vid tillfället — en ungerska, en ryska och en tyska. De blev alla tre eld och lågor för att följa med på trippen, trots att alla utom Rolf Blomberg saknade erfarenhet av djungelliv.

De stack alltså i väg på sin djungeltripp med glatt humör. Först tog de sig fram med två bilar och sedan på hästryggen och kom efter åtskilliga vedermödor till tsåhtsila-indianernas boplatser. Här träffade de många lustiga figurer, som gav konstnärerna tillfälle att teckna och måla och Rolf Blomberg att ta utmärkta fotografier. De tog dagen som den kom och levde ett glatt bohemliv, samtidigt som de skaffade sig en inblick i indianernas sedvänjor.

Sedan for de med kanot till negerriket Esmeraldas vid Ecuadors kust. Förrymda negerslavar slog sig ned där på 1600-talet, och deras ättlingar lever fortfarande kvar i högönsklig välmåga.

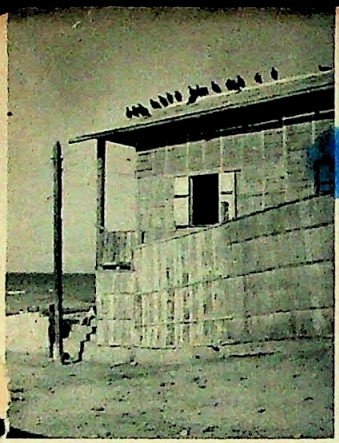
Om det glada ressällskapets brokiga upplevelser inbördes och med indianer och negrer berättar fru *Emma Robinson Blomberg* på ett trevligt och okonstlat sätt i boken *Djungeltripp* (Gebers, 14 kr.). Vad resenärerna upplevde var intet märkvärdigt, men man följer sällskapets öden och äventyr med nöje, tack vare författarinnans glada humör och lustiga infall och tack vare de goda bilderna, teckningar och fotografier.

07-0162

Spegelbilderna.

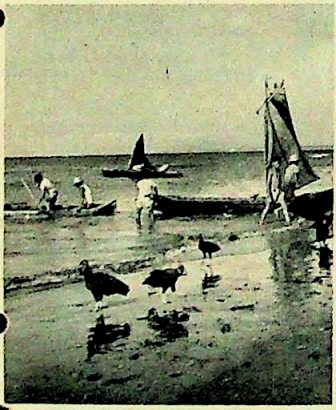
...ska goda bilder från Paris. I repris ges Indomitable på Strömmen, Arne Suckadorffs Zigenarfilm och Rolf Blombergs utmärkta Quito. Pluttos plågoande är småroligt.

H.T 26/6 51



En lång rad svarta korpgamar sitter på taksen till en fiskestuga i väntan på att fiskarna skall komma hem med sina fina fångster.





Så snart båtarna kommer, är gamarna dem till mötes. Medan fångsten tas i land, hoppar de otåligt fram och tillbaka på strandkanten.

En gam kliver i sin iver ända ut i vattnet för att möta de ankommande fiskebåtarna. Längre ut gungar en pelikan på böljorna — den vill också ha sin del av fiskarnas feta byte. De svarta gamarna håller sig på respektfullt avstånd från Syd-Amerikas fula ankunge.



Medan fiskare och fiskhandlare köpslår, håller sig gamarna i avvaktande närhet och kastar giriga ögon på fiskfångsten för att



. . . kasta sig över ingälvorna så snart fisken börjat rensas vid havskanten. Vilda slagsmål uppstår för det mesta om de fetaste bitarna.



Orädda och fräcka är de svarta fåglarna. De försöker till och med stjäla från hundarna, som också dras ner till stranden.

Dagens Nyheter 17 juli 1951 23/9 (kopt)

07-0169



— Ta bara en i taget. Ju flera kockar, ju sämre soppa.

(Orlogsposten.)

*

Colombiansk lovsång till Den Svenska Kvinnan

QUITO i september.

De sparsamma meddelanden om vårt land jag på sistone funnit i den sydamerikanska pressen har tyvärr inte utgjort någon god propaganda för Sverige. Några detaljerade telegram från de stora nyhetsförmedlingarna om den tilltagande busigheten hemma — om bråken i Berzelii park och misshandeln av Haile Selassies son — är allt jag sett förutom några sportnyheter. Och att publicitet av detta slag allvarligt skadar vårt svenska namn är uppenbart. Jag blev därför varm om hjärtat när jag i Colombias ledande tidning El Tiempo till min omväxling hittade en skön lovsång till Sverige och svenskarna. En av Bogotás tidigare borgmästare, Fernando Mazuera Villegas, har där redogjort för sina intryck från en turistresa i Sverige.

Señor Mazuera, som kom till vårt land "med bil, bagage, kamera och en stark önskan att göra inköpstagelser", konstaterar att "så borde alla länder vara! Med full rätt talas om Sverige som ett av de mest civiliserade länderna på jorden. Allting kommer en att dra denna slutsats. Allting slår an på en resande. Överallt möter han ordning, disciplin och nyttig verksamhet."

Den svenska renligheten gjorde ett starkt intryck på den sydamerikanske resenären, likaså den svenska naturen med de många sjöarna och vattendragen. Midnattssolen, som han fick skåda under en flygtur till Norrland, var en oförglömlig upplevelse. Mest av allt fascinerades han dock av den svenska kvinnan.

"Vilken god ras svenskarna tillhör! Och så vacker! Den ger intryck av en underbar ungdomlighet. Allt andas livslust. Man ser ingen utan arbete, inte heller någon som är overksam. Och vilken mängd av vackra kvinnor! På gatorna, restaurangerna, på biograferna, överallt är det fullt av dem! Aldrig i hela mitt liv har jag sett så många Greta Garbo, så många Ingrid Bergman! Och alla förefaller att vara mellan 20 och 30 år, som om de aldrig blev äldre. Vilken ungdomlig ras!"

Rolf Blomberg

*

Tidn. för Sverige-husmödrar 11:19 1951 07-0165

Rolf Blomberg: Högkvarter hos huvudjägare. Tidens bokklubb. Pris kr. 7:25.

Anmälaren har det alldeles bestämda intrycket att reseskildringar från exotiska länder har ett alldeles för starkt grepp om svensk publik. Snart sagt var och en som företagit en resa till av civilisationen relativt oberörda trakter känner sig manad att skriva en reseskildring och får den underligt nog också publicerad och såld. Är sedan anrättningen kryddad med skivsfarliga upplevelsers eller huvudjägares, tycks en ny best seller vara ett faktum.

Härmed är intet ont sagt om Rolf Blombergs skildring från en resa bland Ecuadors indianstammar, men inte ger den något väsentligt nytt. Resans vedermödor skildras rappt och framställningen förgylls av en serie goda fotografier. Reproduktionen av dessa förefaller dock ej vara av högsta klass.

Det förhållandevis låga priset gör boken förtjänt av att bli ihågkommen bland förslagen till premieböcker i realskolans lägre klasser.

Torsten Wickbom.

Aftonbladet Stockholm 24/7 51

07-0167

★ **VILKET KVITTER:** Forskningsresanden Rolf Blomberg har gjort strandhugg på en av de sällsamma fågelöarna utanför Perus kust. Ingen annan plats på jorden kan uppvisa sådana väldiga fågelkolonier som dessa öar, och man beräknar att det finns 35 miljoner fåglar där. Endast på den 16 hektar stora ön Don Martin finns det en miljon. Om kvittrandet berättar Blomberg i radio på torsdag.

Aftonbladet 24/7 51 07-0168

Radion i går

★ Föredragstorka.

På torsdagskvällen måste nästan hela föredragsavdelningen ha tagit ledigt, ty i hela kvällsprogrammet fanns det bara ett föredrag och ett femminuterskåseri till bugnad för de vetgiriga. Föredraget var skrivet av Rolf Blomberg, som skildrade fågellivet i Peru med stor åskådlighet. Pelikanen, som enligt äldrig tradition betraktats som en självuppoffringens symbol, fick i hast glorian ryckt från sitt ännu — dessa fåglar är nämligen utstuderat elaka mot grannara barn.

r

07-0169

A T. 27/7 51

HÖRT I RADIO

Pelikanens moderskänslor,

som legenden berättar så vackert om, är det inte mycket bevänt med i verkligheten. Rolf Blomberg har studerat den komiska fågeln på öarna utanför Peru, och i ett kåseri, som Folke Hamrin läste upp i föredragsprogrammet, avslöjade han att pelikanerna inte bara är kallsinniga och ogina mot sin avkomma utan direkt busaktiga mot varandra.

De viktiga fåglarna på dessa öar det är emellertid guanayerna, vars näringsrika spillning gett Peru väldiga ekonomiska fördelar. När man först upptäckte guanons värde gjorde man som människor för sed hava, man tömde de meterdjupa lagren i botten och höll på att alldeles skövla fågelbergen. Nu sköts emellertid "guanoodlingen" rationellt, och detta kommer bl. a. Perus bomullsfält till godo. Till export förstår tyvärr ännu inte de årliga skördarna.

Privatmuseets kyrkliga Tidning 18/9 51

Högkvarter hos huvudjägare av Rolf Blomberg, forskningsresande, välkänd från svensk radio, skildrar en strapatsrik färd till de vilda jibaroindianerna, i det otillgängliga djungelområde, där Amazonfloderna källor rinner upp. Expeditionens äventyrliga upplevelser skildras medryckande och intressant samtidigt som författaren visar förståelse och sympati för indianernas sätt att reagera inför de främmande, vita männen.

Bokklubbsupplagan är rikt illustrerad med författarens egna unika fotografier och boken har i likhet med övriga extraböcker i Tidens Bokklubb fått en tilltalande och trevlig utstyrsel. Priset för denna spännande och innehållsrika reseskildring är endast 7:25, medlemmar i Tidens Bokklubb erhåller densamma för 6:75. En idealisk läsning.

Aftonbladet Stockholm 24/7 51



Inte just så föreställde man sig väl en vrålapa? Vår »släkting» ser faktiskt klokare och finare ut än en hel del gott folk . . .

Sannerligen en fantasieggande bok, en volym att ställa nära till hands i bokhyllan för att ta fram då och då och bläddra i, »Titta på bilder», läsa en stump här och var, titta på mer bilder, visa barnen, lära nytt själv och friska upp glömda kunskaper. Rolf Blombergs senaste, »Såna djur finns», ska man vara tacksam för. Att han kunde skriva om sina strövtåg genom världen visste man förut, och illustrera texten kan han också på ett sätt, som gör att de ursäktande radevna i förordet nära nog förefaller som onödigt »gå med håven». Blomberg vill inte »skryta med att vara någon fullfjädrad expert», men man skall nog vara fototeknisk petmäns för att inte godkänna de f. ö. mycket vårdat reproducerade djurbilder, han presenterar.

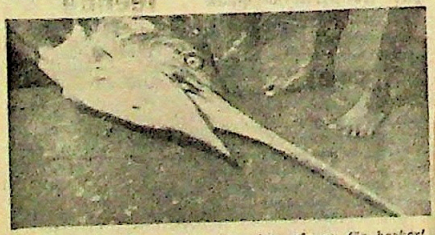
I Vår Herres hage finns många underliga djur, det är visst och sant, men att det fanns »såna» som en del i boken beskrivna, det torde vara nytt även för en hel del läsare, som trodde sig veta något om fjärran fauna. Pelikanungarnas levnadsvanor på peruanska guanoöar — vad visste ni om dem? Och hade ni reda på rätta sättet att bli god vän med en flerhundrakilos tapir? Det är bara att klia den bak örat, så lyfter den ett ben i vädret och piper av välbehag...

ROLF BLOMBERG: Såna djur finns. Hugo Gebers förlag.

Författaren för oss till en början till en 1.500 hektar stor ö på Panamanäset, Barro Colorado. Om man så vill ett slags Noaks ark, tillskapad av människan. Ön uppstod nämligen vid kanalbygget, då man förändrade näsets geografi och dämde upp ett område, som blev Gatunsjön, där de största fartyg nu passera genom vad som en gång var ogenomträng-



Det här odjuret smakar som kyckling — hm! Leguanen kallas faktiskt »skogshöna» just därför, men man ger Rolf Blomberg rätt i att den har »ett skräckinjagande och fantastiskt yttre».



Svärdfisken har ett vapen, som inte går av för hackor! Man känner fall, då den i raseri anfallit fartyg och trängt igenom en 47 cm. tjock fartygssida, där 35 cm. av bredden var solitt ekvirke. Den kan lägga ända till 350 kilos tyngd bakom stöten.

Göteborgs Posten Söndagsbil. 17/11 1951

Forskningsresanden Rolf Blomberg är ute på en ny långresa med filmkamera och anteckningsblock. Även den här gången är det Sydamerika, som är föremål för hans intresse, och det berättas att han bland annat funnit några synnerligen intressanta fågelöar utanför Perus kust. På en ö, som var endast 16 hektar stor, fanns det över 1 miljon fåglar. Så småningom får vi ta del av den unge långresenärens upplevelser genom ett antal kortfilmer.

07-5172

Göteborgs Posten

17/11

Ur Vår Herres hage...

Zoologisk bilderbok verkar kanske denna sida, men vilken kliché skulle läsaren själv vraka? Rolf Blomberg, forskningsresande, fotograf, författare, hade säkert svårt att välja ur sin rika bildskörd från tropikskogar, träsk och fågelöar. I hans bok finns 169 bilder — vi har bara elva, men inte sant, det är bilder med »mersmak».

lig djungel. Djuren i skogar och marker och träsk flydde till traktens högsta punkter, som blev öar, och sedan 1923 är Barro Colorado fridlyst av amerikanska kongressen. På ön härskar entomologen dr James Zetek, som kom till sitt verksamhetsfält redan 1911 för att bekämpa Anophelesmyggan, malariaspridaren, men nu sitter som chef för ett stort allbiologiskt laboratorium och med argusöga vakar över att ingen vare sig botaniserar i växtvärlden eller blir närgången mot den otroligt rika djurvärlden.

Jakt, djurfångst och »ta växter» är förbjudna, och frågar man doktorn, ifall man inte får slå ihjäl en otäck giftorm — det vimlar av sådana — så får man svaret att »kom ihåg att det är ni, inte ormen, som är inkräktare här; blir ni biten, får ni slå ihjäl den, men bara för att jag skall kunna se vad det är för art, så att ni kan få rätt serum!»

Ingen har dött av ormbett på ön, en vårdslös studerande



Igelkottfisken kan pumpa sig full med vatten, så att den blir lika svår att bita i som ett flytande äpple, har dess utom taggar, som inte precis smakar hungrig fiendes gom! Tas den upp ur böljan, pumpar den upp sig med luft. Vederbörligen preparerat blir skinnet en originell lampkupa, det har vi sett här i Göteborg.

är den ende, som blivit biten. Men han klarade sig, fastän det var den mycket giftiga lansormen, som högg. Han följde Zeteks råd: håll er lugn, döda ormen och tag den med för bestämning, bind om en kompress som stoppar blodet nära bettet, gå — spring inte! — hem till laboratoriet och få serum, så är det snart klart. Säger Zetek.



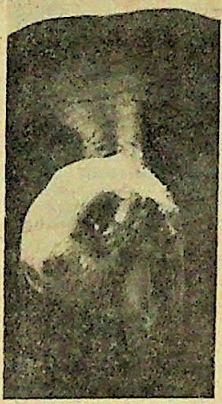
Oviedo y Valdés, en spansk krönikör i gångna dagar, skrev om sengångaren (Bradypus), att »aldrig tidigare har jag sett ett fulare djur eller något, som tycks mig så onyttigt som detta». Man kan ge honom rätt...

Men även om blott 6,5 procent av alla lansormstungna dör, så känns det lugnare att vara en bit ifrån ön, där vid en »folkräkning» var tionde av 12.000 fångade reptiler (!) var av släktet Botrops atrox, som t. o. m. Blomberg kallar »otäckt»...

Den storögda paken är kanske vanlig i urskogen, oss är den gnagaren tidigare helt obekant, medan vi däremot kände igen spökskräckan Phasmida, »den vandrande pinnen». Den i boken avbildade är emellertid blott en av 3.000 arter. Veckelbjörnar och näsbjörnar lär vi känna och delar heilre de förstnämndas fruktdiet än vi väljer på de senares matsedel: ormar eller giftiga fågelspindlar. Kolibris och jättenäbbade tukaner



Tapirkalven Corina blev Blomberg god vän med, men han vågade nog aldrig säga till detta »mellanting mellan elefant, svin och vaddsvin» att hon mest liknade Jimmy Durante, den där filmstjärnan med stora näsan...



Föga kyssträck är jättesköldpaddan från Galapagosöarna en face — spöklikt grinar hon dödskallestirrande mot fotografen...

har vi på sin tid ritat av på teckningslektionerna i skolan, men intet visste vi då om deras vanor. Den bristen avhjälper i någon mån Rolf Blomberg, men knappt hinner vi intressera oss för fåglarna, förrän författaren får det att krypa i oss med beskrivningen på den djävulska bot-flugan, vars upp till 25 mm. långa larver i 50 dagar plågar sin värd med olidlig kläda, där de kravlar under huden. Undersökningar har visat, att varenda vrålapa på Barro Colorado har botfluglarver...

Kapitlet apor ägnar Blomberg mycken omsorg, han trivs med apor, även om han inte är säker på att våra besvärsade kusiner är så stolta över släktskapen. En skadskjuten näsapunge fick honom en gång att skämmas så, att han för alltid övergav jakten med gevär och grep till kameran. Det var därför, Naturhistoriska Museet i Göteborg blott fick hanne och unge av näsapa, ingen hona — Blomberg varken ville eller kunde förmå sig att göra familjen fulltalig.

Myror, tusenfotingar, myrslokar, kungsormar, djävulskt



...men från sidan och i profil gör hon onekligen ett helt annat och bättre intryck. Här drar hon just in huvudet under det kolsvarta skalet, som enligt en gammal engelsman »ej är olikt taket på en gammal hyrvagn», och då luften samtidigt pressas ur lungorna, låter det som om sköldpaddan väste kraftigt åt den, som skrämt henne.

grinande krokodiller, fantastiska ödlor, smidiga jaguarer och granna ozeloter, tama pumor och glosögda jättepaddor på över ett kilos vikt vet Blomberg berätta om, spökkrabbor och motbjudande närgångna aasa-

07 0172 Göteborgs Posten.



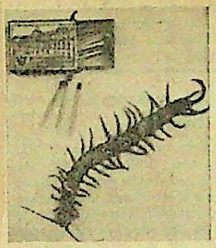
Hur kan man se så glad ut, så plockad just i gåsatider? Jovars, är man pelikanunge på en guanoö utanför Peru, så kan man kosta på sig att posera så muntert för den göteborgsbyggda kameran...

mar har han porträtterat med kameralins och skrivmaskinsfärgband, och till slut för han oss till »de orädda djurens öar», Galapagosöarna ute i Stilla Oceanen, där de äldsta nu levande varelserna är att finna: jättesköldpaddorna med 200—250 år på nacken och lika många kilos tyngd på fotbladen (de måtte väl ha fotblad?).

Det är farligt att gissa på antalet fåglar på en guanoö — Blomberg vägar. Och tippar att han såg »ungefär» 35.000.000 guanoskarvar, pelikaner och havssulor på de fyra fågelöar, där han drömt att få sätta sin fot ända sedan han som tonåring bläddrade i Brehms »Djurens Liv» med samma intresse, som ung och gammal nu säkert kommer att ägna hans senaste bok. Med den gissningen må vara hur som helst. En sak är säker — Rolf Blomberg får ta till en ganska hög siffra om han vill tippa storleken på sin läsekrets.

PLUMS.

17 nov. 51



Den här rackaren är ingenting att ha i rum! Scolopendra gigantea har respektingivande kraftiga giftkåkar, bettet är inte dödande men orsakar häftiga och långvariga plågor. Det motbjudande kräket kan bli över en kvarts meter långt!



Född i Schweiz, insamlare av märkliga djur till Bronx Zoo, är Charles Cordier mest hemtam i djungel och vildmark nedom ekvatorn. Den här constrictorn mäter 4,5 meter skulle fullvuxen ha kunnat bli kanske det dubbla. Arten är, trots uppgifter om motsatsen, ofarlig för människan. Hm?

07 0173

Latres del Ecuador

IV: 89 julio 1951

EXCURSION A LA SELVA. — (Djungeltripp). — Emma Robinson Blomberg. — Gebers. — Estocolmo. — Succia, 1950.

Editado por la Casa Gebers de Estocolmo, se ha publicado "Excursión a la selva" (Djungeltripp), de Emma Robinson Blomberg. La obra, escrita en estilo ágil y ameno, refiere la historia, las costumbres y los tipos de los indios Colorados del Ecuador, en vías de extinción. No pretende ser un estudio sociológico ni etnológico, sino simplemente una narración novelada de una excursión a los indios Colorados, realizada por la autora en compañía de amigos y artistas ecuatorianos y extranjeros. De allí que no caiga en la documentación ni en el estudio especializado. "Excursión a la selva", por eso, está destinada a los más vastos públicos de habla sueca, a los que entrega un relato para ellos exótico, lleno de novedad e interés. Como corresponde a libros de este tipo, está profusamente ilustrado con excelentes fotografías de Rolf Blomberg, que abarcan el tipo humano, el de vivienda, la realización de ocupaciones habituales, paisajes y objetos de arte. Trae, también, algunas reproducciones de pintura de Oswaldo Guayasamín y de Olga Anhalzer Fish, sobre temas de la región de los Colorados. Hacia el final, la autora abandona la descripción del lugar y sus habitantes, y entra en el campo de la confesión autobiográfica. — "Excursión a la selva" es, en definitiva, un importante libro sobre una zona de nuestra patria, que contribuye al conocimiento de la misma entre los públicos de Europa.

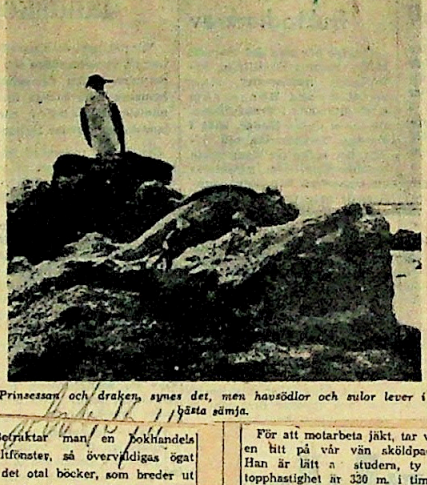


Portada de "DJUNGELTRIPP"

Arbetet
Malmö
16/11 1951

07-0174

Såna djur finns...



Prinsessan och draken, synes det, men havsödlor och sulor lever i bästa samsa.

Betraktar man en bokhandels skyltfönster, så överväldigas ögat av det otal böcker, som breder ut sig med, i de flesta fall, färggranna omslag. Man får en livlig föreställning om, att tryckpressarna arbetar för fullt. Att välja utan föregående studium av recensioner är praktiskt taget omöjligt. Recensentens arbete är ansvarsfullt i uppgiften att vägleda. Men smaken skiftar ju och det som är tilltalande för den ene är motsatsen för den andre.

Ett slags böcker tycks dock i gemen verka lockande på de flesta, nämligen rese- och djurskildringar. Det är den osläckliga äventyrs- och upptäckarlusten, som finns i alla åldrar. En zoologisk trädgård har ständigt sin lockelse. Det var därför med stora förväntningar, som recensenten gav sig i lag med *Rolf Blombergs Såna djur finns...*

Den över två hundra sidor tjocka boken blev i intet avseende någon besvikelse. Det stora verket fulländigt vimlar av utmärkta studier av djur sådana de te sig på land, i luften och på havet. De säregna djuren är av Sydamerikansk extraktion. Sydamerika med omnejd tycks vara ett djurens paradis. Det är en storkommun, som har alla betingelser att frambringa vareiser med yttre och inre egenskaper av det mest häpnadsväckande slag.

Författaren och fotografen i en person tjusar och överraskar i text och bilder. Det är gott att få vara i hans sällskap, helst på Galápagosöarna.

För att motarbeta jäkt, tar vi oss en titt på vår vän sköldpaddan. Han är lätt a studera, ty hans topphastighet är 330 m. i timmen; inte precis något svindlande. Men vad har han egentligen för anledning att traska raskare. Han har absolut inga ambitioner att deltaga i någon speedway. Förr, på fikusens tid, var han icke alldeles okänd i hemmen på våra breddgrader. Han höll gärna till under byråar och från jul till nyår förflyttade han sig sakteliga tvärs över rummet. Ett salladsblad var reskosten. De sköldpaddor *Rolf Blomberg* skildrar var av annan resning. De kröp inte under någon byrå, ty deras vikt var 150 kg. Helvegetarianer är de heller inte, vilket en näsbjörn fick erfara. På höga ben stod sköldpaddan orörlig under några minuter. I samma ögonblick näsbjörnen passerade under honom, vek han benen och klämde ihjäl offret med sin väldiga tyngd. Detta var ingen tillfällighet, säger förf. Samma förfaringssätt övades mot ankor, höns och andra djur. Det var hans sätt att skaffa sig sitt uppehälle.

En annan av våra kända, sympatiska vänner är apan. Om vrålapan (Alouatta nigra) säger förf.-fotografen, att den som unge har utryckslulla, melankoliska ögon. »När den blir större blir den betydligt fulare och får skägg och liknar en av Albert Engströms kolportörer.» I vissa kretsar torde således denna vrålapa vara en framgångsrik kvinnotjusare.

I den aldrig sinande strömmen av märkvärdiga djur (allt som har en originell prägel över sig är ju märkvärdigt) finns fullingar och skönheter. Det är en ganska subjektiv uppfattning och man är inte varje gång benägen att skriva under på förf. åsikt om fulheten. Det torde räcka med att enas om, att den två meter långa leguanen (Iguana tuberculata) verkligen är föraskräckligt ful. Men — den har ett kött, som till smaken påminner om kyckling. För rättvisans skull tillåta vi oss framhålla, att det även finns goda människor.

Fågelvärlden är likaledes rikt representerad. Vad som säges om asgamar och deras flykt bör läsas och mycket noga begrundas. Den dråpliga härmfågeln bedes läsaren benäget själv upptäcka.

Det skulle föra alldeles för långt att ytterligare fördjupa sig i ett omnämnande. Den uppfriskande, välskrivna, lärorika boken med massor av storartade fotografier får inte saknas på bokhyllan.

Mkry.

Rolf Blomberg: Såna djur finns... Gebers förlag.

07-0175

Borås Tidn. 29/11 51

stora karlek.

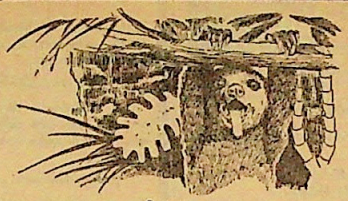
Dato 121

Såna djur finns. Av Rolf Blomberg. Hugo Gebers förlag.

Rolf Blomberg har skapat sig ett namn som en av våra djärvaste reseskildrare. Han har denna gång givit sig ut på kamerajakt i Ecuadors bergstrakter, på Galápagosöarna, på fågelön Don Martin och på Barro Colorado i Panamás kanalzon, ön som är en veritabel Noaks ark.

Såna djur finns har han kallat sin stora bilderbok, där han skildrar underliga djur, som lever i Sydamerikas tropiska trakter. I snastående vackra fotografier — 169 stycken — möter oss ödlor och insekter, vampyrer och jaguarer, spökkrabbor, jättesköldpaddor, tapirer och 35.000.000 havsuler, pelikaner och guanayer som på sin klippö producerar den oerhört värdefulla guanon. Och om deras liv, egenheter och vanor berättar Rolf Blomberg på ett medryckande sätt.

December 1951



Rolf Blomberg **SÅNA DJUR FINNS**

"Författaren och fotografen i en person tjusar och överraskar i text och bilder."
Arbetet

"Sannerligen en fantasieggande bok"
Göteborgs-Posten

En praktfull presentbok med 169 utsökta fotografier.

Gebers 28:50, inb. 35:—

Bergstapir och jättepaddor

Den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg har i sina tidigare reserapporter visat sig vara väl så intresserad av faunan som av de mänskliga varelser han mött. Gång på gång har han förirrat sig bort från det etnografiska temat för att i stället koncentrera sig på zoologiska märkvärdigheter — man behöver bara nämna hans fladdermusjakt i boken Högkvarter hos huvudjägare — och det kommer därför knappast som en chock när han nu plötsligt uppenbarar sig i julbokfloden med en diger lunta zoologi. Det är inte heller förvånande att luntan visar sig vara både välskriven och intressant — Rolf Blomberg har nu en gång förmågan att kunna hålla sina läsare vakna.

Boken heter *Såna djur finns....* (Gebers, kr. 28: 50) och omfattar i stort sett sydamerikansk fauna. Valet av mantalsskrivningsort är inte oavsiktligt, dels är Blomberg mest hemmastadd söder om Panamakanalen (han signerar sitt företal i Quito), dels finns här ett djurbestånd om vilket allmänheten trots allt vet ganska litet. Amerikanen William Beebe har på sitt en smula tjatiga sätt berättat en hel del om Sydamerikas fauna, men eftersom han nästan uteslutande sysslar med det som kryper och kräker på marken, och allra helst med det som han kan nå på mindre än en dagsmarsch avstånd från laboratoriet har han inte på något vis föregripit Blomberg. Dessutom är ju Blombergs stil så pass personlig att han alltid kan avlocka motivkretsen nya behag och nya hemligheter.

Temat i Blombergs bok är genomgående ett och detsamma — visst finns det djur, men det finns också jägare och därmed följer på många håll direkt vanvård av viltet. Risk för utrotning av värdefulla arter föreligger, och detta gäller framför allt den unika faunan på Galapagosöarna. Av de mycket omtalade jätteköldpaddorna finns endast ett fåtal kvar, drushuvudödlorna är lika illa ute, detsamma gäller pälssälarna och världens mest prädda fågel, den tröga galapagosvråken. Blombergs galapagoskapitel har karaktären av en brandartikel, man får bara hoppas att någon eller några av de ansvariga skall höra den ropandes röst i öknen.

Blomberga rapport från Panamas naturskyddsområde, ön Barro Colorado, innebär egentligen inget nytt utöver vad som tidigare publicerats, däremot har han mycket intressant att förtälja från jättepaddornas land i södra Colombia. Han reste dit mest med anledning av ett löst rykte om väldiga krälande och hoppande skogavidunder, och man får nog säga att han fick rik lön för mödan eftersom han upptäckte en helt ny paddart, Nya världens största t. o. m. Frågan är om denna paddart inte rentav är den största i världen, exemplaren varierar i varje fall mycket i storlek.

Upptäckten förskaffade Blomberg mycken och ovansklig ära i zoologiska kretsar i Staterna, och denna hans nyförvärvade gloria förminskades ingalunda då han som den förste i världen lyckades föra ett exemplar av den långhåriga bergstapiren Tapirus pinchacus genom vildmarken till en zoologisk trädgård. Historien om den märkliga transporten ingår också i Blombergs nya bok och bidrar i alldeles ovanligt hög grad till läsvärdheten.

I företalet ber Blomberg om ursäkt för bildmaterialets kvalitet, och han hänvisar till det faktum att när man skall fotografera sällsynta djur får man sällan välja vare sig tid eller rum. Det är klart att åtskilliga bilder kunde varit bättre både vad skärpan och valörerna angår, men å andra sidan har Blomberg med hänsyn till omständigheterna lyckats förvånande bra. Med sin Hasselbladare har han tagit en del unika djurporträtt, vilket givetvis lägger åtskilligt till bokens värde.

R. HOLMSTRÖM

Göteborgs Handelstidn. 12/dec. 51

Strålande äventyr



Strålande bilder

Rolf Blomberg

SÅNA DJUR FINNS



"Sannerligen en fantasieggande bok."
Göteborgs-Posten

"Författaren och fotografen i en person tjusar och överraskar i text och bilder."
Arbetet

Årets julbok — praktfull och intressant med 169 utsökta fotografier.

Gebers 28:50, inb. 35:—

Naturskildrare av toppklass

Forskningsresanden Rolf Blomberg reseskildringar tar man alltid emot med stor förväntan. De slutsålda upplagorna vittnar om popularitet. Han senaste bok Såna djur finns... bekräftar ånyo hans eminenta förmåga att i ord och bild dela med sig av sina intressanta upptäckter i främmande land.

Den här gången jagar Blomberg endast med kamera som svåraste jaktredskap, och det är kanske just därför som hans strövtåg i Amerikas tropiska urskog, eller på världsbekanta fågelöar, fått något avväpnande mänskligt över sig. Författaren berättar förresten att det var en jakt på apor under vilken han skadsköt en liten apunge, som kom honom att stoppa undan geväret till förmån för kameran, vilken hanteras på ett mästerligt sätt.

Det första kapitlet ägnar han åt sina studier av djungelön Barro Colorados rika fauna. Denna märkliga ö uppstod då Panamakanalen byggdes, genom över svämning som åstadkoms vid Chagresflodens uppdämning. Alla möjliga slags djur från de översvämmade områdena räddade sig upp på höjderna som kom att bilda öar. Barro Colorado fridlystes 1923 och blev på grund av sin varierande fauna ett slags forskningscentrum med biologiskt laboratorium. På denna enastående ö har sedan dess många naturforskare kunnat ägna sig åt praktiska studier, utan de vedermödor som forskning i de heta zonerna innebär. Alltnog Rolf Blomberg har fått ut åtskilligt av sitt besök på den unika djurön — det bär de 169 förnämliga fotografierna vittne om. Det är en parad av sengångare i slö ultraråpid, näsbjörnar, bältor, kostliga apfysionomier, myrslokar, jätteormar, leguaner — fantastisk tvärnetersödla med förhistoriskt utseende, en tapirhona som gillade en liten hjortvåns slickar och författarens raskanden på rygget — "då pep det stora, kraftiga djuret som en liten fågel visslar". Man får veta att den tropiska urskogen är bättre än sitt rykte. Han rättar till vanföreställningen om att jätteormar skulle kunna uppnå 30 meters längd. Tio anser Blomberg att det finns bevis för, men absolut inte en meter över. T. o. m. ormarnas släkte drar djurvännen Blomberg en lans för. De är inte alltid så farliga som man tror. På hela jorden finns omkring 2.400 arter och av dessa är färre än 250 farliga för människan. Bland Amerikas däggdjur anser Blomberg endast jaguaren och glasögonbjörnen som farlig, för människan — men endast vid enstaka tillfällen. Men författaren nöjer sig inte bara med att jakta vad andra forskare redan vet, han berättar också om sin upptäckt av Sydamerikas jättepadda.

I kapitlet om De orädda djurens öar — Galápagosöarna — berättas om djurens fantastiska oräddhet. De har helt enkelt aldrig lärt sig vad rädsla är. Det har sin förklaring i att öarna endast haft bofast befolkning under de sista 130 åren, dels finns inga större rovdjur. En liten fågel sätter sig utan vidare på hattbrättet och sjölejonet på stranden låter besökaren komma alldeles inpå sig.

Många reportage har skrivits om öarna utanför Perus kust, där aldrig en regndroppe faller och följaktligen ingenting växer. På dessa öar finns den dyrbara guanon — torkad fågelspillning efter 35.000.000 guanayer, havssulor och pelikaner. Det förnämliga gödningsmedlet skattas ön på endast vartannat år. Produktionen utgjorde 1950 230.000 ton.

Blombergs strandhugg på fågelön Don Martin är roligt och högintressant. Det är förresten huvudomdömet när det gäller denna högst läsvärda skildring från en säregen och djurrik världsdel.

Ingvar Hårdstedt

ROLF BLOMBERG: Såna djur finns... Gebers. Häftet 28.50.

Dagen, Stkhm 10/12 51

Aftonbladet 5 dec 1951

Underliga djur

Lundaprofessorn Bertil Hanström har kallat en av sina trevliga populärzoologiska böcker för "Såna djur finns det". Detta torde inte vara Rolf Blomberg obekant, så han kunde faktiskt gott ha kallat sitt senaste alster för något annat än Såna djur finns (Gebers 28:50).

Bortsett från detta förbiseende (?) är det emellertid en högst förträfflig bok. Författaren är forskningsresande och specialist på Latinamerika, och det är mycket riktigt därifrån som han hämtat sitt rikhaltiga material. Han berättar om de otympliga och groteska sengångarna på djungelön Barro Colorado i Panamas kanalzon, om tapirer och krokodiller, jättegödlor, elefantsköldpaddor och masser av andra märkliga djur, om vilka den icke invigde naturligtvis helst skulle vilja utbrista: "Nej, såna djur finns inte!" Att de existerar — för det borgar emellertid långa rader av vältagna fotografier, nästan samtliga författarens egna.

Stoltast är han kanske, när han talar om sin upptäckt av nya världens största padda som mäter sina modiga 240 mm från nos till ändalykt. Se det var en sensation för herrar grodforskare!

Med denna bok har Rolf Blomberg ytterligare befäst sin redan förut starka ställning som zoologisk reseskildrare. Det är alltid lika roligt att ta del av vad en sådan tusan till karl hittar på för äventyrligheter. Och har han som i det här fallet samtidigt en del popu lärt vetande att dela med sig av, så är det ju bara desto bättre. Men förlaget borde inte ha satt priset fullt så högt . . .

BENGT SJÖGREN.

Landstra Tidn. 18/12 51

Rolf Blomberg: SÅNA DJUR FINNS..! (Gebers).

Hur skönt är det inte att väckas vid soluppgången av tropikfåglarnas mångatämmiga jubel och vrålapornas mäktiga kör, utropar Rolf Blomberg i sin nya bok. Han trivs bäst i urskogen och trivs mycket illa i storstäderna. Han har också en ovanlig förmåga att komma djuren inpå livet med sin kamera (andra skott gillar han inte) och fånga det karakteristiska hos dem. Syd- och Mellanamerikas brokiga fauna gör han liva levande för sina läsare, många besynnerliga djur i fina och lustiga närbilder. Men han är även en fängslande och kunnig berättare.

—e.

Arbetaren 19 dec 1951

Skräcködlor som är snälla



Jordens enda kvarlevande havsödla finns på Galápagos. Den ser skräckinjagande ut men är en högst beskedlig varelse.

Barro Colorado är en ö inom Panamas domäner, fridlyst för dess djurlivs skull. Går man tyst på en av öns djungelstigar ser man vildsvin, myrslokar och bältor, apor och många slags gnagare, oxeloter, tapirer, hjortar, pumor och fromt framsniglande sengångare förutom det myller av bevingade varelser som skriker sig trötta under trädkronornas dunkel. Öns tropiska regnskog med sina upp till 35 meter höga jätteträd äger ett gytter av växtarter, inte mindre än 1.200 olika. Alla inbegripna i en ständig kamp att snylta på eller försöka förkväva varandra.

Ön måste alltså vara en tjusande värld för en forskare, så har också Rolf Blomberg funnit den. På annat sätt kan redovisningen i Såna djur finns... inte tolkas. Med intresset på helspänn trampar man berättarens djungelstigar på Barro Colorado, följer honom till jätteköldpaddorna och ortidsödlorna på Galápagos och till de guanoproducerande små havsåar som ger Peru en säker nationalinkomst. Rolf Blomberg är en skarpsynt iakttagare, en god berättare och han äger den stora förtjänst som ligger i att vara djurvän. Hur han miste lusten att jaga, beskriver han själv:

— Jag hade lovat Naturhistoriska museet i Göteborg att skaffa en grupp näsapor — hane, hona och unge. Jag sköt först en hane med grova hagel. Den föll ned med en duns, stendöd. Sedan kom turen till en unge. För att inte skada skinnet använde jag fina fågelhagel. Följden var att jag bara sårade apungen som gnällande och skrikande klättrade högre upp i en grenklyka där jag inte kunde få skott på den. Jag måste alltså klättra efter den och till sist fick jag tag på den lilla stackaren, som med skräcken målad i ansiktet förgäves sökte undkomma mig. När jag höll apungen i mina händer och såg fasan och smärtan i det lilla ansiktet kände jag mig som en kallblodig barnamördare. Det var en sådan skakande upplevelse att jag lovade mig själv att aldrig mera jaga, om det inte var absolut nödvändigt för min existens. Och någon näsapa fick museet inte.

Rolf Blombergs fortsatta jakter har skett med kameran som vapen, ett lättare och svårhanterligare sådant, menar han, och därför blir tillfredsställelsen dess större över ett lyckat "skott". Många sådana förekommer i boken inte minst av de förhistoriskt monstruösa ödlorna som hur skräckinjagande de än ser ut i de flesta fall är helt ofarliga och vad man inte skulle vilja gissa på — snälla. Ty åtminstone på Galápagos är det upp och nedvända världen. Där är ödlor, sköldpaddor och sjölejon helt tama och härmfågeln skuttar omkring och snokar nässvist i vandrarens grunkor när denne rastar.

Blomberg fick förresten under en robinsonad på den obebodda ön Barrington en samling goda vänner bland de sjölejon som kamperade där. De var fredliga av sig och till att bli ja med nyfikna men så småningom upptogs inkräktaren som medlem i familjen. Visserligen [illegible] deras ögon som ett missbildat djur vilket de dock med sitt toleranta sinnelag ansåg sig kunna stå ut med. Författaren levde i bästa sämja med dem och tog med uppriktig saknad farväl.

Dråpligt roligt men samtidigt spännande är skildringen av "jakten" på de jättegrodor som allmänt anses skall förekomma i det inre av Sydamerikas djungler. Med utgångspunkt från en liten stad i södra Colombia startades spaningarna efter en groda som i storleksordning skulle överträffa Rana goliath, den största hittills kända jättegrodan.

Naturligtvis fanns bland befolkningen sådana som kunde svära på att de sett grodor på ungefär 11 kilos vikt. Några sådana exemplar existerade säkert endast i fantasin ty det visade sig svårt att se skymten av grodor som närmade sig mastodonternas klass. Emellertid kom en dag en bonde med en padda som visade sig väga 1 kilo. Det var nu inte den storlek på groddjuret som Rolf Blomberg väntat sig finna, rätt besviken återvände han till civiliserade trakter där han visade sin padda för en expert som dock snart vände misnöjet i allmän glädje. Sydamerikas och hela Nya Världens största padda var upptäckt.

Det bästa råd man kan ge om Rolf Blombergs bok är detta: Läs själva vidare. Han är en roande berättare som har mycket att lära oss om underliga djur i avlägsna världsändar. Man kan omöjligt ha tråkigt i hans sällskap, det är med saknad man lägger boken ifrån sig.

Bertil Gripenfors.

ROLF BLOMBERG: *Såna djur finns...* Geberg. 28: 50.

SÅNA DJUR FINNS...

SÅNA DJUR FINNS... heter Rolf Blomberg nya bok, ...dessbättre inte hos oss, skulle man vilja tillägga.

Det är utomordentligt intressant att läsa om alla de mer eller mindre farliga — en del alldeles ofarliga — djuren, men att möta jätteköldpaddan, havsödlan, bältan, leguanen eller pelikanungen (se bilderna) kanske inte var riktigt så roligt, även om inget av djuren skulle ta livet av oss, såvida vi inte dog av skräck.

Rolf Blomberg behöver ingen presentation, djärv forskare och reseär, god stilist med förmåga att skriva lekande lätt. Hans nya bok är en bilderbok från djurens underbara rike.

Där har han gått på kamerajakt, lyckad sådan. Annan jakt fick han avsky för på Borneo 1938, när han lovat skaffa en grupp näsapor till Göteborgs naturhistoriska museum. Först sköts hanen, han föll med en duns för första skottet. Ungen besköts med fågelhagel för att skinnet skulle sparas. Skottet var inte dödande.

"...Jag måste klättra efter den och till sist fick jag tag i den lilla stackaren, som med skräcken målad i ansiktet förgäves sökte undkomma mig, ty efter biodföriusten var den helt försvagad. När jag höll apungen i mina händer och såg fasan och smärtan i det lilla ansiktet, kände jag mig som en kallblodig barnamördare."

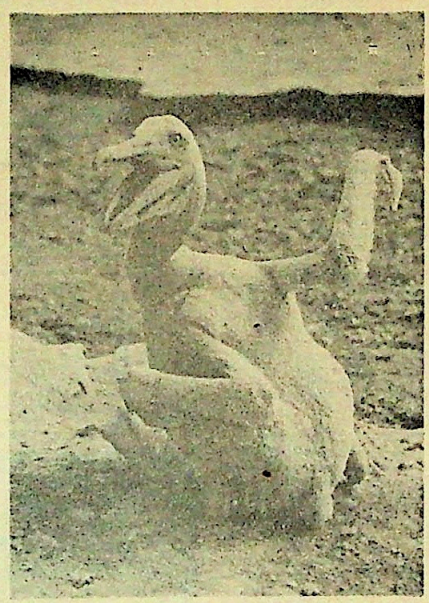
Rolf Blomberg lovade sig själv att aldrig mer jaga. Någon näsaphona fick inte museet.

Kameran är författarens jaktredskap, vi kan vara glada åt detta. Resultaten från kamerajakten i Ecuadors bergstrakter, på Galapagosöarna, på fågelön Don Martin och på Barro Colorado, ön som är en Noaks ark, är utsökta.

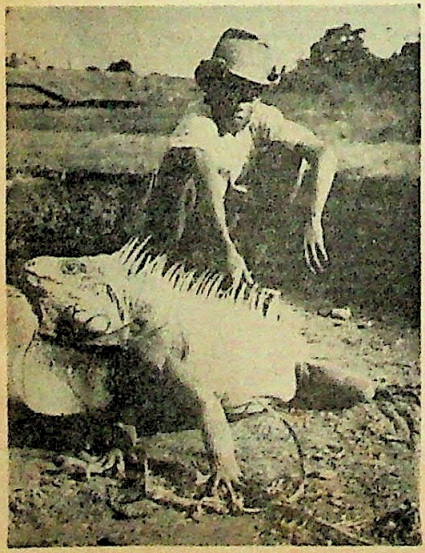
Vi får i dessa antijaktkampanjens dagar stifta bekantskap med sengångaren, "Pelle Brättom" kallad, djuret som hela sitt liv lever uppe i träd och liknar ett gammalt orkeslöst troll. Ett avsnitt berättar om ormar, jättestora ormar och farliga ormar. Skojigt skildras mötet med tapiren, djuret som är ett "mellanting mellan elefant, svin och mulåsna" men "mest liknar Jimmy Durant, den där filmstjärnan med den stora näsan".

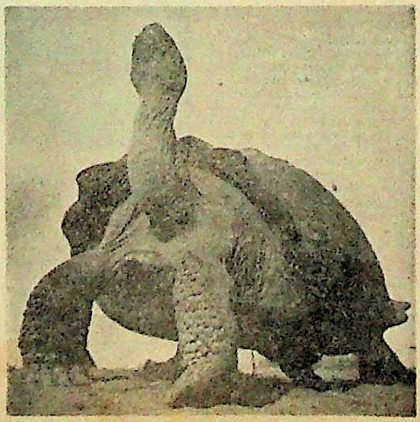
Författaren berättar också om en sensation då han hittade jättepaddan. Han fick tag i ett litet exemplar, vägde "bara" ett kilo. Det finns mer än dubbelt så stora. Ingen har tidigare vetat av dessa jättepaddors existens.

Sören Tjäder



SÅ'N ÄR MIN STIL .. Pelikanungen klafsar iväg hoftande mot fotografen. Ingen skönhet precis, alldeles nakna som om de vore plockade. På den lealösa halsen sitter ett groteskt huvud. Hundratusentals pelikaner lever på guanoöarna.





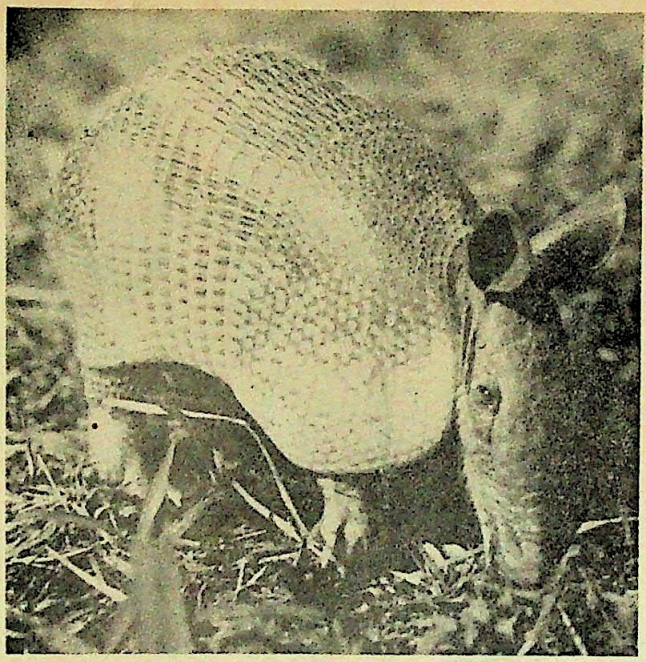
07-0182:1

Västm. Läns Tidn. 15/12 51

07-0182:2

geln" läser Rolf Blomberga "Sådana djur finns". Blomberg rör sig också i sydamerikansk urskog, och han har också stött på dessa myror, men hans beskrivning av dem är blek och intetsägande. Överhuvudtaget är Blombergs text en högst ordinär resebeskrivning, som vem som helst skulle kunna plita ihop. "Sådana djur finns" har emellertid sin styrka i bilderna. Blomberg har alltid varit intresserad av djur och när han låter bilderna berätta, blir han en överdådig reseledare. Det är särskilt konstiga djur som roat honom. Hans bilder av vrålapor, spökkrabbor och jordens enda levande havsödla och andra bessynnerligheter är utmärkta och roliga. Jag visade dem för barnen i min skola, ett tjog 12—13-åringar, som blev storförtjusta och förklarade att de ville se flera böcker av samma författare. Jag förstår dem. Bilderna av t. ex. havsödlorna kastar åskådaren tillbaka genom en rad geologiska perioder. De tycks inte höra vår tid till. När de krälar över klipporna vid en ödsligt steril havsstrand, är det som om man såge något av jordens forntid uppenbarat.

Assar Jansson.



LANGTRYNAT SVIN i medeltida rustning! Nej, det påsvrade djuret som står där och blixt blixar mot kameran är en nästan stad bälta, ett originellt djur. På fötterna hade den kraftiga grävklor och är en mästare i att krafsa upp insekter, larver, maskar och snigelar ur jorden.



Arg havsödla vattenfontän

JORDENS ENDA utpräglade havsödla är mer än en meter lång (bilden längst t. h.), den kanske allra märkligaste galapagosreptilen. Ofarlig men nickar med huvudet och sprutar två finfördelade vattenstrålar genom näsborrarna när den blir arg. Havsödlorna lever i kolonier på tiotal tusentals djur.

JÄTTESKÖLDPADDORNA på Galapagosöarna är verkliga vidunder. De väger 200—300 kilo, en del uppgifter säger 500 kilo, och blir enormt gamla, 200—250 år. Men snabba är de inte, topphastigheten är 350 meter i timmen.

LEGUANEN är en två meter lång svart reptil, skräckingagande att skåda, men är ofarlig. När den blir retad slår den med sin långa stjärt och ger ordentliga piskrapp. Grabben är emellertid inte rädd, han har grabbat tag i "pisken". Leguanen kallas också "skogshöna" — köttet smakar kyckling.

07-0183

Kvällsposten, Malmö 23/12 51

ROLF BLOMBERG berättade senare från Ecuador om den felande länken, eller Sacharuna, som indianerna kallar monstret. Blomberg ställde sig inte på länken-linjen utan glasade att det förde sig om imbecilla och hårbevuxna medlemmar av stammar som stött ut sina stackars fränder i djungeln.

Gringo

07-0184

21.00 Sacharuna — apmänniskan
Rolf Blomberg berättar.

Fr. Dagbladet 23/12 51

Den felande länken

är ett gammalt kärt jaktbyte i antropologkretsar. Rolf Blomberg har varit på språng efter honom i Equador, och för lördagskvällens lyssnare hade han talat in ett reportage om de spår han fått upp.

Själv hade han naturligtvis inte sett honom. Men infödingarna berättar för vem som vill höra på de sagolikaste historier om "Sacharuna — apmänniskan".

Nu hör det till saken, att Rolf Blomberg inte precis tror, att den mystiska varelsen är någon felande länk. Men han finns i flera exemplar, det intygar de mest samstämmiga vittnen. Och om han nu finns, vem är han?

Hr Blomberg glasar, att de indivilder, som storögda indianer säger sig ha mött, möjligen kan vara imbecilla människor, utstötta och förjagade till urskogen av sina vidskepliga anförvanter.

Sacharunas problem är alltså inte löst, men spaningarna pågår alltjämt, som det heter. Och visst kan man le skeptiskt åt Rolf Blombergs ideer. Men berätta kan han.

Dagens Nyheter 23/12 51

07-0185

Fr. Tid. 23/12 51

HÖRT I RADIO

Sacharuna,

apmänniskan, såg enligt en infödingnånstans i Sydamerika ut som en konstruerad bild av Neanderthalmänniskan. De upptäcktsresande och andra vetenskapsmän, som försökt reda ut vad som är sanning och myt i legenden om apmänniskan har inte haft någon lätt uppgift, men som tröst för uteblivna resultat har de fått sig en mängd fantastiska och groteska historier till liva. Den rimligaste förklaringen torde vara att det rör sig om imbecilla människor och/eller vanskapta barn som stöts ut ur infödingsstammarna. Det är ingen angenäm historia men den torde bättre rimma med verkligheten än teorier om att felande länken spatserar omkring liva levande i de sydamerikanska urskogarna.

Rolf Blomberg berättade redigt och bra om dessa monstra. Han passade också på att gratis införa en ljusannons för sin senaste bok.

07-0186

Arbetet, Malmö 23/12 51

Radion i går

Över människoapan

eller apmänniskan, om man så vill, spekulerade Rolf Blomberg. Det har blivit jultradition att han skall låta höra av sig med djungelnytt, den här gången tittade han in i Ecuadors ogenomträngliga värld, där giftiga ormar och närgångna jaguarer gör det otrivsamt för människorna. Inte ens indianerna står ut med farligheterna. Men en människoapa, påstår den primitiva grannbefolkningen, tassar omkring där. Dansken Henry Nielsen och Rolf Blomberg har båda mycket hört talas om den, ingen säger bestämt ja men inte heller nej, det är möjligt att den existerar mer än i folkfantasien. Rolf Blomberg byggde ut Henry Nielsens version med ett par andra. Det var spännande som att lyssna till spökhistorier men kanske inte lika verklighetsfrämmande.

Andera de Wahl var den andre bjässen denna kväll. Han läste

07-0187

Norrköpings Tidn. 19 dec 51

Vår alltmer bekante tropikforskare Rolf Blomberg kallar sin "julbok" Såna djur finns... Den som tidigare gjort hans bekantskap och lärt känna Sydamerikas eller Ostindiens urskogar med dess djurvärld, vilda infödingstammar etc. vet att man aldrig har tråkigt i hans sällskap. Årets bilderbok — det är i första hand en sådan — jävar ej omdömet. Man har mycket roligt, både åt de utmärkta och unika bilderna och åt texten. Förf. är en frejdig och äventyrslysten herre med mycken humor och god aptit på livet. Tydligen har han också en järnfysik. Man önskar honom all framgång med hans böcker, ty man tar sig sannerligen inte fram gratis i de trakter han besökt.

Denna gång gäller det norra Sydamerika. Först görs ett besök på ön Barro Colorado i Panamakanalzonen. Ön är fridlyst och har en biologisk station med speciallaboratorium. Föreståndaren kontrollerar noga alla som kommer dit. Man får inte samla eller döda djur (und.: ormar, om man först blivit biten; det behövs för klassificeringen så att man kan få rätt serum!). En besökare kom pliktskyldigast tomhänt hem men hade sett mycket intressant. Han hade under promenaden fått åtskilliga plågsamma fästingar på sig. Ja, dem får Ni behålla, sade föreståndaren. Man ska inte vara småaktig.

Bildkavalkaden är strålande! Tapirer, apor, sengångare, ormar, grodor (läckerbitar på 1/2—1 kg.), sjölejon, fåglar, sköldpaddor, ja allt! Särskilt har förf. mödat sig om (och lyckats!) att få fram djurens fysionomi.

Lämplig för alla åldrar.

Edvard von Krusenstjerna.

07-0188

Fr. Tid. 22/1 1952

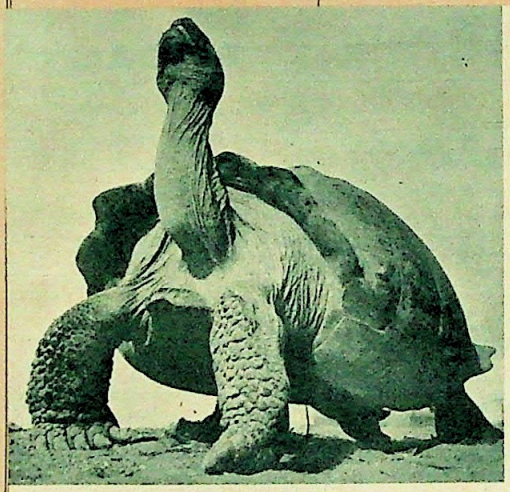
Spegelprogrammet

Spegeln ger ett par goda kortfilmer, åtminstone en, nämligen Rolf Blombergs om Equador med grandiosa naturscenerier och olleletning, konstiga djur etc. En andra film om ett apornas paradis i Västindien är rätt lustig men ger inte så mycket. I journalerna har SF asmehövdingen Skums begravning, som är en stämningsfull uppsagning, bra NK-jubileum och en del god sport, främst Mora-Nisse i Hällesjö, som är en utmärkt

97-0169
RiR. ub 1952

9 februari

14.10 De orädda djurens öar
Ur "Såna djur finns" av Rolf Blomberg.
Uppläsning av Stellan Agerlo.



Mest omtalade av Galápagos sällsamma djur är utan tvivel jätteskköldpaddorna, los galápagos. 15 arter har påträffats på öarna. Några av dessa är utdöda, andra på väg att utrotas. Fullvuxna jätteskköldpaddor kommer upp till en vikt av 200—300 kilo.



En annan egendomlig galápagosreptil är den mer än meterlånga i vitt, gult, orange, rosfrätt och svart tecknade drushuvudödlan.



Jordens enda havsödla är den kanske märkligaste galápagosreptilen.

SÅNA DJUR FINNS...

Att Rolf Blomberg är en av våra friskaste och spänstigaste forskningsresande och reseskildrare vet väl numera alla radiolyssnare. Att han dessutom är en god djurfilmare och -fotograf är kanske mindre bekant. Men nu finns det belagt i en ny bok av honom med titeln "Såna djur finns". Det är en fantastisk bok med fantastiska bilder av fantastiska djur och med en som vanligt frejdig och intressant text. Det kapitel som läses i dag heter "De orädda djurens öar" och handlar bl. a. om möten med här avbildade djur.

Uppsala Nya Tidning 23/1 52

Djur från jordens baksida

ROLF BLOMBERG: Såna djur finns... Gebers. H. 28:50. inb. 35: –.

Det finns inte mindre än 167 bildsidor i den nya 240-sidiga Blombergboken från Mellan- och Sydamerika. Jämte den första boken från Ostindien är denna den värdefullaste i hans produktion. De många tropikåren har gjort honom till en mycket erfaren resenär. Det bohemiska som utmärkte hans tidigare reseböcker har fått vika för målsättning i stigande grad och den här gången har han samlat sig för att vinna intryck och bilder av den tropiska djurvärlden. Början göra på Barro Colorado, som är en av amerikanarna fridlyst urskog i Panamas kanalzon med en naturvetenskaplig station, ett fullkomligt djungelparadis, där alla får orädda, sengångare, näsveckel- och krabbtvättbjörnar, peccariasvin, myrslokar, pumor, ozeloter, tapirer, hjortar, pungråttor, bältor och apor av fiera olika slag för att inte tala om rikedomen av fåglar och kräldjur. Av de senare lär man sällan få se de fruktade lansormarna. Råkar man på en, sådan får man inte ens slå ihjäl den för "det är ni och inte ormen som är inträngare här" enligt stationsföreståndaren.

I en följd kapitel om den sydamerikanska urskogen får läsaren i ord och strålande bilder bekanta sig med leguaner, krokodiler, boaormar, anacondor och många andra varelser, bl. a. den nya paddart, nära kvartsmeterlång och vägande ett kg., som Blomberg hört ryktas om och sökte rätt på i södra Colombia.

Av de två värdefullaste kapitlen handlar det ena om Galapagosöarna, det andra om guanoöarna utanför Perus kust. Det förra gläder en därför att det tycliger finns mer kvar av öarnas säilsamma fauna än man vågat hoppas, såväl av jätteköldpaddorna som de väldiga drushuvudoch havsödlorna samt albatrosarna och sjöhjörnarna. Dessa och några andra djur har givit Blomberg härliga fotografier. Tyvärr har han inte fått fatt på öarnas märkliga pingvin och vinglösa skarv samt den nästan utrotade pälssälen. Med bekymmer hör man emellertid att de förvildade svinen, råttorna och människan gör sitt bästa att förstöra detta urtidsmuseum. Man får hoppas på framgång för planerna att göra några av öarna till reservat i stil med Barro Colorado.

Ljusare är bilden av de peruanska guanoöarna med deras fantastiska myller av skarvar, aulor, pelikaner och manasälar, som skyddas av ett stort halvstatligt bolag. Här finns effektiv bevakning mot olika slags störande inflytelser som närgånget fiske och flyg, ja, även mot kondorerna som seglar ner från Andernas fjäll för att kalasa bland fågelmassorna. Här görs vetenskapliga undersökningar över näringsbetingelser, parasiter, sjukdomar och mycket annat, som kan inverka på de dyrbara fågelbestånden. Resultatet har blivit att dessa kraftigt tagit upp sig efter den nedgång, som tidigare förödelse vållat, och produktionen av den värdefulla guanon har stigit år för år. Bland Blombergs utomordentliga bilder från dessa öar finns också ett par utmärkta kondorbilder, som förmodligen är något av det finaste en kamerajägare kan väga drömma om som trofé — om de är tagna i naturen.

Det ligger mycken djärv företagsamhet bakom Blombergs sista bok. Bilderna, som han sannerligen inte alla gånger fått utan möda och kostnader av både energi och pengar är innehållsmässigt, ibland också tekniskt, storartade. Texten är inte bara i kunskapshänseende givande utan också stimulerande. Det är uppfriskande med folk, som vågar gå sina egna vägar.

L. F.

Folkbladet Tidning Fukt T 11:5

Tropiskt djurliv

Rolf Blomberg, Såna djur finns... Kr 28:50. Gebers.

En bra bok som i kalejdoskopiska glimtar låter oss se tropikernas rika och bisarrt skiftande växt- och djurliv.

Författaren har länge vistats i det tropiska Central- och Sydamerika och i korta avsnitt ger han läsaren smakbitar från sällregna naturområden och från det myllrande djurlivet i nejder så fjärran från våra egna.

Särskilt har han uppehållit sej vid groteska och egendomliga djurformer: sengångare, myrslokar, ull- och kapuciner-apor, spökkrabbor, jättelika tusenfotingar, elefantsköldpaddor, sjölejon, tapirer och guanoskarvar.

Det är inte fråga om några utförliga skildringar, men det som säjs är träffsäkert och rappt framfört och ger som helheltintryck en god och livlig bild av det tropiska Amerika. Härtill bidrar i hög grad de många och — trots författarens motsatta uppfattning — mycket goda bilderna. Dessa är nämligen tagna med säker känsla för det karaktäristiska, ofta ur synvinklar som säjer mer om djuret än många mer estetiska och "officiella" fotografier.

Alldeles speciellt intressanta är kapitlen om Galapagosöarna, med deras jättesköldpaddor, havsödlor och orädda fåglar, och om guanoskarvarna, jordens värdefullaste fåglar, på öarna utanför Perus kust. Galapagosöarnas unika djurvärld, vilken mer än något annat inspirerade Charles Darwin till "Arternas uppkomst", håller på att förödas. Guanoskarvarna är däremot strängt skyddade. Deras existens ger människan inkomster, utrotningen av Galapagosöarnas ålderdomliga djurvärld, främst sköldpaddorna, likaså.

Såna djur finns... ger i originellt skiftande bilder ett panorama från några av de mest egenartade naturområdena på vår jord. Framför allt fotografierna är belysande. De ger verkligen en föreställning om den tropiska naturens alstringsförmåga. Men också texten är trevlig, även om den är en smula rapsodisk.

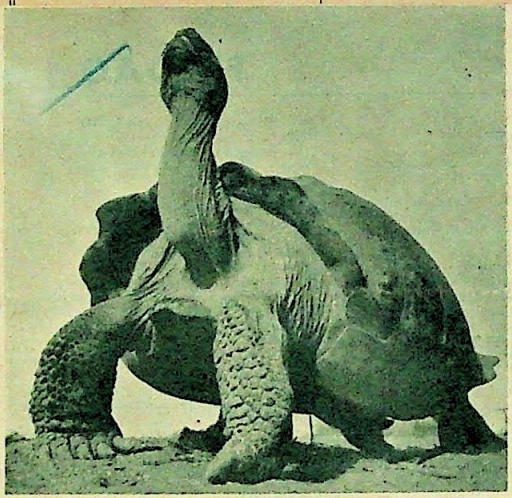
S. Durango

Rolf Blomberg (Såna djur finns... Gebers 28.50) skriver friskt och medryckande. Han intresserar sig inte för djupsinnigheter och undviker allt rotande i dunkla själsdjup. Han håller sig till sina strövtåg i geografin och vad han där sett med egna ögon och sin kameras öga. Den här gången har han plockat ihop litet av varje om djur i Sydamerika och på en del öar i närheten. Det handlar om ormar och apor, om de festliga tapirerna Corina och Panchita, om upptäckten av en dittills okänd jättepadda, om djur på Galapagos och på Guanoöarna utanför Perus kust och om en hel del annat. Texten väger kanske inte för lätt för att kallas populärvetenskap, men den överträffar absolut den rena jakthistorien. Blomberg balanserar elegant mitt emellan och förenar en minoritet av torra fakta med självupplevelsens livgivande krydda. Soppan blir alltså både närande och välsmakande. Och bilderna är helt enkelt strålande. Bilderna gör boken till en praktbok, något som tyvärr också avspeglar sig i priset.

Bengt Hubendick

07-0191 11:5 1952 Hellas

Rätt i Radio Nr 6 8 Feb 52 07-0193



Mest omtalade av Galápagos sällsamma djur är utan tvivel jätteköldpaddorna, los galápagos. 15 arter har påträffats på öarna. Några av dessa är utdöda, andra på väg att utrotas. Fullvuxna jätteköldpaddor kommer upp till en vikt av 200—300 kilo.



En annan egendomlig galápagosreptil är den mer än meterlånga i vilt, gult, orange, rostrött och svart tecknade drushuvudödlan.



Jordens enda havsödla är den konske märkligaste galápagosreptilen.

SÅNA DJUR FINNS...

Att Rolf Blomberg är en av våra friskaste och spänstigaste forskningsresande och reseskildrare vet väl numera alla radiolyssnare. Att han dessutom är en god djurfilmare och -fotograf är kanske mindre bekant. Men nu finns det belagt i en ny bok av honom med titeln "Såna djur finns". Det är en fantastisk bok med fantastiska bilder av fantastiska djur och med en som vanligt frejdig och intressant text. Det kapitel som läses i dag heter "De orädda djurens öar" och handlar bl. a. om möten med här avbildade djur.

07-019



Absolutt ikke smukk, men stort sett ufarlig. Denne representanten for dyreriket heter med et latinsk navn Bradypus og lever det meste av sitt liv i trærne. Det er en fetter til Perico Ligerno i Barro Colorado, postadresse: Panamakanalen. (Illustrasjon fra boken.)

07-0195

nytt fra Parnasset

Verdens rareste dyr

SVENSKEN ROLF BLOMBERG er en vidt berømt herre og han konkurrerer skarpt med et team av landsmenn som gjennom årene har gjort verden mindre og eksotiske himmelstrøk bedre kjent. Det kan være tiltrekkelig å nevne navn som Eric Lundquist og Sten Bergman for å antyde konkurransen. Blomberg er en herre med atskillig eventyrlyst i årene og de fem bøkene han hittil har gitt ut tyder på at han har sett og opplevet atskillig mer enn noen som helst herr Medel-Svensson kan koste på seg i retning av drømmereiser. Blomberg har nå samlet en del av sine zoologiske fakttagelser og ditto fotos i en bok som han kaller «Såna djur finns....» (Hugo Gebers förlag, Stockholm)

SOM TITELEN antyder er det underlige dyr han her beretter om. Enkelte av dem er rene mareritt. — Å dømme etter utseendet. Han starter i den eksklusive dyrekolonien i Barro Colorado v.d Panamakanalen. Det er en slags fregatt-aper, uhyggelige slanger, tapirer, kjempepadder, spøkelseskrabber, gigant-skilpadder og guanofugler.

SISTNEVNTE kaller han verdens verdifulleste fuglerase og med god grunn. På øya San Martin utenfor Perus kyst finnes det nemlig en kolonii av slike fugler og de har bokstavelig talt grunnlagt hele Perus finansvesen ved hjelp av sine ekskrementer. Det er kort sagt de mest bizarre facts man opplever i denne boken, som helst skulle hatt en fyldigere tekst. Billedstoffet fyller omtrent halve boken, men reproduksjonene er i stor utstrekning mindre gode. Ikke desto mindre får man vite meget man ikke visste på forhånd.

J. S.

Morgontidningen 5/3 1952
07-0196

RESOR MED FÄRG

Den nyttiga och sunda konkurrensen om billighetsseriernas publik frestar förläggarna att pröva nya uppslag och idéer, till fromma för ett allt större antal läsare. Det är goda tecken i vår i övrigt mörka tidsålder.

Till många förnämliga initiativ i det förgångna lägger nu Folket i Bilds Förlag ännu ett med startandet av en ny bokserie, som fått namnet FiB:s Resor och Aventyr, Serien ska omfatta fem volymer och början har just gjorts med Rolf Blombergs bok, Tropisk urskog. Boken har kanske inte just någon dagsaktualitetens prägel; den handlar om en resa, som den svenske forskningsresanden företog åren före det andra världskriget. De trakter han då genomkorsade — främst delar av Borneo — förlorade under kriget sina sista rester av "paradis" och förvandlades i stället till det mest helvetiska inferno. Detta hindrar inte att det han har att berätta om är av största intresse. Han är en nyfiken och pratsjuk resenär, som försöker att tränga in i förhållandena och skaffa sig en egen syn på de situationer och tillstånd han möter. Han är sålunda inte enbart intresserad av krokodiljaktet och ormfångst — även om detta naturligt upptar stor plats i hans berättelse; han hade officiellt uppdrag av Göteborgs Akvarium att skaffa tropisk fauna — utan har också blicken öppen för de samhällsbildningar och sociala mönster han möter. Tydligen har han haft stort utbyte av samvaron med en annan oförvägen längfarare, jägmästare Eric Lundqvist, som vid den tiden höll på med skogsvård på den tropiska djungelön.

Under en marsvåt svensk eftervinter känns det som något av ett befriande äventyr att koppla bort alla tankar på snömodd och kall dimma och i sällskap med den trevlige Rolf Blomberg kajka omkring på djungelfloder. Man gör det så mycket hellre som hans tok fått en vacker utstyrsel med skyddsomslag och vinjett av Lars Norrman och massor av fotografiska reproduktioner och lustiga marginalteckningar av författaren.

Redaktör för denna nya FiB-serie är Sten Bergman, som ju lär veta en del om olika sätt att resa i olika väderstreck. Kommande volymer ska forsla läsaren till Afrika, Canada och Sydamerika. Biljetterna till dessa längfärder tillhandlar man sig för det facila priset av 4.95. Det är billigt!

Stig Carlson.

Expressen 6 mars 1952

07-0197

Fantastiska varelser

Att forsla en halvvuxen tapirhona på 150 kilo fem mil genom obanade trakter är nog ingen lätt uppgift, inte ens om hon som "Panchita" är nästan tam och gillar att man kilar henne i öronen. I varje fall fick Rolf Blomberg, sedan han och hans medhjälpare med liner och vänligt tilltal förmått tapiren att röra sig framåt en kilometer på fem timmar, i stället bygga en bur och bära kolossen till närmaste bilväg. Nu finns tapiren som en sevärdhet i Bronx Zoo i New York. Både kuratorn där och fru Blomberg vill att tapirhonan skall få sällskap med en hanne, så vår äventyrssugne landsman nere i Quito får kanske göra om den strapatsfyllda resan.

Det gör han nog med glädje, ty i storstäderna har han aldrig trivts, men däremot storartat bland vildar, giftiga ormar och alla slags andra djur. I "Såna djur finns..." berättar han livfullt och obesvärat om en rad sådana möten, och åtskilliga av Central- och Sydamerikas märkligare djur har han fått med. Där som här tycks ormar sätta folkfantasin i rörelse, ty fast anakondan inte blir mer än 8,5 meter lång och kungsormen inte mer än 4,5, så uppger man sig överallt ha sett eller slagit ihjäl dubbelt så långa exemplar. Men vid kontroll står sig rekorden varje gång. Thor Heyerdahl och "Kon-Tiki" får i förbifarten ett par slängar för att han skarvat några hundra procent vid måttuppgifter på några djur.

"Såna djur finns..." är i första hand en bilderbok, och även om man gärna medger att motiven är lustiga och intressanta, måste man reservera sig för bildernas kvalitet. Delvis är den låg. Kanske har negativen lidit av tropiksjuka, kanske är de helt enkelt överexponerade och dåligt framkallade. Faktum är i alla fall att många bilder är mörka och slöjiga. Gallringen borde ha gjorts strängare även om Blomberg med några inledande ord sökt slå benen av sådan kritik.

Det är kusligt att läsa att den säregna, ålderdomliga och helt orädda faunan på Galapagosöarna fortfarande är utsatt för förföljelse och står inför sin utrotning. Det gäller även de jättestora landsköldpaddorna — Ita galápagos — som giort ögruppen berömd och gett den dess namn. Guanoöarna utanför Perus kust, med miljoner häckande guanoskarvar, är då bättre ställda med ett numera effektivt skydd. Detsamma gäller reservatet Barro Colorado i Panama, där man får slå ihjäl en giftorm endast om man blivit biten och det gäller arbetstillstånd för att man skall få rätt serum. Från denna plats får man inte ta med sig några andra levande djur än fastbitna, blodsugande fästingar. Men sådana, i gengäld, finns i obegränsad omfattning.

— GUNNAR SVARDSON

FIB:s äventyrsserie ny framgång

FIB:s Folkböcker, vårt lands största boksuccé, följes nu av en äventyrsserie, vald av Dr. Sten Bergman. Denna serie omfattar fem band och har redan från starten blivit en stor framgång. Den första boken

Rolf Blombergs

Tropisk urskog



har under första veckan slutsålts från förlaget i

43.000 ex.

Priset rekordlåg

4:95

inbunden i vackert band.

I upplaga om **20.000** i press

I serien utkommer följande böcker:
Ingstad: ..... PÄLSJÄGARLIV
Johnson: ..... LEJON
Forsell: .. ÄVENTYR TILL SJÖSS
Viksten: VILDA VÄGAR VÄSTERUT

Beställ i bokhandeln, av FIB:s ombud eller direkt från

Folket i Bilds Förlag

Stockholms-Tidningen 4/3 52

07-0197

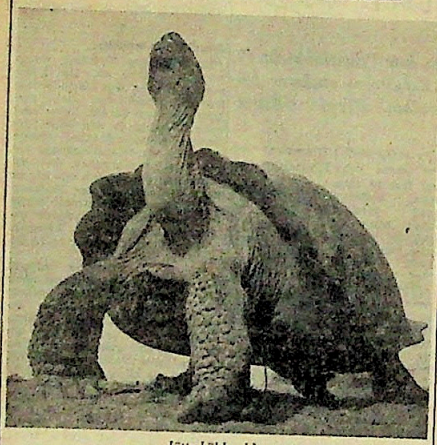
Äventyrserien har utvalts av Sten Bergman, som även skrivit förordet till samtliga böcker. De fem böcker som ingår i den första serien kommer ut med en bok i månaden. I april kommer Pälsjägarliv av Helge Ingstad och därefter: Lejon av Martin Johnson, Äventyr till sjöss av Karl Forsell och Vilda vägar väster ut av Albert Viksten i juli månad.

Värmlands Folkblad, Karlstad 15/1 52

SVENSKA DAGBLADET Söndagen den 16 mars 1

07-0200

FRÅN ANDERNA TILL KUSTARAKAISE



Jätteköldpadda.

I några rader som inleder skildringarna av sydamerikanak djurvärld i "Såna djur finns..." kommer Rolf Blomberg med en halv ursäkt för fotografierna i boken. Det verkar ganska onödigt. Tekniskt sett är väl inte alla bilderna mästerverk. Men det lär ha sina sidor att fotografera i tropikerna. Och dessutom är kameraskotten — särskilt djurporträtten på nära håll — ofta roligt tagna och illustrerar genomgående mycket bra det Blomberg berättar. Fotografier som t. ex. bildsviten av en kapucinerapas ansikte i olika sinnesstämningar eller utsikten över fiskekanoter utanför Equadors kust med fiskande pelikaner i förgrunden och de snötäckta Anderna långt borta är var i sitt slag utmärkta. Framför allt: Blomberg har lyckats helt med att förmedla ett intryck av hur fantastiska, hur otroliga många medborgare i den sydamerikanska faunan är. Inför några av hans bilder är det bara med tvekan man vill gå med på att sådana djur verkligen finns.

Större skäl skulle han ha haft att komma med en ursäkt för texten. Tydligen har han varit så länge utomlands, att han delvis har glömt sin svenska. Han skriver ofta ett slags halvengelska med ord som exempelvis mästrivsel, tonisk, välförrigerad och fertil i stället för vantrivsel, stärkande, välbevattnad och fruktbar. Blomberg framställer emellertid utan några konstnärliga anspråk och berättar bara raskt och rakt på sak om en del djur han har råkat på. En del av det han beskriver, t. ex. det tropiska naturreservatet Barro Colorado på Panamanäset eller Galapagosöarna med deras sällsamma djurvärld, har man ju redan förut läst utförligare och innehållsrikare skildringar av. Men åtskilligt är mer originellt, t. ex. berättelsen om hur han upptäckte Sydamerikas största padda, en liten nätt klump på över ett kilo, eller hur han fraktade en bergstapir genom vildmarkerna i Anderna. Och tar man "Såna djur finns..." för vad den är och inte kommer med pretentioner som är författaren själv främmande, bjuder boken på frisk och rolig läsning.

ROLF BLOMBERG: Såna djur finns . . . Gebers. Pris 28:50, inb. 35:—.

Sten Selander.

07-0200:1

Kalmar Läns Tidn. Allehanda
22/3 52

07-0202

Äventyrsserie från FIB

Folket i Bilds förlag har tagit ett nytt intressant initiativ i och med att förlaget startat en ny bokserie om resor och äventyr. Serien kommer att omfatta fem böcker i första omgången och början har gjorts med Rolf Blombergs Tropisk urskog.

Frågan är om någon författare på området som Rolf Blomberg kan få läsaren att känna sig i författarens kläder. Det är något pojkaktigt framfusigt och avväpnande respektlöst i hans sätt att redogöra för sina resor. Han har alldeles avgjort roligt och läsaren med honom. Som nu när han sticker rätt in i Borneos djungler och stöter på både pythonormar, näsapor, klättrande fiskar och — jägmästare Lundqvist.

Boken omfattar något över 300 sidor, därav 16 med verkligt goda bilder från de fjärran nejder dit författaren fört oss. Priset är 4:95.

Äventyrsserien har utvalts av Sten Bergman, som även skrivit förorden till samtliga böcker.

07-0203

Vi Hagagatan, Stockholm
Nr 4 1952

Äventyrsserie från FIB

Folket i Bilds förlag har tagit ett nytt intressant initiativ i och med att förlaget startat en ny bokserie om resor och äventyr. Serien kommer att omfatta fem böcker i första omgången och början har gjorts med Rolf Blombergs Tropisk urskog.

Frågan är om någon författare på området som Rolf Blomberg kan få läsaren att känna sig i författarens kläder. Det är något pojkaktigt framfusigt och avväpnande respektlöst i hans sätt att redogöra för sina resor.

Den som inte är rädd för fula fiskar, vackra flickor och lite råttstek då och då ska inte försumma Rolf Blombergs "Tropisk urskog". Boken omfattar något över 300 sidor, därav 16 med verkligt goda bilder från de fjärran nejder dit författaren fört oss. Att boken dessutom endast kostar 4:95 är något av en sensation.

Äventyrsserien har utvalts av Sten Bergman, som även skrivit förorden till samtliga böcker. De fem böcker som ingår i den första serien kommer ut med en bok i månaden. I april kommer Pälsjägarliv av Helge Ingstad

07-0201

Bibliotekstidning Nr 2, 1952

U. *Naturvetenskap*

BLOMBERG, ROLF. Såna djur finns ... Sthlm 1951. 320. 238 s. Ill.
51819. — Ug. — HG. 28:50, inb. 35:—.

Från Mellan- och Sydamerikas urskogar, kuster och floder ger förf. livfulla skildringar, ägnade att skänka en god bild av natur och djurliv. Boken utmärkes av en medryckande stil, och framställningen belyses av en rikhaltig samling i regel förstklassiga fotografiska reproduktioner. K. B.

Aftontidningen 10 apr. 1952

Verklighet till livs

Det kunde vara givande att lite grand spekulera över det stigande intresset för s. k. verklighetsskildringar — biografier, minnen, reseböcker. Bottnar det egentligen inte i verklighetsflykt, en flykt till en annan verklighet än vår egen, en färg- eller idyllrikare, tillräckligt avlägsen i tid eller rum för att inte plåga, oroa? En flykt till en annan verklighet än vår egen, och därmed en annan än skönlitteraturens, som tvingar oss till allt djupare självkännedom, allt intensivare tidsengagemang. Vi gungar hellre på Kontiki-flotten än försöker forcera muranra till något Kafka-slott. Och gärna det, så länge perspektiven vidgas, så länge våra vägvisare gör oss själva visare. En annan verklighet är också verklighet.

Till denna starkt exotiskt färgade litterära ström fogar sig *Rolf Blombergs* reseskildring från Borneo och Java, *"Tropisk urskog"*, som Folket i Bilds förlag gett ut rikt illustrerad och vackert komponerad för det behagliga priset 4:95. Vi är bortskämda här i landet med goda reseberättare — Artur Lundkvist, Albert Viksten, Sten Bergman, Erik Lundqvist — och Blomberg når inte riktigt toppen. Han är en god iakttagare, fördomsfri och orädd, men ingen stilist; språkligt okänslig förmedlar han bara det ytlre skalet av sina intryck. Han lever på sin friska aptit på miljöer och människor, han har en gåpåig charm, en humorfärgad enveten het som gör samvaron med honom angenäm. För läsaren och tydligen också för de färgade. I en dajakby underhålls han med infödingsdans och säger inte nej, när hövdingen ber honom demonstrera sitt hemlands vilda danser: "Jag bad karlarna som slog på gonggongerna att öka takten, och så började jag dansa för dajakerna, omväxlande stepp och hambo och den döende svanen, medan mina nyförvärvade bruna vänner flabbade och utstötte glada tjut".



Rolf Blomberg

Arbetaren Malmö 16/4 52

Resor och äventyr

är en ny serie som Folket i Bilds Förlag presenterar. Den första boken i serien var Rolf Blombergs "Tropisk urskog". En intressant och äventyrsmättad bok som slutsåldes från förlaget i en upplaga av 63.000 ex. på en månad.

Nu kommer en ny bok i serien. En bok som har alla förutsättningar att bli samma framgång. Det är Helge Ingstads "Pälsjägarliv". I den spännande äventyrsromanen får vi följa Helge Ingstad där han drar in i hjärtat av Kanadas vildmarker med hundsläde, kanot och på snöskor. Vi får uppleva det suveräna fria livet på vidderna där temperaturen sjunker till — 60 grader, om jakt på björn och varg, häver och vildren som kommer i miljoner från de stora slätterna uppe vid Ishavet ner mot de stora skogarna.

Boken erhålles till ett så billigt pris som endast 4:95.

Folkskollärarnas Tidn. Nr 13 1952

Från Borneo

Rolf Blomberg, Tropisk urskog. Kr 4:95. FIB:s förlag

I FIB:a nya bokserie, behandlande resor och äventyr, har Rolf Blombergs *Tropisk urskog* utkommit i en prisbillig och välillustrerad upplaga.

Det är Borneos vilda trakter, med dess huvudjägare, orangutanger, krokodiler och ormar, som förf. besöker, och han berättar sjåsfritt och muntert om sina upplevelser. Även om det inte precis är några förstahandsintryck som han meddelar från ett land som genomströvats och beskrivits åtskilliga gånger förr, så är det å andra sidan övernog av spännande händelser han varit med om och många underliga djur han beskådat. "Djungeln är inte så proppfull av gräsligheter som det säjs i äventyrsböckerna; i själva verket är det ganska fridfullt i tropikernas stora skogar", förklarar Blomberg, och det låter kanske säja sej av en man som tar 4-meters pytonormar i stjärten och handskas med kungskobror som vore de metmaskar. Dajakerna — huvudjägarna — anser han vara ena beskedliga gossar: han deltar i deras dryckeslag, ser dem lugnt i vitögat och är vid gott mod även sedan han sett deras rökta och torkade människoskallar. Han är en munter fyr, som gläds åt farliga situationer, filmar, skjuter och utökar de svenska museernas och akvariernas samlingar. Ledsamt har man inte i hans sällskap.

Stig Hamfors

Ny Dag, Stkhm 12/4

Resor och äventyr

Folket i Bilds förlag har startat en ny billighetsserie, kort och gott kallad Resor och Äventyr. Som första nummer i den serien presenteras Rolf Blombergs Tropisk urskog, vari författaren redogör för sina upplevelser under en forskningaresa till det inre av Borneo under ett av åren närmast före det andra världskrigets utbrott.

Nu är det naturligtvis inte rättvist att utan vidare göra jämförelser mellan innehållet i Blombergs bok och de skildringar av livet på Borneo och angränsande öar den svenske jägmästaren Eric Lundqvist gett oss. Men har man läst den senares böcker kan man tyvärr inte komma ifrån en känsla av att Rolf Blomberg är en ganska ytlig betraktare med litet för stor fallenhet för att sjunga den holländska kolonialadministrationens lov. Inställningen till de infödda, vars primitiva sedvänjor författaren uppenbarligen inte kunnat länka in i deras rätta sociala sammanhang, är dessutom något bornerad. Det är den »vite», inte särskilt vetenskapligt skolade upptäcktaresanden som hurtfriskt stövlat fram genom djungellandskapet och samtidigt känt sig stå sju trappsteg över de forna huvudjägarna.

Sedan bör emellertid det erkännandet ges att Tropisk urskog även innehåller en hel del av intresse för dem vilka är intresserade av skildringar om upptäcktsresor. Och man får bl. a. lära sig att insamlandet av reptiler, skalbaggar, spindlar och etnografiska föremål för våra museers räkning i sumpmarkerna och liansmären är förenat med vissa risker. Äventyren under jobbet tar man gärna del av och till bokens övriga förtjänster hör illustrationsmaterialet med teckningar och fotografier tagna av författaren. Priset på boken — 4:95 per inbundet ex. — måste även betecknas som jämförelsevis lågt.

Sam J.

Aftonbladet 21/4

Grafisk Faktatidn, Stkhm Nr 3 52

Äventyrsserie från FIB

Folket i Bilds förlag har tagit ett nytt intressant initiativ med att starta en ny bokserie om resor och äventyr. Början har gjorts med Rolf Blombergs "Tropisk urskog".

Frågan är om någon författare på området som Rolf Blomberg kan få läsaren att känna sig i författarens kläder. Det är något pojkaktigt framfusigt och avväpnande respektlöst i hans sätt att redogöra för sina resor. Han tycks ha alldeles särskilt roligt och läsaren med honom när han kliver rätt in i den snärjande, tagiga och blodigelfyllda djungeln, där aporna leker cirkusartister i lianerna, klättrande fiskar blinkar mot honom från träden och surrande maskar stör friden. Det är en fantastisk miljö som Blomberg för läsaren in i då han berättar

...yr i Borneos djungler där han ...vin tillsammans med pyjamasklädda ...jägare, jagar vildsvin om natten och orlar med händerna på dagarna. Alla möjliga djur väller över sidorna och man skall vara bra hungrig på djungelliv för att inte få sitt lystmäte i denna härliga djungelbok.

Den som inte är rädd för fula fiskar, väckra flickor och lite råttstek då och då bör inte försumma att skaffa "Tropisk urskog". Boken är på 300 sidor med 16 goda bilder från de fjärran nejder dit författaren för läsaren på sina upptäcktsfärder. Den kostar endast 4:95 som är billigt för en bok i denna serie.

Sten Bergman har skrivit förorden till samtliga böcker i serien som han även utvalt.

Nu Tid, Gbg 22/4 52

sel, mörkläggning, lojaliteter kommer att ta överhanden.



Resor och äventyr till lågt pris

FOLKET I BILD har kommit på den goda idén att låta Sten Bergman välja ut några fina nummer ur reselitteraturen och resultatet har blivit en serie på fem böcker. Den första har redan kommit — det är Rolf Blombergs "Tropisk urskog". Den skildrar en resa som Blomberg gjorde till Borneo före andra världskriget.


Rolf Blomberg

Det är en friskt och trevligt skriven bok, rikt illustrerad med fotografier och teckningar av författaren. Man får vara med om en kanotfärd mot Borneos inre och Blombergs upplevelser bland mer eller mindre underliga människor och djur. Han har lätt för att komma på förtrollig fot med bådadera och han skildrar sina öden och äventyr så okonstlat och pojkaktigt att läsaren har verkligt stort nöje från början till slut — nå, det sista avsnittet, som utspelas på Java är kanske lite för turistbetonat för att väcka lika stort intresse som Borneoeskapaderna.

En sådan trevlig reseskildring, prydligt inbunden, kan FIB sälja för det fabulöst billiga priset 4:95.

De andra böckerna i serien blir Helge Ingstads "Pälsjägarliv" en berömd skildring från Kanada, Martin Johnsons "Lejon", Karl Forsells "Äventyr till sjöss" och Albert Viksténs "Vilda vägar västerut".

Början var god — fortsättningen lovar att bli thesso ljk.

Tor.

07-0210

Fiskerigazetten Nr 3 52

Folket i Bild har gjort ett lyckokast genom sin nya bokserie med rubriken Resor och äventyr. Sten Bergman väljer ut böckerna och starten skedde med Rolf Blombergs *Tropisk urskog*. Författaren för oss till Borneos urskogar. Det blir både resor och äventyr, skildrade på ett stimulerande sätt. Man släpper inte gärna boken ifrån sig förrän den är utläst. Lars Norrman har gjort omslagsteckningen, en praktfull och lockande introduktion till boken. 4: 95 kostar boken — billigt för sådan givande underhållning.

07-0212

Arbetsledaren, Stkhm Nr 4 52

LITTERATUR

Rolf Blomberg: Tropisk urskog. Folket i Bild. Inbunden kr. 4:95.

Folket i Bilds förlag har påbörjat en ny bokserie, Resor och Äventyr. Början görs med Rolf Blombergs Tropisk urskog. Blomberg är väl känd för de flesta genom sina radioföredrag. Han är lika intressant att följa i sin bok. Den reslystne och den äventyrsälskande får god valuta. Blomberg har ett trevligt sätt att berätta sina äventyr och upplevelser. Här är inte skrytsam. Man får närmast det intrycket, att allt blir så naturligt. Men spänningen och intresset slappas inte därför. Måhända den något känslige ryser till då och då vid läsningen om det något lättvindiga sätt, på vilket giftormar och andra tropiska djur behandlas.

Sten Bergman har gjort urvalet i den nya serien. Den bör ju borga för att även seriens fortsättning blir läsvärd.

—pe.

Psykonuka Dagbl. 16 apr. 52

KA

Scanias kortfilmer:

Det är Grand National som etsar sig säkrast i minnet, SF har skaffat en utförlig och vältagen avit från den svåra hinderlöpningen, där hästen med numret 13 på sadeltäcket gick förat i mål efter en hård och in i det sista oviss kamp med en av konkurrenterna. Reportaget är ett topklipp av många kameror lakttagelser och kompletteras genom åtskilliga situationer i ultrarapid. De många tittare entusiaster och vänner har här ett tillfälle. Forskningsfararen Rolf Blomberg drager sedan med till Ecuador, där han hämtar belysande bilder för vidgad kännedom om indianernas vardag. Vi får se dem i verksamhet på majsfälten, och en allvarlig herre med lång flata arbetar i vävstol med uppoväd tvalang. Ur SF:s arkiv har regissör Knut Martin hämtat diverse avsnitt från gångna tiders produktion från de första trevande försöken utanför Kristianstad fram till Mauritz Stillers och Victor Sjöströms alltjämt uppskattade inspelningar. Det är ett galleri ur den vita dukens pionjärer som presenterar sig i några glimtar, ett nöje för äldre och en upplysning för en senare generation. Teckna-de skeptet om Dunkyn färgspån i flyget var också rolig.

Jb

Beklädnadsfolket Stkhm Nr 5 52

07-0210

Nordisk Kurir 18/3 52

Som förspel visades en briljant kortfilm från Ecuador av forskningsresanden Rolf Blomberg samt en upptagning från "Bar-

Nya Pressen, Helsingfors 3/4 1952 07-023

Rolf Blomberg

Torsdag 3 april

Fängslande djurrevy



En bra bok — det kan man säga redan efter första sidan om "Såna djur finns" i vilken Rolf Blomberg presenterar sitt nyaste djurmalleri. Rolf Blomberg har en sympatisk inställning till jakt, han jagar inte med gevär utan med kamera och därför är hans bok så tilltalande — den är en kombination av reseskildring och bildverk, alltså en synnerligen lyckad läsning som stimulerar läsarens fantasi men har dessutom rent dokumentariskt värde. Av bokens 240 sidor är över hälften fotografier, inte i frimärksformat utan rejäla bilder över hela sidan som fastnar på näthinnan och stannar där också.

Rolf Blomberg har denna gång varit i Sydamerika för att skaffa sällsynta djur åt amerikanska zoologiska trädgårdar och under sina strövtåg besöker han en ö i Panamas kanalsjön, Barro Colorado, en sannskyldig Noaks ark. Ön är fridlyst och reserverad enbart för vetenskapsmän vilket förklarar den ovanliga djurrikedomen. Sedan följer en tripp i Ecuadors bergstrakter där Blomberg kommer på en sällsynt tapirart — Panchita heter en tapirfröken på 150 kilo som författaren fick släpa i många dagar genom obenodda trakter innan djuret kunde fortsätta med flyg till New York.

Nästa programpunkt är Galapagos. öarna och så följer en revy med jättesköldpaddor, spökkrabbor, jätteleguaner, jaguarer tills Blomberg hamnar i en nästan orörd djungeltrakt där han upptäcket en hittills okänd art av jättepaddor — små raringar på över 1 kg per styck.

Ett av de mest intressanta avsnitten i boken handlar om Don Martin — fågelön med 35 miljoner pelikaner, havsutlor och gannayer vilkas nyuvud-syssel sättning förefaller att vara guanoproduktion. Det är inte småsaker fåglarna uträttar i den vägen — 230.000 ton fågelspillning exporterades 1950 från fågelön och vad detta betyder för Peru framgår av att bomullsodlarna på den karga peruanska kusten kan skryta med skördar på över 320 kg per hektar mot ungefär 55 kg i Louisiana och något över 70 i Egypten.

Rolf Blombergs bok har inga vetenskapliga pretentioner, men den gör varje djurvän glad.

L-son.

ROLF BLOMBERG: *Såna djur finns . . .* Hugo Gebers Förlag.

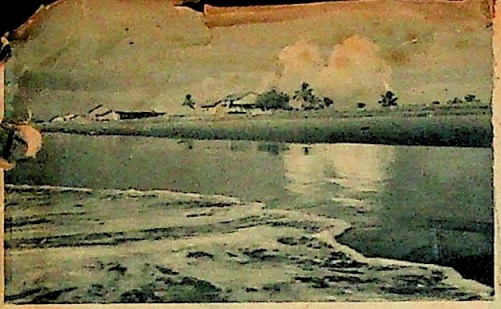
Pale Allehanda, Kortare Tidning 17/5 1952

07-024

Besöker indianbyar med Rolf Blomberg

Pastor Alf Kastlund är i full verksamhet i Colombia i Sydamerika och har hållit sin första gudstjänst i Bogotá, kyrkohistoriens första skandinaviska, som han skriver i nedanstående resebrev till Sala Allehanda. Han berättar bl. a. om hisnande bilfärder över de skyhöga Kustanderna och att han tillsammans med den svenske forskningsresanden Rolf Blomberg står i begrepp att ge sig ut för att upptäcka indianbyarna kring Quito, Ecuadors huvudstad.

Beklädnadsfolket, Sthlm 13/6 1952



Alltid skiftar den utseende, stranden i Subida Alta — med ebb och flod, storm och stiltje. Grå hus och vita moln speglar sig i den våta sanden. Här finns lugn och ro, en idealisk »författarverkstad».



En liten segelbåt upprätthåller förbindelsen med Ecuadors fastland. När den ankrar upp utanför byn fylls stranden av folk. Båten betyder här detsamma som tåget i ett samhälle på svenska landsbygden.

ETT TROPISKT SOMMARNÖJE

SE-reportar
Rolf Blo

Ett härligare sommarnöje får man leta efter — om man nu kan kalla det så i ett land med evig sommar! Det ligger på ön Puná på Ecuadors Stilla havskust i en by som heter Subida Alta. Här byggde en god vän till oss en liten bungalow bland susande kokospalmer, men han är en strängt upptagen affärsman som nästan aldrig har tid att ta semester, och följaktligen står hans sommarställe mest öde. En gång för några år sen, då jag behövde lugn och ro för att skriva en bok, rådde han mig att resa till Subida Alta. Det gjorde jag. Och fann att jag hade hamnat i ett litet paradis! Visserligen ett paradis med ormar och skorpioner, men är man intresserad av djur och dessutom museisamlare, så är det inget fel, tvärtom! Sen dess har familjen, Emmita, våra ungar Brita och Anders och jag tillbringat ett par månader varje år i Subida Alta, och nu har vi själva köpt oss ett stycke land med några palmer för att så småningom, då kassan tillåter, bygga oss en egen stuga.

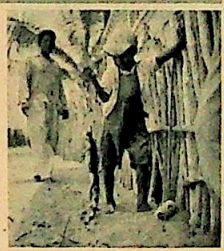
I Subida Alta finns faktiskt allt man kan begära av ett idealiskt sommarställe. Sol och värme, hav och badstränder, segelbåtar och kanoter, vidsträckta skogsmarker där det vimlar av djur, hästar och åsnor att rida på... Själva byn består av ett femtontal hus — enkla hus med väggar av bambu och tak av palmblad — och byborna är vänliga och förnöjsamma människor, som lever av ett primitivt jordbruk och getskötsel, av jakt och fiske. De visade sig också vara goda fångstmän, både unga och gamla; så snart de såg att jag var efter allt vad Punás fauna kunde bjuda av rariteter och underligheter, deltog de i samlandet med stor iver och strålande resultat, och det är ett fint zoologiskt material jag på så sätt fått ihop på ön.



Krabbor är det gott om. Stora krabater med mycket mat i klorna. Brita måste vapna sig med allt sitt mod för att hålla den här.



Den här vågade hon inte ta i utan en infödd flicka poserade med den: ett av Subida Altas giftkryp, en farlig tågelspindel.



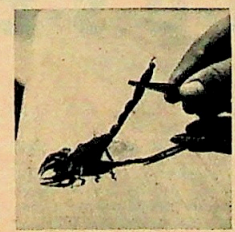
Reptiler vimlar det av på vår ö. Här kommer en pojke bärande en snarad leguan, som han förhoppningsfullt vill sälja åt oss.



Insekter av anseenliga dimensioner finns det gott om, som den här gräshoppan — den är inte nån skönhet precis i närbild en face.



Anders, 1 år, går på upptäcktsfärd



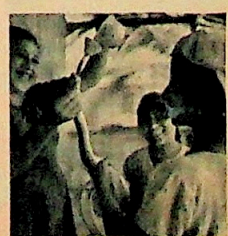
Ett osympatiskt kryp är skorpionen. Den har sitt giftiga vapen i den krökta gadden, som tydligt kan ses i bakändan av kroppen.



Pancrakrabbans klor kan ge otäcka nyp. Den tyckte inte om kameran utan retirerade bakl[ängd]fter stunden på sig nalm[en]



Ett av våra husdjur, en trädboa. Ser farligare ut än den är. R[ö]ileken och bitsk för att å



I brist på möss och ödlor tvångsmatar vi den med ett vispat rått ägg som hålls genom en gummi

Västernorrlands Allt. 07-027 27/6 52

ÄVENTYRSSERIE FRÅN FIB.

Folket i Bilds förlag har tagit ett nytt intressant initiativ i och med att förlaget startat en ny bokserie om resor och äventyr. Serien kommer att omfatta fem böcker i första omgången och början har gjorts med Rolf Blombergs Tropisk urskog.

Frågan är om någon författare på området som Rolf Blomberg kan få läsaren att känna sig i författarens kläder. Det är något pojkaktigt framfusigt och avväpnande respektlöst i hans sätt att redogöra för sina resor. Han har alldeles avgjort roligt och läsaren med honom. Som nu när han sticker rätt in i Borneos djungler och stöter på både pythonormar, näsapor, klättrande fiskar och — jägmästare Lundqvist.

Den tropiska urskog som Blomberg för oss in i är ingen oformlig ångande obestämd massa utan en sumpig, rivig, taggig påträglighet som skiftar i alla valörer av grönt och dessutom i rosa, rött och orange. Luftrötterna hänger som draperier i luften mot den uppgående månen, aporna leker cirkusartister i lianerna och bländvita hägrar lyser i ögat. Men Blomberg får också fram djurlivets rätta proportioner, de visar sig t. ex. vara rätt svårt att få fatt i ormar, särskilt den svarta kobran. Och alla pythonormar är ine 8—10 meter han träffar på kortare exemplar också och det verkar ganska övertygande.

Men det är klart att det vimlar av sensationella upplevelser: fiskar som blinkar mot författaren från träden, flygande ödlor och maskar, som surrar som en toppstrimmad Elektrolux o. s. v. Roligast är nog i alla fall de rent mänskliga intermezzona: huvudjägare i pyjamas, supgillen på risvin, nattliga jaktåg och ett besök i en fladermusgrotta.

Den som inte är rädd för fula fiskar, vackra flickor och lite råttstek då och då ska inte försumma Rolf Blombergs "Tropisk urskog". Boken omfattar något över 300 sidor, därav 16 med verkligt goda bilder från de tjärran nejder dit författaren fört oss. Att boken dessutom kostar bara 4:95 är så billigt att man ännu en gång har anledning fråga sig: Hur är det möjligt?

Äventyrsserien har utvalts av Sten Bergman, som även skrivit förorden till samtliga böcker. De fem böcker som ingår i den första serien kommer ut med en bok i månaden. I april kom "Fälsjägarliv" av Helge Ingstad och därefter "Lejon" av Martin Jonson, "Äventyr till sjöss" av Karl Fornell och "Vilda vägar västerut" av Albert Viksten i juli månad.

DAGENS NYHETER Fredagen den 27 Juni 1952 07-027 A

Bland underliga djur

ROLF BLOMBERG, som tillbringat åtskilliga år i fjärran länder på jakt efter underliga djur och människor, har på senare tid haft Ecuador som operationsbas. Men han har farit vida omkring i Sydamerika och är väl hemmastadd även på Galapagosöarna. Han har dessutom nyligen besökt fågelöarna utanför Perus kust, där ungefär 35 miljoner skarvar, havssulor och pelikaner producerar den eftersökta guanon i oerhörda kvantiteter.

I sin senaste bok *Såna djur finns* (Gebers, 28:50) har han berättat om sina upplevelser bland de olika djuren. Det är en mycket vacker bok i kvartformat med många praktfulla bilder av underliga djur av alla slag. En del bilder är visserligen från teknisk synpunkt mindre goda, men författaren bemöter eventuella anmärkningar på den punkten genom att i förordet förklara att valet av illustrationer inte i första hand fallit på de fotografiskt bästa, utan på de enligt författarens mening intressantaste. Trots denna reservation skulle anmälaren ha uteslutit en del bilder, t. ex. de sex kolibrifotografierna och några förstoringar från 35 millimeters kinofilm, som är i gråaste laget.



Havsulans ungar ser ut som vita dunbollar.

Men huvudparten är av mycket stort intresse, och texten ger goda upplysningar i lättläst form.

Blomberg börjar med att skildra sina möten med djuren på Barro Colorado, djungelön i Panamas kanalzon. Den uppstod då en flod uppdämdes och översvämmade ett väldigt område medan Panamakanalen byggdes. En mängd djur från de översvämmade områdena räddade sig upp på de höjder som blev över, och den största av dem, Barro Colorado, är ungefär 1.500 hektar. Ön är fridlyst, och ett biologiskt laboratorium har upprättats där.

Här vistades Blomberg en tid och gjorde bekantskap med sengångare, veckelbjörnar, näsbjörnar, vrålapor, bältdjur, myrslokar, ormar och andra djur samt tog närgångna och skickligt utförda porträtt av dem i alla möjliga situationer.

Bilderna av de jättestora reptilerna på Galapagosöarna hör till bokens intressantaste. De vädliga anhopningarna av havsödlor verkar som bilder från urtiden, för att inte tala om drushuvudödlorna och jätteköldpaddorna, som alla är ofarliga och saknar frukten för människan.

Blomberg berättar också om sina jakter efter jättepaddor och hur han upptäckte Sydamerikas största padda, som vägde ett kilo. Kapitlet illustreras med många lustiga paddporträtt i grodperspektiv.

Boken avslutas med fantastiska

07-028

Folket i Bilds Förlag

Tropisk Urskog av Rolf Blomberg. Den berömde upptäcktsresanden skildrar här på ett fängslande sätt sina äventyr i urskogen med dess säregna flora samt främmande, växlande djurvärld. Faror möter ständigt av olika slag både bland huvudjägare och farliga djur, men han övervinner allt med pojkaktigt glatt humör. Rikt illustrerad. 228 sid. Inb. Pris endast kr. 4:95. Lämplig semesterlitteratur.

B. G.

Småländska Kuriren Växjö Länsköping 30/6 52

Barkåkundeförbundet, Stkhlm 8:7, 52

07-0219

Norrköpings Tidningar
10 juli 52

Blomberg hemma, boaorm i bagaget

Forskningsresanden och nyblivne Ecuador-caballeron Rolf Blomberg har kommit hem igen efter två år i Sydamerika. "Bara en liten boaorm" har han med sig som sällskapsdjur den här gången. Föräldrarna på Stockby gård i Stocksund, som haft att ta emot större överraskningar än så vid tidigare hemkomster, hälsade på onsdagen trädboan från Ecuador välkommen med fattat lugn.

Titeln "caballero" och en mycket fin orden har Rolf Blomberg enl. DN också med i det personliga bagaget som tack för förtjänstfulla insatser i Ecuador.

Stora zoologiska och etnografiska samlingar är också med, men de kommer efter per båt och ska lämnas till Riksmuseet, Göteborgs naturhistoriska museum och Etnografiska museet.

Största delen av vägen hem flög Rolf Blomberg.

— Jag vågade inte ens tala om att boan var med, för då skulle det blivit panik i planet. Den reste i en låda, och vi talade om den med täcknamn. "Pappa, ska jag bära hm-hm", sade min styvdotter Chiquita (hon har stannat i Holland med den övriga familjen ett tag nu) när vi skulle på planet.

Nu ska boan bo i badkaret på Stockby gård en tid. Hon är en grå och fiskglittrande liten orm, över en meter lång, men ovanligt späd om livet.

Trädboan är egentligen mycket snäll när hon får vara ifred. Bits hon känns det som ett kattbett. Det är ett styvt göra att få en boa att släppa bettet, men det är inte giftigt. Hennes livrätt är fåglar, men nu får hon möss. Hon har sin egen måltidsrytm, äter som boa- och pytonormar för sed hava, bara en gång varannan vecka. Dessemellan smälter hon maten.

En gång har Rolf Blomberg fått tvångsmata henne med råa uppvispade ägg via en gummislang direkt ner i magen.

Alldeles före hemresan till högkvarteret i Quito hittade han en ovanligt fin och sällsynt ödla, hade ingen sprit kvar för att konservera henne och stoppade henne som sällskap åt boan i en låda med tanken: — Hon gillar ju inte ödlor. Ödlan var hälften så stor som ormen, men när lådan öppnades fanns bara en tjock boa kvar. Boan ska skänkas till akvariet i Göteborg.

Till hemkomsten har hans mor lagat den länge efterlängtade livrätten strömming i alla variationer. Rolf Blomberg är inte matkräsen annars efter att ha smakat sig igenom allehanda infödingsmat.

Svedda apor, alligatorer, boaormar och insektslarver bjöds han bland annat på hos indianerna i Ecuador.

— Det är inget fel på den kosten, tycker han.

Nu blir forskningsresanden hemma ett halvår för att bearbeta filmer och hålla föredrag. Nästa resa är redan planerad. Det blir Franska Västafrika i tre fyra månader.

07-0220

Kort och Kärt, Stockholm
10 juli 1952

Har herrar Rolf Blomberg och Sten Bergman förstått att komma med tren eller nian vid 7—8 tiden på morgnarna? Kannibaler och ökenrövare är som franciscanermunkar i jämförelse med spårvagnsvikingarna. Där fordras mod och framåtanda, djärvhet och beslutsamhet. Men har man någonsin fått höra en spårvagnsresande berätta i Skansenkväll eller i Karusellen om de oerhörda umbärandena och påfrestningarna?

n

Sveriges Folkskollärarinnor
Tids. N:o 21, Stkhlm 1952

07-0221

Såna djur finns . . .

Reseskildrarna och djurkännaren Rolf Blomberg har nu senast kunskapat och bedrivit kamerajakt i Mellan- och Sydamerika — i urskogar, vid sydamerikanska floder, på otillgängliga öar. De intressanta bekantskaper han därvid gjort förmedlas till oss i den särdeles riktillustrerade *Såna djur finns* . . .

Bildmaterialet är unikt. Dels är det mestadels föga kända djur, som kameran fångat — ex.: närbilder av en nära 2 m lång leguan, den reptil med ett skräckinjagande och fantastiskt ytt-

re; drushuvudödlan, en galápagosreptil; igelkottfisken med profil som en fågel. Dels bjuder man ofta serier närbilder av samma djurindivid, vilket gör bekantskapen mycket levande — ex.: ett par tapirföreknar, varav den ena skulle forslas (ledas, bäras, simmas etc.) från en by uppe i Anderna till staden Quito för vidare transport per flyg, en ganska dråplig historia; pelikanungar i klump och enskilt, i fantastiska attityder; jättepaddor och jätteköldpaddor polyfotade. Kanske också bör nämnas en del växt- och djurmiljöer, som man hör eller läser om men inte så lätt kan föreställa sig — ex., en kolonn havsödlor krälande på svarta lavablock (som association inställer sig omedelbart viss typ av helvetesmålningar); guanayer i logio på en av de peruanska fågelöarna eller samma ösultning när många av fåglarna var ute och fiskade och man såg mosaiken av bon, uppbyggda av guano (det näringsrika fågelspillningen); åtta jätteköldpaddor kring en göl i det inre av Santa Cruz.

Texten bjuder mera saklig djurart- och naturbeskrivning omväxlande med soliga kåserande skildringar av djurmöten och andra upplevelser i vildmarkerna. »Ungarna klafsade ivägsom clowner i för stora skor, trasslade in sig i buskar, snubblade, satte sig på baken och föll pladask på näsan — eller rättare näbben — och bar sig åt som riktiga drullputtars, och närbilden av albatrossungen ger syn för sägen. — Författaren har flera tillfällen att konstatera att människan är ett odjur och talar för fridlysning till skydd för visa djurarter.

Den som knorrar över högt pris på boken bör betänka att dess fotos och dessa informationer inte skaffas i en handvändning.

S. L r

Blomberg, Rolf: *Såna djur finns*. Gebers Hft. 28:50, inb. 35:—.

07-0222

Dagens Nyheter 10/9 1952 | Katrineholms Kuriren 11/9

Strömming bättre än svedda apor för hemkomne caballeron Blomberg

Forskningsresanden och nyblivne Ecuador-caballeron Rolf Blomberg har kommit hem igen efter två år i Sydamerika. "Bara en liten boa-orm" har han med sig som sällskapsdjur den här gången. Föräldrarna på Stockby gård i Stocksund, som haft att ta emot större överraskningar än så vid tidigare hemkomster, hälsade på onsdagen trädboan från Ecuador välkommen med fattat lugn.

Titeln "caballero" och en mycket fin orden har Rolf Blomberg också med i det personliga bagaget som tack för förtjänstfulla insatser i Ecuador. Om sina upplevelser där under de två åren har han redan berättat i artiklar för Dagens Nyheters läsare. De har varit mindre äventyrliga än förr tycks det på forskningsresandens sammanfattande kommentar:

— Inga spjut slängdes på mig den här gången.

Stora zoologiska och etnografiska samlingar är också med, men de kommer efter per båt och ska lämnas till Riksmuseet, Göteborgs naturhistoriska museum och Etnografiska museet. Ett nummer saknas ännu i samlingarna: ett underligt däggdjur, okänt för vetenskapen, vilket Rolf Blomberg varit på jakt efter två gånger i det obebodda och nästan outforskade Llanganati.

Djuret ser ut som en korsning mellan en myrslok och en björn och har setts tillräckligt, för att dess existens inte ska betvivlas. Eftersom man bara kan gå in i Llanganati tre månader på året, fick Rolf Blomberg ge upp efter andra försöket, men har medarbetare kvar som ska fortsätta letandet. Den väldiga inkaskatten, som enligt traditionen ska finnas i Llanganati och som många andra expeditioner varit på jakt efter förut, har han förresten inte heller kommit på.

Boan Hm-hm flög i låda

Största delen av vägen hem flög Rolf Blomberg, och det är förklaringen till att boan är det enda levande djuret med hem.

— Jag hade planerat ta fler med, men när man flyger och får betala övervikt kan man inte ta med ett helt menageri, beklagar han. Jag vågade inte ens tala om att boan var med, för då skulle det blivit panik i planet. Den reste i en låda, och vi talade om den med täcknamn. "Pappa, ska jag bära hm-hm", sade min styvdotter Chiquita (hon har stannat i Holland med den övriga familjen ett tag nu) när vi skulle på planet.

I föräldrahemmet är man van vid den forskningsresande sonens djursamlingar. Redan när Rolf Blomberg och hans bror Curt, arkitekten, var små, såg deras sovrum ut som ett menageri. Deras mor har haft en ovanligt fin hand med alla de underliga djuren. Fadern, arkitekt David Blomberg, har bara reagerat mot ormarna.

Visserligen har han alltid varit teoretiskt intresserad av ormar, och sonen har gärna fått dra ormhistorier. Men den gången sonen kom hem med bortåt 30 reptiler i bagaget från Västindien och från båten skrev att han inte tänkte skänka alla till Göteborgs museum, utan spara två pytonormar till familjen som sällskap — den gången skrev fadern expressbrev till svar: "Snälla Rolf, lämna pytonormarna också."

Kameraskygg boa biter som katt

Boan fick emellertid komma hem. Nu ska hon bo i badkaret på Stockby gård en tid. När fotografen och medarbetaren kom hade hon trött-nat på badkaret och gömt sig bakom värmeledningen, intervju- och kameraskygg. Rolf Blomberg insisterade med hjälp av en klädhängare på att hon skulle komma fram och hälsa. Panchita blev arg, fräste flekt — det låter som när tunnelbanetåget släpper ut tryckluft — men lät sig bevekas när husse började locka som på en katt. Hon kom fram, högg plötsligt ilsmabbt fast i galgen och höll stadigt. Husse fick dra av alla krafter för att få loss, fattade fort sin boa i nacken och sedan lät hon sig beundras: en grå och fiskglittrande liten boa, över en meter lång, men ovanligt späd om livet, ungefär som en späd handled.

Trädboan är egentligen mycket snäll när hon får vara ifred. Bits hon känns det som ett kattbett. Det är ett styvt göra att få en boa att släppa bettet, men det är inte giftigt. Hennes livrätt är fåglar, men nu får hon möss. Hon har sin egen måltidsrytm, äter som boa- och pytonormar för sed hava, bara en gång varannan vecka. Dessemellan smälter hon maten.

En gång har Rolf Blomberg fått tvångsmata henne. Hur man tvångsmatar en boaorm? Jo, det gick bra att få ned råa uppvispade ägg via en gummislang direkt ner i magen.

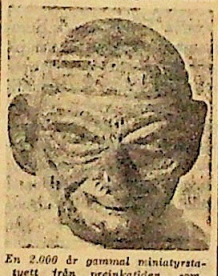
Boa glupsk reskamrat

En annan gång gjorde hon sig ett ovantat mål på ett fint tillskott i hans samlingar. Han hade förgäves försökt fresta Panchita med ödlor, när han för ett halvår sedan fann henne hängande i palmbladstaket på familjens sommarnöje vid Ecuadors kust. Nä, Rolf Blomberg stoppade i stället ödlorna i sprit för sina zoologiska samlingar. Men alldeles före hemresan till högkvarteret i Quito hittade han en ovanligt fin och sällsynt ödla, både ingen sprit kvar för att konservera henne och stoppade henne som sällskap åt boan i en låda med tanken: — Hon gillar ju inte ödlor. Ödlan var hälften så stor som ormen, men när lådan öppnades fanns bara en tjock boa kvar.

Boan ska skänkas till akvariet i Göteborg men stannar ett tag i Stocksund i värmeböljan — hon gillar värme. Rolf Blomberg var själv angenämt överraskad att mötas av svensk värme. Det var 12 år sedan han sist upplevde svensk högsommar.

När han kom hem förra gången, var det i en dyster, ruggig, avlövad november, och dottern Chiquita, som såg Sverige från båten för första gången, sade: — Sverige måste vara ett bra fattigt land.

Till hemkomsten har hans mor lagat den länge efterlängtade livrätten



En 2.000 år gammal miniatyrstatyett från preinkatiden, som Blomberg funnit i Ecuador.

strömming i alla variationer. Rolf Blomberg är inte matkråsen annars efter att ha smakat sig igenom allehanda införingsmat.

Svedda apor, alligatorer, bosormar och insektslarver bjöds han bland annat på hos indianerna i Ecuador.

— Det är inget fel på den kosten, tycker han.

Indianer skeptiska mot civiliserad mat

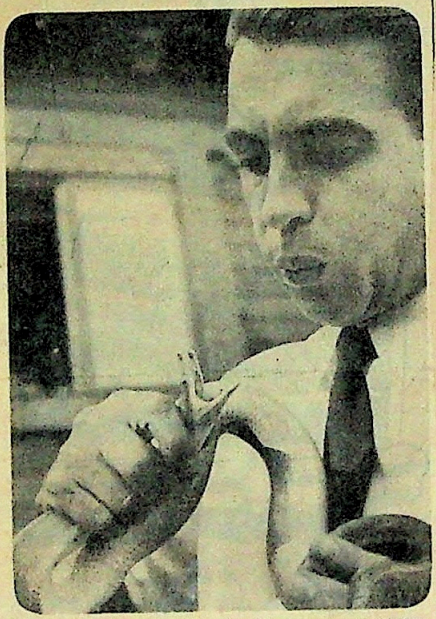
— Lika misstänksamma som vita är mot införingsmaten, lika skeptiska är de mot vår. Jag försökte bjuda två jibaroindianer som följt mig till civilisationens utpost i Ecuador, Puyo, på bröd och annan "civiliserad" mat. De luktade misstänksamt och lämnade maten orörd.

På hemresan passade Rolf Blomberg på att gå till Bronx Zoo i New York och hälsa på bergstapiren Panchital och jättepaddorna som han fångat och sänt dit förut. De levde i högönskliig välmåga, men den långhåriga Panchita led av värmeböljan.

Nu blir forskningsresanden hemma ett halvår för att bearbeta filmer och hålla föredrag. Nästa resa är redan planerad. Det blir Franska Västafrika i tre fyra månader. Och sedan ska han förverkliga en gammal önskedröm och bygga en egen båt och gå på verklig långfärd, men det vill han berätta mer om en annan gång.

Mareng

Boaorm husdjur åt Blomberg



Forskningsresanden och nyblivne caballeron Rolf Blomberg har kommit hem från Ecuador efter två år. En tam boaorm följer med som sällskapsdjur. Den bor i badrummet i föräldrahemmet och den härdade familjen håller på att vänja sig vid att ha en boa hängande i duschen.

Se artikel på sidan två, spalt fyra.

Rolf Blomberg hem frå n Ecuador:

Boaorm till Göteborgs akvarium kallades för Hm-hm i flygplanet

STOCKHOLM 10 juli (GT)

En liten boaorm, som nu hänger och dinglar i badrummet hos forskningsresanden Rolf Blombergs föräldrars villa i Stocksund, skall när värmeböljan börjar mattas skänkas till akvariet i Göteborg. Ormen hade forskningsresanden och nyblivne ecuadorcabarellon Blomberg med sig när han kom hem efter två år i Sydamerika. Det var det enda djuret han kunde ta med sig då han företog resan med flyg.

Enligt vad Rolf Blomberg berättar vid hemkomsten hade han tänkt ta med sig flera djur, men han fick inskränka sig till boaormen. För att det inte skulle

Forts. på sista sidan.

– Boaorm –

Forts. från första sidan.

bli panik i planet avslöjades inte vad som dolde sig i den låda, som ormen fick husera i. Blombergs dotter kallade orment helt enkelt för Hm-Hm för att inte väcka nyfikenhet hos passagerarna.

— Pappa, skall jag bära Hm-Hm, sade dottern när man skulle gå ombord på planet.

I föräldrahemmet är man van vid den forskningsresande sonens djursamlingar. Hans fader har visserligen alltid varit teoretiskt intresserad av ormar, och sonen har gärna fått dra ormhistorier. Men den gången sonen kom hem med bortåt 50 reptiler i bagaget från Västindien och från båten skrev att han inte tänkte skänka alla till Göteborgs museum utan spara två pytonormar till familjen som sällskap — den gången skrev fadern expressbrev till svar: Snälla Rolf, lämna pytonormarna också.

Men den här gången har det kommit en orm i huset. Vid ett besök som DN gjorde hos Blomberg hade ormen slingrat sig ut ur badrummet och lagt sig bakom ett värmeelement. Där trivdes den så gott att den inte vill komma fram och låta sig fotograferas.

Med hjälp av en klädhängare som den tvärilskna lilla ormen — det är bara en meter lång — högg sina sylvassa tänder i lyckades man pilla fram krabaten. I vardagslag när den får som den vill, d. v. s. leva i frid och värme och äta möss eller fåglar, är den dock en snäll orm vilket göteborgarna snart kan övertyga sig om.

Okänt däggdjur

Stora zoologiska och etnografiska samlingar är också med, men de kommer efter per båt och skall lämnas till Göteborgs naturhistoriska museum, Riksmuseet och Etnografiska museet. Ett nummer saknas ännu, ett underligt däggdjur, okänt för vetenskapen, vilket Rolf Blomberg varit på jakt efter två gånger i det obebodda och nästan outforskade Llanganati. Djuret ser ut som en korsning mellan en myrslok och en björn.

Arbetet, Malmö 7/8 52
07-0229

Radion i går

Klädd i

gasmask har Rolf Blomberg krupit in i många sydamerikanska grottor för att söka efter skatter till svärmor. Den svenske upptäcktsresanden berättade mycket trevligt om sin originella svärmor med skattsökeri som hobby och även om svärsonen ännu inte funnit några inkaskatter har han i alla fall kommit ut ur grottorna med sällsynta djur som berett honom nästan lika stor glädje som guldskatter. Och hoppet förbliver.

Aftonbladet 12/1 52
07-0226

bilder från guanoöarna utanför Peru, där fåglar i oräkneliga mängder häckar sida vid sida. När Blomberg gick in mitt ibland de hundratusentals fåglarna flyttade de sig åt sidan, men om han slog sig ned på marken lugnade de sig, och efter några minuter var han helt omringad av myriader häckfåglar.

STEN BERGMAN

Göteborgs Tidn
Östersunds Tidn 11/8 52
07-0227

mycket personliga gudsuppfattning och världsbild. En underhållande kåsör var upptäcktsresanden Rolf Blomberg när han berättade om skattsökeri i Sydamerika och detsamma gäller

Byggnadsarbetaren Nr 7.
07-0228

RESOR OCH ÄVENTYR

heter en populär bokserie, utgiven av Folket i Bilds förlag. Serien redigeras av forskningsresanden Sten Bergman, och redan det torde vara ägnat att väcka intresset hos den på dylik litteratur begivne. De hittills utkomna banden hör också till det bästa som skrivits i denna speciella genre. Där återfinnes sålunda Rolf Blombergs **Tropisk urskog**, Helge Ingelstads **Pälsiägarlir**

Dagens Nyheter 21/8 52
07-0229

Ecuador i Etnografiska: vildespjut och inkakärl

Resultatet av forskningsresanden, nyvordne ordensriddaren och Ecuadorcaballeron Rolf Blombergs tvååriga mödor i denna tropiska trakt börjar så sakteliga hemströmma till Sverige. På onsdagen låg en stor låda uppackad på några bord i Etnografiska museet. Mest var det arkeologi, både inka- och preinkasaker, de skojigaste av de senare var väl små brända lerfigurer, bortåt 2.000 år gamla troligen.

Museichefen, professor Gerhard Lindblom, som är med och tittar och är mycket glad åt även denna Blombergsgåva, visar några vackra och värdefulla kärl av hög kvalitet från inkakulturen. De är av klassisk, romersk amforstyp, men är bara målade på ena sidan — den andra vilade mot den bärande kvinnans rygg.

På det etnografiska området finns också en del intressanta saker, exempelvis en grann fjäderkrona med vidhängande liten blå fågel, som tillhört en hövding i den vilda aucastammen. Ett oerhört tungt och långt spjut är ett av de tjuguen, med vilka offret från ett aucaanfall låg genomborrat.

Så småningom kommer det mera från Ecuador. Det zoologiska materialet går dels till Riksmuseets evertebratavdelning — kräftdjur och



Målat inkakärl, en liten del av ett vildespjut och fjäderkrona tagen från en stupad aucahövding — allt visat av Gerhard Lindblom, etnografisk hövding.

mollusker — dels till Naturhistoriska i Göteborg: reptiler och fåglar. När det hela är något så när ordnat sticker Rolf Blomberg i väg på nästa långfärd, till Franska Västafrika. Men det blir en annan historia.

*

MB. 31/8 52.
07-0230

Två goda föredrag fick man höra: Sten Carlssons om när bönderna hade makten och Rolf Blombergs Ecuador-minnen. Den

Göteborgs Tidningen 1 sept 52

Rolf Blombergs och Ecuador

Det var med både glädje och beundran jag på tisdagen lyssnade till Rolf Blombergs föredrag i radion om det outforskade Ecuador. En stor beundran! Beundran för dessa djärva och storslagna män, som vågar sitt liv för forskningen och dess farur, som utan tvekan beger sig in i den mest täta djungel, beväpnade med endast en machete-kniv.

Grämelse, vid jämförelsen med de övriga människor, som bor runt omkring mig och som med sin ynkliga vardaglighet snart blir mig en fullständig plåga. Varför är inte fler människor forskningsresande? Varför uppmuntrar inte samhället med t. ex. penningbidrag svenska folket till sådana? Säkert skulle detta med glädje hälsas hos många svenskar, som ännu minnas "de fornstora dar, då ärat vårt namn flog över Norden".

Det vore värt försöket!

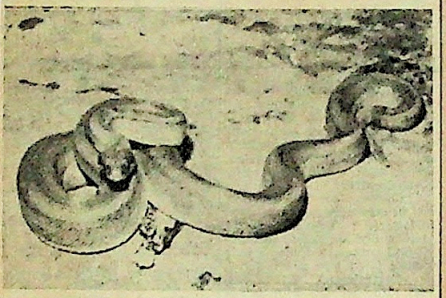
Gamnal geograf.

07-0231
Göteborgs Tidn 29 aug. 52

Göteborgs-Posten 21/8 52

07-0238

Blombergska trädboan trivs bra i Akvariet.



Gula trädboan, importerad från ön Puná i Ecuador, har ingenting emot fotografer!

Den gula trädboan, som forskningsresanden Rolf Blomberg skänkt Göteborgs akvarium, har nu vistats ett par-tre veckor i sin nya omgivning. Och den trivs bra där. Förflyttningen från ön Puná i Ecuador i Sydamerika med dess varma klimat till våra kyliga breddgrader tycks alltså ha utfallit väl. Men så har den också 32 grader Celsius i buren, där den logerar jämte en tre-fyra andra större och mindre kolleger.

Den var ganska lisken av sig, när den anlände, och akvarievakten rapporterar, att den alltjämt är ganska lisken av sig. Men den låter sig ändå friskas upp med en käpp och flyttas ut ur buren i och för fotografering utan att ställa till några scener. Akvariepubliken fick några spännande minuter, och det hördes en del litet skräckslagna rop från småflickorna. Men den gula trädboan tog det lugnt — den rullade fint och stadat ihop sig och vände »ansiktet» mot kameran. Faktiskt poserade den inte på det mest önskvärda sätt! Kort sagt — den verkade vara en riktigt väluppfostrad boa. Mesta tiden fördriver boaormarna annars med att sova på någon gren eller på cementgolvet eller i den lilla bassängen i buren. Vaknar bara till, när middagsmålet kommer, vilket slukas utan vidare ceremonier, varefter den avbrutna slestan fortsättes. Men att det kan bli fart på de riskabla tingestarna visade en lång krabat, som föll ner från en gren, när vakten pillade på den med sin käpp... som en blixt förpassade den sig ner i bassängen. Och där fortsatte den att sova.

Grimson.

D.N. 27/8

07-0

RB. 25 aug 52

Kungl. azado

Hans Majestät konung Patapanmalita I av Nkonja, i Sverige mera känd som "Guldkungen" Mike Joslin, höll taffel för sina vänner och deras hustrur på stranden av Drevviken i går. Pesten har tagit sjöns kräftor, men grödan har varit god för fåren i Vendelsö, och därför var det helstekta får och ymnigt med burgundiskt vin på menyn i stället. Djungelmajestätet skötte själv stekspetten över den flammande elden, och själve svenske mästaren i azado konsul Gustaf Ahlgärd betygade underdånigst att handlaget med spetten inte lämnade något övrigt att önska. Forskningsresanden Rolf Blomberg, som är väl förfaren i sydamerikanska riter, kunde också skriva under på att den afrikanska stekkonsten i Vendelsö väl tålde jämförelse med den sydamerikanska. I Persien

RADIOSPALTEN

Flygfärd för två miljoner

dollar kostade Rolf Blomberg på sig för att rekognoscera terrängen i Llanganati innan han själv till fots beträdde denna vita fläck på Ecuadors karta. Kunde han betala summan? frågade sig hela svenska folket med klappande hjärta. Oron gällde dock inte alls någon misstro att beloppet skulle bringa oreda i hans hushållsbudget, utan kom sig helt av det spännande villkor som förknippades med utbetalningen.

Den populäre upptäcktsresanden hade helt enkelt sagt att han skulle betala för turen endast om han fann den ryktbara Valverdeskatten. I går fick man bara höra om förberedelserna till expeditionen. Och om de många skattsökare som under tidernas lopp på jakt efter de omätliga rikedomarna dukat under för sjukdom och umbäranden, mördats, begått självmord eller helt enkelt spårlöst försvunnit mitt ur kretsen av sina medhjälpare. Hemska, ohyggliga historier, som kulminerade i införingarnas uppmuntrande ord efter Blombergs karavan när den drog åstad: "Ni kommer att dö."

Men huruvida Blomberg upptäckte skatten svalöjade han inte. Som i en rafflande följetong hette det bara: "Fortsättning följer i nästa utsändning." Skall nu årliga licensinnehavare inte kunna få sova på fjorton dar av idel spänning? Situationen är också garuska brydsam för en recensent. Har Blomberg verkligen gjort det fantastiska fyndet, vill man ju gärna stå väl med honom och låta inkaguldet glans förgylla lovorden i anmälan. Har han åter ej funnit skatten, bör han rimligtvis kritiseras som vilken annan talare som helst.

Lyckligtvis kom Rolf Blomberg till hjälp i detta dilemma. Han berättade nämligen så fängslande att han oberoende av utgången måste få det högsta betyget. Nästa onsdel i radio får bestämt förläggas till Ecuador, så det blir lite mer spännande. I går hamnade den skéna

Afton-Tidningen 9 sept 52

07-0233

Pressbyrå Aktb. Bokspegeln 24/8

sagor och Rolf Blombergs skildring av Java under japansk ockupation, Sydvart. Andersen-

Pole Idé. 4/9 52

Filmen föregås av två förspel: ett Roslingreportage från Barnens Ö och en sydamerikansk upptagning från Equador av Rolf Blomberg.

åkej

07-0235

★

Spegelbilderna

Ett utmärkt program med två reprizer som tyngdpunkt. Rolf Blombergs förtjusande reportage från hattmakarstaden Montecristi i Ecuador och prins Wilhelms mästerliga "Stärkarlar och sillar på Haarstena" en av de bästa kortfil-

Boaorm var glupsk reskamrat på färd Sydamerika-Sverige

Forskningsresanden Rolf Blomberg har kommit hem igen efter två år i Sydamerika. "Bara en liten boaorm" har han med sig som sällskapsdjur den här gången. Föräldrarna på Stockby gård i Stocksund, som haft att ta emot större överraskningar än så vid tidigare hemkomster, hälsade på onsdagen trädboan från Ecuador välkommen med fattat lugn.

Stora zoologiska och etnografiska samlingar är också med, men de kommer efter per båt och ska lämnas till Riksmuseet, Göteborgs naturhistoriska museum och Etnografiska museet. Ett nummer saknas ännu i samlingarna: ett underligt däggdjur, okänt för vetenskapen, vilket Rolf Blomberg varit på jakt efter två gånger i det obebodda och nästan outforskade Llanganati.

Djuret ser ut som en korsning mellan en myrslok och en björn och har setts tillräckligt, för att dess existens inte ska betvivlas. Eftersom man bara kan gå in i Llanganati tre månader på året, fick Rolf Blomberg ge upp efter andra försöket, men har medarbetare kvar som ska fortsätta letandet.

Största delen av vägen hem flög Rolf Blomberg, och det är förklaringen till att boan är det enda levande djuret med heni.

— Jag hade planerat ta fler med, men när man flyger och får betala övervikt kan man inte ta med ett helt menageri, beklagar han för DN. Jag vågade inte ens tala om att boan var med, för då skulle det blivit panik i planet. Den reste i en låda, och vi talade om den med täcknamn. "Pappa, ska jag bära hm-hm", sade min styvdotter Chiquita (hon har stannat i Holland med den övriga familjen ett tag nu) när vi skulle på planet.

Visserligen har fadern, arkitekt David Blomberg, alltid varit teoretiskt intresserad av ormar, och sonen har gärna fått dra ormhistorier. Men den gången sonen kom hem med hortåt 50 reptiler i bagaget från Västindien och från båten [illegible]

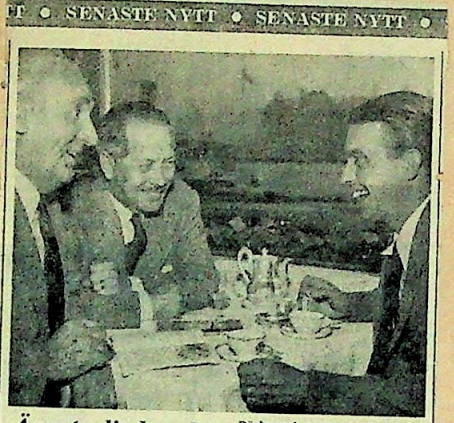
[illegible]

[illegible]

[

Aftontidningen 16/7 52 07-0241

Kvällsposten 7/8 52 07-0243



Äventyrlig lunch... *Pärlmusslans Victor Berge, paradisfågelns Sten Bergman och pytonormens Rolf Blomberg strålade häromdagen samman till en äventyrens lunch på Grands verandа. Den från Ecuador nyss anlände Rolf Blomberg fick först tillfälle föra talan, varefter samtalet småningom gled över Söderhavet till Nya Guinea och andra gemensamma faktorer.*

Nybro Tidn. 18/7 52 07-0242

Göteborgs Handelstidn. 6/8 52 07-0244

Ovanligt "husdjur"

Forskningsresanden och nyblivne cabalieron Rolf Blomberg har kommit hem från Ecuador efter två år. En tam boaorm följer med som sällskapsdjur. Den bor i badrummet i föräldrarhemmet, och den härdade familjen håller på att vänja sig vid att ha en boa hängande i duschen.

Boan ska skänkas till akvariet i Göteborg men stannar ett tag i Stocksund i värmeböljan — hon gillar värme. Rolf Blomberg var själv angenämt överraskad att mötas av svensk värme. Det var 12 år sedan han sist upplevde svensk högsommar.

Svikt och färg har också alltid präglat Rolf Blomberg, upptäcktsresanden, allt sen han som charmig tjugoåring först berättade om sina debutäventyr i Sydamerika. Det är nu över 17 år sen dess. Han har dock gosselynnet oförd ärvat och i går behandlade han alla riktiga pojkars älsklingstema, skattsökande. Under hela sin tid i Sydamerika, skattgrävarnas Eldorado, har han givetvis letat efter gömda skatter — och naturligtvis aldrig hittat guld, men ibland riktigt rara grodarter för sin vetenskap. Hans svärmor, Clara Robinson i Quito, är emellertid rent av professionell inom gebitet, och det okynniga porträtt han nu tecknade av den excentriska frun med sin fantastiskt välorganiserade underrättelsetjänst ifråga om alla skattegömmorna i Equador, var nog det roligaste vi "sett" i radio på länge. Gång på gång tvingas svärsonen in i nya skatteäventyr: så snart han kommer hem igen ska han nu upp i ett berg, förbi en hälsa med giftiga gaser som krävt människora liv i mängd, för att hämta ner en massa guldtackor — "och alltid kommer jag väl tillbaka med något nytt och ovanligt kryp".

St. Tidn. 7/8 52 07-0245

Sedan var det Rolf Blomberg som berättade om en ovanligt kul svärmor, som med okuvlig energi och aldrig svikande optimism letade efter skatter i Sydamerika.

7.8.1952 **KVÄLLSPOSTEN**



Skattsökning och fångar

TISDAGEN blev en omväxlande radioafton med flera hörvärda programpunkter. Rolf Blombergs föredrag om skattsökning på Galapagosöarna och i Sydamerikas vilda djungler hörde till dessa — han berättar med samma enkla sjö klarhet om spännande äventyr någon annan skullet ha förtä sin söndagspromenad. Via n.

Kv. Posten 7 Aug. 52 07-0246

Rolf Blomberg har lagt sig till med något av Sten-Bergmans välartikulerade sätt att berätta. Rljuden trillar så distinkt att det är en fröjd åt det. Nä, dessutom är han smårolig och självironisk, avgjort en dygd hos en föreläjare. Och eftersom han faktiskt har intressanta upplevelser att odla den där välltaligheten på, så finns just inte mycket mer att önska. Allt det festliga om hans equadorianska skattsökande svärmoder, t. ex., det var sannerligen något att utfodra gin äventyrslusta med. Han tänker komma igen vad det lider med en skildring av jakten efter svärmors senaste skatt — värd 700 000 miljoner dollar! Vi lovar att vänta, även om herr Blomberg återvänder med bara några sällsynta djur i bagaget! Dem har han i alla fall haft bättre tur med än med skatterna.

Dagens Nyheter 7/8 52 07-0247

RADIOSPALTEN

Radion kan berätta,

det kommer bara an på hur den gör det. Det fanns många tillfällen till fänföreleser i onsdagsprogrammet. Högst på skalan kom Rolf Blomberg. Hans små historier om skattsökeri i Sydamerika var personliga och målande på det sätt som kommer åhöraren att tycka sig vara med om händelsen. Det kunde ha blivit något lika bra av förmiddagsbesöket hos den ensamma lärarinnan i fjällbyn, halvcensiten som ungicks förtroligt

Aftonbl. 7/8 07-0248

triotism. *Upptäcktsresande Rolf Blombergs berättelse om sin skattsökande svärmor hörde man också gärna på.*

WILHELM HAGBORG.

Östra Småland 7 okt 52

— [illegible] på filmenograf.

Lyckad Blombergsföreläsning.

Forskningsresanden Rolf Blomberg hade i går kväll föreslagit kalmarborna, att i hans sällskap göra en »resa» per film till Amazonas i Sydamerika för att besöka vilda indianer och titta på den fantastiska djur- och växtvärlden, som finns där. Han ville också ge smakprov på, vilka svårigheter som möter en forskare i de här trakterna. Och lyckades naturligtvis i sitt tacknämliga uppsåt. Läroverkets aula var fullsatt med ressugna kalmariter vid tjugosnåret och trots att man inte återkom till den nordiska verkligheten förrän vid 22-tiden så var intresset på toppen hela »resan».

Rolf Blomberg berättade jämsides med att färgfilm visades. Förutom besöken inne i Amazonas förde han också sin publik på besök till en fiskeby vid Sydamerikas västkust. Dessutom blev det också tid för att fara ut till Galapagosöarna och titta på fågellivet där.

Kalmar Läns Tidning 7 okt

Amazonas djungler

Inför ett fulltaligt auditorium berättade i går i läroverket i Kalmar forskningsresanden Rolf Blomberg trivsamt och detaljrikt fr. djungelvärlden i Sydamerikas Amazonas. Den uppskattade föredragshållaren och världen runt kände och erkände flora- och faunakännaren möttes på estraden av kraftiga applåder.

Det två timmar långa föredraget, som belystes utförligt med bl. a. färgbilder och en mycket intressant och klarläggande film i likaså färg rann alltför fort undan. Hr Blomberg är utomordentligt underhållande som författare. Han berättar ingående i den mest trivsamma form sina många upplevelser i Ecuadors indian- och djurvärld från möte med underliga tropikvarelser och rödfärgade indianer och de mest vilda sådana av huvudjägareslag.

Från Galapagos övärld med dess rika fågelliv och sköldpaddehemvist avslutades föreläsningen med trivsamma kommentarer av föredragshållaren.

Kalmartidn. Barometern 2/10. 52

Med Rolf Blomberg till Syd-Amerika

Läroverkets aula var i det närmaste fullsatt i går kväll när forskningsresanden Rolf Blomberg berättade om sina fantastiska färder i sagolandet Amazonas. Den serie skioptikonbilder som illustrerade första delen av hr Blombergs föredrag var av intressantaste slag. Man fäste sig för de effektfulla fy tonomibilder i svart-vitt på så ovanliga djur som myrslokar, sengångare, jätteaköldpaddor och andra. Förstklassiga färgbilder skänkte åt kvällen den stämning man gärna vill uppleva, när man lyssnar till en tropikresande. Av utomordentligt värde var de bilder, som berörde den indianska etnografien. Föredraget senare del belystes med en färgfilm från Guanoöarnas otroligt rika fågelliv. Man beräknar att där finns omkring 35 milj. fåglar.

Ett kort referat kan på intet sätt ge rättvisa åt de många värdefulla saker som bjöds denna kväll i både bilder och föredrag.

Ett torde dock vara säkert: Rolf Blomberg skall inte sakna publik nästa gång han gör Kalmar den åran. —n.

Kvällsposten Vaxjö 6 okt

Fullsatt aula när Rolf Blomberg berättade

Om Amazonas djungler talade Rolf Blomberg i går kväll för fullsatt hus på läroverkets aula. Föredraget beledsagades med ljusbilder och färgfilm. Det var två timmar laddade med spänning, man fick uppleva, då föredragshållaren berättade sina äventyr bland vilda indianer och djungelns alla underliga djur. Bilderna — de flesta i färg — var utomordentligt vackra. Särskilt intressant var några bilder från en koloni jätteskö dpaddor.

Filmarna handlade dels om fågelbergen, där miljontals fåglar häckar, samt om infödingarnas fiske.

Rolf Blomberg är en föredragshållare, som förstår att hålla auditoriet i spänning från början till slut. Han avtackades med kraftiga applåder.

—//— hl.

Folket, Eskilstuna 7/10 52

Ett par kortfilmer inleder, dela en av forskningsresanden Rolf Blomberg om Ecuador samt en om Barnen ö.

Oskarshamns Nyheter 7 okt.

☆ **Forskningsresande Rolf Blomberg** berättade härom dagen i Kalmar, att han haft med sig en hel del blad från Sydamerika, som experterna här hemma har tagit hand om. Bladen användes nämligen där nere av medicinmännen. Kanske är det nya vetenskapliga rön att göra? — Medicinmännen kan en hel del läkekonst, framhöll Rolf Blomberg, det är inte bara hokus-pokus. Själv råkade han en gång ut för ett tropiksår, som inte läkarna kunde bota. Men en medicinman klarade såret till läkning på några dagar.



Bland huvudjägare och annat djungelfolk

Det var en fantastisk resa, som forskningsresanden Rolf Blomberg i går kväll förde ut ett nästan fullsatt Konserthus på, en resa vars verkliga strapatser och upplevelser publiken i fåtöljerna väl endast med en lätt rysning ibland kunde ana sig till, men som fängslade genom en oerhört fängslande berättarkonst och med bilder, som man sannerligen inte ser varje dag. Bilder från platser på denna jord som man hört talas om och läst om förut kanske, men som man aldrig förut på så här betryggande avstånd varit så nära.

Nåja, allt var inte härresande. Inte filmen från den frediga fiskarbefolkningen vid norra Sydamerikas Stilla havskust med de förnämligt fångade scenerna från fiskebåtarna, jätterockans kamp för livet, svärdfiskarnas slutliga upphalande på stranden, m. m., m. m. Och inte heller bildavepen från Guanoöarna med deras 35 miljoner bevingade invånare, vars liv och leverne man fick följa in i minsta detalj. I dessa filmer omväxlade roande idyll med kärv storslagenhet. Men spännande så det förslog var bilderna och kåseriet från expeditionerna in i djunglerna vid Amazonflodens källområden, om den djärva framstöten mot huvudjägarnas boplatser, som så när hade ändat med en katastrof. Och högintressant var det avsnitt som behandlade dessa trakters fauna och där man, om man inte så att säga hade sett svart på vitt det, hade velat utbrista: Såna djur finns inte!

Rolf Blomberg kan konsten att så där lagom humoristiskt berätta om hur man krymper ett människohuvud efter alla konstens regler och när han talar om, hur gott det är att äta rökt apa eller fingertjocka skalbaggelarver, då är man faktiskt frestad att tro honom. Det skulle nog mycket till, innan man själv gav sig iväg på dylika expeditioner, även om man hade tusen liv. Men att gå miste om ett tillfälle att höra Rolf Blomberg berätta om sådana resor och se hans filmer och bilder, det är [illegible]

Jönköpings Dagblad 10 okt. 52

Tvällmarkt, Västmanland 10/10 52

BUFI BLOMBERGI PÅ KONSERTHUSET

KONSERTHUSET i går afton var nästan fullsatt, när författaren, forskningsresanden, naturskildraren, filmaren m. m. Rolf Blomberg tog publiken med ut på äventyr i trakterna av Amazonas källor. Man fick göra visit hos ett flertal av Equadors indianstammar, som ännu inte undfått civilisationens komfortabla uppfinningar och förlustelser och därför kunde leva i ett förnöjsamt liv i en oskuldad naturskönhet. Man fick också följa äventyraren Blomberg på en spännande färd att söka en indianstam, som fortfarande hållit porten stängd till Paradiset. Det hölls även stängd för Blomberg, som dock fick en aning av dem i ett regn av kastspjut. Men vår käcke äventyrare lovade att komma igen till nästa år. Och känner vi honor rätt, så kommer han nog hem med en film i kappsäcken.

NATURSKILDRAREN Blomberg trädde därtill fram med en serie djurbilder av såväl etnografiskt som underhållande värde. Den omtalade jättegrodan, som gjort hans namn odödligt — Bufo Blombergi — var en sällsynt krabat. På ett roande sätt berättade han sedan om hur han föll för den stora frestelsen av dollar i att få tag på den första dvärgtapir, som någonsin infångats. Den lever nu i välmåga i Bronx Zoo i Newyork. Med vilket han kunde lugna sitt samvete. Till allt det möjliga andra, är nämligen Rolf Blomberg ingen specialist som djurfångare. Han vill se djuren i naturen. Därför gjorde han också en avstickare till Galapagosöarna för att titta på de stora jätteskröldpaddorna. De är numera inte så många, varför det var en tur på tre dagar innan han hittade dem.

SOM AVSLUTNING visade filmaren Rolf Blomberg en intressant film från ett fiskeläge i Equador, varpå han i ett hui förde ner åhörarna på Guanoöarna utanför Perus kust. Fantastiskt. Med ett ord sagt. 35 milj. fåglar. Att det var trångt om platsen både på land, i luft och i vatten säger sig själv. Sjölejonen med lejonmanen höll också till i dessa farvatten. Det finns underliga djur i vår Herres hage, men underligare än dem man såg denna afton får det nog sökas efter. Rolf Blomberg som berättare är också det mest perfekta i den klassen. Lärorik, vetenskaplig, intressant, humoristisk och med litet av thrillerstämning i bakfickan. Ett fullt hus till på konserthuset i morgon kan förutses.

Sher.

Skånska Social Dem. 10/10 Stlmh

Rolf Blombergs djungeläventyr

fascinerade på torsdagskvällen ett nästan fullsatt konserthus. En föreläsning av Rolf Blomberg är en färgsprakande, fantasieggande och dessutom frisk och rolig upplevelse, det torde var och en i auditoriet vara beredd att skriva under på; dessutom är den synnerligen innehållsrik även kvantitativt och avverkas inte i en handvändning — utan på mellan två och två och en halv timmar. Ett briljant illustrationsmaterial i bilder och film bidrar ytterst effektivt till att ge liv åt berättelsen.

Sökandet efter krigiska indianstammar i Amazonas-territoriet, så krigiska att expeditionen höll på att sluta där, närbilder av vilapor, vrålapor, silkesapor och andra apor, små, små björnar, jätteköldpaddor, myrslokar o. s. v., samt färgfilmer från Guanoöarna, en ecuadoriansk fiskarby och vilda krafttag med jätteockor utgjorde de viktigaste avsnitten i föreläsningen — samtidigt utgjorde de en garanti för att Rolf Blomberg är mycket välkommen åter!

Zurr.

N. Skåne 11/10 52. 07-0258

Succé för Rolf Blomberg

Forskningsresanden Rolf Blomberg gjorde förstås succé på Läroverkets aula på fredagskvällen. Den fullsatta salongen gonade sig inte bara åt Blombergs utomordentliga berättarkonst utan kunde också glädja sig åt ett storslaget fyrverkeri av bilder.

Man fick stifta nära bekantskap med indianfolken i Amazon-området och samtidigt som rödskinnens kynne och levnadssätt åskådliggjordes av berättaren fick man också se människorna på utmärkta färgbilder. Berättelserna om huvudjägare och dramatiska upplevelser under försöken att komma på god fot med de vilda aucaindianerna dröjer också kvar i minnet hos åhörarna.

Men det fanns mycket annat. Närbilderna av de olika apor, som Blomberg sade sig trivas med, var i många fall unika fullträffar. Inte minste man för övrigt tidigare att vissa apsorter utgör huvudsaklig föda åt både vita och röda människor i dessa avsnitt i Sydamerika. Blombergs hemförande av den berömda och unika bergstapiron utgjorde ett intressant avsnitt och sak samma skildringen av Bufo Blombergi, den padda som enligt Rolf Blomberg tydligen var vad som fordrades för att namnet Blomberg skulle bli odödligt. Detta groddjur, ett av världens största, upptäcktes av Rolf Blomberg under hans senaste expedition i Columbia.

En filmberättelse om fiske med utgång från ett sagoskimrande fiskeläge, fick säkerligen hela salongen att drömma både om sjömeuster och underbara fisketurer som dock näppeligen torde ligga inom möjligheternas ram för vanliga dödliga. Som avslutning följde så färgfilmen från Guanoöarna och dess 35 miljoner fåglar — en liten upplevelse.

Zorro.

Västra Sveriges Tidning 24/10 52 07-0259

Jodå, vi menade allvar. Forskningsresanden och författaren Rolf Blomberg har i någon av sina böcker skildrat tågresan över Anderna som ett stort äventyr. Ett äventyr som vi inte gärna ville gå miste om.

Kristianst. Tidn. 26/11 52 07-0260

Rolf Blomberg drog fullt hus på läroverket

Forskningsresanden Rolf Blomberg, som i måndags gästade Kristinehamn och läroverkets aula, behövde inte tala inför tomma bänkrader. Aulan var nämligen fullsatt av en intresserad och uppmärksam publik, som fick höra en medryckande och upplysande föreläsning om livet i Amazonas djungler och på några sällsamma Stilla havsöar.

Föreläsningen illustrerade han med förnämliga ljusbilder och visade dessutom en utomordentligt vacker, rolig och spännade färgfilm, som han själv tagit under sina färder.

07-0258

Örebroare i Sydamerika

Om trehundrakilobjässar till sköldpaddor som kan vara utan mat i arton månader, om Guanoöarna där 35 miljoner fåglar lever, om ett försök att komma i fredlig kontakt med de krigiska aucaindianerna, om Sydamerikas största padda Bufo Blombergi, om jivaroindianernas vars land det bara för 30—40 år sedan var livsfarligt för en vit man att beträda, och om mycket annat, berättade upptäcktsresanden Rolf Blomberg när han på söndagskvällen samlat fullt hus i Konserthuset i Örebro.

Han presenterade både invånarna och faunan i Amazonans per bild och ord för sitt auditorium. Först var det jivaroindianerna som trädde fram, ett stätligt men aggressivt folk, som så sent som 1926 nedgjorde en peruansk truppavdelning då de tågade genom deras land. Jivaros tror inte på en naturlig död — när någon i deras stam blir sjuk och där måste alltså hämnd utkrävas på en mördare, som utpekas i medicinmannens narkotiska syner.

Colorados, indianer som varit i beröring med vita i flera års tid men ändå hållit fast vid sina egna seder och bruk, är mera fredliga även om de under sina fester, som brukar vara rena orgier, kan förefalla nog så farliga, rödmålade som de är till helgdags. Aucas däremot hade Rolf Blomberg inte lyckats komma i kontakt med, i varje fall inte i fredlig kontakt. Han hade försökt men så när fått sätta livet till på kuppen.

Rolf Blomberg visade en rad utomordentligt roliga porträttstudier av olika apor — apan är mycket photogénique, anser han, och bilderna gav syn för sägen. En hel rad andra djur passerade också revy — Galapagosöarnas egendomliga fauna, fågelarterna på Guanoöarna, grodor, insekter, ormar, däggdjur av olika slag — och så avslutades örebroarnas äventyr i Sydamerika med två filmer, en från Guanoöarna och en från en fiskeby i Ecuador.

Gunnel.

Färgfilmen från Guanoöarna gav en livslevande bild av deras myllrande fågelliv: guanoskarvar, som producerar det värdefulla gödningsämnet var femtonde minut, havssulor och pelikaner. Färgfilmen från den lilla fiskebyn gav en vacker och livfull bild av det stråvsamma livet där.

Rolf Blomberg i Konserthuset

Rolf Blomberg hade samlat fullsatt Konserthus då han på söndagskvällen talade inför örebroarna om strövtåg i Sydamerika, genom dess djungler, bland Galapagosöarnas urtidsdjur och Guanoöarnas fågelliv samt bland en primitiv fiskarbys invånare i Ecuador. Föreläsningen illustrerades med många bilder, både stillfotos o. filmer.

Färgfilmen från Guanoöarna gav en livslevande bild av deras myllrande fågelliv: guanoskarvar, som producerar det värdefulla gödningsämnet var femtonde minut, havssulor och pelikaner. Färgfilmen från den lilla fiskebyn gav en vacker och livfull bild av det stråvsamma livet där.

Intressant föreläsning av Blomberg

Rolf Blombergs föreläsning på Konserthuset i går hade samlat fullt hus, som med andlöst intresse följde honom på strövtåg i Sydamerika, genom djungler, bland Galápagosöarnas urtidsdjur och Gnanoöarnas fågelliv och bland fiskare i en primitiv fiskeby i Ecuador. Föreläsningen var hela tiden rikt illustrerad, först med ljusbilder, sedan med två färgfilmer.

Han skildrade först tre primitiva stammar i Amazonas-området vid biflöden Napo: Jibaro, huvudjägarna med sin metod att krympa och konservera sina fallna fienders huvuden, Colorados, en stam i utdöende, där männen målar sig på ett uppseendeväckande sätt, och de hemlighetsfulla aucas, som drar sig undan all beröring med de vita och lever i fiendeskap även med övriga indianstammar.

Föreläsaren hade gjort ett misslyckat försök att komma i kontakt med de sistnämnda. Deras spjut, som regnade över expeditionen från ett bakhåll, var det enda, han fann.

Djuren från urskogen, apor av många olika sing, som han visade, var ju egendomliga, men ett nära nog overkligt intryck gjorde bilderna ur Galápagosöarnas djurvärld. Man tyckte sig förssätt tillbaka till Juratiden eller någon annan sådan geologisk epok.

Med Rolf Blomberg till Syd-Amerika

Läroverkets aula var i det närmaste fullsatt i går kväll när forskningsresanden Rolf Blomberg berättade om sina fantastiska färder i sagolandet Amazonas. Den serie skioptikonbilder som illustrerade första delen av hr Blombergs föredrag var av intressantaste slag. Man fäste sig för de effektfulla fy tonomibilder i svart-vitt på så ovanliga djur som myrslokar, sengångare, jätteköldpaddor och andra. Förstklassiga färgbilder skänkte åt kvällen den stämning man gärna vill uppleva, när man lyssnar till en tropikresande. Av utomordentligt värde var de bilder, som berörde den indianska etnografien. Föredragets senare del belystes med en färgfilm från Guanoöarnas otroligt rika fågelliv. Man beräknar att där finns omkring 35 milj. fåglar.

Ett kort referat kan på intet sätt ge rättvisa åt de många värdefulla saker som bjöds denna kväll i både bilder och föredrag.

Ett torde dock vara säkert; Rolf Blomberg skall inte sakna publik nästa gång han gör Kalmar den ära.

—n.

Sydamerikanskt på Grand hotell

När Rolf Blomberg på onsdagen började sitt föredrag från Amazonernas djungler, fanns det ej en ledig stol att uppbringa i Grand Hotells stora sal.

Föredragshållaren förde sitt auditorium till Equador, Peru och Columbia. Han berättade utomordentligt skickligt och humoristiskt om sitt möte med de vilda djungelstammar som bebor Amazonflodens stränder. Det blev ett svep från krigiska huvudskallejägare till det ökända aucafolket, vars medlemmar han dock ej såg skymten av, men vars pilar lätt nog höll på att stoppa expeditionens vidare framfart. Han slapp undan med blotta förskräckelsen.

I fortsättningen visade Blomberg intressanta ljusbilder av skogens exotiska invånare, bl. a. den tama bergstapir, som han sedan sålde till New Yorks Zoo för många skönt prasslande dollarsedlar. Efter en visit på Galapagosöarna visades en färgfilm från Equador om infödda fiskare och deras vardagsliv och som avslutning en högintressant dito från de berömda guanoöarna med deras myller av fåglar, sälar m. m.

Det var ett intressant, och lärorikt föredrag och den populäre forskningsresanden avtackades med ihållande applåder.

starka höstnamn i FIB:



ROLF BLOMBERG

"Guld att hämta"

— spännande researtiklar!

I en serie artiklar kommer Rolf Blomberg att ge nya glimtar från det fascinerande Sydamerika, men denna gång är det inte det Sydamerika han tidigare skildrat för FIB — de sällsamma djurens och de primitiva naturfolkens land. Nu är det skattsökarnas och guldgrävarnas eldorado. Det är ett fantastiskt reportage om sjörövarskatter och inkaguld, bl. a. om den enorma Valverdeskatten i Llanganatis vilda, mystikomspunna högland i Ecuador, vilken ett otal expeditioner under årens lopp förgäves sökt efter. Rolf Blomberg startade själv en expedition till Llanganati 1950, följd av ännu en 1951. Det blev strapatsrika och äventyrliga färder genom helt obebodda och så gott som outforskade regioner. Och kom han skatten på spåren? Existerar den eller inte? Vi avslöjar ingenting nu, men den som följer Blombergs berättelse, som f. ö. ligger till grund för hans kommande bok »Guld att hämta», får svaret på frågorna.

Börjar i nr 42

Nr 39 52.
07-0266

Växjö Bladet 6 okt

Djungelafton på läroverket

Forskningsresanden Rolf Blomberg tog på söndagskvällen det till trängsel fyllda auditoriet i läroverkets aula med ut på både spännande, fascinerande och vackra färder i Amazonas djungler samt på kanske mindre vackra men ej mindre intressanta visiter dels på de fridlysta guanoöarna utanför Peru och dels i en fiskeby i Ecuador.

Det var tydligt att talaren kände sig som hemma i djungeln och han hade lyckats fånga både dess fauna och flora i både bilder och film, det mesta i färg. De röda indianerna ägnade han det största intresse och bl. a. beskrev han hur de bär sig åt för att krympa människohuvuden så att de till storleken blir föga högre än en tvärhand! Dessa indianer lever "öga för öga och tand för tand" och tror att när någon dör så beror det på trolldom. Detta skall givetvis hämnas, och sedan skall blodshämnd krävas, och därför ligger de alltid i krig med någon. De flesta stammarna lever dock numera på fredlig fot med de vita. Dock fick åhörarna vara med om en spännande färd till en fortfarande fientligt inställd stam som man dock ej lyckades få vänskaplig kontakt med.

Ur faunan visades många underliga djur, och intressantast var kanske den sällsynta bergstapiren. I övrigt fick man se både ormar, grodor och fåglar av de mest skiftande slag.

Djungeln hade talaren ej filmat, men guanoöarna och fiskeläget hade däremot fångats på filmremsan. På de förstnämnda fick man en enblick i de 35 milj. fåglarnas liv och hur de på allt sätt fredas. En visit gjordes även på Galapagosöarna, där djuren lever fullständigt i fred med människorna. Fiskarbefolkningens trägna strävan från tidig morgon till sen kväll gavs en fyllig skildring av, och det var minsann inte bara småfisk som fångades trots de ranka och bräckliga farkosterna.

Talaren är en eminent berättare och även det intressanta ämnet bidrog helt till att efterlämna minnet av en givande afton.

Asa.

Arbeiderbladet Oslo 29 aug 1952

250 dollar pr. hode - med ekte luseegg



Rolf Blomberg, forfatteren av «Mine venner hodejegerne», med en «tsantsa», et sammenskrumpet menneskehode.

En dag for noen år siden gikk den svenske forfatteren og filmfotografen Rolf Blomberg og drev nedover gatene i Panama. Det var en glohet dag, men plutselig ble Blomberg stående som naglet fast, han kjente han frøs i solskinnet. Der, i butikkvinduet foran ham, lå et menneskehode! Det var ikke større enn en knyttneve, hadde langt, svart hår og svart hud, og munnen var snurpet sammen med en tråd. Blomberg spurte forretningsinnehaveren, en blid og smilende hinde, om hvor dette uhyggelige trofeet stammet fra, og fikk vite at leverandøren var en indianerstamme i Ecuador. De kappet hodene av fiendene de felte i strid, prepererte dem på en spesiell måte så de skrumpet sammen, og solgte dem som souvenirs. 250 dollar, sa forretningsmannen. Og understreket at det i grunnen var billig. Hvert lite dun på kinnene var der ennå, og i hårbunnen var det ekte luseegg — og bare det var verdt 50 dollar mer. Mente forretningsmannen.

Det var Blombergs første møte med de ecuadorianske hodejegerne. To år seinere dro han sammen med en venn, dansken Henry Nielen, gjennom Ecuadors jungel til hodejegernes land, der de ble godt mottatt. De ble godvenner med høvdingen, og alt gikk som det skulle — helt til indianeren som huset dem, døde, og de ble mistenkt for å ha forgiftet ham. Det ble en hjemferd som minnet betenkelig om et tilbaketog, skriver Rolf Blomberg i sin bok «Mine venner hodejegerne», som nå er blitt sendt ut fra Tiden norsk forlag. Etter et spennende kappløp gjennom jungelen nådde de fram til sivilisasjonen, og slapp å dele skjebne med en tysk forsker som noen år i forveien hadde vært på de samme traktene: å havne i en souvenirbutikk.

Ny Tid, Göteborg 23/9 52

Akvariet skall få en jätteorm på flera meter

VID NÄSTA upptäcktsfärd, som går till Colombia, skall jag göra mitt bästa för att till Akvariet i Göteborg leverera en anakonda, en boaorm som kan bli 8.5 m., lovade forskningsresanden Rolf Blomberg i sitt föredrag i Konserthuset på måndagskvällen.

Konserthusets stora sal var fullsatt till sista plats, och det var en utomordentligt intressant färd, som auditoriet fick göra till Amazonas djungler, Galapagosöarna och Chinchaöarna. Föredraget illustrerades med två färgfilmer och massor av balloptikonbilder. I ord och bild fick man uppleva en livsfarlig expedition, under vilken förgiftade spjut regnade ned över expeditionsmedlemmarna, till chibekaindianerna, som så sent som år 1926 nedgjorde ett peruanskt truppförband på 40 man. Man fick möta indianer, som skurit huvudet av en tysk forskare och krympt det till storleken av en apelsin, och som skrattade sig halvt fördärvade, när en av deras kamrater skadade sig så svårt, att revbenen stack fram. Man fick se, hur det gick till att infånga en långhårig bergstapir och paddor av jätteformat, hur jätteköldpaddor betade som boskap på slätterna, och man fick veta, att alligatorstjärt smakar som hummer och att boaorm är en läckerhet.

Ett av de intressantaste avsnitten var skildringen från Chinchaöarna, där varje fågel lämnar ett "visitkort" var femtonde minut, och där det på en enda ö om 15 hektar finns en miljon fåglar. 60 kg. torr guano presterar en fågel under sin livstid, men så berättar man också, att alla fåglarna på dessa öar tillsammans sätter i sig 5.500.000 ton fisk om året.

Cervus.

Arbetartidn. Göteborg 23 sept 52

Rolf Blomberg i Konserthuset

Forskningsresanden Rolf Blomberg skildrade i gårdagens föreläsning indianernas torftiga livsföring inom ett rikt och vackert land. Språkande färger med Blombergs lugna berättelser avslutade den två timmar långa föreläsningens andra del med en intressant skildring om jordens värdefullaste fåglar — Guanokarven.

Publiken uppskattade till fulla författaren och forskningsresanden Blombergs framförande av sina intryck och upplevelser i Sydamerika.

G & A

Fiskeriv. Handel 29/9

God reportasjebok

Rolf Blomberg: «Mine venner hodejegerne». Tiden.

Den svenske forfatteren og filmfotografen Rolf Blomberg tar oss denne gangen med på en reise til los jibaros-folket i Ecuador. Han forteller enkelt og greit om vanskene med reisen, om de menneskene han møter og om den uhyggelige geskjeft som los jibaros-folket driver, nemlig hodejakt. Boken er forsynt med en rekke gode bilder som på en utmerket måte supplerer teksten.

J. V.

Eskilstuna Kurirens 23 sept

100 biljetter

på läktaren var allt som fanns kvar på tisdagsmorgonen till Rolf Blombergs föreställning i Eskilstuna-Kurirens regi på torsdag. Så därför ett gott råd till alla intresserade: försäkra Er redan i dag om biljetter! Biljetterna säljes i EK-Centralen.

Jordens värdefullaste fågel kommer Rolf Blomberg att både tala om och visa vid sitt filmföredrag. Och den heter Guanoskarven och finns just utanför Perus kuster, ty just där utanför ligger en rad små öar, där det aldrig faller en droppe regn och där följaktligen ingenting kan växa. Men ändå — just därför — är varje hektar av dessa torra, sterila öar värdefullare än den mest fruktbara, välbevattnade mark på den peruanska kontinenten. Ty här finns den eftersöka guanon — torkad fågelspillning — i väldiga kvantiteter och över 35 miljoner guanoproducenter, alltså fåglarna — guanoskarvar, havssulor och pelikaner. Här lever också guanoskarven, och han är den förnämsta leverantören av guano. Var femtonde minut lämnar han sitt visitkort, fint uttryckt, och under sitt tioåriga liv producerar den ungefär 60 kilo torr guano. Den lever på den peruanska ansjovisen, som finns i väldiga stim här i den kyliga Humboldtströmmen och undersökningar har visat att varje fågel i medeltal äter 20—40 ansjovisar om dagen och att hela fågelkolonien sätter i sig omkring 5,500,000 ton om året.

Eskilstuna Kurirens 07.07 24 sept 52

Rolf Blomberg lockade fullt hus

Tidigt på onsdagsmorgonen såldes de allra sista biljetterna till torsdagens evenemang på Eskilstuna teater, där forskningsresanden Rolf Blomberg på Eskilstuna-Kurirens inbjudan berättar och visar färgfilmer från sina resor i Sydamerika. Säkert kommer det att bli något av en upplevelse för de 600, som försäkrat sig om biljetter.

Motala Tidn. 24 Sept 52

Bland indianer och havsmonster

Forskningsresanden Rolf Blombergs föredrag i läroverket.

Forskningsresanden Rolf Blomberg berättade i går kväll inför en fullsatt läroverksaula om sina äventyrliga färder i outforskade delar av västra Sydamerika och besök på sällsamma Stilla havsöar. Ahörarna fingo under ett par timmar både i ord och bild stifta bekantskap med det vilda Aucafolket, "de röda indianerna" och många underliga stora och små djur. Bland de senare berättade föredragshållaren om och visade färgbilder på 2-kilos jättepaddor, daggmaskar stora som ormar och jättereptiler av 7—8 meters längd. Inte minst intressant var expeditionen till huvudjägarna i Amazonas djungler och transporten av den inköpta bergtapiren. Köttet av en alligator liknas vid en läckerhet mellan hummer och Vätterröding. Med filmkameran bland Guanoöarna och dess 35 miljoner fåglar, som sitta på bergen som packade sardiner och på fiskafänge bland havsmonster, utgjorde en synnerligen intressant filmavslutning på en uppskattad föredragskväll med forskningsresanden Rolf Blomberg, som meddelade att han planerar sin nästa resa till Columbia.

Örebro Länköping 27/9 07.07

Rolf Blomberg drog fullt hus. Uppmärksammade forskningsresanden Rolf Blomberg besökte på tisdagskvällen Motala och lyckades med någonting som hittills endast varit fåtalet föreläsare i Motala förunnat: att fylla läroverksaulan till sista plats. Många kom inte in, och föreläsningen kunde gott ha dubblerats. Hr Blomberg berättade om Amazonas djungler. Under två timmar behandlade han sitt ämne suveränt och disponerade det omfattande materialet mycket skickligt, så att intresset hela tiden hölls på höjdpunkten. Den högintressanta föreläsningen illustrerades med många vältagna bilder samt film.

Österjötl. Folkblad, Norrk. 07.07 25/9

Rolf Blomberg i Hörsalen

Rolf Blomberg var i Hörsalen i Norrköping i går kväll och berättade om jakttagelser och upplevelser på sina resor i Sydamerika. Från hans böcker var man inställd på en färgrik kväll, och det fick man också, bland annat i två färgfilmer.

En fulltalig publik följde med spänt intresse hans skildring av ett besök, på de rigoröst fridlysta peruanska guanoöarna, där han studerat kolonierna av de miljoner och åter miljoner fåglarna. Han berättade också om bl. a. Sydamerikas största padda, som han själv upptäckt, och som till den frejdade svenske forskningsresandens ära fått namnet Bufo blombergi. Anakondan, Sydamerikas största orm, som lär bli intill 9 meter lång, gjorde sällskap med en annan av Blombergs specialiteter, de jättelika Galapagosköldpaddorna, på Hörsalens vita duk, varjämte man fick stifta bekantskap med många andra exotiska djur. Och även med människor. Blomberg har samlat etnografika från några av Sydamerikas ännu relativt okända indianstammar och stiftat bekantskap med deasa stammars seder och bruk, bl. a. med Sydamerikas vida beryktade huvudjägare.

Ruistads Folkbl. Jönköping 1/10

ROLF BLOMBERG I JÖNKÖPING

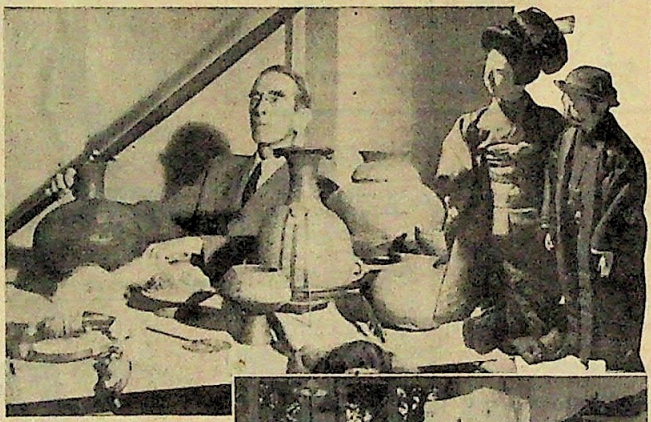
Att forskningsresanden Rolf Blomberg är en populär reseskildrare fick man bekräftat vid hans besök i Jönköping i går — det var absolut fullsiplat i Brahesalen och utsålt i förköp. Det var sina upplevelser i sydamerikanska djunglar och vildmarker, bland indianer och huvudjägare, bland underliga djur och fåglar, de senare bl. a. från Galápagosöarna, som han skildrade i ord och bild. Det var spännande upplevelser han förde Åhörarna med på med suverän berättarkonst, bra film men i övrigt bilder, som kunde varit bättre, t. o. m. mycket bättre. Bildmaterialet kunde med fördel beskäras, även ur den synpunkten att drygt två timmars program trots allt blir lite långdraget.

—hl.

Svenska Dagbl. 21/8 1952 07-0278

Ljusdals Posten 1/9 52

Dyrbarheter hit per kamelkaravan från Saharas outforskade bergland



Professor Lindblom med några av Rolf Blombergs dyrgripar från Ecuador. I bakgrunden håller han ett av de 21 indianspjut, som genomborrade en av Shellbolagets representanter vid ett indianöverfall nyligen. T. h. ett par japanska dockor ur Månssonsamlingen. Därunder ett berg av Gösta Mobergs nyanlända kamelburna lådor från Sahara.



Långt inne i urskogarna kring Rio Curarays övre lopp i Ecuador överfölls för inte så länge sedan en av Shellbolaget utsänd expedition av en grupp stridslystna Aucaindianer. Två vita dödades och ett av offren genomborrades av inte mindre än 21 spjut. Ett av dessa, en 4 m. lång och flera kilo tung tingest, har i dagarna hamnat på Gärdet, närmare bestämt hos professor Gerhard Lindblom vid Etnografiska museet. Där har man i ett slag begåvats inte bara med Ecuadorskatter utan också med sirligt pyntade japanska dockor och ett 20-tal kameldoftande lådor fyllda med dyrgripar från ett hittills så gott som outforskat område i östra Saharas bergland.

För två av ständningarna svarar ett par av våra mest energiska forskningsresande f. n. och ett par av Etnografiska museets trogna donatorer, herrar Rolf Blomberg och Gösta Moberg, medan Japankollektionen skänkts av storsamlaren framlidne direktör Martin Månssons sterbhus, av sonen direktör Magnus Månsson. Den Blombergska samlingen, ett urval föremål från resenärens nyligen avslutade tvåårsexpedition i Ecuador, innehåller förutom vapen, korgarbeten och en originell jaktväska huvudsakligen gravgods, bl. a. en grupp lustiga inkafigurer av bränd lera från provinsen Esmeraldas, omkring 1 500 år gamla. Från det ovan nämnda indianöverfallet har hr Blomberg f. ö. fått med en med fågelfjädrar prakтfullt smyckad "krona", som i striden hetta tappades och lämnades kvar på valplatsen av stammens höfding. Han har också presenterat museet ett personligt litet stridsminne, som kunnat bli nog så obehagligt för hans hälsa, ett smidigt spjut, som kom till användning när hans tidigare expedition till Ecuador 1945 råkade ut för de tydligen mindre gästvänliga Aucaindianerna.

Från den nu avslutade färden, vars upplevelser kommer ut i bokform till våren, har hr Blomberg ytterligare etnografiskt material liggande kvar i Ecuador. Både Riksmuseet och Naturhistoriska museet i Göteborg har redan fått var sin kollektion Ecuadorminnen som komplettering till förut donerade. Riksmuseet en samling evertebrater, bl. a. kräftdjur och snigglar, Göteborgsmuseet reptiler och ca 300 skinnlagda fåglar. Och mer väntar! Ty i januari är hr Blomberg färdig för nya strapatser. Då här det av ut till exotiska trakter igen, den här gången troligen till Colombia.

Dyrbar last på kamelrygg genom Sahara

Den Mobergska samlingen, som bl. a. innehåller vapen och hushållsgeråd från det s. k. Touboufolket, står ännu ouppackad i väntan på att hr Moberg snart skall komma hem efter sin ettåriga expedition till det bergiga Tibesti i östra Sahara. Dessa trakter är ännu mycket litet utforskade, Etnografiska museet har hittills icke haft en sak därifrån och även i utländska museer är denna del av Sahara föga representerad. Det 20-tal lådor, som anlänt hit och som kommer att utökas med ytterligare lika många på väg, har hr Moberg själv enickrat ihop i sitt ökenläger. De har därefter förts på kamelrygg till den franska militärposteringen Zouat, varifrån de gått med en av de två årliga militärkonvojerna till Tunis, där svenske konsuln Minck tagit hand om sändningen och ombestyrt den slutliga båttransporten till Sverige.

Norrköpings Tidningen 22 aug. 52.

07-0279



De etnografiska kamelerna på marsch med sin dyrbara last. (Kameltelefoto till Strömsidan via Skeninge.)

Långt inne i urskogarna kring Rio Vurarays övre lopp i Ecuador överfölls för inte så länge sedan en av Shellbolaget utsänd expedition av en grupp stridslystna Aucaindianer. Två vita dödades och ett av offren genomborrades av inte mindre än 21 spjut. Ett av dessa, en 4 m. lång och flera kilo tung tingest, har i dagarna hamnat på Gärdet i Stockholm, närmare bestämt hos professor Gerhard Lindblom vid Etnografiska museet. Där har man i ett slag begåvats inte bara med Ecuadorskatter utan också med sirligt ovntade japanska dockor och ett 20-tal kameldoftande lådor fyllda med dyrgripar från ett hittills så gott som outforskat område i östra Saharas bergland.

För två av sändningarna svarar ett par av våra mest energiska forskningsresande f. n. och ett par av Etnografiska museets trogna donatorer, herrar Rolf Blomberg och Gösta Moberg, medan Japankollektionen skänkts av dir. Magnus Månsson.

Sv. Dagbl. 7/9 52.

D. N. 7/9 52.

RiR. Nr 32 6 aug. 52.

ONSDAG



Rolf Blomberg berättar kl. 20.00

20.00 Min svärmor skattsökaren
Rolf Blomberg berättar.

07-0281

Expressen 13 sept. 52

EXOTISKT: Exotiska forskningsresande kunde man i går kväll träffa på Riche, där Hans och Anna Küntzel och Gebers förlag gav middag för sina berättare från fjärran länder. Rolf Blomberg med hustru Amita — vars första barn talar javanesiska, vars andra pratar spanska och vars tredje (som kommer om en månad) ska lära sig svenska — diskuterade förstås käpphästen Sydamerika med kvällens hedersgäst Per Höst. Han var där med sköa hustrun Aniti, dotter till Ernst Rolf, och kommer i dagarna med en ny reseskildring.

Andra kända profiler: universitetskanslern Artur Thomson med hustru Hildur, litterära bedömaren Birgitta Kleingardt och en lärd professor, som syssla med fossila djur men som bara är 34 år gammal och kan prata en massa annat: Olof Selling.

D.N. S.D + alla tidn. 07-0282

Rolf Blomberg, som varit tvungen framflytta sitt föredrag på grund av försening med leveransen av filmen från England, visar nu sin färgfilm från Amazonas djungler på onsdag i Konserthuset.

Åren Per Höst har forsat djunglar, polarstråk och andra mindre farliga platser.

Vår egen upptäcktsresande *Rolf Blomberg* var där förstås och visdare upptäckte Hr AT dr *Hans Küsel*, försäljningschefen *Gunnar Lavett* och fru *Sally Arvidsson* från Gebers som gett ut rafflet. I bokhandlarväg syntes bl. a. *Göran Wall* (Bibliotekskbokhandeln), *Erik Björnberg* (Centralbokh.), *C. A. Strandman* (Fritzes), *Björn Wennberg* (Kungsbokh.), *Gunnar Lindstähl* (Lindståhls bokh.) och givetvis *K. E. Drakenberg*. Chefen för Gebers litterära avdelning fröken *Birgitta Kleingardt* så klart och översättarinnan fru *Gerd Liliehöök* som pratade indianskt med författaren. Trevlig "outsider": Överingenjör *V. Nicolaysen* fra Sarpsborg i Norge. Sen fördjupade Hr AT sig i boken och var borta från världen.

Aftontidn. 13/9 52

Forts

hvor ekspedisjonen var stadige gjester. Etter dette dødsfall mente de innfødte at de fremmede hadde øvet trolldom, eller forgiftet offeret. Og så var alle fiender. Det avsnitt som handler om dette, er farlig spennende — og vi har inntrykk av at forfatteren ikke alltid er så høy i hatten, enda han holder motet oppe så godt han kan. Blombergs bok er av de mest spennende reiseberetninger jeg i alle fall har lest. — Ved siden av det er det en kulturhistorisk skildring av stor verdi og også en god geografi.

Ebu.



Karlskoga Tidning 21/10 54

Längtan efter kontraster driver upptäcktsresanden

Intervju med Rolf Blomberg

— Man söker kontrasterna. Ena dagen är man beredd att lämna det välordnade hemmet och de moderna bekvämligheterna för att i dy och lera, i oländiga urskogar söka tjusningen i mötet med nya, outforskade områden, vilda djur och lika vilda människor. Andra dagen sätter man lika stort värde på att få krypa ned i en skön säng. Detta är anledningen till att man viger sitt liv åt resor och forskning, säger författaren, föredragshållaren, forskningsresanden m. m. Rolf Blomberg då vi får en pratstund med honom innan han lämnar Karlskoga för nya platser och nya föredrag om sina fängslande upplevelser.

Vid det här laget har herr Blomberg trots sin ungdom hunnit med samtliga världsdelar. Han är berest och belevad och har ingenting emot att berätta om sitt tjusiga, spännande och många gånger riskabla yrke.

— Nu skulle jag inte kunna tanka mig att bosätta mig i de i mina ögon urtråkiga städerna om jag inte hade möjlighet att få resa när andan faller på, säger han. Och listen att resa och se nytt är ingenting som har kommit med åren. Sedan jag var liten pojke har jag dragits med en brinnande längtan att få resa och se vad ingen annan sett. Nu har jag kommit så långt att inga yttre omständigheter kan lägga hinder i vägen för mina expeditioner. Några har sagt att man kan bli mätt på reser och att man gärna slår sig till ro. För min egen del tror jag förstås inte ett dyft på den tesen. Och skulle så bli fallet har man ju lyckats samla en del minnen att leva på när och om den dagen skulle komma.

— Min första resa gjorde jag när jag var 21 år gammal. Den gick då till Sydamerikas västkust. Att det just blev dit var nog ingen tillfällighet. Detta land har sedan blivit mitt allra käraste mål under många år, och Ecuador kan jag vid det här laget kalla mitt andra fädernesland. Där har jag funnit min hustru och där har jag fått många, många vänner, fortsätter herr Blomberg, sin äventyrsmättade och skiftande berättelse. Alla resor och alla upplevelser har sin speciella tjusning men frågan är väl om inte denna första resa lämnar de djupaste intrycken efter sig. Kanske därför att det var den första och utgjorde ett viktigt etappmål samtidigt som den väckte förhoppningar om nya äventyr. Mina strapatsrikaste upplevelser skall jag inte berätta om nu. Det gjorde jag i mitt föredrag på Samlingshuset i söndags kväll. Jag har också berättat om dem i mina böcker, som vid det här laget gått ut i ganska ansenliga upplagor. Några av dem är »Sydvärt», »Högkvarter hos huvudjägare», »Tropisk urskog», »Underliga människor och underliga djur», »Vilda» och »Sådana djur finns».

Ett annat utbyte jag haft av mina resor är en ansenlig samling av zoologiska, etnologiska och arkeologiska ting, som jag hoppas har varit och skall bli av stor betydelse för den framtida forskningen och undervisningen. Det allra mesta har gått till Sverige men mycket har också gått till Förenta staterna.

— Sydamerika och Ecuador ligger som sagt mitt hjärta närmast. Hit har också de allra flesta resorna styrts. Därmed inte sagt att jag inte längtar till andra kanske lika underbara och outforskade länder. Ett land jag gärna skulle vilja återse är Bortre Indien. Det blir väl också förr eller senare. Ty har jag föresatt mig en sak så brukar jag kunna åstadkomma den också. Härvidlag har turen ofta räckt en hjälpande hand. Ta det därför inte som skryt. Det finns också många andra platser på jordklotet som jag skulle vilja återse. En sådan plats är Java. Här satt jag nämligen isolerad mitt under det att Japan var ockuperat under kriget. Nu vill jag se ön under fredliga förhållanden.

Både många och ljusa minnen har herr Blomberg av sina djärva och äventyrliga strövtåg bland indianer i oländiga marker på jakt efter det nya i form av människor, bergarter och djur. Men tro inte att han tänker slå sig till ro än på länge för att begrunda sina upplevelser. Nya färder lockar och redan i januari nästa år har han fått nog av det ordnade livet på Stockeby gård utanför Stockholm. Då flyger han nämligen till Columbia för att göra nya strövtåg i gränstrakterna mot Brasilien. Denna gång, liksom så många gånger tidigare, har han lockats av vilda primitiva indianstammar, som han skall söka knyta fredlig kontakt med. Alltid blir det väl några nya fynd för vetenskapen att befatta sig med.

I detalj vill herr Blomberg inte gå in på resan, eftersom den ännu så länge är hemligstämplad.

En egen håt för kryssningar till främmande outforskade områden är något som just nu lockar honom i hågen. Drömmen om en sådan är förresten inte ny. Den har funnits tidigare och varit nära att förverkligas speciellt vid ett tillfälle. Då var det kriget som satte krokben för planerna i den vägen. Snart hoppas han dock att även denna dröm skall gå i uppfyllelse och då blir det ännu lätare och vidsträcktare resor ty att slå sig till ro har herr Blomberg som sagt ingen tanke på.

07 0785

FIB

FOLKET I BILD



Nr 42. 1952. 45 öre

ROLF BLOMBERG

börjar en serie spännande artiklar från Sydamerika: Guld att hämta

Här berättar Victor Berge en god historie för upptäcktsfararna, Sten Bergman och Rolf Blomberg. (De små skrattande djuren har fått komma med på ett hörn för att ge en antydan om vilken miljö de tre vännernas samtal hörts från...)



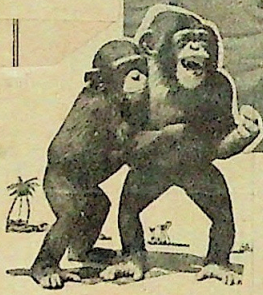


Foto 07-0289.1

kring dessa öar, och Blombergs skildring av spännande fiskefärder var en verklig godbit för den sportfiskeintresserade. Från sin vistelse i Sydamerikas djungler och söderhavsöar har Blomberg medfört flertalet intressanta djur till Sverige, varav en finns att beskåda på museum i Göteborg. Den över två timmar långa föreläsningen illustrerades med skioptikonbilder och en av Blomberg skickligt gjord film i färg. Föreläsningen belönades med mycket applåder, och efter dess slut omringades föreläsaren av en stor skara skolungdomar, som var mycket intresserade av att få den berömda forskningsresandens autograf.

Tidn. Nottköpings Tidning 29/9 07 0287

Blandt hodejegere.

Rolf Blomberg: Min venner hodejegerne. Oversatt av Magni Elster. Illustrert Tiden.

Spennende, muntlig og humørfylt forteller den svenske forfatteren og filmfotografen Rolf Blomberg i «Mine venner hodejegerne» om sin ekspedisjon til jibaro-indianerne, om padleferden nedover jungel-elva, om tropenes rare og farlige dyr, om sitt møte med hodejegerne, om drikkelag sammen med dem og om samvær med dem i deres hverdag. Høydepunktet er skildringen av flukten tilbake.

Skribenten Blomberg blir i denne boka ypperlig supplert av filmfotografen Blomberg. Det rike billedstoffet gjør det fremmedartede miljøet levende for leserne.

Dagbladet Stockholm 29.9. 07 0288

BLANT HODEJEGERE

Rolf Blomberg: «Mine venner hodejegerne» (Tiden) skilderer et besøk hos jivaro-indianerne, en stamme av hodejegere langt inne i Ecuadors jungel. Blomberg har en rekke farefulle opplevelser, og unngår bare såvidt døden. Spennende, muntlig og humørfylt forteller han om padleferder, farlige dyr, drikkelag sammen med hodejegere og samvær med dem i hverdag og fest. Høydepunktet er skildringen av den dramatiske flukt tilbake.

Hemmet och Familjen Nr 41 Stkh 07-0289

Göteborgs Läns Tidning 6/10

Spännande föreläsning

Vänersborgs läroverks aula var i det närmaste fullsatt av en entusiastisk publik vid forskningaresanden Rolf Blombergs föreläsning. Blomberg är en strålande berättare, vars realistiska skildring helt förflyttar lyssnaren till händelsernas centrum. Särskilt spännande var Blombergs berättelse om när han på bensinbolaget Schells uppdrag skulle försöka stifta vänskap med de vilda aucaindianerna. Ingen vit man hade tidigare lyckats med den uppgiften, och även hr Blomberg tvingades retirera efter att ha varit mycket nära att dödas. Men Blomberg lovade vid föreläsningen att göra ett nytt försök. Hans bekantskap med huvudjägare och "de röda" indianerna bjöd mycket av spänning och kulturhistoriskt intresse. Blomberg hade påträffat många fynd, som var av stort intresse för den västerländska forskningen. Trots sin djupt gående primitivitet har indianerna egenskaper, som är till stor lärdom för de civiliserade folken.

Ett intressant avsnitt i föreläsningen var skildringen av djurlivet i Amazonas djungler, där hr Blomberg påträffat djur som inte tidigare varit vetenskapligt beskrivna. Filmen från Guanas öarna med sina 35 millioner fåglar var enastående vackert gjord. Fågelspilningen från dessa öar är ett erkänt gödningsämne jorden runt, och det är strängt förbjudet för människor, att under fåglarnas häckningstid besöka dessa öar. Flygplan får inte fara över öarna på lägre höjd än 500 m. Även de gamla inkaindianerna förstod sig på fågelspillningens betydelse, och straffade med döden den människa, som störde fåglarna under häckningen. Ingenstans på jorden finns det så mycket fisk som

Nyaste Tidende, Kristianstad 29/9 07 0287

Rolf Blomberg: Mine venner hodejegerne. (Tiden).

De fleste mennesker lider av samlemani på en eller annen måte. Noen samler på frimerker, noen på gamle møbler, noen samler på planter og atter andre på jakttrofeer. Samlemanien gir seg utslag blant siviliserte mennesker som blant usiviliserte. Nord-Amerikas indianere samlet på skalker, Naja, så er kanskje jibaro-indianerne i Ecuadors ville jungel hverken verre eller bedre enn mange andre. De tar hodene av sine døde fiender og preparerer dem slik at de blir på en knyttneves størrelse. Vi finner eksempler på slike «tsantsas» på Historisk Museum i Oslo. Det skal mot til å begi seg inn i jungelen til slike ville mennesker. En kunne jo risikere å komme tilbake til sivilasjonen i form av en slik «tsantza». Det fins atskillige hvite som har opplevd den skjebnen. Svensken Rolf Blomberg og dansken Henry Nielsen hadde altså møtet, og denne boka tyder på at det helst gikk godt. Det var forresten på nære nippet, men det kan leseren selv lese om. Det er en ganske spennende historie. Mer interessant er beretningen om livet blant indianerne langt inne i jungelen og reisene nedover de lange elvene. Og mest interessant er det lys forfatteren kaster over de villes skikker og forestillingsverden. Hva ligger til grunn for hodejegernes eiendommelige samlemani? Er den bare utslag av grusomhet eller er den forbundet med forestillinger som også våre forfedre engang hadde? Dette svarer Rolf Blomberg på bl. a.

Den underholdende reiseskildringen understøttes på en glimrende måte av en rekke ypperlige fotografier.

Lunds Dagblad 9 okt 1952

Med Rolf Blomberg till Amazonas vilda djungler

Stora salen på Grand var fullsatt till sista plats i går kväll, när upptäcktsresanden, dr Rolf Blomberg berättade om Amazonas djungler. Egentligen var det inte ett föredrag i vanlig mening, utan förklaringar och kommentarer till de mängder av bilder jämte film, allt i färg, som visades.

Det blev en synnerligen intressant och givande resa som den talrika publiken fick vara med om — framför allt var den ofarlig och bekväm. Tal., som huvudsakligen uppehöll sig vid Equator och Guano-öarna, framhöll inledningsvis att man inte skall tro att hela Sydamerika är ett vildland — här finns civilisation och s. k. kultur av samma sort som ex. i Europa, men dessutom finns här den mest jungfruliga natur och det mest primitiva folk på jorden. Däri består tjusningen.

De indianstammar, som befolkar de otillgängligaste delarna av Equator, ligger i ständiga strider med varandra. Den vildaste stammen är aukaindianerna, som är så otillgängliga att ingen forskningsresande ännu kommit dem in på livet. Det är de vita som genom sina gärningar dragit dessa indianers aldrig slocknande hat över sig. Aukas är huvudjägare, bekanta för sin huvudkrympning — de tror nämligen att själen sitter i huvudet och håret och genom att bevara huvudet undfår man den kraft som den dödade haft i livet.

Djurlivet, liksom floran, är utomordentligt artrikt och intressant. De underligaste djur kan man finna inne i djungeln, djur som man trodde för länge sedan var utplånade från jordens yta. En färd in i djungeln bjuder inte bara på häpnadsväckande fynd av fauna och flora utan också på många faror — inte bara från fientligt sinnade stammar utan dessutom från giftiga ormar, jättespindlar, alligatorer, feberflugor m. En expedition till Sydamerikas inre kan ge ofantligt mycket, men den kan också kosta mycket.

Dr Blomberg, som gjort många resor till Sydamerika och t. o. m. hämtat sin vackra hustru från Equator, startar i januari en ny expedition dit ner.

Den film som visade fågellivet på de fridlysta Guano-öarna var fascinerande intill det otroliga — men den var så autentisk som möjligt, ty den hade tagits av dr Blomberg själv.

Publiken gav sin tacksamhet tillkänna genom livliga applåder — under två timmar hade man fått vara med på en resa, som för föredragshållaren tagit år och varit rik på strapatser.

Folket, Eskilstuna 15/10 52

Livsfarligt äventyr bland aucaindianer. FIB Eskil Fristuna 15/10

Forskningsresanden Rolf Blomberg berättade livfullt och utan minsta åthävor om ett livsfarligt äventyr bland indianer i Ecuador, där han tillsammans med två kamrater sökte upprätta kontakt med de vilda och primitiva aucaindianerna som gjort sig bekanta genom att slå ihjäl folk.

Indianstammen håller till i urskogen kring ett par av Amazonas bifloder och har aldrig visat någon "samarbetsvilja" kanske mest för att de första gummiletarna utövade ruskiga grymheter mot dem. Senare försök att på vänskaplig kontakt har misslyckats. Flera expeditioner har helt enkelt försvunnit. Under sådana förhållanden var det inte att undra på att Blomberg hade svårt att få några med sig på en ny "utfärd".

Slutligen kom expeditionen iväg — tre vita och sju indianska bärare. De nådde fram till aucaindianernas bostäder, men såg aldrig någon av stammen förrän expeditionen befann sig på återtåg.

> De fientliga vilddarna hade svärmat runt lägret på nätterna och Blomberg fattade slutligen beslut att återvända. På timmerflottar drev de en dag nedför floden, då anfallet kom. En skur av spjut regnade ned över flottarna. Som genom ett mirakel dödades ingen. En bärare fick ett spjut i benet och ett par andra fick småsår. Amerikanerna flydde sedan expeditionsmedlemmarna öppnat eld.

— Expeditionen misslyckades alltså, avslutade Rolf Blomberg. Jag nådde aldrig kontakt med aucaindianerna. Men jag har inte givet upp tanken. Kanske kan jag en dag återvända till Eskilstuna och berätta om ett mera lyckat försök.

Norra Skåne 16/12 52

Spegelbilderna

har nu främst en kortfilm från Ecuador av Rolf Blomberg, som är av stort intresse.

Från den världsberömda katedra-

Eskilstuna Kuriren 15/10

Forskningsresanden Rolf Blomberg berättade om sitt tredje misslyckade försök att nå kontakt med de primitiva aukasindianerna vid Amazonfloden men föreläkrade, att ett nytt försök står på programmet.

Folket i Eskilstuna 13.10

Forskningsresanden Rolf Blomberg är en annan herre. Ur de inkittagelser framför allt från okända världar. Tyvärr kan hr Blomberg inte vara med vid torsdagsaftonen, vilket beklagas. Säkert är emellertid att hans tomrum då skall kunna fyllas, om inte annat så av de övriga gästerna.

Folket Tidn. 16/12

Spegelprogrammet

Det nya Spegelprogrammet innehåller ett par intressanta kortfilmer, främst en av Rolf Blomberg från Ecuador med dess dramatiska landskap och karaktäristiska folktyper i arbete ute på landsbygden eller på gator och torg. Något litet får man också se av stadsarkitektur. En andra kortfilm handlar

på FIB.

Och nu ska vi se vad Sten Bergman hittat. Det första fyndet var Rolf Blombergs »Tropisk urskog». Det har just kommit ut. Rolf Blomberg är en typ för sig som forskningsresande och skribent. En raljant, rättfram stockholmspojke som inte varit med om märkvärdiga saker! Med honom som ciceron är det dubbelt fängslande att kliva rätt in i den snärjande, taggiga, blodigelfyllda, ångande djungeln, där aporna leker cirkusartister i träden, klättrande fiskar blinkar emot en från träden och surrande maskar stör nattfriden — ja, sånt händer faktiskt där och det är dråpligt att höra Blomberg kommentera det på sitt pojkaktiga sätt. Han dricker risvin i sällskap med pylamaskladda huvudjägare, jagar vildsvin om natten och ormar med händerna om dagen. Man ska vara bra hungrig på djungelliv för att inte få sitt lystmäte i Rolf Blombergs »Tropisk urskog»!

Expressen 3/1 1953

EXPRESSEN

Det fjärran ECUADOR

☐ **EFTER KOANDE** under helgen är det bistert att höra om den i århundraden fungerande postanstalten på de helt obebodda Galapagosöarna. Den bestod visserligen bara av en tunna på stranden, men inget skepp på hemväg försummade att vittja tunnan på de brev som lämnats av valfångare och andra.

I dag nyttjas den bara pietetsfullt av lustseglare. De förtrollade öarna har fått bofast befolkning och regelbundna kommunikationer med moderlandet. Det funderas på att bygga ett turisthotell för dem som vill komma dit och vandra i den uppochnervända världen, där getter, katter och höns är skygga som hindar, medan vilda fågiar omisstänksamt slår sig ned på ens axel och strandena sjölejon gärna låter sig klappas.

Ja, nog bör Galapagos kunna exploateras av dem som handlar i exotism. Att ärendet har vilat så länge beror måhända på att Ecuador självt är exotiskt nog för att inte behöva skicka sina turister till avlägsna öar i havet.

Men det vore samtidigt en orättvisa att trycka för hårt på det pittoreska vid bedömandet av den moderna republiken Ecuador. Under president Galo Plaza Lasso arbetar landet målmedvetet på sin tekniska och kulturella förkovran. Och att varken resurserna eller den goda villan saknas omvittnas nu av en exklusiv Ecuadorbok.

Det är Rolf Blomberg som har sammanställt den. Själv har han skrivit kapitlet om Galapagos och anlitat inhemska experter för de övriga. Det hela har sedan översatts till engelska och givits ut i Sverige.

Det fina med den här boken är dess perfekta samspel mellan text och bilder. Ett par hundra fotografier, flera av dem i toppklass, tryckta på tjockt och vackert papper är ordnade kapitelvis, så att de ovanligt följsamt ansluter sig till texten. Det enda man ytterligare ville önska är en bättre karta och åtminstone det viktigaste av den geografiska statistiken.

Man tröttnar inte på att bläddra bland porträtten av vilda jibaroindianer och sköna kreolkor, men blir något betänksam inför texten under en elakt gloende cebuspa. Blomberg har väl tänkt på den uttrycksfulla mimiken men råkat skriva "mimicry", som plägar betyda skyddande likhet.

För den som kan reda sig utan skräckskildringar från feberhärjade djungler och äventyr med hiskliga ormar och grymma kannibaler är ecuadorboken ett stråk vassare än de flesta resesk ldringar.

— LARS HOLMBERG.

ROLF BLOMBERG. Ecuador — Andean Mosaic. Gebers. 40:—.

07 0301

LIBROS Y REVISTAS

ECUADOR
Andean Mosaic
Stockholm - Suecia 1952

Rolf Blomberg ha editado este libro, que contiene 212 fotograbados de los diferentes aspectos en que puede demostrarse el interés, la historia, lo pintoresco y lo admirable. La escena callejera se empareja con la fotografía del monumento artístico; el cuadro familiar, con el retrato de las damas distinguidas; las actividades idiosincráticas y las particularidades de pueblo que participa de lo autóctono y de lo trasplantado. El señor Blomberg, antes de editar su libro recorrió nuestro país; en el que avecinó por mucho tiempo; aquí se casó con un adama quiteña prematuramente fallecida al llegar a Suecia. Conoció una parte del público las proyecciones fílmicas que había tomado en diversos lugares de la república. Tenía, pues, toda la preparación, para hacer un libro de amigo y no de esos viajeros turísticos no importa la esencia de un pueblo para mostrar solamente lo pintoresco, aunque sea desagradable.

Además el libro no tiene solamente el valor gráfico, sino que el señor Blomberg ha querido darle todo el respaldo de una autoridad suficiente en los varios aspectos intelectuales en que se puede conocer el país. Así lo explica en un breve prólogo, al que siguen estudios de antropología, de historia, de geografía, culturales y de interés artístico, en capítulos que han sido escritos por especialistas en cada materia: Aníbal Buitrón, Isaac J. Barrera, Francisco Terán, Enrique Aduom y Lilliam Robinson.

En otra vez habrá que referirse más largamente al libro, que el propósitos de estas líneas es el de señalar a la atención de los lectores, para resaltar la importancia que tiene la publicación que es de un valor literario y gráfico de grandes dimensiones. El señor Blomberg merece el aprecio de los ecuatorianos por la demostración brillante de su amor al país.

07-0301

Reklamnyheterna Nr 3, 53
Stkl

Försäkringskampanj kring urskogsexpedition

Försäkrings AB Hansa har i dagarna haft en koncentrerad annonskampanj kring ett aktuellt tema: Rolf Blombergs nya urskogsexpedition. Kampanjen har omfattat tre enheter, som under loppet av tio dagar har varit införda i morgontidningarna i Stockholm, Göteborg och Malmö. Hansas reklamchef, redaktör *Hult*, berättar för Reklamnyheterna:

— Vi har ju tidigare inte riksannonserat — vi har tyckt att det var svårt att få fram något roligt ämne och att försäkringsannonserna har tenderat att bli så lika; därför har vi inskränkt oss till annonser i lokalpressen om våra kontor. Men så ringde Rolf Blomberg upp oss och frågade om vi kunde ordna försäkringen för hans resa. Vi tänkte, att om man byggde upp annonser på det temat, borde uppmärksamhetsvärdet bli stort när det hela rörde sig om en så känd person som Rolf Blomberg. Själv var han mycket intresserad av saken, och vi har haft tillgång till hans samlingar, när kampanjen har lagts upp. Den har utformats i samarbete med Svenska Telegrambyrån.

Filmchronik Västgöta Demokr.

07 02 98

19/1

ROLF BLOMBERGS filmexpedition till Colombia startar

från Stockholm nästa vecka. Torgny Anderberg medföljer som regissör och Walter Boberg som fotograf. I Colombia tillsätter svenskan Kjell von Sneidern, som är föreståndare för Papayá-museet.

07 07 99

Östersunds Posten

Moderat

16 DEC 1952

beräkning.

Rolf Blomberg jagar jätteorm

Stockholm (TT). Forskningsresanden Rolf Blomberg startar 15 jan. en expedition till det inre av Colombia, där han bl. a. skall söka fånga ett exemplar av världens största orm, anacondan, för Göteborgs museum. Blomberg skall filma färden åt Nordisk tonfilm, som bekostar den. Han åtföljes av filmfotografen Boberg och två andra expeditionsdeltagare. I slutet av maj väntas expeditionen tillbaka.



Anacondan, som klättrar i träd, kan bli ända upp till 11 meter lång.



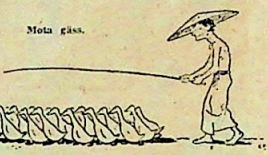
Rolf Blombergs självporträtt.

Några timmar tändstickor, varpå samtalet tar fart. Att börja med planeras ett och annat för Riksmuseets framtid. Bara några år förflutit och vissa lämpliga dödsfall och pensioneringar blivit verklighet inom denna institution, skall den på allvar ryckas upp och börja blomstra: då skall nämligen just denna forskartrio ta hand om den. En del problem inom organisationen ventileras särskilt noga och inte utan skärpa eller utväxlanden av skenbart ovidkommande tillvitelser. Sånt händer även i lärda sällskap, inte minst i såna, där det begagnas halvstrumpor, scoutbältena och fimpar, överkomna genom dunkla manipulationer.

Småningom kan dock Riksmuseet anses vara säkrat. Då gäller det upplägningen av expeditioner till östbysjöar, belägna vid ännu soligare breddgrader, exempelvis i Afrika och i Sydamerika. För det bästa med ett zoologiskt museum är ju ändå det, att ledarna för det inte behöver vara där utan i stället Rolf Blomberg. Och han skall heller inte svika den del av de tre grabbarnas framtidsvision, som utgörs av djungel, vilda djur och sagolika äventyr. Den delen skall bli hans framtida verklighet, hans liv. De två andra, hans bror Kurt och den som skriver dessa rader skall komma att stå kvar här hemma i de beskedliga snokmarkerna och titta längt efter honom...

Den här lilla scenen från grabbåren har jag tecknat för att belysa i hur hög grad sentensen om barnet såsom mannens fa-

Möta gäss.



Kallad av äventyret

Sven Rosendahl

tecknar ett vänporträtt av

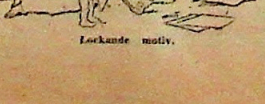
ROLF BLOMBERG

Teckningar av Rolf Blomberg ur den nu på FIB:s förlag utgivna »Tropisk urskog»

Det är en forsommardag vid Djursholms-Östby någon gång i början på tjugutalet. Över Östbysjöns savanner av grön vass skimrar luften blå; ute på klarvattnen demonstrerar doppingen sina impertinenta polisonger, sothöns med gnistvita pannsköldar träter hysteriskt, och brunänderna glider omkring halvsovande; sjön håller på att vassas igen på ett ur ornitologisk synpunkt högst tilldragande sätt, och den får i det brinnande solgasset något nästan tropiskt över sig.

Vid en av vattenväxter halvt blockerad kanal på ena sidan sjön är tre zoologer sysselsatta med ett fältarbete, som för stunden går överväganden i entomologins tecken. Med sina fjärilshåvar muddrar de upp kanalbottnen, en bantering, som föga bidrar till att göra håvarna prydligare, men som i desto högre grad kan tänkas bidra till epokgörande entomologiska landvinningar. Då håvarna är fyllda, ställer sig forskarna på knä i gräset och ökar på lagret i fångstflaskorna med en massa rariteter, mest sländlarver och olika typer av vattenbaggar. Har någon ruda eller ödla kommit med i svepet, så förraktas den ingalunda. Det är minst sagt allroundforskare, som är i färten denna dag: allt material bemötes med samma vetenskapliga hänförelse.

Expeditionen tycks också slå väl ut: ur kanalen har redan åtskilliga kryp hävats upp, som med största sig kan misstänkas för att tidigare inte ha uppmärksammats av vetenskapen, därtill har en egendomligt flintskallig råtta skjutits med salongsgeväret på en närbelägen soptipp, en meterlång snok är infångad levande: för att nu inte tala om att två de mest superba huggormar vrider sig i tyvärnde dödsringlingar, mogna för formalinflaskorna. Trion kan vad det lider med gott samvete anslå en stund till vila, tjuvtrokning och baubrytande samtal. Det gör den också: drar sig med fångsterna uppåt en bofinksjobladne bäcksluttning och utsikt över sjöns vassdjungler och tropiskblå vattengator.



Lockande motiv.

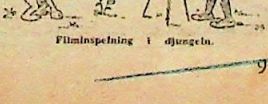


Rolf Blomberg som skolpojke, vid den tid då han och Sven Rosendahl »vetenskapade» i Djursholm.

let har tillfälle vistas bland kannibaler, fågelspindlar, tjugu meters långa boaormar, gorillor, noshörningar, dödskallfjärilar, skorpioner, som utdöds felaktigt ansedda monstruösa ödledjur och andra lika förföriska varelser bland tropikernas urskogar! Nu hörs ingen mumbugning av längre. De tre forskarna är fullständigt eniga, lika berusade av drömmen, den djungelgröna och tropiskt mylrande, som vänder sig mot dem likt en bågring ute över Östbysjöns vassar... Nej, kanske finns där trots allt in gradskillnad, kanske är där en forskare – och just den till synes nyktraste av dem – som tar djupast och hårdast på det hela! Det är i så fall ägaren till snoken, en vid pass tolvårig zoolog med verkligt sinne för reptiler. Han bäter der klaffar på Rolf Blomberg. Jag känner honom från det vi ungefär samtidigt lärde oss stå lull ute i vår barndoms Stocksund; och hos ingen annan människa har jag sett en utvecklingsväg från starten i närheten av barnvagnen och fram genom mannaåldern förlöpa med en sån konsekvensens tyngd som hos Rolf. Ändå kännetecknas denna väg av en mångsidighetens, mångsysslerietà brokighet. Man uträttar inte vad Rolf Blomberg uträttat under sitt farande liv utan en mängd anlag och möjligheter, som slutit upp under en enande inriktningens nämnare. Här finns begåvning för zoologi, artistiskt öga, en fenomenal lättbet för språk och fallenhet för sysselsätt med allehanda teknisk apparatur. Man måste med andra ord vara något av en tusenkonstnär för att etablera sig på det sätt han gjort. Men främst av allt torde det vara något man måste sakna: nerver. Om Rolf må har några såna, tycks han i vilket fall inte ha nämnvärda besvär med dem annat än möjligen vid tillfällen då vanliga dödliga kan ha andrum för sina, alltså då inga livsfarligheter är för handen utan man har det vardagstryggt i en omboand tillvaro. En evigt naggande äventyrslust har han nämligen, och just den representerar nog till syvende og sidst de flesta hästkrafterna i hans expansiva temperament. Hans förehavanden pekar ofta på ett minst sagt förbluffande dödsforakt, samtidigt som han alltid tycks handla med den sakliehet och brist på affekt, som var något typiskt för honom redan under exkursionerna till Östbysjön. Han är besatt av en permanent eld — andå lär ingen ha sett honom annat än ytterligt balanserad.

Vid tretton års ålder, eller närmare bestämt 1926, fick Rolf följa med sin mor på en modellhavstrip. I kraft av nyssnämnda sentens om barnet kontra den vuxne mannen föriättade han efter hemkomsten givetvis en resebeskrivning. Sen fick han ett antal år nöja sig med resor fantasiledes, men somma-

Forts. sid. 30

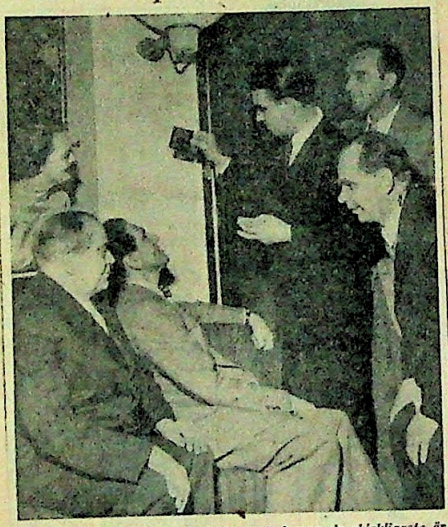


Filminspelning i djungeln.

Aftonbladet 13 sept 52

Morgon-Tidningen 6 sept 1952

Exotiskt på Tiden-jubileum



Tidens förlag har många energiska ombud, men de skickligaste är Carl O. Karlsson från L. M. Ericsson (sittande t. v.) fru Elin Mossberg, Sct Erika sjukhus, och Hasse Hansson från Injektor (överst t. h.). Tillsammans med förlagschefen dr Arne Björnberg i mitten och föreståndaren Ernst Stenberg ägnar det största intresset åt forskningsresanden Rolf Blombergs färgbilder från exotiska länder.

I samband med Tidens förlags 40-årsjubileum hade den 30-åriga stockholmsexpeditionen på fredag skvällen anordnat ett stort samkväm för höstens arbete på hotell Malmen med deltagande av 300 ombud.

Expeditionens föreståndare Ernst Stenberg hälsade välkommen och förlagschefen dr Arne Björnberg belyste utvecklingen alltifrån starten i den anspråkslösa lokalen vid Folkets hus och fram till i dag, då Tidens förlag har mångdubblat sin verksamhet och personal samt sedan många år sprider sina böcker från en modern avdelning vid Upplandsgatan.

Han lämnade också en del arbetsuppgifter för framtiden. Efter ett framträdande av pianisten professor Ernst Wasservogel höll forskningsresanden Rolf Blomberg, till stor förtjusning för den talrika församlingen, en ljusbildsresor i djungler, på stepper och genom sydamerikanska urskogar. Hans kamera i färg och svartvitt hade varit i flitig verksamhet, och det var en fantastisk provkarta på vildunderliga djur i vår herres hage som han i sitt bejublade föredrag kunde visa upp. Kvällen slöt med dans till Roland Rolfes orkester samt sång av Molly Ashrink.



Per Höst (med svenskfödda fru Anki) visar sin bok för ambassadör Bergersen medan Rolf Blomberg kastar ett öga.

dotiska upplevelser från mina många resor. Bland naturfolken har jag funnit många vänner (här nickade vår egen Sydamerika-resenär Rolf Blomberg instämmande) och funnit att ifråga om rent mänsklig intelligens står de oss inte efter.

Att Höst blivit god vän med choco-Indianerna i Colombia framgick mer än väl av den egenhändiga färgfilm med tillhörande ljudupptagning, han lät gästerna få del av. Dr Sigvald Linné applåderade i kapp med Lauritz Falk och nyss färdigkongressade pappersingenjör Nicolaisen fra Sarpsborg och den övriga svensk-norska publiken.

07-0306

D.N. 18/9 52

Rolf Blomberg upprepar sitt filmföredrag "Amazonas Djungler" på fredag och lördag i Konserthusets lilla sal.

07-0307



07-0308

Östermalms Tidn 21/9 52

07-0304

Morgon-Tidningen Sept.

Berättar om äventyr.

Rolf Blomberg skall nästa lördag i Konserthuset berätta om sina äventyrliga färder i Amazonas djungler och bland sällsamma Stilla Havsöar. Han kommer då även att visa sin nytagna färgfilm behandlande "Möte med underliga tropikvarelser", "Det vilda Aucafolket och de röda indianerna", "På fiskefärd bland havsmonster" och "Med filmkamera bland Guanoöarnas 35 miljoner fåglar".

Om äventyr

I Sydamerika berättar Rolf Blomberg i Konserthuset måndagen den 22 sept. Blomberg har som bekant gjort många och långa expeditioner runt om i Sydamerika, och under dessa upplevet en hel del. Under sin expedition till de krigiska cucadindianerna i östra Ecuador blev han vid ett par tillfällen anfallen av vildarna, och under en fångstfärd i Anderna lyckades han till sin glädje hemföra ett levande exemplar av den sällsynta bergstapiren, som nu finns i Bronx Zoo i New York. Det är det enda exemplar som finns i någon zoologisk trädgård.

D.N. 18/9 52

07-0309

Kaos i biljettkassa vid forskarföredrag

Rolf Blombergs föredrags- och filmaften om Ecuador och Galapagosöarna i Lilla konserthussalen blev lyckad i vad på hr Blomberg ankommer, men mindre lyckad ur arrangörsynpunkt. Konsertbolaget hade nämligen inte på något sätt gett några direktiv hur de som köpt biljetter till en tidigare på grund av försenad filmleverans inställd föredragsafton skulle förfara för att få dessa utbytta eller återköpta, och många infann sig därför i tron att de gamla biljetterna gällde.

Detta visade sig dock vara felaktigt, och hos både kassa och vaktmästare för att inte tala om de besvikna biljettinnehavarna uppstod en hel del irritation. Personalen försökte så gott sig göra lät ordna upp arrangörsfelet, men kvar står att många av de avvisade med rätta blev upprörda.

I övrigt var kvällen som alltid när Rolf Blomberg står på estraden både lärorik och underhållande. Hans många exotiska djur väckte i många fall glädje, och de båda filmer som visades var av utmärkt färgkvalitet och innehållet mycket intresseväckande. Filmen från Guanosöarna med dess miljoner fåglar innehåller detaljer som man inte är bortskämd med i sådana sammanhang, och den sollga fiskarfilmen från en ö utanför Ecuador var betagande.

07-0311

HB. 23/9 52

Boa till Götet

På sin nästa upptäcktsfärd, som går till Colombia, tänker Rolf Blomberg infånga en anaconda, en boaorm som kan bli hela 8.5 m. lång för att sända den till Sjöfartsmuseet i Göteborg, har han anförtrott S:t Elson. Han förråder vidare att alligatorattjärt smakar som hummer, att boaorm är en läckerhet och att fåglarna som häller till på Chinchaöarna tillsammans äter upp 5.500.000 ton fisk pr år. Där är det tydligen bättre med en fisk i handen än en fågel åt skogen.

Dt. Tjdn. 21 sept.

Göteborgs Posten 22 sept. 52

07-0310

Jordens värdefullaste fågel.



Jordens värdefullaste fågel heter Guanoskarven, och den finns utanför Perus kuster, där en rad små öar ligger och där det aldrig faller en droppe regn. Där kan följaktligen ingenting växa. Men därför är varje hektar av dessa torra, ateriia öar värdefullare än den mest fruktbara, vällevattnade mark på den peruanska kontinenten. Ty här finns den eftersökta guanon — torkad fågelspillning — i valdiga kvantiteter och över 35 miljoner guanoproducenter, alltså fåglarna — guanoskarvar, havssulor och pelikaner. Guanoskarven är den förnämsta leverantören. Var femtonde minut lämnar den sitt visitkort, fint nittryckt, och under sitt tioåriga liv producerar den ungefär 60 kilo torr guano. Den lever på den peruanska ansjovisen, som finns i väldiga stim här i den kyliga Humboldtströmmen, och undersökningar ha visat att varje fågel i medeltal äter 20—40 ansjovisar om dagen och att hela fågelkolonien sätter i sig omkring 5.500.000 ton om året.

Rolf Blomberg har besökt Guanoöarna med sin filmkamera och i sitt föredrag på Konserthuset i kväll visar han bland annat sin unika färgfilm från dessa fantastiska fågelöar.

Illustrerade Tidn. 18 sept. 52

07-0312

En fängslande kväll

Rolf Blomberg, sina åhörare i Konserthusets lilla sal i går, när han på sitt trevliga, lediga sätt berättade om sina fantastiska upplevelser i Syd-Amerika, där han levt bland indianerna i Aztekernas land, besökt Guanoöarna i kustbandet, varit på jakt efter vilda djur och därvid alltid och överallt fått sin kamera vara i aktion. Hans bilder och filmer är utomordentligt vackra och väl sammanställda, och hans fantasifulla och medryckande framställning ger ytterligare färg åt det rikhaltiga och värdefulla intressanta vetenskapliga materialet.

Redan kl. 12 på f. m. var biljetterna till gårdagens föredragsafton slutsålda. Rolf Blomberg har lovat en repris till lördagen.

L.

Illustrerad Tidn. 19/9 52

07-0313

Forskningsresanden Rolf Blomberg kommer på måndag i Konserthuset att berätta om sina många äventyrliga färder i Sydamerika. Han har ju gjort många och långa expeditioner runt om i Sydamerika, och givetvis varit utsatt för de mest skilda upplevelser. Under sin expedition till de kriegiska aucaindianerna i östra Ecuador blev han vid ett par tillfällen anfallen av vildarna. Rolf Blomberg som även är en entusiastisk och synnerligen skicklig filmare, har under sina färder upptagit en mycket intressant och unik färgfilm, som han även kommer att visa här.

Eskilstuna Kurirens 20/9 52

07-0314

Bufo Blombergi

låter ju synnerligen vetenskapligt men faktum är att det är det nya namnet på Sydamerikas största groddjur, ett veritabelt monstrum, som väckt stor uppmärksamhet i den vetenskapliga världen, och som upptäcktes av forskningsresanden Rolf Blomberg under hans senaste expedition i Colombia. Man har därför begåvat djuret med det lärda namnet Bufo Blombergi. Hr Blomberg kommer som bekant på Eskilstuna-Kurirens inbjudan att berätta om sina många äventyrliga färder i Sydamerika på torsdag den 25 september på Eskilstuna Teater.

2614

07-0315

Motala Posten 24 sept 52

publik

Rolf Blomberg drog fullt hus. Upptäcktsresanden Rolf Blomberg besökte på tisdagskvällen Motala och lyckades med någonting som hittills endast varit fåtalet föreläsare i Motala förunnat: att fylla läroverksaulan till sista plats. Många kom inte in; och föreläsningen kunde gott ha dubblerats. Hr Blomberg berättade om Amazonas djungler. Under två timmar behandlade han sitt ämne suveränt och disponerade det omfattande materialet mycket skickligt, så att intresset hela tiden hölls på höjdpunkten. Den högintressanta föreläsningen illustrerades med många vältagna bilder samt film.

Arbetaren, Stlm. 2okt.

Radio-KRONIKAN

ROLF BLOMBERG fann inte sitt eftersträvade incaguld, den sagolika valverdeskatten i det landet Llanganatis, ett lands som tycks trotsa varje vit mans försök till erövring, fastän spår efter femhundraåriga vägar visar, att Montezumas imperiebyggande folk färdades där.

Rolf Blomberg och hans kamrat Louis Andrade måste ge upp två gånger, vid båda tillfällen formet nära målet. Nu sitter Blomberg i ombonad civilisation medan Andrade sedan en vecka tillbaka åter sliter i det gudsförgätna landet för att göra sig och Blomberg till miljonärer. Under tiden har den sistnämnda väl någon tröst i, att han ur deras vildmark hemfört ett halvt dussin hittills okända grodarter samt skaffat Bronx Zoo, N. Y., USA ett ex. av den eftersökta bergstapiren. Lyssnaren fick en spännande skildring och som behållning dessutom ett vitsord om dessa vilda trakters hederliga halvblodsbefolkning, ett vitsord, som kanske knäckte någon fördom.

D.N. 2okt.

Skattsökaren i Ecuador Rolf Blomberg lovade i ett av sina tidigare föredrag att berätta om sin slutliga jakt på inkaguldet. Naturligtvis kom han inte dit. Både han och hans mindre skeptiska följeslagare fick två gånger vända om när proviantens började tryta mycket nära den punkt som enligt den månghundraåriga beskrivningen skulle vara fyndplatsen. För Blomberg var det ingen förlust. Den skatt han var ute efter var vildmarkens natur, den mödosamma expeditionens upplevelser och samvaron med färdkamrater och medhjälpare. Allt detta delade han med sig av åt lyssnarna i sin friska och äskädliga skildring.

Sv. Dagbl. 2 okt.

Är Rolf Blomberg mångmiljonär i denna stund? Vi som lyssnade på hans senaste spännande skildring efter Inkaskatten i Llanganatis vildmarker, vi är förväntansfulla till otålighet. Två gånger, berättade han, gjorde han med sin färdkamrat Luis Andrade tappra försök att nå målet, men bägge expeditionerna måste brytas på grund av proviantbrist. Och när han nu satt i den lugna studion visade han, att Andrade var på väg än en gång mot den mystiska skatten. Enligt avtal skall de dela broderligt.

Jaha, det ska bli roligt att höra hur det går. Och om finansministern kanske får anledning att beskatta Rolf Blomberg med inkaskatt.

S. Json.

Aftontidningen 2 okt 52

Att resa

med Rolf Blomberg är alltid trevligt och intressant. I går fick man vara med om det sista avsnittet i sökandet efter Inkaskatten i Llanganatis vildmarker och det var en tripp, som har mycket litet att göra med de sällskapsresor till Paris som vi vanliga dödliga på sin höjd kan råka ut för. Snälla hr Blomberg och Radiotjänst får vi följa med ut och åka snart igen?

E.

Östgöta Correspondenten Linköping 25/9

Underliga människor och underliga djur skildrade upptäcktsresanden Rolf Blomberg på tisdagen i föredrag, film och ljusbilder inför en publik, som till sista plats fyllde läroverkets aula. Hr Blomberg berättade på ett chosefritt sätt om sina försök att komma i kontakt med de vilda, skygga och krigiska aucaindianerna i Ecuador, om tapirer och andra underliga djur i Amazonas och Anderna, om jättesköldpaddor och sjölejon på Galapagosöarna och om ett besök bland de 35 milj. fåglarna på de fridlysta Guanoöarna, som vartannat år skattas på sin värdefulla produkt. En intressant film från en fiskarby vid Sydamerikas västkust avslutade kvällen.

Kvällsposten, Malmö 2/10 52

SPÄNNANDE som katten var Rolf Blombergs redogörelse får sina och sin indianvänns hittills fruktlösa försök att finna Valverdes guldskatt, som lär vara i Llanganatis, en gudsförgäten, oländig och ständigt regn- och stormpiskad trakt i Anderna. Men bara hittills fruktlösa för just nu gör indianvännen, uppmuntrad av en märklig spådom, åter ett försök att tvinga av "det förtrollade landet" dess lockande hemligheter . . .

Gringo

Fjärdingen Dagbl. 2/10

Spännande så det förslog

var Rolf Blombergs skildring i går kväll av sina äventyr på jakt efter en sägenomspunnen inkaskatt på Llanganatis vilda högland i Ecuador. Bättre än så kan ett föredrag av detta slag knappast vara: samtidigt upplysande och spännande som vilken äventyrsnovell som helst. Vad som ligger Blomberg i fatet är rösten — den är nämligen något för stram och militärisk för att alldeles tilltala. Men har man sådana saker att berätta om så . . .

Östgöta Correspondenten Linköping 25/9

Lyckad Hörsalskväll med Rolf Blomberg

Flygplan får inte färdas på lägre höjd än 500 meter och förbipasserande fartyg får inte använda ångvissian, detta får pelikanernas, skarvarnas och havssulornas skull på de peruanska guanoöarna. Särskilt anställda vetenskapsmän studerar fåglarnas parasiter och sjukdomar och örnars vaktare skjuter skarpt mot dem som trotsar förbudet att beträda dessa klippor i havet, som är så rigoröst bevakade på grund av den värdefulla fågelspillningen, vilken för ägarna utgör en verklig guldgruva.

Men svensken Rolf Blomberg har fått tillåtelse att komma i land och studera kolonierna av de miljoner och åter miljoner fåglarna med resultat att Norrköpingsborna i går kväll fick se en vacker färgfilm och bli delaktiga av Blombergs upplevelse under ett medryckande föredrag i Hörsalen.

Det var emellertid inte bara om dessa jordens värdefullaste fåglar som Blomberg berättade. Han berättade också om bl. a. Sydamerikas största padda, som han själv upptäckt, och som till den frejdade svenske forskningsresandens ära fått namnet Bufo blombergi. Anakondaf, Sydamerikas största orm, som lär bli intill 9 meter lång, gjorde sällskap med en annan av Blombergs specialiteter, de jättelika Galapagossköldpaddorna, på Hörsalens vita duk, varjämte man fick stifta bekantskap med många andra exotiska djur. Och även med människor. Blomberg har samlat etnografika från några av Sydamerikas ännu relativt okända indianstammjar och stiftat bekantskap med dessa stammars seder och bruk, bl. a. med Sydamerikas vida beryktade huvudjägare.

Föredragshållaren berättade okonstlat och trevligt om sina många gånger verkligt spännande upplevelser och illustrerade det sagda med goda skioptikonbilder och två vackra färgfilmer. Hörsalen var alldeles fullsatt under föredraget och föredragshållaren kunde av de lackomma applåderna säkert känna att han är välkommen igen till Norrköping.

Vetter Läns Tidn. Vadstena 2/10

Skattgömmor

I ett fantasieggande föredrag berättade i går forskningsresanden Rolf Blomberg om jakten efter inkaguld. Han själv och en ecuador Louis Andrade har vid två tillfällen försökt nå fram till Sierra Llanganatis i Ecuador, där enligt en gammal urkund den s. k. Valverdeskatten ligger gömd. Nyktert och sakligt berättade Blomberg om de stora svårigheter och påkostande strapatser de gått igenom för att nå sitt mål. Två gånger har de tvingats ge upp företaget, men tredje gången gillt: Andrade har givit sig ut igen, denna gång följd av en välvillig spådom.

Eskilstuna Kuriren 26 sept

07-0326

så att flygkontakt varje dag hölls mellan Blomberg och bolaget. Utrustning och kartor med positionen utprickad kastades ned till den lilla expeditionen. Ju närmare man kom auca-indianernas land, desto oroligare blev bärarna och hundarna. Auca-indianerna meddelar sig med varandra genom fågelläten, och trots att dessa exakt liknar riktiga fågelläten, så förstod bärarna att de måste vara omgivna av aucas på alla sidor. Hundarna skällde högt nu, och snart skulle man inte kunna förmå bärarna att följa med längre.

Så kom klimax: överfallet. Det var en av expeditionens flottar, som av en trädstam i vattnet tvingades närma sig ena stranden. Under fullkomlig tystnad kom en skur av kastspjut genom luften, några av indianerna på flotten blev skadade, men annars gick allt lyckligt. Nu var det naturligtvis inte att tänka på att få en vänskaplig kontakt med aucaindianerna, men Rolf Blomberg skall försöka igen har han lovat.

1,000 km. väster om Ecuador ligger de fantastiska Galapagosöarna, där alla vilda djur är tama och alla tama djur är vilda. De vilda djuren har aldrig kommit i kontakt med människor och är inte rädda, medan de förvildade tama djuren är mycket skygga. Sköldpaddor som väger 300 kg. är ingen ovanlighet, och havsödlekaror på 1,000-tals djur simmar omkring stränderna.

Ytterligare några mycket intressanta öar fick vi i filmkamerans och Rolf Blombergs sällskap besöka. Det var Guanoöarna, där guano-skarven "producerar" en av Perus viktigaste exportvaror. 5,500,000 ton ansjovis sätter dessa 35,000 fåglar i sig på ett år och 35 kg. torr guano lämnar varje fågel under sitt tioåriga liv. Världens värdefullaste fåglar!

Och så var det då bara att vandra ut igen i det eviga regnandet i Eskilstuna, sedan man faktiskt för en tid av två och en halv timme glömt allt som var runt omkring en och gått upp i Rolf Blombergs anspråkslösa och fascinerande framställning av sina skilda äventyr och upplevelser i fjärran sagoland...

Ianus.

07-0326

Shell-bolaget borrade efter olja i dessa trakter och många överfall hade förekommit, då bolagets arbetare jobbade med att iordningställa flygfält i djungeln. Ett samarbete mellan Rolf Blomberg och Shellbolaget kom till stånd,

Norrköpings Tidningar 25 sept

07-0326

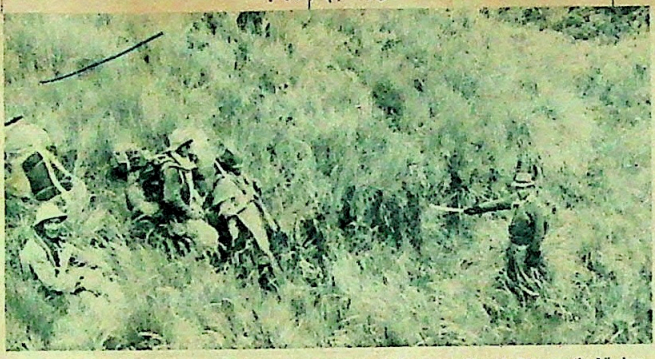
Rolf Blomberg i Hörsalen

Norrköpings hörsal var så gott som "spikad", när vår frejdade forskningsresande Rolf Blomberg på onsdagskvällen visade sina senaste bildsvep från de grymma och huvudjagande aucaindianernas urskogar. Plus åtskilligt mera. Man fick bl. a. en instruktiv kurs i konsten att krympa människohuvuden och gjorde också en givande visit hos de beryktade jibaroindianerna i Amazonområdet och hos de mera civiliserade los Colorados vid Ecuadors västkust — de där, som målar sig helt röda och ordnar frisyren såsom en sorts hjälm över huvudet, alltsammans beskrivet tidigare både i Blombergs och hans makas underhållande reseskildringar för de där trakterna.

Även djurvärlden presenterades intressant och medryckande. Bl. a. fick man givetvis ta en titt på den av B. upptäckta jättepaddan, Bufo blombergi, och den sällsynta bergstapiren, som auctor med mycket besvär lyckades exportera till zoologiska trädgården i New York. Intressant var också presentationen av Galapagosöarnas numera nästan utdöda jätteköldpaddor och det kolossala fågellivet på Guanoöarna, där man fick veta, att bl. a. guanoskarven "lägger sitt visitkort var 15:e minut" och på 10 år producerar drygt 60 kilo prima guano. Allra sist fick man stifta bekantskap med en ecuadoriansk fiskeby, där bl. a. jättestora svärdfiskar drogs upp som vardagsjobb — jämför lyxmiljonärernas omskrutne "fiskestrider"!

En del av bildmaterialet verkade nog alltför dunkelt — om detta nu berodde på överexponering eller alltför svag ljuskälla i lokalen — men kinematografframfilmerna var perfekta och talarens framställningskonst som vanligt fängslande och förstklassig, även om ljudet hade svårt att tränga fram till den bakre läktaren ibland. Förste stadsläkaren på vänstra sidoläktaren spetsade öronen särskilt när B. nämnde om att han hit till Sverige medförde en del medicinmans-vegetabilier i och för kemisk analys. Själv hade B. trott sig kunna konstatera, att de gamla indiantrollkarlarna botade tropiska bensår synnerligen framgångsrikt.

RiR | Nr 40 07-0327



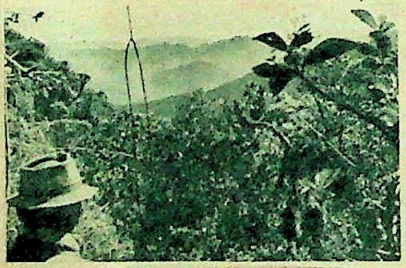
Expeditionen fick tydliga bevis för att de gamla inkaindianerna trafikerade Llanganatis: här har de hittat spår efter månghundraåriga vägar, tydligt utschaktade hyllor i bergsluttningarna.



Egendomliga geologiska formationer och mängder av djupa cañons och grottor är det gott om i Llanganatis. Den här djupa grottan som upptäcktes av expeditionen var ett uppskattat hemvist för tusentals nattfåglar, s. k. oljefåglar.

RiR 40

JAKT EFTER INKAGULD



I ett tidigare föredrag berättade Rolf Blomberg om en expedition till Llanganatis högland i Ecuador. Vi fick höra berättas om tidigare skattsökarexpeditioner till dessa outforskade vildmarker där en enorm guldskatt från inkatiden påstås vara gömd, om förberedelserna till den blombergska expeditionen och om dess start. Vi visar här några ytterligare bilder ur Rolf Blombergs kameraskörd. Om hur den äventyrliga färden avlöpte berättar han i kväll kl. 19.55.

T. v. Framför oss låg miltals av outforskad vildmark. Fotot togs en morgon då det för ovanlighetens skull var soligt väder och strålande klar sikt.



Rolf Blombergs ende vite följeslagare på expeditionen, ecuadorianen Luis Andrade, spejar upp mot det berg, där han tror sig veta att den s. k. Valverdeskatten — inkaguld till otroliga värden — ligger gömd.

07-0328

BORGARSKOLAN
I dag, Lilla hörsalen, kl. 19
ANTHONY BAIRD:
England 1820.
From Cottage to Castle.

ROLF BLOMBERG
Torsdag & Fredag
Stora salen kl. 20.
FÄRGFILM
Hall. i Tisin., NK, PUB, Eklan

07-0328 D.N. 16/12 52

Av de två kortfilmerna skildrar den ena provinsen Imbabura i Ecuador. Rolf Blomberg har här gjort ett briljant reportage, där han utsökt får fram landskapets säregna naturskönhet och invånarnas enkla liv och primitiva hantverk. Slutscenerna har tagits från en religiös ceremoni, vars hedniska drag visar att kristendomen inte helt genomsyrat folket i denna avkrok av världen. Även filmen om katedralen i

HB 16/12 07-032

Veckans Spegelbilder

bygger den här gången främst på Rolf Blombergs utmärkta skildring från den ecuadorianska provinsen Imbabura och på en likaledes mycket fängslande kortfilm om kate-

Sv. D. 16/12 52 07-033

Olof Widgren under orgelmusik. Ett fint och stämningsfullt helgslag i veckoprogrammet, som för övrigt bjuder på en mängd glimtar från exotiska och halvexotiska länder. Man kastas från Ecuador — i ett av Rolf Blombergs utmärkta sydamerikanska reportage — till Nordafrika, från Jugo-

Blomberg lärde ut recept på krympning av huvuden!

Fängslande föredrag om Amazonas djungler

Om huvudjägare, krigiska indianer och tropiska djur av de mest vidunderliga slag berättade upptäcktaresanden Rolf Blomberg på söndagen vid sin dubblerade föreläsning i Bofors Samlingshus.

Han tog åhörarna med sig på några av sina mest äventyrliga och fantastiska expeditioner i Amazonas djungler och skildrade med hjälp av ljus- och färgbilder sina möten med primitiva folkslag i Ecuadors outforskade områden. Och han gjorde det på ett charmant sätt, som fick åhörarna att helt ryckas med av spänningen och tjusningen i de Blombergska upplevelserna i Sydamerika.

Han började med att berätta om sina vänner huvudjägarna, en indianstam, som har den något obehagliga sedvänjan att samla på människohuvuden! Seden förefaller barbarisk i våra ögon, men kunde förklaras av föredragshållaren. Indianen tror att människans själ sitter kvar i huvudet efter döden och därför samlar han på sina dödade fienders huvuden för att få del av den kraft, som han tror finns inneboende i dessa. Proceduren vid krympningen av trofeerna beskrevs utförligt och »receptet» löd ungefär som följer:

Huvudet skäres av så nära bålen som möjligt, huden flås och rengöres i kokande vatten och sättes ånyo på skaftet, som fylles med het sand, varefter munnen syes ihop, med några stygn, ansiktet modelleras och ges mänskliga drag. Under proceduren krymper kraniet kraftigt och blir ofta inte större än en knytnäve.

För att ytterligare ge åhörarna en uppfattning om den kusliga sedvänjan visades bilder på ett antal krympta huvuden.

Från huvudjägarna förflyttades vi i rask takt till en mera fredlig medlemsstam, som ej finns typisen också. Utmärkande för denna stam var att man färgade håret rött och målade kroppen röd med svarta ränder vid högtidliga tillfällen! Så det där med hårfärgning är tydligen inget civilisationens påfund.

Men besöket hos det fredliga folket var kortvarigt och snart gav vi oss i kast med de krigiska aucaindianerna i östra Ecuador. Dessa indianer lever fullkomligt avskilt i djunglerna och ännu har ingen forskningsresande lyckats nå kontakt med dem. Hr Blomberg, som är en djärv herre, utrustade en expedition bestående av tio personer och på två flottar begav man sig till områden där med säkerhet hade fastslagits att aucaindianerna uppehöll sig.

Trots att man iaktog största försiktighet råkade man ut för ett överfall av de krigiska indianerna. Överfallet skedde när expeditionsmedlemmarna färdades på en flod. Dessbättre klarade sig samtliga så gott som helskinnade från äventyret, trots att en skur av spjut slängdes mot de två flottarna! Efter överfallet fann hr Blomberg för gott att återvända, då chanserna att nå en vänskaplig kontakt med indianerna ändock var förstörda.

När publiken så småningom hämtat andan efter de spännande minuterna på floden återgick föredragshållaren ånyo till lite mindre dramatiska upplevelser. Han berättade bl. a. om hur det gick till när han lyckades bemästra ett levande exemplar av den sällsynta bergstapiren till Bronx Zoo i New York samt hur han upptäckte Sydamerikas största groddjur, ett nära halvmeterlångt monstrum, som f. ö. föredragshållaren själv fått ge namnet åt, Bufo Blombergi.

Slutligen visades två vackra och högintressanta färgfilmer. Den ena handlade om Guanoöarna utanför Perus kust och upptog fantastiska bildsvep över en bråkdel av de 35 miljoner fåglar, som har sitt tillhåll där. Den andra filmen visade hur innevånarna i en primitiv ecuadoriansk fiskeby utförde sitt dagliga värv.

Föredraget, som på grund av det stora publika intresset måste dubbleras, avtackades med kraftiga applåder.

—o—

Optimal Arbetarblad Gjövik 3/10 52

250

Rolf Blomberg:
Mina vänner hodejegerne.
Tiden Norsk Forlag.

Rolf Blomberg er en svensk forfatter, oppdagelsesreisende og filmfotograf, og etter bildet å dømme en ganske ung mann. Det kan også synes å være nødvendig når en tenker på det slit og de farer han utsatte seg for på sin ferd til hodejegernes land. For en sivilisert å komme inn over terskelen til denne usiviliserte rase, kan føre til de mest utenkelige forviklinger. En atmosfære så forskjellig fra vår, er vanskelig både å puste og bevege seg i. Det kan bli gjort et og annet feiltrinn og hundre og ett er ute. —Når vi leser Blombergs beretning fra denne ferd, tenker enkelte gjerne som så, at slik slit kunne vel ikke være nødvendig når en ikke er dømt til det. A sette sitt liv, sine evner og sin vitalitet inn for å få noen ormer på en flaske eller noen kuriositeter fra disse hedninger, er nesten for høy pris. Andre kan tenke som så: En slik eventyrferd burde alle ha anledning til å få være med på — uansett farer og utbytte. Det siste resonnement er gjerne det normale. Og når en ser slik på det, leser en boken med virkelig utbytte. Egentlig er denne ferd en vitenskaplig ekspedisjon, og vi følger forfatteren og hans ledsagere på den slitsomme sellas over forsende elver — i kano — etter farlige fjellskråninger med muldyr — gjennom en nesten ugjennomtrengelig jungel til fots, og like inn i levens kap. Det vil si inn i de ville jibaro-indianernes land, et grusomt forlkeferd som gjennom tidene har likvidert mange hvite oppdagelsesreisende. Og den grusomme metode er følgende: De dreper sitt bytte, skjærer hodet av det — og preparerer det på en elendommelig måte, slik at det skrumper sammen og blir på en knyttneves størrelse. Deretter blir det avsatt til en meget høy pris og dominerer utstillingsvinduene i mer sivilliserte strøk. Men de samme indianerne kan også være vennlige og imøtekommende, sette pris på besøket og by på chichaskalen og festlige kvelder, og om slike har Blomberg mange fornøyelige beretninger. Gjennom alle avsnitt får vi videre kjennskap til tro — eller overtro, seder og skikker. Ved en mottakelse f. eks. er det atskillig mer skrål og alvorlige miner og redselsuttrykk før «møtet er satt». Det uhyggeligste ved ferden var Blombergs møte med overtro og mistenksomhet. Som regel dør dette sterke folk alltid på sotteseng. Under Blombergs ekspedisjon døde herren i det huset brått

magazine

DOMINICAL

30 Centavos — Bogotá, Colombia, Febrero 22 — 1953 — Número 255



Amistad en la Selva

(En página 7: "En Busca de la Más Grande de las Anacondas")

La Portada



El artículo de "El Narrador Indiscreto" que aparece en esta edición de DOMINICAL bajo el título "En busca de la más grande de las anacondas", constituye una verdadera primicia periodística, pues revela cómo el explorador sueco Rolf Blomberg ha encontrado en nuestro país los más extraños ejemplares de sapos y de otros animales, y ahora inicia su expedición en busca de la anaconda más grande del mundo. La fotografía de nuestra portada fue tomada en una pasada excursión, cuando el explorador Blomberg descubrió en la selva un perico ligero hasta entonces desconocido y con él hizo la excelente amistad que captó el lente.

Febrero 22 — 1953

EN BUSCA DE...

(Continuación de la página 7ª)

ialas cercanas pero presa del pánico abandoné esa idea cuando vi las aletas triangulares de los tiburones que infestaban las aguas del canal. La marea seguía subiendo y el agua me llegaba ya al pecho. Un enorme tiburón avanzó velozmente hacia el sitio donde me hallaba y comenzó a nadar en círculos concéntricos, cada vez más estrechos a mi alrededor. Sentí que el corazón se me saltaba del pecho y se me atragantaba en la boca. De nuevo escruté el horizonte y divisé por fin, con un suspiro de alivio, allá en la lontananza el punto blanco de un bote pesquero que avanzaba por el canal. Con el rabillo del ojo observaba como esa mancha blanca crecía lentamente pero al mismo tiempo, con el cuchillo en la mano mantenía la cuidadosa vigilancia del tiburón, cuyos círculos se habían vuelto cada vez más pequeños y parecía que de un momento a otro iba a lanzarse sobre mí para devorarme. Agitaba la mano derecha con el cuchillo pronto a clavarlo en el cuerpo del monstruo y batía desesperadamente en el aire la izquierda para pedirle al bote que apresurara la marcha en mi salvación. Afortunadamente el bote llegó primero que el tiburón!"

Mi amigo el noruego, cuando me vio a bordo de la pequeña embarcación, no pudo reprimir un suspiro de alivio, y me dijo: "Llegué a pensar que los tiburones lo habían devorado. Se me dañó el motor y traté de navegar con las velas contra la corriente pero no pude. Cuando trataba de arreglar la maquina, el pánico se apoderó de mí; no sé cómo pude poner el motor en marcha para llegar a tiempo".

Después de 8 meses de permanencia en Las Galapagos el explorador Blomberg regresó con su valiosísima colección a Suecia y allí preparó un nuevo viaje para efectuar una de las mas arriesgadas e interesantes expediciones, la cual había considerado siempre como su máxima aspiración. Fue así como desembarcando en el Ecuador cruzó a pie el continente suramericano desde las costas del Pacífico hasta las del Atlántico, trasmontando los Andes y recorriendo todo el valle del Amazonas. Estuvo enfermo durante 6 meses, naufragó en las turbulentas aguas del río Aguarico, y por varios meses permaneció en territorio de los temibles indios jíbaros reductores de cabezas, a los cuales logró convertir en sus amigos y ayudantes. Después de visitar de nuevo a Las Galapagos, se embarcó de regreso a Europa, con unos cuantos ejemplares de tortugas gigantes, una media docena de pequeños cocodrilos y un coatí que tenía la apariencia de una enorme rata.

Cocodrilos en la aduana

En Amsterdan dejó el barco y tomó el tren que debía conducirlo a Hamburgo para proseguir desde este último puerto el viaje a Suecia. Sin embargo, ocurrió que en la frontera de Holanda y Alemania, el viajero encontró malhumorado al inspector de aduana, quien insistió en revisarle una por una todas las piezas del equipaje.

—¿Que lleva usted en esa caja? —preguntó perentoriamente el inspector.

—Cocodrilos —respondió con la mayor calma y naturalidad el explorador.

Todos los pasajeros que se hallaban presentes creyeron que se trataba de un chiste y estallaron en una carcajada general. Furioso el inspector metió precipitadamente la mano en la caja, pero dando un grito doloroso la sacó empapada de sangre, porque uno de los pequeños saurios le había clavado los afilados dientes en los dedos y estuvo a punto de cercenarlos.

Horas después en el Hotel Reichshof de Hamburgo se produjo otra escena que tuvo sus toques de humorismo. El coatí logró escaparse de la pequeña caja de madera donde permanecía encerrado y se dio a la fuga mientras el explorador y los criados lo buscaban casa por las corredores y pasillos. Saliendo por las escaleras el atemorizado animal llegó al primer piso a una espaciosa antesala en el salón de té, donde había algunas parejas bailando. Las damas creyeron que se trataba de una rata gigantesca y dando gritos de pavor se subieron sobre las mesas.

El encantador de serpientes

A pesar de todo este viaje accidentado no pudo compararse, por su peligrosidad, con los que había de realizar después el naturalista Blomberg, acompañado a veces por más de una docena de los ejemplares de ofidios más venenosos, en Java y otros territorios del Lejano Oriente. Cuando visitaba a Java, se propuso obtener para su colección un ejemplar de la temible REINA COBRA o serpiente de anteojos y obtuvo la dirección de un encantador de serpientes que se llamaba Umar, y que era el principal proveedor de esta clase de ofidios a los jardines zoológicos y los laboratorios. Después de un penoso viaje de varios días, el naturalista sueco logró localizar la cabaña de Umar, cerca del villorrio de Cheribon, en la parte central de Java. De aspecto repugnante, el encantador aparecía con el moreno cuerpo lleno de cicatrices, a consecuencia de las mordeduras de las cobras y otros ofidios venenosos, que guardaba en el fondo de su cabaña, dentro de unos grandes cestos. Sin embargo, no les temía a esas mordeduras porque preparaba un menjurje espeso y maloliente, que lo inmunizaba contra el veneno de tan peligrosos huéspedes. Hasta tal punto estaba seguro del antídoto que voluntariamente se había hecho morder la lengua, la cual aparecía negra y destrozada como una monstruosa coliflor. Además, Umar dentro de sus artes de encantador de serpientes practicaba un juego que causaba náuseas el espectador, pues consistía en meterse una delgada serpiente viva por las narices, permitiendo que el ofidio le saliera después por la boca.

Umar vendió al explorador algunos de sus mejores ejemplares de ofidios venenosos encerrándolos en cestos, que según su concepto daban todas las garantías de seguridad, pero esta afirmación infortunadamente no se vio comprobada por los hechos, porque después de una hora de marcha, en un automóvil que saltaba continuamente sobre los baches y obstáculos de la pésima carretera, la tapa de uno de los cestos se soltó y de su fondo salió la amenazante cabeza de una enorme cobra negra que se preparó a atacar al aterrorizado explorador. Afortunadamente otro bache hizo perder el equilibrio al reptil que cayo al piso del vehículo en medio de los gritos de alarma del chofer javanes y de los nativos que formaban parte de la expedición. El conductor paró el vehículo y en una fracción de segundos los nativos lo abandonaron dejando al peligroso ofidio como dueño absoluto de la situación. Sin embargo, haciendo gala de estoica paciencia y astucia, con una larga horquela el explorador logró dominar a la cobra obligándola a regresar a su prisión dentro del cesto, y el viaje continuó. En Batavia ningún hotel de categoría quiso aceptar al naturalista sueco, al verlo en compañía tan peligrosa. Por eso tuvo que alojarse en un hotelucho de segunda clase. Allí se produjo un día una nueva escena de pánico porque cuando trataba de alimentar a dos de las serpientes, estas se le escaparon, y no hubiera podido dominarlas si no se presenta en su ayuda el príncipe de una isla vecina que se hallaba temporalmente allí, para atender a una actuación que por agitador le habían hecho las autoridades locales. Aquel príncipe, hombre jovial, bondadoso y sorprendentemente ágil para su obesidad, se lanzaba como una man-

07-0326-2

¡Viva le Más Grande de las Anacondas

resultados. Despierto, hombre inculto, dorvisionario, capaz de diel cuerpo enfermo yi la ciencia médica En 1916, cuando era tenderse la lección de ió casualmente de que prendido mentalmente ora por palabra. Años o estado de coma, cogolpe con una mara ptarse a sí mismo en que le curó rápidaautodiagnosticó una vocales que le tenía de hacía algún tiempo todo de curarla. Esa ura diagnóstica", cous profecías médicas. r espacio de 45 años, 000 "lecturas", 12.000 clasificado y estudiaComité y Asociación su obra. Su primera una niña que sufría 0 diarias, desde hacía e cinco meditos que ran podido curar. La n, que Cayce logró en utohipnóticos, le hizo nacia el mes siguiente que jamás lo comenno. Varios periódicos, famoso doctor Edgar sterberg, de Harvard, Thomas Jay Hudson, scubrir fortunitos del erismo, sometieron a una serie de pruebas, rfecto fue el mismo o tras año los atoniicia: "Cayce no es un res de adivinación ituición curativa son el ni nadie sabe de ómo se efectúan". Su empírica. A su especable, la hizo "curar", médicos, recetándole cápsulas de heroína". o se limitaban a las s" sino a ver lugares odavía no sucedidas. e un criminal perseomentada en Canadá; le curarse buscado por ación durante la pasar el sexo de nueve ías nacieran"; descrijamás vistas por él, uras" diarias ayudar, miles de personas, ada de sus maravillosos

Cayce no pudo curar a ser su mejor amigo, que Sharon, en vez



El gigantesco sapo cazado por el explorador Rolf Blomberg, en la región de Nariño, y que llevado al Jardín zoológico de Nueva York, fue bautizado con el nombre de "Bufo Blomberg".

Del éxito de esta peligrosa pero en manera alguna imposible empresa, dependerá el que dentro de tres, cuatro o cinco meses, nos sorprenda en las primeras páginas de los diarios un cable procedente de Nueva York que, con palabra más o vocablo menos diga lo siguiente: "Capturada viva en las selvas de Colombia ha ingresado al jardín zoológico del Bronx Park la más grande de las Anacondas". Noticia que por otra parte no sorprendería a los científicos, ya que en el mismo jardín zoológico se encuentran desde hace más de un año los tres más grandes ejemplares de sapos que se hayan registrado en la historia de la zoología, y estos gigantescos batracios también son colombianos. Los capturó en la región de Nachao, del departamento de Nariño, el naturalista y explorador neo Rolf Blomberg, que es el mismo que se propone batir ahora un nuevo record preparando cuidadosamente en Bogotá la expedición que habrá de internarse en las selvas del Caquetá y el Putumayo en busca del monstruoso ofidio que los nativos de esas regiones designan con el nombre de "Güío", pero que en la clasificación de las especies, es internacionalmente conocido con la designación de "Anaconda".

Explorador, naturalista y escritor especializado en estos temas científicos, Rolf Blomberg, ha publicado varios libros, y su vida, colmada siempre de las más maravillosas y sorprendentes aventuras, tiene las características de una verdadera Odisea. En el curso de sus peligrosas exploraciones ha recorrido las selvas del Ecuador, el Brasil y el Sur de Colombia, lo mismo que las de Indonesia, Australia y la Malasia. Como trotamundos infatigable lo sorprendió en el año de 1939 la guerra entre la Unión Soviética y Finlandia en el territorio de Karelia y estuvo combatiendo como voluntario contra los invasores soviéticos, episodio que tuvo su terminación con el armisticio y la invasión alemana que convirtió a Rusia en aliada de las Democracias. Como si esta experiencia bélica no fuera suficiente, el naturalista sueco se hallaba en Noruega, cuando fuerzas de Hitler atacaron a ese reino de la península escandinava, lo cual lo llevó a actuar temporalmente como corresponsal de guerra para importantes diarios de Estocolmo, en ese teatro de la contienda, y más tarde, cuando adelantaba exploraciones zoológicas en las selvas de Java y de Borneo, el conflicto universal llegó al Pacífico obligándolo a presenciar los horrores de la invasión japonesa a esas remotas islas del lejano Oriente.

Con voz pausada y grave, en un buen castellano adquirido durante su larga permanencia en el Ecuador, el señor Blomberg rememora todas estas tremendas experiencias cuyas pálidas imágenes parecen asomarse por un momento fugaz al fondo melancólico de sus ojos grises, pero prefiere olvidarlas para dedicar toda su preocupación al comentario de aquello que constituye su único y principal interés, o sea el análisis de la vida misteriosa de las más extrañas especies zoológicas, en el reino siempre mutable pero maravilloso e ilimite de la naturaleza. Escuchándolo pleno que mi interlocutor no es otra cosa que un niño grande, o mejor dicho, un hombre que, a diferencia de lo que ocurre con la mayoría de los seres humanos, por prodigio de la voluntad y de la vocación lograda, ha logrado ver convertidas en realidades las ilusiones y fantasías con que soñaba cuando era niño.

Porque con otros chiquillos de su edad y en la ya un poco lejana época de su infancia, después de recibir la influencia de los cuentos de Andersen, el pequeño Rolf Blomberg, creía ver en los bosques urbanos de la ciudad de Estocolmo y aún en el jardincillo que rodeaba su casa, selvas impenetrables pobladas de dragones y de animales fantasticos. Con un amiguito coleccionaba mariposas y pajarillos que disecaban cuidadosamente, lo mismo que pequeñas ranas, lagartijas, y aun arañas venenosas, las cuales conservaban en frascos cuidadosamente tapados. En alguna ocasión la señora madre de los chicos Blomberg descubrió en las ropas de uno de los hermanitos del pequeño explorador una diminuta pulga, insecto completamente exótico en esas latitudes, y ya le iba a dar muerte cuando el chiquillo naturalista protestó salvándole la vida a la pulguita y convirtiéndola en el más valioso de los ejemplares de su colección. Posteriormente tuvo una cría de ratoncitos blancos, los cuales se multiplicaron con tal rapidez que invadían la casa por decenas y centenares, pero experimento que hubo de eliminar por completo, por órdenes de su padre cuando uno de los pequeños roedores fue hallado muerto debajo de una gran olla y otro pereció ahogado en un plato de sopa.

A los 14 años el pequeño Blomberg tuvo la primera oportunidad para [illegible] der un viaje por ese mundo misterioso y lejano que tanto había anhelado conocer. En compañía de la madre y de un hermanito se embarcó con rumbo al mar Mediterráneo, y por la primera vez sus pupilas maravilladas contemplaron el espectáculo de los delfines que juguetean con las olas, de las ballenas que proyectaban su doble columna de vapor en la distancia y de los peces voladores. Como recuerdo de su expedición por los territorios de Italia, llevó de regreso a Suecia un ratísimo ejemplar de araña, capturada por él en las estribaciones del Vesubio. Le habían dicho que era muy venenosa pero él nunca lo creyó y la cautiva no le dio motivos para cambiar de parecer.

[illegible] [illegible] [illegible] [

Tiburones en las "Islas Encantadas"

Tan pronto como terminó su bachillerato el joven explorador se lanzó a la primera aventura importante de su vida en una expedición al archipiélago de Las Galápagos, por cuenta del Museo Nacional de Historia Natural de Estocolmo. Permaneció 8 meses en esas islas que los navegantes denominan "ISLAS ENCANTADAS", familiarizándose en ellas con las tortugas gigantescas, las iguanas marinas, grandes como los dragones mitológicos, los pingüinos pigmeos. Recordando la más tremenda de las experiencias a que hubo de enfrentarse en aquella para él inolvidable época de su vida, el explorador frunce ligeramente el ceño, y me dice:

"Con un pescador noruego surcábamos en un motovelero el estrecho canal que separa a Seymour del Sur, de las "Islas Infatigables". Le había pedido al noruego que me dejara en un pequeño arrecife, a donde debía volver a recogerme cuando subiera la marea. Me proponía recoger allí toda clase de moluscos y de pequeños animales marinos. Mi compañero se alejó en el bote y yo me dediqué a mi labor. Sin embargo, muy pronto regresó la marea y el agua comenzó a subir. Después de una hora no quedaba de aquel islote rocoso sino una pequeña piedra que sobresalía en la superficie, y en ella me senté a esperar. Pero ningún bote se observaba a la vista. La marea subía y subía cada vez más alto y la piedra en que yo me hallaba quedó sumergida por completo. El agua me llegó primero a los tobillos, después a las rodillas y todavía yo no divisaba ningún bote en el horizonte! Por un momento pensé que podía nadar hasta una de las

(Continúa en la página 28)

Nynäshamns Posten
Opolitisk
16 [illegible] 1952

[illegible] från en resa i Skåne.

Scouterna

hade julfest i Viaskolans gymnastiksal på lördagskvällen till vilken även flickscouterna var inbjudna. Det började med filmvisning, Rolf Blombergs "Strandhugg på Sundarna". Så följde en film om modern skidteknik för att de scouter som ämnar sig upp till fjällen på vårvinterlovet skulle få några goda tips. Efter traktering följde ett omväxlande och digert program för vilket jungmanslaget svarade. Vice kårchefen Eric Ovrin avslutade festen. Gemensamt lästes scoutbönen och sjöngs scoutsången. Ett femtiotal scouter var samlade.

Östgöta Correspondenten, Linköping
2 MAJ 1953

[illegible] i en [illegible] skola.

Böckernas värld

Upptäcktsresande

Rolf Blomberg berättar i sin nyutkomna bok Sydvart om hur han redan från pojkåren svärmade för upptäckter i naturens värld och hur han tillsammans med brodern Curt och lekkamraten Sven fantiserade om hur de skulle ta hand om Naturhistoriska riksmuseet och dess samlingar, när de blev stora. Man känner igen det där från författaren Sven Rosendahls intagande Sommar i Svartböle, och man kan väl gissa på att det var han som var lekkamraten. Riktigt som pojkarna tänkt sig blev det naturligtvis inte, men Sven Rosendahl blev en framstående litterär uttolkare av naturens hemligheter och Rolf Blomberg blev en framgångsrik upptäcktsresande. I boken Sydvart tittar han tillbaka på sina färder och deras bakgrund. Någon större reseskildrare i ord är han kanske inte, men han redogör redbart och inte utan flykt för sina upplevelser. Som fotograf har han åstadkommit långt färgstarkare dokument över sina bedrifter jorden runt i de trakter, där latituderna är åtskilligt längre ån här.

Abf

Exploradores suecos salen esta semana para El Amazonas

A fines de la semana entrante, saldrán para el Caquetá y el Amazonas tres exploradores suecos. Se trata de Rolf Blomberg, quien capitanea el grupo y es experto en etnografía y en zoología; Torgny Anderberg, director de películas y Walter Roberg, fotógrafo.

Los visitantes suecos quieren hacer algunas colecciones para varios museos de su patria, conocer tierras y costumbres y lo más importante, hacer una película de largo metraje y algunos documentales que llevarán a Europa para su arreglo definitivo. Estas películas serán traducidas a varios idiomas, incluyendo el español, naturalmente, para ser exhibidas en la mayor cantidad de teatros del mundo.

[illegible] 2/4 - 53

[illegible]gosta sobre los oídos, y el explorador no se explica cómo fue que no lo mordieron cinco o diez veces en el curso de ese combate espectacular. Cuando después de un cuarto de hora, las peligrosas cobras se hallaban de nuevo en sus cajas, y el coleccionista participó al principe los temores que lo habían asediado, el hombre de la barba le respondió: "Cree usted que yo les pueda tener miedo a estos pequeños gusanitos, después de que en mi isla estoy acostumbrado a enfrentarme a "pythones" de diez metros de longitud?"

El "Arca de Noé"

Otra de las experiencias extraordinarias para el científico sueco fue el viaje que hizo a bordo del vapor "Tamara", de Singapore a Suecia, en compañía de una de esas gigantescas pythona, y de varios ejemplares de cobras, serpientes marinas y diferentes especies de reptiles. Los pasajeros, cuando se enteraron de esto, le cambiaron el nombre al barco y lo denominaron el "ARCA DE NOÉ". En el Mediterráneo la pythona se escapó y fue hallada tomando un baño de sol, en la puerta de una de las bodegas. El capitán, cuyo plato favorito eran las anguilas, cuando vio a una de las delgadas y negras serpientes marinas, perdió el apetito y le prohibió al cocinero que le volviera a servir ese plato. Porque le sugestiba una perturbadora asociación de ideas con las repugnantes serpientes marinas.

Despues de todas esas experiencias sobre las cuales ha escrito varios libros el explorador Blomberg, considera como una de sus expediciones más importantes la que emprenderá próximamente a las selvas del Putumayo y el Caquetá, en busca de la más grande de las ANACONDAS, que está seguro de encontrar en esa región. Afirma que hasta ahora en algunos de los círculos científicos de Europa y del Lejano Oriente se ha mantenido la errónea creencia de que el mayor de los boas constrictores es la pythona de las selvas de la India y la Indonesia, cuya longitud alcanza a veces a 11 metros, pero él está seguro de que la Anaconda de las selvas suramericanas puede llegar a tener doce o quince metros, y quiere demostrarlo capturando uno de estos monstruos vivo.

En esta peligrosa expedición, acompañarán al naturalista otros dos ciudadanos suecos, expertos en la ciencia y el arte de tomar películas y en la grabación de los sonidos. Llevarán todos los elementos necesarios para una correría de varios meses y máquinas filmadoras y grabadoras, a fin de tomar un interesantísimo documental no sólo de las luchas contra las fieras de la selva, sino de sus experiencias con las tribus indígenas que encontraron en el camino. La expedición ha sido financiada por el Museo Nacional de Historia Natural de Estocolmo, y por la importante casa de películas sueca "NORDIK TONEFILM". Es así como debido al espíritu investigativo de un explorador infatigable, en Colombia que ha resultado tierra privilegiada para los ejemplares más grandes de sapos, va a ser capturada muy pronto la reina de las ANACONDAS.

07-0328
07-0328
07-0330
07-0331
07-0328
07-0328

Fyra svenskar drar in i Colombias urskogar

Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde. Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till. Han är chef för de naturhistoriska samlingarna vid universitetet i staden Popaián och väl förtrogen med colombianska förhållanden. Efter överläggningar med myndigheterna och anskaffande av bärare, fångstmän m. fl. deltagare, sker starten med flyg så långt det går att komma, därefter tar expeditionen sig fram med kanoter och till fots.

— I de områden vi skall besöka lever flera primitiva stammar, som vita aldrig besökt, fortsätter hr Blomberg, i varje fall några vetenskapliga studier har aldrig bedrivits där. Vi är denna gång utrustade med apparater för ljudupptagning, så att vi kan registrera såväl språk som musik och sånger och urskogens och djurens många okända låten. Hr Blomberg understryker i sammanhanget att man inte vill göra sökandet efter ett jätteexemplar av anakondan, den sydamerikanska ormen, till någon huvudsak för expeditionen. Största kända exemplaret är 8,5 m., men större lär ha setts i skogarna, och kan man fånga en sådan så är det bara välkommet. I så fall vill Göteborgs akvarium gärna ha den levande hem. Men det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra.

Långfilmen avser att visa hur vilda djur fångas in. En sådan film bör, anser hr Blomberg, ha väl så stort värde som konstruerade äventyrsfilmer och därtill vara pedagogiskt värdefullare. Men vi skall, tillägger han, inte resa i Colombia bara för att filma det primitiva, utan ämnar också spela in ett par kortfilmer om det moderna och kulturellt framåtsträvande Colombia. Dess myndigheter ser nämligen gärna att världen får veta litet om dess civilisation och inte bara om vad som göms i dess urskogar.

Po. Morgonbl. Ptkln 30/12 52

Morgonbladet 30/12

07-0333

Film och museer får nyheter från stor svensk Colombiaexpedition

Den 15 januari flyger en stor svensk filmexpedition från Stockholm via Panama till Colombia, där det är meningen att inspela en dokumentär långfilm från de östligaste gränstrakterna mot Brasilien plus en serie kortfilmer om det moderna Colombia.

Forskningsresanden Rolf Blomberg skall leda expeditionen och med honom följer regissör Torgny Anderberg och fotograf Walter Boberg, de båda senare från Nordisk Tonefilm. I Bogotá tillsluter den svenske zoologen Kjell von Sneidern, chef för de naturhistoriska samlingarna vid universitetet i Popaian.

— I de områden vi skall besöka lever flera primitiva stammar, som inte tidigare besökts av vita, berättar hr Blomberg — i varje fall har aldrig några vetenskapliga studier bedrivits där. Expeditionen är utrustad med apparatur för ljudupptagning, och utom film är det meningen att ta upp urskogens låten och infödingarnas språk, musik och sånger.

Göteborgs akvarium är utlovat ett ev. exemplar av anacondan, den sydamerikanska jätteormen, men det viktigaste är insamlandet av materiel till Naturhistoriska riksmuseet och Göteborgs naturhistoriska museum. Långfilmen skall visa hur en sådan expedition arbetar och hur vilda djur fångas in. I maj beräknar man vara tillbaka i Stockholm, och sedan sätts arbetet med att klippa filmen igång så att den kan få sin premiär nästa höst.

Blombergs Colombiaexpedition skall besöka okända stammar

Arbetaren 30 Dec

jätteormar mottas tacksamt

Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde.

Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen hr Blomberg, regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till. Han är chef för de naturhistoriska samlingarna vid universitetet i staden Popaián och väl förtrogen med colombianska förhållanden. Efter överläggningar med myndigheterna och anskaffande av bärare, fångstmän m. fl. deltagare, sker starten med flyg så långt det går att komma, därefter tar expeditionen sig fram med kanoter och till fots.

I de områden vi skall besöka lever flera primitiva stammar, som vita aldrig besökt, fortsätter hr Blomberg, i varje fall har några vetenskapliga studier aldrig bedrivits där. Vi är denna gång utrustade med apparatur för ljudupptagning, så att vi kan registrera såväl språk som musik och sånger och urskogens och djurens många okända låten. Hr Blomberg understryker i sammanhanget att man inte vill göra sökandet efter ett jätteexemplar av anakondan, den sydamerikanska ormen, till någon huvudsak för expeditionen. Det största kända exemplaret är 8,5 meter, men större lär ha setts i skogarna, och kan man fånga en sådan så är det bara välkommet. I så fall vill Göteborgs akvarium gärna ha den levande hem. Men det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra och här tänker vi förse Naturhistoriska Riksmuséet och Göteborgs Naturhistoriska museum med så mycket material vi kan. Långfilmen avser att ge en fullt verklighetstrogen helhetsbild av hur en forskningsfärd utföra, hur insamlingar av etnografiska fynd sker och hur vilda djur fångas in. En sådan film bör, anser hr Blomberg, ha väl så stort värde som konstruerade äventyrsfilmer och därtill vara pedagogiskt värdefullare. Men vi skall, tillägger han, inte resa i Colombia bara för att filma det primitiva, utan ämnar också spela in ett par kortfilmer om det moderna och kulturellt framåtsträvande Colombia.

07-0333

Arbetaren, Ptkln 18/1 53

Rolf Blomberg leder filmexpedition

Nordisk Tonefilms amazonexpedition har under ledning av forskningsresanden Rolf Blomberg lämnat den colombianska militärbasen Puerto Laguizamo vid Putumayofloden för att med flyg bege sig till La Tagua vid Rio Caqueta och därifrån i kanot till bifloden Rio Caguan. Expeditionen skall sedan följa denna flod omkring 900 km., en sträcka som är fulständigt obebodd och anses vara en av de djurrikaste i Amazonas. Expeditionen hoppas här kunna göra intressanta zoologiska studier och samlingar samt upptaga film under ett par månaders tid. Därefter skall expeditionen slå upp sitt högkvarter bland Cofanesindianernt vid San Miguelefloden. (Bogota, Colombia, TT.)

☆

07-0335

Po. Dagbladet 30/12 52

07-0337

Sex månader i Colombias djungler innan Tonefilms djurfilm blir klar

Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasillen, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde.

Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till. Han är chef för de naturhistoriska samlingarna vid universitetet i staden Popaján och väl förtrogen med colombianska förhållanden. Efter överläggningar med myndigheterna och anskaffande av bärare, fångstmän m. fl. deltagare, aker starten med flyg så långt det går att komma, därefter tar expeditionen sig fram med kanoter och till fots.

I de områden vi skall besöka lever flera primitiva stammar, som vita aldrig besökt, fortsätter hr Blomberg, i varje fall några vetenskapliga studier har aldrig bedrivits där.

Det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra, och här tänker vi förse Naturhistoriska riksmuseet och Göteborgs naturhistoriska museum med så mycket material vi kan.

Långfilmen avser att ge en fullt verklighetstrogen helhetsbild av hur vilda djur fångas in. Vi ämnar också spela in ett par kortfilmer om det moderna och kulturellt framåtsträvande Colombia.

*

Morgon Tidningen 30/12 1952

Expedición de Suecia hará un recorrido por Colombia

ESTOCOLMO, 3, (U.P.).— La semana próxima una expedición de Suecia viajará a Colombia, a fin de recorrer durante cinco meses algunos lugares antiguos y modernos del país.

El jefe es el explorador Blomberg, quien manifestó que cuenta con el auspicio de la casa de cinematografía sueca Nordisk Tonfilm.

07-0339

Sydsv. Dagbladet 30/12 1952 07-0337:1

Rolf Blomberg klar att resa till Colombia

STOCKHOLM den 29. (TT) Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de östligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han, och han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha sitt stora värde. Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till. Han är chef för de naturhistoriska samlingarna vid universitetet i staden Popaján och väl förtrogen med colombianska förhållanden. Starten sker med flyg så långt det går att komma, därefter får man ta sig fram med kanoter och till fots.

I de områden vi skall besöka lever flera primitiva stammar, som vita forskare aldrig besökt. Vi är denna gång utrustade med apparatur för ljuduppteckning, så att vi kan registrera såväl språk som musik och sånger och urskogens och djurens många okända låten. Hr Blomberg understryker i sammanhanget att man inte vill göra sökandet efter ett jätteexemplar av Anakonda, men kan man fånga en sådan så är det bra välkommet. I så fall vill Göteborgs akvarium gärna ha den levande hem. Men det viktigaste under expeditionen blir de etnografiska och zoologiska rön vi kan göra och här tänker vi förse Naturhistoriska riksmuseet och Göteborgs naturhistoriska museum med så mycket material vi kan.

Långfilmen avser att ge en fullt verklighetstrogen helhetsbild av hur en forskningsfärd utföres och hur vilda djur fångas in. Men vi skall inte resa i Colombia bara för att filma det primitiva, utan ämnar också spela in ett par kortfilmer om det moderna och kulturellt framåtsträvande Colombia. Deas myndigheter ser nämligen gärna att världen får veta litet om deas civilisation, och inte bara om vad som gömt sig deas urskogar.

Lunds Dagblad 24/1 53

07-0336

Allers, Helsingborg Nr 4 1953

Flera av våra filmregissörer är ute och rör på sig i främmande land för att studera miljön till kommande film. Forskningsresanden Rolf Blomberg har rest till sitt andra hemland, Sydamerika, för att filma i djungeln. Och Rune Lindström har tittat på Island som en förberedelse till inspelningen av "Salka Valka" av Haldor Laxness, den store isländske författaren som flera gånger nämnts som eventuell Nobelpristagare.

Typ Ilet D:2 53 03

TILL COLOMBIA

I Sydamerika skall nu forskningsresanden Rolf Blomberg leta sig för att filma världens största orm, anakondan, och annat smått och gott, som lär förekomma i urskogsmarkerna där ute.

Eskilstuna Kuriren 17/9 52

Rolf Blomberg till Eskilstuna



På torsdag den 25 sept. kommer forskningsresanden Rolf Blomberg till Eskilstuna för att på Eskilstuna Teater berätta om sina äventyrliga resor och upplevelser i Amazonas djungler och bland sällsamma stillahavsöar. Rolf Blomberg är ju välbekant från sina många radioföredrag. Han kom tillbaka till Sverige i juli i år efter att ha varit borta i två och ett halvt år. Blomberg har vistats i Sydamerika sedan våren 1947, och under denna tid har han företagit en mängd expeditioner i syfte att studera primitiv indiankultur både i Amazonas och i Anderna och för att samla zoologiskt material för svenska och amerikanska museer.

Hr Blomberg kommer att vid sitt föredrag visa sin splitternya färgfilm, som han upptagit under sina expeditioner, och där man får vara med om möte med de mest underliga tropikvarelser, upplevelser bland det vilda aucafolket och de röda indianerna. Man utgår ju vanligtvis ifrån att alla indianer äro röda, ty det heter ju "den röde mannen", men dessa Auca-indianer är rödare än alla andra, emedan de måla sig över hela kroppen med en hemmagjord rödfärg, som gör att den röda lystern blir ännu mera framträdande.

Vidare berättar hr Blomberg om fiskefärder bland havsmonster och med filmkamera bland Guanoöarnas 35 miljoner fåglar.

Biljetter till EK-arrangemanget finnes att köpa på EK-centralen fr. o. m. fredagen 19 sept. kl. 9.

Upsala N. Tidn. 1/12 52

Djungelfärder i Amazonas



Rolf Blomberg.

I kväll gästas, som tidigare omnämnts, Arbetarinstitutet av forskningsresanden Rolf Blomberg, som skildrar äventyrliga resor och upplevelser i Amazonas djungler och strandhugg på sällsamma Stillahavsöar.

Han har under de år som gått sedan han sist var hemma hunnit med ett fiertal sydamerikanska expeditioner i syfte att studera gammal indiankultur både i Amazonas och Anderna samt för att samla zoologiskt material för svenska och amerikanska museer, varvid han också bl. a. besökt Galapagosöarna. Nu kommer han att på sitt från radion välkända sympatiska och medryckande sätt berätta om möten med primitiva folkslag och underliga djur samt att visa sina unika färgbilder liksom även ett par av honom själv upptagna färgfilmer, skildrande en fiskefärd bland havsmonster i Ecuador och besök hos 35 milj. fåglar på guanoöarna utanför Perus kust. Det blir alltså en högintressant afton som avslutar Arbetarinstitutets hösttermin i Nannaulan.

*

Aftonposten Sthlm. 16/12 52

Reptilregissör

Det blir svensk djungelfilm vad det lider, och man har redan kommit så långt, att man döpt den till "Anaconda" efter huvudrollens innehavarinna — en orm av det största slaget, vars längd skall kunna uppgå till 13 meter. Men filmen, vars producent är Nordisk Tonefilm och som skall inspelas i det inre av Columbia i Sydamerika, är ännu inte påbörjad av regissören, forskningsresanden Rolf Blomberg och fotograf Erik Boberg. Blomberg har fått i uppdrag av Göteborgs museum att infånga anacondan och välja ut ensemblen — det blir infödingar rollistan igenom. Hösten 1953 blir det premiär.

Kvällsposten Malmö 16/12 52

Svensk anacondajakt i colombiadjungeln skall bli filmdrama

STOCKHOLM, tisdag (KvP). Forskningsresanden Rolf Blombergs förestående expedition till det inre av Colombia kommer också att filmas. Den 15 januari startar Blomberg och skall då bl. a. söka fånga ett exemplar av världens största orm, Anacondan, för Göteborgs museum.

Det blir Nordisk Tonefilm som bekostar resan sedan man i går kommit överens med Rolf Blomberg. Hela resan skall filmas och man hoppas att klimax inträder när ormen fångas. Ormen kan bli ända till 11 meter lång. Den klättrar i träd och äter vattensvin.

Expeditionen väntas åter i slutet av maj och i augusti hoppas man kunna släppa ut filmen. Blomberg åtföljes av fotograf Boberg samt två andra. Colombias myndigheter har varit mycket tillmötesgående och kommer bl. a. att ställa ett flygplan till förfogande.

Aftontidn. Pblm 31/12 52

Fann Blomberg INKAGULDET?

ÄR JAG MANGMILJONAR, frågar forskningsresanden Rolf Blomberg. Han har finansierat tre expeditioner till det inre av Ecuador för att söka en legendomspunnen skatt av inka-guld. — Kom fort! Vi har funnit platsen!, skriver nu chefen för expeditionen. Rolf Blomberg står just startberedd som ledare för en forskningsexpedition till Colombia, och det ligger nära till hands att han då gör en avstickare över gränsen till Ecuador för att konstatera om han verkligen blivit mångmiljonär på inka-guldet. Tidigare har hundratals skattsökare varit ute efter detta guld men alla har misslyckats.



Sid. 5



★ Den här infångade anakondan torde väl vara sex till sju meter lång. Rolf Blomberg har emellertid beslutat sig för att få fram ett nästan dubbelt så långt exemplar för filmhuvudrollen.

Tonefilm söker 13 m. lång filmhjälte, badkunnig med gulvit buk

FILMEN som söker sin huvudroll, skulle man möjligen kunna kalla Nordisk Tonefilms bebådade inspelning på vårkanten. Huvudroll är förresten ett ganska oegentligt uttryck, ty filmfiguren i fråga kommer till överväldigande del att bestå av kropp.

Namnet på filmen är redan bestämt, och säger egentligen allt: Anakonda. Rolf Blombergs närmast påfriskande upptäcktsresande, skall ge sig ut i den sydamerikanska djungeln tillsammans med fotografen Erik Boberg för att spåra upp denna jordens tröligen största orm. Lyckas de stöta på den, ansikte mot ansikte, skulle det vara vårt



• Rolf Blomberg.

en mössa att se fotografens uppsyn. För Rolf Blomberg är det däremot en rutinsak att handskas med de mest underliga reptiler.

Man hoppas få tag på ett jätteexemplar på 13 meter, och filmens höjdpunkt skall bli själva infångandet. I det avseendet torde dock Blomberg vara optimistisk i överkant, ty någon anakonda på mer än tio meter har veterligt aldrig anträffats.

★ **Tycker om att bada.**

Men även i det formatet är det en avskräckande och fjättelik best. Anakondan är grå med gulvit buk och klarar sig lika bra i vattnet som på landbacken. Den håller vanligen till vid flodstränder och badar gärna — i likhet med Nordisk Tonefilms vanliga primadonnor. Efter sina simturer brukar den slingra sig upp i träden intill vattnet och hålla siesta på grenar som hänger ut över ytan för att lätt kunna dyka vid tecken på fara. Det gäller alltså för Blomberg och hans filmsällskap att noga bekika strändernas lövverk, när de stakar sig uppåt de colombianska floderna. Kommer de alltför nära är det en lätt match för jätteormen att krama dem till mos. Men vanligen nöjer den sig med vattensvin, ekorrar och fåglar. Större byte föraktas dock troligen inte.

Den infångade anakondan — om den nu verkligen låter sig fångas — skall överlämnas till Göteborgs museum. Den stora allmänheten får beskåda den rekordlånga filmfiguren på, som vi hoppas, spännande och vällyckade bildsvitter. Detta var alltså ormen — men vem blir Eva?

Tyko.

07-0346

Aftonbladet Stockholm 19/12 52

07-0319

Nyheter Nelson 30/12 52

Väl utrustade svenska forskare till Sydamerika

Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de mest utpräglade urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft, berättar han.

Han är också övertygad om att uppslaget från Nordisk Tonefilm att under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete kommer att ha stora värde. Sex månaders arbete och strapatser beräknar han ha framför sig, och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen von Sneidern till.

07-0347

Spegelbilderna

Av de två kortfilmerna skildrar den ena provinsen Imbabura i Ecuador. Rolf Blomberg har här gjort ett brillant reportage där han utsökt får fram landskapets säregna naturskönhet och invånarnas enkla liv och primitiva hantverk. Slutscenerna har tagits från en religiös ceremoni, vars hedniska drag visar att kristendomen inte helt genomsyrat folket i denna avkrok av världen. Även filmen om katedralen i Chartres ger många starka skönhetsintryck.

—e

07-0348

Spegelprogrammet

Det nya Spegelprogrammet innehåller ett par intressanta kortfilmer, främst en av Rolf Blomberg från Ecuador med dess dramatiska landskap och karaktäristiska folktyper i arbete ute på landsbygden eller på gator och torg. Något mer får man också se av stadsarkitektur. En andra kortfilm handlar

07-050

Ny Dag 30/12 52

Svensk expedition filmar Colombias urskogsområden

Den forskningsexpedition, som Rolf Blomberg i januari startar till de ostligaste urskogsområdena av Colombia i gränstrakterna mot Brasilien, blir den bäst utrustade han någonsin haft. Nordisk tonefilm skall under färden spela in en dokumentär långfilm av expeditionen i arbete och om allt går bra hoppas man att filmen skall kunna visas den kommande hösten.

Det blir tre svenskar, som flyger från Stockholm till Panama den 15 januari, nämligen utom hr Blomberg regissör Torgny Anderberg och filmfotograf Walter Boberg. I Bogotá stöter den svenske zoologen Kjell von Sneidern till.

Starten sker med flyg så långt det går att komma, därefter tar expeditionen sig fram med kanoter och till fots.

I de områden som skall besökas lever flera primitiva stammar, som vita aldrig besökt. Expeditionen är utrustad med apparatur för ljudupptagning med vars hjälp man kan registrera såväl språk som musik och sånger och urskogens och djurens många okända läten. Det viktigaste under expeditionen blir emellertid de etnografiska och zoologiska rönen.

Men vi skall, säger Rolf Blomberg, inte resa i Colombia bara för att filma det primitiva, utan ämnar också — enligt de colombianska myndigheternas önskan — spela in ett par kortfilmer om vdet moderna och kulturellt framåtsträvande Colombias.

Sengångaren, Sydamerikas Pelle Brättom, är inte nervös av sig. Han rör sig i utrarapid och kan hänga i dagar och veckor i samma trädkrona och äta bladskott, innan han behagar flytta på sig.

En pipande fröken.

Myrsloken är en underlig figur och en annan långnäst varelse är tapiren, som ser ut som ett mellanting mellan elefant, svin och mulåsna och kvittrar och piper som en småfågel. En djurfångare var ute för att fånga en bergstapir åt New Yorks Zoo men sprack på uppgiften. Blomberg fack höra talas om en indian, som hade en tam bergstapir. Det befanns vara en fröken, som pep som en kanarlefågel, när man kliade henne bakom öronen. Hon slöt ögonen i salig njutning då. Som en hund gick hon ut och in i indianens bambuhydda — ibland genom väggen. Det bär mig emot med djur i fångenskap, sade Rolf Blomberg, men här gavs ett undantag. Hon var hotad till livet, för grannarna tyckte inte om att hon tagit för vana att frukostera i deras odlingar. Blomberg köpte henne. Lockad med sockerrör och annat snask och bogserad med rep under energiska påtryckningar bakifrån lyckades hon tillryggalägga en kilometer på fem timmar. Det var ingen annan råd än att snickra ihop en bur och bära henne. Det tog tio dar att nå en bilväg till Quito. Fin dam som hon var tog hon naturligtvis sedan flyg till Florida — hon var så bastant att hon måste ha tre biljetter. Per järnväg för hon sedan till New York, där där hon fick ett strålande mottagande av pressen, eftersom hon var den första bergstapiren i en zoo. Vid sitt senaste besök i New York hade Rolf Blomberg hälsat på henne och kliat henne. Hon såg ut att trivas.

Det behövdes en padda för att göra mitt namn odödligt, sade Rolf Blomberg när han visade den jättepadda som fått efternamn av honom. En inföding hade berättat om paddor, som vägde 100 kilo. Blomberg visste, att han brukade överdriva en smula och försökte pruta bort 98 eller 99 kilo, men det gick inte. Han begav sig till det ifrågavarande området, och en vacker dag hade han en padda av för vetenskapen förut okänd art. Den vägde 1 kilo bara, men den väckte sensation och det strömmade in beställningar på jättepadder. Ibland lönar det sig att lyssna även på ganska tokiga historier.

Detta och mycket annat berättade Rolf Blomberg i går. Hans färgfilmer från en ecuadoriansk fiskeby och från guanoöarna, där 35 miljoner fåglar lämnar visitkort till förmån för den peruanska bomullsodlingen var mycket skickligt tagna och hade en säregen tjusning. Åpplåderna vittnade om tacksamhet för en sällsynt intressant kväll.

Morgen-Tidn. 21/11 52



En FIB-afton I äventyrens land hette det trevliga program som förlagets Stockholmsexpedition bjöd sina ombud på under onsdagskvällen i Medborgarhusets stora hörsal, där omkring 500 personer samlats. Författarinnan Maria Wine läste ur "De bästa dikterna", maken Artur Lundkvist talade och läste ur sin bok "Floderna flyter mot havet", forskningsresanden Rolf Blomberg berättade och visade filmer om underliga djur som han mött och operasångare Conny Söderström sjöng populära melodier. Belönade av FIB-männen Vikström och Harry Levin blev de ombud som står bäst av Mos Martinsons "Livets fest" samt tjugo ombud som varit med i 15 år. De var, förutom Gustav Nilsson från LM som ses på bilden ovan med ombudsmän Vikström (t. v.) och författarparet Lundkvist-Wine, Bertil Allard, Gunnar Andersson, Harry Andersson, Gustav Th. Bergkvist, K. B. Blom, Oskar Blomqvist, A. T. Ekblom, Nils Ekman, Bertil Ekström, Filip Eriksson, J. P. Forsberg, Erhard Gustavsson, Arvid Karlsson, Ivar Carlsson, Sally Kvarnström, Axel Sundberg, Oskar Sundkvist, Gustaf Sällermark och Edvin Zetterberg.

Norrmalabladet 15/11 52

Tynn hodejegerbok

Rolf Blomberg: «Mine venner hodejegerne». Oversatt av Magli Elster. Tiden Norsk Forlag.

Rolf Blomberg er en av Sveriges mange «biers» som henter honning fra eksotiske strøk hjem til det kolde nord. Han er en eventyrlysten herre, mer oppfylt av trangen til å oppleve noe spennende og kriblende enn å gjøre etnografiske landevinninger. Dessverre er han ingen fremragende skribent. Han har ikke sans for refleksjoner av noen art. For ham gjelder det å få referert hendelsesforløpet og det skjer slentrende og nonchalant. I denne boken, som beretter om hans opplevelser blant Ecuadors hodejegere, når han opp til et hederlig B-klasse nivå. Til tross for at han formelig fråtser i eventyrlig stoff makter han ikke å gjøre ferden til en opplevelse for leseren. Han er altfor lös og overfladisk i sin beretning og evner igrunnen aldri å skape den rette atmosfære. Boken er, for å si det med et populært uttrykk, jammerlig tynn.

J. S.

Nyaste Kristianstad 17/11 52

Rolf Blomberg kommer till Kristinehamn

Måndagen den 24 nov. kommer forskningsresanden Rolf Blomberg till Kristinehamn för att i Läroverkets aula berätta om sina äventyrliga resor och upplevelser i Amazonas djungler och bland sällsamma Stilla havsöar.

Rolf Blomberg är välbekant från alna många radioföredrag. Han kom tillbaka till Sverige i juli i år efter att ha varit borta i över två och ett halvt år. Blomberg har med undantag för en kort tid vistats i Sydamerika sedan våren 1947, och under denna tid har han företagit en mängd expeditioner i syfte att studera primitiv indiankultur både i Amazonas och i Anderna och för att samla zoologiskt material för svenska och amerikanska museer.

Hr Blomberg kommer att vid sitt föredrag visa sin splitternya färgfilm, som han upptagit under sina expeditioner, och där man får vara med om möten med de mest underliga tropikvarelser. Man utgår ju visserligen ifrån att alla indianer är röda, ty det heter ju "den röde mannen", men dessa aucaindianer är rödare än alla andra, emedan de målar sig över hela kroppen med en hemmagjord rödfärg, som gör att den röda lystern blir ännu mera framträdande.

Vidare berättar hr Blomberg om fiskefärder bland havsmonster och om filmning bland Guanoöarnas 35 miljoner fåglar.

Stavanger 29/10 52

Festlig reiseskildring

Den svenske forfatteren og filmfotografen Rolf Blomberg, og hans venn, den danske eventyreren Henry Nielsen, foretok for en tid siden en reise til hodejegernes land. Det er om denne reisen Blomberg forteller i en lett og lødig skrevet bok som er kommet på Tiden Norsk Forlag.

Reisen var meget farefull, og de to hvite var mot slutten av reisen ikke langt fra å få sine hoder preparert som Tjansaer, slik kalles nemlig de preparerte miniatyrhodene som selges i souvenirforretninger i Equador.

Blomberg er en dyktig forteller. Han skriver humørfylt om sine opplevelser og gir et festlig billede av livet i jungelen og folket som bor der. Billedutstyret er meget godt.

HÅ.

Kirkenes Kurirn 24/11 52

vet.

Upptäcktresanden Rolf Blomberg

drog ånyo två fullsatta hus vid de föreläsningar, åtföljda av ljusbilder och film som han gav i Bofors Samlingshus på söndag eftermiddag och kväll. Rolf Blomberg skildrade sina upplevelser och upptäckter i Amazonas djungler samt öarna utanför Sydamerikas västkust. Mängder av bilder på både underliga människor och djur samt ett par kortfilmer i färg illustrerade föreläsningen.

Pr. Dagbl. 1/12 52

Travellers club har haft sitt sista sammanträde för året under ordförandeskap av professor Gerhard Lindblom. I sammanträdet deltog ett 60-tal medlemmar med gäster, bland vilka märktes amerikanske ambassadören Butterworth. Solnaborn gladde med julsång och efter middagen klämde forskningsresanden Rolf Blomberg över "Underliga djur jag fått shop med i Sydamerika" beledsagat av färgfilm.

N. Kristinehamns Posten 19/11 52

Rolf Blomberg berättar och visar filmer

Sommarens och höstens utan jämförelse populäraste radiotalare har varit forskningsresanden Rolf Blomberg, som på måndag personligen inträffar i Kristinehamn och i läroverkets aula berättar om sina äventyrliga färder till Amazonas djungler och till sällsamma Stilla havsöar. Sin föreläsning illustrerar han med förnämliga ljusbilder och visar dessutom en utomordentligt vacker, rolig och spännande färgfilm, som han tagit under sina färder. Det blir en föreläsnings- och färgfilmskväll i särklass.

Den celebre forskningsresanden har f. ö. gett namnet åt Sydamerikas största groddjur, Bufo Blombergi, som väckt stor uppmärksamhet i den vetenskapliga världen och som han upptäckte under sin senaste expedition i Columbia. Han har ju gjort många och långa expeditioner runt om i Sydamerika och givetvis varit utsatt för de mest skilda upplevelser. Under sin exkeditioner till de krigiska aucaindianerna i östra-Ecuador blev han vid ett par tillfällen anfallen av vildarna, och under fångstfärd i Anderna lyckades hr Blomberg till sin glädje hemföra ett levande exemplar av den sällsynta bergstapiren, något som de flesta fångstmän före honom gått bet på. Denna finns nu i Bronz Zoo i Newyork, och är det enda exemplar som skådats i en zoologisk trädgård.

Rolf Blomberg är en entusiastisk och synnerligen skicklig filmare och har under sina färder upptagit en mycket intressant och unik färgfilm, som han alltså kommer att visa här.

Biljetter till forskningsresanden Rolf Blombergs föreläsnings- och filmkväll säljs i förköp utan tillägg i Alfr. Johanssons bokhandel.

Västra Sävs Tidn. 25/11 52

Fordens värdefullaste fågel

kommer forskningsresanden Rolf Blomberg att berätta om och visa vid sitt filmföredrag på Västerås teater i kväll. Fågeln heter guanoskarven och den finns på öar utanför Perus kuster. Inte en droppe regn faller och ingenting kan växa, men marken på dessa sterila öar är oerhört värdefull. Här finns nämligen den eftersökta guanon — torkad fågelspillning — och guanoskarven är den förnämsta leverantören. Rolf Blomberg berättar också om sina äventyrliga resor och upplevelser i Amazonas djungler. Det var han som upptäckte Sydamerikas största groddjur, ett veritabelt monstrum, under expeditionen i Colombia — och det djuret har fått namnet Bufo Blombergi.

Hr Blomberg kommer i anslutning till föredraget att visa sin splitternya färgfilm, som handlar om möten med underliga tropikvarelser och upplevelser bland det vilda aucafolket och de röda indianerna.

Biljetter säljes på Länstidningens expedition.

Gbgs. Tidn. 23/9 52

Akvarialt

Forskningsresanden Rolf Blomberg var i stan i går för att hålla föredrag i Konserthuset om de vilda trakter, där han brukar förlägga sina upptäcktsfärder. Han berättade att nästa resa går till Colombia, och att han där skall söka fånga en anakonda (det är en boaorm som kan bli ända upp till 9,5 meter). Denna reptil skall sedan forslas till Göteborg och installeras på Akvariet. Stan Runt-red. vill önska hr Blomberg all lycka i reptiljakten.

AT. 10/12 53

Blomberg startar för columbiafilm

Rolf Blombergs filmexpedition till Colombia startar från Stockholm nästa vecka. Torgny Anderberg medföljer som regissör och Walter Boberg som fotograf. I Colombia tillsluter svensken Kjell von Sneidern, som är föreståndare för Papayá-museet.

Expeditionen skall spela in en dokumentärfilm i svart-vitt om det moderna och det gamla Colombia. Den beräknas ta ett halvår. Filmen planeras vara klar för visning på biograferna till hösten.

07-0360

Pt. Tidn. 12/11 1952

Emma Blomberg. Författarinnan Emma Robinson Blomberg, maka till forskningsresanden och författaren Rolf Blomberg har avlidit i Stockholm i svåra av en svår förlossning, 40 år gammal.



Hon var född i Quito Ecuador, och dotter till förre chefen för Ecuadors järnvägar Harry Robinson och hans maka, född Peréz. Rolf Blomberg träffade henne för några år sedan i Ecuador och de arbetade sedan samman på många forskningsresor. 1950 kom Emma Blombergs första bok. Djungeltripp, ut i Sverige, översatt av maken. Paret skulle om någon månad ha startat en ny resa till fru Blombergs hemtrakter i Ecuador. Förutom av maken sörjes den bortgångna närmast av barn, föräldrar och syskon.

Dagen, Borgen Tidn. Ny Tid Gbg
Pr. Borgmstr. Örebro Dagbl.

Västmanl. Folkblad, Västerås
07-0361 26/11 52

Intressant föreläsning av Rolf Blomberg

Forskningsresanden Rolf Blomberg höll på tisdagskvällen en intressant föreläsning på Västerås Teater. Han talade om människor och djur i Amazonas djungler. Föredraget fängslade den talrika publiken under nära två och en halv timme. I ett speciellt avsnitt visade Blomberg bilder från Sydamerikas underliga djurvärld. Som avslutning på den givande kvällen visades två vackra färgfilmer. Varma applåder visade att föredraget och filmerna uppskattades.

Västmanl. Folkblad, Västerås

07-0362

* Rolf Blomberg, som sedan medio av september gjort en föredragsturné genom hela landet, ger nu före sin återresa till Amazonas djungler sina tre sista föredrag i Konserthusets lilla sal i kväll, fredag, och på lördag och söndag. Programmet omfattar "Amazonas djungler" med färgfilm.

Pr. Dagbl. D N. St. T. m fl. 28/11

07-0363

Norrtelje Tidn. Västerås
26 nov 1952

Rolf Blomberg på teatern

En förväntansfull publik fyllde teatern på tisdagskvällen för att höra Rolf Blomberg tala om djur och människor i Amazonas djungler. Under två och en halv timme berättade han om sina upplevelser och erfarenheter som upptäcktsresande i dessa ganska outforskade områden.

Dr Blomberg förde först sina åhörare till huvudjägarnas land, kring Amazonflodens källområden. Här lever infödingarna ytterligt primitivt. Han berättade hur dessa huvudjägare föreställer sig att människans själ sitter i huvud och här och beskrev hur de bereder och bevarar sina fienders avhuggna huvuden. Vildare än huvudjägarna är dock Aukaindianerna, som varken Rolf Blomberg eller någon annan upptäcktsresande i modern tid haft någon fredlig kontakt med.

I ett andra avsnitt visade föredragshållaren bilder från Sydamerikas underliga djurvärld. Där var pigga och ogenerade apor, stora ormar och giftiga ormar. Sydamerikas största padda som fått sitt namn efter dr Blomberg, den sällsynta bergstapiren och många andra.

Som avslutning visades två vackra färgfilmer. Den första skildrade fiskafångst i en liten by på Equadors västkust. Den andra var upptagen på Guanoöarna utanför Peru, där miljontals fåglar häckar och lämnar världens förnämsta naturliga gödningsmedel.

Rolf Blomberg berättade medryckande och utan åthävor, och publiken tackade med en varm applåd.

K o B.

07-0364

Uppsala N. Tidning 2/12 52

Indianer och guano

Arbetarinstitutet slutade går höstterminen med en lika festlig som mastodontisk föreläsning. I två timmar berättade forskningsresanden Rolf Blomberg om sina sydamerikanska resor. Men var det någon som kände sig trött? — intresset hölls hela tiden på spänn, ty dels var föreläsaren en så god och spirituell talare, dels var skildringen så unik och direkt spännande. Här levde pojkårens indianboksstämning upp igen. Man tycke sig förflyttad till de där tummade gamla kartonerade volymerna "Ljudlösa steg" och "Bakhållet vid Ohio", fastän miljön i går förlagts till Amazonas och äventyren utspelades i dess tropiska djungler och bland dess mer och mindre vilda indianstammar.

Vi började med halvcivilliserade rödskinn, en stam som färgar sig röd och ännu ibland känner huvudjägarblodet svalla, då den dansar och sjunger efter uråldriga riter "på långa stänger svängande skallar efter fiender eller fränder, som krymts och på sydamerikanskt indianvis beretts och sedan hyllas för sin magi. Vi fick se några prov på kulten — är det nån som är känslig, är det bäst han blundar, sa' tal. Annars är dom här indianerna snälla och hyggliga i all sin vidskepelse. Men så var inte en annan helvild stam, som bodde vid en biflod till Rio das Amazonas och hatade de vita. De senare hade förstås förgått sig mot dem — under sökandet efter gummi bröt nämligen vita råskinn in i landet, brände indianernas byar, dödade dem i tusental, skändade kvinnorna och sålda de överlevande som slavar nedåt floden. Nu var det omöjligt att komma i fredlig kontakt med ättlingarna och Rolf Blomberg misslyckades också med den expedition han tack vare hjälp från Shellbolaget kunde utrusta. Men inträngandet i urwalden och jakten efter de osynliga ljudlösa vildarna som fanns där runt omkring och så det plötsliga bakhållet och spjutskurarna — allt berättades så levande, ja precis lika spännande som en gång i indianböckerna.

Men det var inte bara blodtörstiga eller gemytliga indianer föreläsningen gällde. Via skioptikonet fick vi sen en massa djursorter till livs. Såna djur som man i stil med flickan på menageriet inte trodde fanns. Trivsammia apor på några decimeter som man kunde bära tama i håret, sengångare, paddor, grodor, otäcka reptiler och otaliga insekter. Och så en sällsynt bergstapir, vars fångsthistoria var ett roligt kapitel för sig. Sällan har publiken presenterats så originella och individualiserade djurporträtt!

vänl.

Forts.

Efter en utflykt till en fiskeby i Ecuador — med ett vimmel fula fiskar i närbild och flitiga fiskare i aktion — hamnade vi så på de sällsamma Galapagosöarna. Här ses förhistoriska jätteköldpaddor vanka kring och ta gyttjebad då och då och det ännu ganska orörda djurlivet har kvar något paradisiskt i detta jungfruliga och orörda land. Som man går där kan en liten fågel plötsligt komma och slå sig ner på ens axel, så tal.

Alldeles unika var filmbilderna i färg från Chinchasöarna, där havsfåglar häckar i tiotusental och den peruanska staten fridlyst den bevingade världen för guanots skull, fågelträcket som är ett nödvändigt fosfatgödselmedel för landets jordbruk. Det var rent fantastiska scener från bl. a. pelikan- och sjölejonlivet. Pelikanen är f. ö. inte alls den trevliga och filosofiska fågel man kan tro, underströk tal., vilken både bildbevis för hur slyngelaktigt och rent av sadistiskt vissa pelikanelement kan bete sig.

Ja, såna där pigga kommentarer var ideligen iflätade den sakliga redogörelsen, som förresten aldrig heller blev torr trots alla fakta den meddelade. Den mer än fulltaliga publiken följde med påtaglig förtjusning med på denna exotiska och färgskimrande äventyrsfärd, som så elegant och lekande förde den bort från vardag och kyla till främmande kuster och varma latituder. Applåderna smattrade följdriktigt som ett häftigare tropikregn.

—

07-0365 Uppsala 2/12 52

Huvudjägarna har praktiska skäl för sin framfart

Uppsala 2/12

Skuggan av ett aeroplan på djungelns tjocka gröna flossamatta och konturerna av ett aeroplan på hakan på ett rödmålat rödskinn med svarta tvärränder kan stå som symboler för den världsdel, som upptäcktsresanden Rolf Blomberg i går berättade om i Arbetarinstitutet — hög kultur vid sidan om primitivitet i vilka stammars outforskade land. Publikintresset var mycket stort och många som trott sig vara ute i god tid fick vända vid porten. Institutets föreståndare redaktör Ellis Edman försökte få teatersalongen, när han såg vartåt det lutade, men den var upptagen av en repetition. De som kom in i Nannaulan fick emellertid en magnifik kväll, en förnämlig avslutning på en fin termin.

Rolf Blomberg höll med sin berättelse om sina forskningsfärder i Sydamerika och sina bilder och filmer intresset spänt i över två timmar.

Det var många djur av typen "såna finns inte" man fick se. Även den mest entusiastiske amatörfilmare torde ha känt sig slagen av de fullträffar Rolf Blomberg färgfilmat. För att nu inte tala om den amatörfilmska metnacke om 6 à 7 decimetera längd som han förevigat eller en skalbagge stor som en rejäl näve eller en gräshoppa med ett par tre decimeterspännvidd.

Det underbara med djuren på Galapagosöarna är deras paradisiska oräddhet. Man kan klappa sjölejonen utan att de ger sig iväg och när man går i skogen, kan det komma en fågel och slå sig ner på ens hattbrätte. Djuren vet inte vilket odjur människan är, för hon har inte funnits där så länge. Galapagosköldpaddorna, som kan väga uppåt 300 kilo och nå en ålder av 250 år, har varit svårt förföljda för den underbara olja de ger. De är fredliga och hyggliga vegetarianer, som kan livnära sig t. o. m. på kaktéer med taggar som stoppnålar. Vilda hundar, som jagar i flock som vargar, har hjälpt människan att decimera deras antal. På en av öarna hade amerikanska flygare emellertid upptäckt en mycket stor koloni, som också gick betade som en annan boskapshjord och som hade stigar, vägar och tunnlar ner till kärrmarkerna. På en bild red en grabb på en sköldpadda, som han styrde med en banan hängande i ett litet spö framför den. Det var ingen risk för skenolycka; maximihastigheten har uppmätts till 330 meter i timmen.

Fryntliga huvudjägare.

Redan 1937 hade Rolf Blomberg haft huvudkvarter hos en huvudjägarehövding, en mycket hygglig och fryntlig och trevlig karl. Vid ett nytt besök hos samma indianstam tio år senare hade hövdingen på sedvanligt sätt gått till en annan värld. Det är emellertid inte sadism eller grymhet bakom huvudjakten utan rent praktiska skäl. Dessa indianer vill inte vidkännas tanken att människan kan dö en naturlig död utan tror att döden är en följd av förhäxning. Det gäller för medicinmannen att ta reda på vem som varit i farten och det utrönar han genom syner under rus. Själen anses sitta i huvudet, framförallt i håret. Genom att förvärva det får man den avdagatagnas själskraft, som blir till nytta inte bara för huvudets nye ägare utan för hela hans familj, hans boskap och hans odlingar. Metoden är enkel: man flår av huden, stoppar den i kokande vatten, syr ihop nackanittet och munnen, upphettar sand och häller in för att få bort köttrester, modellerar med fingrarna, färgar huden svart med kol eller sot, allt detta under tillbörliga ceremonier, och har till slut ett huvud krympt till storleken av en knuten hand. En rödhårig och rödskäggig tyrk försvann för en del år sedan under forskningar bland huvudjägare. Några år senare förvärvade en guldvaskare i urskogen ett rödskäggigt och rödhårigt miniatyrhuvud. Men det är sällan indianerna behandlar vita på detta sätt.

Rolf Blomberg sade sig aldrig ha träffat så glada människor som dessa huvudjägare. Deras skratt är det verkliga flatskrattet. Men de har inte samma sorts humor som vi. En av deras stamfränder föll från en klippa och slog sig så illa, att flera revben stack ut i det fria. Det tyckte indianerna var kul. De kan alltså sägas ha en mycket mattig humor.

Verkligt vilda vildar.

En spännande berättelse var Rolf Blombergs skildring av ett försök att kontakta en indianstam, som inte i onödan förlitter en chans att ta ihjäl vita män eller grannar av andra stammar. Shell hade under oljeletning fått några flygfältsarbetare dödade av dessa indianer och ville komma på fredsfot med dem för att undvika risker i fortsättningen. De är ytterligt primitiva, går allderles nakna, , har inga husdjur, inte ens hundar, höns eller svin, och lever på jakt och fiske och ett jordbruk av enklaste slag. Den enda bild som tagits av dessa indianer var en flygbild, som visade hur de slungade spjut mot planet. Med två vita följeslagare, en fotograf och en missionär, samt sju indianer som bärare — världens bästa stadsbud, tar upp till 50 kilo på ryggen och kan i snabb takt promenera från solens uppgång till dess nedgång — begav sig Blomberg till dessa verkligt vilda vildars urskogsområden. Per flyg lokaliserades deras uppehållsplatser och Blomberg fick från planet varje dag brev nedkastade från sin hustru i Quito. Man fann en brand ochnågra veckor tidigare övergiven by. Väl kamoflerade fallgropar med förgiftade spjutspetsar fanns vid stigarna där, men invånarna stod ingenstans att finna. Till skydd för sina nattläger hade expeditionen lampor som lyste starkt utåt, men de två medföda hundarna skällde nervöst om nätterna och bärarna kände igen en del av nattens djurläten såsom härrörande från den fientligt sinnade stammen.

På två balsaflottar begav sig expeditionen iväg utför en flod, där flygarna rapporterat att de sett de främmande indianerna. Man fann också spår i grundvattnet vid stranden. De hade gått den ena i den andras spår, men bärarna ansåg att det var ungefär ett dussin. När flottarna vid en flodkrök av en trädstam tvingades in mot stranden kom med blixtens hastighet en skur av spjut som utlöste ett vilt skjutande från flottarna. För säkerhets skull kastades en dynamitgubbe in bland träden. Där fann man massor av spjut med förgiftade spetsar samt en del blodspår. Fotografen var livrigast att hugga av spjut, för han hade fått sin nya, fina Rolleflex förstörd, när han hoppade i vattnet för att rädda sig undan spjutregnet. Det blev en terspänningsrik vecka i urskogen vid hemfärden efter detta äventyr. Rolf Blomberg tänker göra en försöket att kontakta den vilda stammen.

Trevliga fotomodeller.

Men det finns behändigare varelser än dessa i Amazonas, först och främst apor av många slag. Det är i allmänhet hyggliga och trevliga varelser som lever i större sänja än människorna, fast de ibland har en del bustag för sig. Man fick se en rad fina karaktärsbilder av vrålapor. Dessa hörs flera kilometer men har fördelen att vara en god och närande om än ej estetisk tilltalande föda. Somliga apsorter kan visa människan rörande tillgivenhet. Dvärgklikepan, 15 cm lång, tillhör nyttodjuren: infodingarna hör dem gärna i kulturen, där de kan göra stor nytta! Markattorna har synnerligen intressant mänsk.

Rolf Blomberg gjorde succés i Vänersborg

Vänersborgs läroverks aula var i det närmaste fullsatt av en entusiastisk publik vid forskningsresanden Rolf Blombergs föreläsning. Blomberg är en strålande berättare, vars realistiska skildring helt förflyttar lyssnaren till händelsernas centrum. Särskilt spännande var Blombergs berättelse om när han på bensinbolaget Shells uppdrag skulle försöka stifta vänskap med de vilda Auca-indianerna. Ingen vit man hade tidigare lyckats med den uppgiften, och även hr Blomberg tvingades retirera efter att ha varit mycket nära att dödas. Men Blomberg lovade vid föreläsningen att göra ett nytt försök. Hans bekantskap med huvudjägare och "de röda" indianerna bjöd mycket av spänning och kulturhistoriskt intresse. Blomberg hade påträffat många fynd, som var av stort intresse för forskningen. Trots sin djupt gående primitivitet har indianerna egenskaper, som är till stor lärdom för de civiliserade folken.

Ett intressant avsnitt i föreläsningen var skildringen av djurlivet i Amazonas djungler, där Blomberg påträffat djur som inte tidigare varit vetenskapligt beskrivna. Filmen från Guanasöarna med sina 35 miljoner fåglar var enastående vackert gjord. Fågelspillningen från dessa öar är ett erkänt gödningsämne jorden runt. Det är strängt förbjudet för människor att under fåglarnas häckningstid besöka dessa öar. Flygplan får inte fara över öarna på lägre höjd än 500 meter. Även de gamla inkaindianerna förstod sig på fågelspillningens betydelse och straffade med döden den människa, som störde fåglarna under häckningen. Ingen stans på jorden finns det så mycket fisk som kring dessa öar, och hr Blombergs skildring av spännande fiskefärder var en verklig godbit för den sportfiskeintresserade. Från sin vistelse i Sydamerikas djungler och södernavsöar har Blomberg medfört flera intressanta djur till Sverige, varav en finns att beskåda på museum i Göteborg. Den över två timmar långa föreläsningen illustrerades med skioptikonbilder och en av hr Blomberg skickligt gjord film i färg. Föreläsningen belönades med mycket applåder, och efter dess slut omringades föreläsaren av en stor skara skolungdomar, som var mycket intresserade av att få den berömda forskningsresandens autograf.

DAGENS NYHETER Onsda

Sverige ställer ut i Colombia

BOGOTÁ i december.

□ Sverige öppnar i dagarna en utställning i Colombias huvudstad Bogotá, omfattande dels fotomontage över vissa av våra viktigare industriföretag, dels ett representativt urval av våra konstindustriella produkter. Det blir den tredje svenska utställningen som Bogotáborna får se.

Den första — för övrigt den första svenska utställningen på sydamerikansk mark — ägde rum redan 1875. I februari detta år öppnades den högtidligt av republikens president, och dåtida utställningsbesökare gav följande referat av evenemanget, som inte är utan kulturhistoriskt intresse:

"Expositionen är väl ordnad och har funnit mycket bifall. I det större av rummen prydes fonden av Munkells största vy av Stockholm, därunder synes Sveriges vapen, gjutet och bronzerat av herr Bolinder i Stockholm. På sidorna är uppsatta svenska och norska samt colombianska flaggor. Vidare synes här bröstbilder av Konungen och Drottningen i parian från Gustafsberg. En konstgjord murgröna slingrar sig från tvenne vaser omkring de kungliga bilderna upp omkring Stockholmsvyen. Tvenne stora buketter av konstgjorda blommor, förfärdigade av fröken Hebbe i Stockholm, fyller tvenne vaser i blått och guld. Mot väggen Berzelii bröstbild, framför vilken står en praktfull fruktkorg av konstgjorda äpplen, plommon och bär, allt beundrat för det vackra utseendet. Detta är huvuddrygdaden. På borden, golvet och väggarna är de skilda slöjdalstren ordnade."



Brynolf Eng

□ Den andra svenska utställningen i Bogotá var en officiell industriutställning år 1923. Ett flertal svenska företag hade sänt prov på sina alster. Utställningen hölls i den byggnad där krigsministeriet nu är inrymt och rönte ett mycket välvilligt mottagande, vilket i hög grad torde ha bidragit till att göra vår verkstadsindustri känd i Colombia.

Forts.

Beträffande det nu aktuella evenemanget — det tredje i ordningen — berättar svenske ministern i Bogotá, Brynolf Eng, att utställningen kommer att omfatta två sektioner. Den ena består av fotomontage apterat på lättransportabla skärmar, den andra av keramik, glas, textilier och möbler. Fotomontagen, som kommer att bilda en ram kring konstindustriprodukterna, skall skildra svenskt näringsliv. Sammanlagt ett tjugutal industrier deltar. I den konstindustriella sektionen märks sådana företag som Orrefors och Kosta med glasarbeten, Rörstrand och Gustavsberg med porslin, fajans och stengods och Nordiska Kompaniet med monterbara möbler, vilka torde vara i hög grad lämpade för länder som Colombia med dess stora transportproblem. Även moderna textilier och alster av allmogestickning kommer att visas.

□ De colombianska myndigheterna har visat det största intresse och tillmötesgående, framhåller minister Eng. Han nämner särskilt ministern för utrikes ärenden, Juan Uribe Holguin, och chefen för Museo Nacional, señorita Cuervo Cuellar. Det är i detta museum utställningen kommer att hållas. Den skall öppnas den 5 december och pågå under cirka fjorton dagar. De colombianska myndigheterna har medgivit att de konstindustriella produkterna får försäljas för att undvika en besvärlig och dyrbar återtransport till Sverige. En katalog över utställningen är under utarbetande.

Meningen är också att anordna en serie korta radioföredrag i samband med utställningen. Under rubriken "Svensk industri berättar om sig själv" kommer dessa föredrag att lämna uppgifter om Sveriges industriella produktion av i dag.

B

*

Bufo Blombergi

låter ju synnerligen vetenskapligt, men faktum är att det är det nya namnet på Sydamerikas största groddjur, ett veritabelt monstrum, som väckt stor uppmärksamhet i den vetenskapliga världen, och som upptäcktes av forskningsresanden Rolf Blomberg under hans senaste expedition i Colombia. Man har därför begåvat djuret med det lärda namnet Bufo Blombergi. Herr Blomberg kommer som bekant att berätta om sina många äventyrliga färder i Sydamerika i kväll i Hässleholms läroverks aula. Han har ju gjort många och långa expeditioner runt om i Sydamerika, och givetvis varit utsatt för de mest skilda upplevelser. Under sin expedition till de krigiska aucaindianerna i östra Ecuador blev han vid ett par tillfällen anfallen av vildarna, och under en fångstfärd i Anderna, lyckades herr Blomberg till sin glädje hemföra ett levande exemplar av den sällsynta bergstapiron, något som de flesta fångstmän före honom gått bet på. Denna finns nu i Bronx Zoo i New York, och är det enda exemplar som skådats i en zoologisk trädgård.

Kvinna Uddevalla

5 nov. 1952

Rolf Blomberg i Uddevalla



Rolf Blomberg

Under sin Eriksgata genom Sverige hade författaren och upptäcksresanden Rolf Blomberg i går anlänt till Uddevalla. Inför en absolut fullsatt salong, och i närmast tropisk hetta, underhöll han i över två timmar sitt auditorium på Frideborg.

Bl. a. berättade den populäre talaren om Auca-folket, där han hämtat sin vackra hustru. Fortfarande finns en del vilda stammar bland detta folk och delvis är dessa kända som huvudjägare. Men denda rugliga hantering utövar de inte för sitt nöjes skull, utan under de allvarliga konflikterna mellan stammarna och om någon vit varit för intim mot stammens damer, så kan inkräktarna åka illa ut.

En engelsk dam, som kommit över ett av huvudjägarna preparerat huvud, fick veta att fru Blomberg härstammade från dessa trakter och ombads att komma och hålla en föreläsning om hur man bar sig åt med att krympa huvuden. Hon svarade att hon tyvärr inte var så initierad i denna verksamhet, då köksan i regel preparerade de fiendehuvuden, som fru Blombergs far kom hem med...

Färden gick vidare genom Amazonas och Sydamerikas djungler och till egendomliga Stillahavsöar. Man fick vara med på fiskefärder, där de mest egendomliga fångster gjordes och till sist fick man några glimtar från livet på Guanoöarna, där över 15 milj. fåglar håller till. Talaren skildrade ingående folkets liv och leverne inom de områden, som utforskats, om dess flora och fauna. Föreläsningen tyckt sällsamt levande, då hr Blomberg både visade ljusbilder och en splitterny färgfilm.

Självskrivet belönades talaren med hjärtliga applåder. I juli i år kom talaren hem efter en forskningsfärd, som varat i två och ett halvt år och i januari nästa år bär det av igen, på nya farliga uppdrag.

Borås Tidning 6/11 52

Fantastisk sydamerikaresa på Läroverket

Det var en fantastisk och magnifik framställning i ord och bild från Amazonas djungler, Ecuadors landamären och kuster liksom Perus samt från Galapagos och Guanoöarnas sagolika djurvärld, som författaren och forskningsresanden Rolf Blomberg gav sitt talrika auditorium på Läroverkets aula på onsdagsaftonen. Därtill var det ett kraftprov han presterade då han i över 2 tim. utan avmattning med sin tydliga och starka röst och friska humoristiska berättarförmåga kommenterade sina otaliga bilder och höll intresset på helspänn.

Ett kortfattat referat kan inte göra någon rättvisa åt den oerhörda rikedom av biologiskt etnografiskt vetande man fick sig illustrerat och beskrivet, men några axplock kan väl ge en aning av mångfalden.

Som inledning påvisade tal. hur de civiliserade ländernas föreställningar om folkets civilisation i t. ex. Sydamerikas länder oftast var ganska skeva. Därför att det vid sidan av nutida kulturliv finns orörd primitiv natur i växt, djur- och folkliv, får man inte döma hela landet som civiliserat. Men det bjuder mycket av äventyrets tjusning att få komma in i dessa ännu i mångt och mycket outforskade trakter och paradiskta områden, menade tal. och hela hans framställning gav till fullo syn för sagen.

Hans upplevelser bland de ännu vilda urskogsindianerna i västra Amazonas djungler t. ex. var nervpirrande nog och gav upphov till halvkvävda utrop av både skräck och förtjusning hos publiken. Recept och bilder av huvudjägarnas "konst" att krympa människoskallar till ett minimum sitter nog i en tid framåt. Blodshämd och vidskepelse är förhärskande ännu och höll på att ge tal. samma grymma slut, som även flera vita fått bland dessa stammar.

Bland de mångtaliga djuren, vars utseende och storlek man ejjest nog skulle avfärdat som skepparhistorier fäste sig väl i minnet först jättepaddan på ett kilos vikt, som hr Blomberg hemfört till "vetenskapen", och som nu gjort hans namn odödligt genom att den var en ny art, vidare jättegrodor och ödlor, ormar och apor, reptiler och sköldpaddor (dessa av jätteformat från de nu fridsamma Galapagosöarna) tapirer, skalbaggar och spindlar — allt mästerligt och mäleriskt i färgfilmens ljusbilder.

Genom statsmakternas och oljebolagens hjälp hade tal. fått tillträde till och bistånd att komma fram i dessa ofärdiga trakter och avlysta öar. Nog uppstod det kanske särskild rörelse i en och annan mage bland åhörarna vid beskrivning av indianernas matsedel bland dessa monster av varelser — men så djur finns —. Av de två märkliga färgfilmer som tal. till sist visade var väl den från de bortåt 40 milj. fåglarnas öar mest oförglömlig. Sådana myriader av skarvar, havssulor, pelikaner o. a. var stått att se, liksom de kraftiga man-prydda sjölejonen och stora havsödlorna, som inte kände någon fruktan för den bekantskapen — människan.

Tal., som hälsats med hjärtlig välkomstapplåd, rönte välberättigade livliga applåder av tacksamhet efteråt.

5/11 Bohuslänningen

UDDEVALLA

Forskningsresanden Rolf Blomberg föreläste

I Uddevalla i går kväll om sina äventyr i Amazonas djungler och bland sällsamma Stilla havsöar. Han är ju en utomordentligt fängslande talare och visade nu även prov på sin skicklighet som film- och annan fotograf. Han belyste nämligen sin framställning med ett stort antal bilder och ett par färgfilmer han tagit upp därnere. Särskilt fascinerande var djur- och fågelbilderna, alla mer eller mindre originella. Publiken som fyllde Frideborgs stora sal till sista plats stortrivdes i hr Blombergs angenäma sällskap och avtackande honom med hjärtliga applåder. Han är välkommen tillbaka.

Aftontidningen 25/11

Vem vill ni se på sjätte slolen?



• **IVAR SUNDIN**, tapetserare: För att hålla liv i traditionerna borde det väl vara en forskningsresande och då finns ju inte så många att välja på. Sten Bergman och Rolf Blomberg skulle väl duga, tycker jag. Och i så fall ger jag mitt förord åt Bergman.

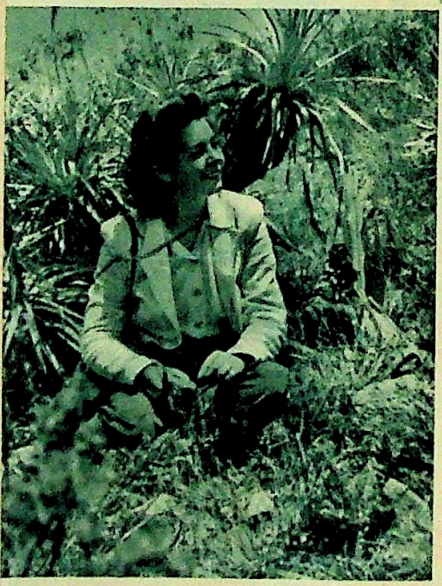
...då där han helt och hållet ägnade sig åt sitt. Ty, o. m. de äldsta av invånarna i trakten förklarar att de inte kan minnas mannen annat än som en gammal gubbe.

Damernas Värld, Nr 42

Hur jag träffade henne

Forskningsresanden Rolf Blomberg berättar sin kärleks historia — tragisk, romantisk, kuriös på samma gång.





Nej, nej, kalla mig inte upptäcksresande, utbrister han med ett långt indignerat och generat ögonkast, skuggat av världens längsta ögonfransar.

Föreställer man sig inte alltid Livingstone och de där andra upptäckarna med uppifrån skjortor, tatueringsdrabbade armar och ärrig hy av sjukdomar och indianöverfall? Men Rolf Blomberg är ingenting av det där. Hans yttre är rena förrädiet mot den klassiska djungelforskartypen. Det är en brunbränd lebeman som lutar sig mot marmorbalustraden i det stockholmska föräldrahemmet iförd en skjorta så oklanderligt vit att det gör ont i ögonen, kostym i raffinerat pärlgrått, blåsvart hår och välvårdade händer. På sin höjd skvallrar de stora, mörka ögonen om dysenteri och malaria — men de gör honom bara demonisk och spännande.

Med stigande förvåning hör man honom berätta om sina senaste tre år i Sydamerikas stigande djungler, där han filmat fauna, samlat material för museer och zoo-trädgårdar över hela världen och försökt kartlägga primitiva eller utdöda kulturer — tre år i otillgängliga urskogstrakter med ett fruktansvärt pressande klimat och med vildar som än i dag är både krigiska och blodtörstiga.

— Har ni hört talas om aucaindianerna? kastar han fram medan han tar ett par stora kliv in mot sitt skrivbord, belamrat av manusbuntar, bilder, negativ och en ros i sprödvas som uppvaktning åt ett porträtt av ett exotiskt kvinnoansikte.

— I hela mitt liv har jag velat komma i kontakt med dem. Jag har riskerat livhanken många gånger för att lyckas med det.

Han skickar iväg ett snett ögonkast och rafsar bland bilderna.

— Det är några stammar av vildar som lever djupt inne i djunglerna, spritt nakna och med vapen och redskap i stenåldersstil. På sätt och vis är de ytterligt skygga för omvärlden. De drar sig undan alla försök till fredlig kontakt. Men *kan* de komma åt några vita ... så överfaller de dem och dödar dem hänsynslöst och bestialiskt.

Det världsbekanta oljebolaget Shell grävde efter olja i djungeln under ett par år, (projektet är alldeles nyligen nedlagt sen det visat sig att det inte fanns så mycket som en deciliter olja att hämta) och de röjde mark, anlade flygfält och jätteförläggningar med egen polispersonal. De försökte komma i fredlig kontakt med vildarna men lyckades aldrig. En dag hittade man däremot en polis och en kock genomborrade av 21 spjut i ett nedblodat djungelsnår bara något 100-tal meter från campen!

Att höra Rolf Blomberg berätta om djungelåren, är som att ena minuten lyssna till en kunnig forskare, vetenskapare, sociolog — i nästa till en vän av skeppsarhistorier. Man vet inte vad man skall tro.

— Är man hygglig och all right därnere, återtar han och grimar ett gnistrande solvargsleende, så kan man i alla fall lita på många andra stammar av indianer. Men till och med jibaroindianerna — en hygglig sort som jag tog med mig på mina expeditioner — begår blodsdåd mot de vita ibland. För några år sen hittade man en hel trupp försvunna soldater nerstuckna till sista man i en dalsänka.

(Forts på sid. 58.)

Hans hustru på exkursion i Anderna.



Med en del av den oskattbara keramik hon hemförl

Forts.

HUR JAG TRÄFFADE HENNE

Forts. fr. sid. 32

— De hade tittat lite för närgånget på indianskorna.

Ett långt ögonkast.

— Kvinnorna är inte otillgängliga. Men männen är ohyggligt svartsjuka.

Han röker häftigt, den ena cigarretten efter den andra, och fortsätter vasst och med en viss hetta.

— De vita har sig själva att skylla. En gång kom de hit och skulle exploatera gummit. De mördade, rånade och brände infödingarna och deras hustrur, barn och hem. De tände ett hat som inte slocknar än på länge. Så starkt som männena, den muntliga traditionen och blodshämndsbegreppet lever hos infödingarna.

Men missionärerna, vill man invända. De har väl gjort mycket för pacifiering av vildarna i form av läkarvård, undervisning, religiositet.

Rolf Blomberg har inte särskilt höga tankar om dem heller. Atminstone inte om flertalet. Han drar ett enda exempel, hänpnadsväckande för öron som lyssnat till historier om kulturella storddåd av kristna i nattsvart okunnighet i främmande land:

— På sina håll sätter missionärerna infödingarna till att vaska guld åt dem. Ett tidsödande, tröttsamt och malande jobb. Och obetalt. När de vaskat en viss mängd belönar fuissionärerna dem med en nickelamulett att hänga i ett snöre om halsen. Ett visst antal amuletter garanterar dom stackarna tillträde till himlen, utlovar missionärerna!

Lika bittert talar han om kärleken mellan de vackra indianskorna och de vita männen.

— Sorry, säger han, van att tala engelska med folk i alla världsdelar. Sorry, men jag har inga romantiska historier att berätta om vita män som föralskat sig i indianskor och delat ett liv med dem. Det mesta jag hört är inte särskilt uppbyggligt.

Det låter lite hårdkokt.

Tror han då inte på kärleken?

Han! Som föralskat sig i en ecuadorianska, som tagit henne med hem till Sverige som sin hustru? Som har sitt andra hem i hennes hemstad, huvudstaden Quito, ett nästa högt uppe i de ecuadorianska bergskedjerna, ett nästa av förintande skönhet av gammal och ny kultur.

(Forts. på nästa sida.)

— Jodå, kommer det med explosivt eftertryck. För sjutton, visst gör jag det. Jag har ju gift mig med ecuadorianskan här på skrivbordet.

Hur Rolf Blomberg träffade sin Emmita, är en fantastisk historia — rikt fasetterad — tragisk, romantisk, kuriös på samma gång.

Det hände under kriget. På Java, när Rolf tjänstgjorde för Rödа Korsets räkning som förbindelseman. Och där Emmita satt i koncentrationsläger.

— En dag står jag mitt ibland myllrande flyktingar som kommit med en järnvägstransport från ett koncentrationsläger. Ögonen får ett uttryck som av en lätt rysning. Det vällde ut folk, smutsiga, trasiga, hungriga, utmärglade, sjuka. Plötsligt känner jag en hand på min arm — »Är det inte Rolf?»

Jag vände mig om. Det var Emmita som jag inte sett på över tre år . . .

— Emmita, utbrister han och glider undan skymd av en kraftig rökslinga. — Emmita hade levt som ett eländigt djur i ett läger under dessa tre år. Hennes man, en holländsk ingenjör, hade dödats av japanerna. Hon föddе en liten dotter i lägret, just innan hon fängslades. . . För flickans skull hade hon tvingat sig att leva vidare.

Över bordet räcker han fram ett foto. Det föreställer den unga ecuadorianskan från skrivbordet, badande på en ljuvlig beach i en sarongliknande baddräkt.

— Den kvinna jag såg framför mig vägde inte ens 30 kg, fortsätter han. Hon hade lyckats bli frigiven för att hon påstod sig vara eurasiska, en grupp där nere som släppten från lägren genast efter Japans kapitulation för att deras valvilja skulle vinnas för indonesierna. Emmita ser sydländsk ut, men hennes typ är svårplacerad. Alla identitetspapper var sen länge förstörda. Ingenting kunde bevisa motsatsen. Så hon släpptes — efter 3 år.!

Men romansen började inte förrän i Ecuador, påstår han. Den gången såg han bara till att hon kom hem igen.

— Men när jag kom ner till Ecuador för att leta rätt på autaindianerna stötte jag på henne i Quito. Då var det klippt.

Jag har ju redan sagt, att ecuadorianskor är oemotståndliga. Det charmiga upptäckarieenået gnistrar till igen. Vi gifte oss, hon följde mig ihland på mindre ansträngande djungelexpeditioner. Och när jag var ensam skickade hon brev nästan varje dag som anglade med från flygplan, som jag stod i kontakt med för att tala om mina öden via ett signalsystem.

Den förna societetsdamen — orden är Rolf Blombergs egna — är en oherrans pigg och trevlig reskamrat, med stark smak för äventyr. Vilket förresten ligger i släkten. Svärmor är en förtjusande livlig och rolig gammal dam som ständigt letar efter guld, berättar han. Varje gång svärsonen skall ut på en expedition kommer hon stickande med kartor (guvet, var hon får dem ifrån, utbrister han förbryllad) och muntliga traditioner om var det finns inkaskatter.

Rolf Blomberg är inte direkt nödbedd. Han är förresten själv ute efter en gammal guldrova:

— En inkaskatt, uppskattad till *sju-hundra-tusen-miljoner* dollar, sjunger han från, inte utan en darrning på stemmen. Många expeditioner har varit ute efter den . . .

Ögonen lyser mörka. I det ögonblicket är han inte längre forskaren utan äventyraren, lyrkosökaren, pojken med de farliga drömmarna.

— Jag tror mig ha klämt på var den finns . . . så jag sökte upp ett flygbolag därnere och bad att få hyra ett plan. Jag betalar 3 miljoner dollar, sa jag till bolagsdirektören . . .

Hargestikulerar och skrattar sitt låga, mörka virila skratt.

— Du är tokig, stönade han, för han är en god vän till mej och min om mej . . . så han stängde dörren om oss. Det kan du aldrig betala, sa han.

— Inom parentes sagt, så hade jag aldrig tänkt det heller. Utom om jag fann *inkaskatten* . . .

Med de premisserna hade flygdirektören genast större förståelse för projektet. Det vindar av folk med smak på guld i Inkas forna rike. Och han var dessutom en av dem som sökt efter skatten själv . . .

Rolf Blomberg fick låna ett plan, monterade in kameror och startade för en grovorientering över djungeln. Det tog sin tid. Bara under ett par fattiga månader på året kan man färdas i dessa outforskade, egendomliga trakter med en fauna som inte finns beskriven av någon vetenskapsman, och med ett klimat som bara erbjuder regn lag och natt.

Nu sitter han hemma i Sverige och muttrar:

— Nu tror jag att jag har lokaliserat skatten. Och jag har en ingenjör som skall ta med sig en expedition och orientera genom området med en mineraldetektor i oktober . . .

Han visar bilder och kartor. Bilder från Ecuadors hjärta. Där han förlorat sitt eget. Dit han alltid kommer tillbaka, förr eller senare.

— Nej, jag är inte direkt en äventyrare. Han skakar avvärjande på huvudet. Jag vet inte vad jag är. Men det här är mitt liv. Jag kan aldrig leva något annat efter det jag smakat på det här.

Han och Emmita är bara hemma för att skrapa ihop pengar till att bygga en båt, som skall föra hela familjen jorden runt under årtalet framåt — för årtal framåt ge dem detta liv.

Detta liv som Rolf Blomberg inte för allt guld i världen kan avstå ifrån.

Ketty Alatalo.

Kvällstidningen 23/10 52
07-0375

Forskningsresanden Rolf Blomberg

gav på tisdagskvällen vid sitt framträdande å läroverkets i Karlstad fullsatt aula ett nyit prov på sin skickliga berättarkonst. Hans skildringar från Amazonas djunglar fängslade åhörarna från första stund och mer än en kände nog ryningar utmed ryggraden när han hörde berättas om hur en s. k. zansas, d. v. s. ett krympt människohuvud kommer till. Skildringarna från djur- och fågellivet på Galapagosöarna var på sitt sätt lika intressant och båda avsnitten illustrerades med vältagna bilder och filmer.

Publiken var som sagt i högsta grad fängsland av hr Blombergs strålande berättarkonst och bifallet var ovationsartat.

Fædrelandsvennen Kristiansand 29/

Blant hodejegere

Rolf Blomberg: Mine venner hodejegerne. Tiden.

Et par år før krigen foretok den svenske oppdagelsesreisende Rolf Blomberg en ferd til en stamme ville indianere i Ecuadors urskog, men først nå foreligger hans bok om ekspedisjonen på norsk. Det er ikke noen sensasjonell bok, det var jo heller ikke ekspedisjonen. Men det er bliti en interessant beretning om en bortgjemt og fryktet stamme som i ledige stunder skjærer hodene av stammefrender og andre som de ikke liker. Reisen inn til de ville som var farefull og anstrengende, foretok Blomberg dels for vitenskapens skyld og dels for sportens skyld.

Blomberg har skrevet boka for underholdning. Det vitenskapelige arbeid han gjorde i jungelen berøres ikke i vesentlig grad. Det eneste han behandler nærmere er hvordan indianerne preparerer menneskehodene, de såkalte tsantsa. Det mest interessante er hans skildring av hodejegernes måte å leve på. Deres møte med den hvite mann. Blomberg ble på en måte glad i disse menneskene selv om de til slutt ville ta hans liv og forfulgte ham gjennom urskogen.

Han skriver slentrende og improvisert, men er ikke alltid like heldig med sine morsomheter. Oversetteren, Magli Elster, har sikkert ofte hatt vanskelig for å finne passende norsk dekning for Blombergs uttrykk. Han skriver et sted, Heidundrende kalas, som vel skal være en passende beskrivelse av en svær fest. Når en har lest boke, sitter en igjen med et bestemt inntrykk av at hodejegerne likte å feste. Det drikkes chicha i hvert eneste kapitel. Chicha er en alkoholholdig drikk som tilberedes av røtter som kvinnene tygger og spytter ut igjen. Produktet står og gjærer en tid og blir meget bra, hvis en skal tro Blomberg.

Forfatteren tok opp en film fra sin ferd og hvis den er av samme kvalitet som illustrasjonene i boka, må det ha bliti en verdifull film. Fotografiene forteller ofte bedre enn teksten.

Egil Jensen.

Fædrelandsvennen Kristiansand 25/10 52

Succé för Rolf Blomberg

Forskningsresanden R. Blomberg, som i går gästade aulan i Katrineholm på Kurirens inbjudan, gjorde stor succé med sin föreläsning om sina färder och forskningar i Amazonasområdet. Aulan var absolut fullsatt, och tyvärr måste även många vända om på grund av att biljetterna var slutsålda i förväg.

Hr Blomberg berättade sympatiskt och roligt om huvudskallejägare och andra primitiva folk, om sällsamma djur och vackra växter. Allt illustrerades med skioptikonbilder. Kulmen på berättelsen utgjordes av en beskrivning av ett vågsamt äventyr inne i ett av synnerligen fientligt stämda indianers territorium. Ett par veckra färgfilmer, den ena om Guanoöarna avslutade kvällen. Föredragshållaren avtackades med hjärtliga applåder och en blomsterkvast.

Uppsala Nya Tidn

Svenska Dagbladet 25/10 1/12

Overfladisk reisebok

Rolf Blomberg: «Mine venner hodejegerne». (Tiden).

Rolf Blomberg er en svensk filmfotograf som har gjort en del farefulle reiser til trakter som ennu den dag idag er mer eller mindre «hvite flekker» på kartet. I denne boken forteller han om en kanoferd på en av tilløpene til Amazonfloden i Ecuador. Det fullstendig vellose jungelområde beboes av en indianerstamme, jibaroene, som av religiøse grunner skjærer hodene av sine fiender, tar ut benene i hodet og balsamerer det. Det blir omtrent så stort som en knyttneve og kalles en tsantsa. (Etnografisk museum i Oslo har en slik tsantsa.)

Sammen med en ung dansk eventyrer, Henry, opplever forfatteren mange strabaser og farer, og det er vesentlig disse bokens handler om. Som etnografisk skildring er fortellingen overfladisk. Sammenlignet med f. eks. den norske zoolog og forfatter Per Høsts bok «Hva verden lærte meg», faller den helt igjennom. Og var det ikke for det glimrende billedstoffet, boken er spekket med, ville den ikke være av stor verdi.

Ragnar Kvam d. e.

Forbundet, Kristiansund

Bøker.

Rolf Blomberg: Mine venner hodejegerne. Tiden.

I samlingene på Etnografisk Museum i Oslo fins et par små gjenstander som sikkert mange flere enn jeg har sett på med nysgjerrig gru: Noen knyttnevestore menneskehoder, helt «ekte» i alle detaljer, med langt svart hår, lukkede øyne og gjensydd munn. Rolf Blomberg har oppsøkt det hodejeger-folket i Ecuador som har dette som spesialitet. Mange andre forskere har også forsøkt å komme til dem, men mange av dem er kommet tilbake i samme tilstand som hodene på museet. Hvorfor Blomberg har hatt større held med seg, er ikke godt å si, kanskje fordi han har vært villigere til å sette i seg «chicha» som later til å være like pop. og atskillig sterkere enn våre hjemlige typer av «heimebrendt». De som like å drømme seg vekk fra hverdagens mange små grå ting, vil ikke kjede seg i selskap med Blomberg og hans venner.

En annen svenske som kan kunsten å fortelle om eksotiske land og folk er

Djungelfärder i Amazonas



Rolf Blomberg.

I kväll gästas, som tidigare omnämnts, Arbetarinstitutet av forskningsresanden Rolf Blomberg, som skildrar äventyrliga resor och upplevelser i Amazonas djungler och strandhugg på sällsamma Stillahavsöar.

Han har under de år som gått sedan han sist var hemma hunnit med ett flertal sydamerikanska expeditioner i syfte att studera gammal indiankultur både i Amazonas och Anderna samt för att samla zoologiskt material för svenska och amerikanska museer, varvid han också bl. a. besökt Galapagosöarna. Nu kommer han att på sitt från radion välkända sympatiska och medryckande sätt berätta om möten med primitiva folkslag och underliga djur samt att visa sina unika färgbilder liksom även ett par av honom själv upptagna färgfilmer, skildrande en fiskefärd bland havsmonster i Ecuador och besök hos 35 milj. fåglar på guanoöarna utanför Perus kust. Det blir alltså en högintressant afton som avslutar Arbetarinstitutets hösttermin i Nannasalan.

ALMQVIST & WIKSELL/
GEBERS FÖRLAG AB
STOCKHOLM
SWEDEN

PRINTED IN SWEDEN BY ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI AB UPPSALA





A magnificent book about the fascinating country of contrasts

ECUADOR

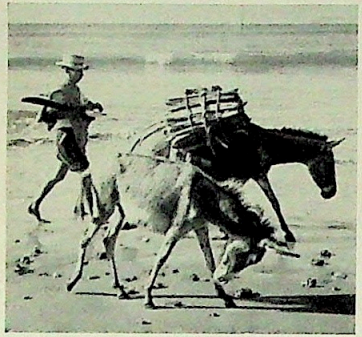
Andean Mosaic

1820-40

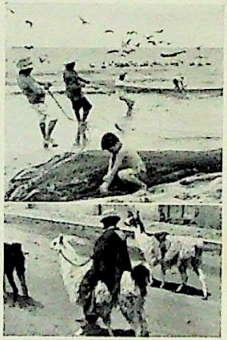
Edited by

ROLF BLOMBERG

Illustrated with 212 marvellous photographs



Ecuador is the fascinating country of contrasts. Due to its geographical position Ecuador has been a remote and isolated country, a world of its own, which has long kept its unique characteristics and charm. Within its border lines four separate worlds exist — that of the impenetrable interior jungles of the great Amazon basin; the cold highlands atop of the Andean barriers; the lowland belt of the Pacific coast; and the distant prehistoric Galápagos Islands.







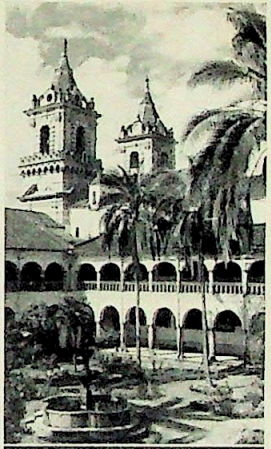


But it is not only geographically that Ecuador is a map with an ever changing play of colours. In Ecuador several periods of history exist together. It is a nation which has until recently lived in the remote past and which has now been suddenly caleidoscoped into the present. Thus it is that the Ecuadorian mental outlook ranges from the extreme dark superstitions of a jungle witch doctor to the views of the modern thinker expounding the latest philosophical theories in a city university lecture.

And in the same way the province of arts includes the simply decorated ceramics of a primitive Indian herder as well as the most up to date and even extravagant experiments in modern painting and sculpture.

»Ecuador — Andean Mosaic« is a compilation of the geographical, historical and cultural aspects of Ecuador, written for the most part by Ecuadorians and illustrated with a careful selection of high-class photographs, chosen from the best collections available. It is a book for those who have visited Ecuador or those who intend to go there. But it is also a book for those who want to read about a unique country, a country which offers the visitor extremely fascinating and extraordinary experiences.







Örebro Allehanda 17/12

Djur och fiskar

ROLF BLOMBERG: Såna djur finns inte. Gebers förlag.
WILLIAM BEEBE: Granne med djungeln. Natur och Kultur.
HANS HASS: Bland hajar och bläckfiskar. Lindqvists förlag.

När Panamakanalen byggdes blev floden Chagres uppdämd och ett drygt område översvämmades. I den sålunda bildade konstgjorda sjön ligger Barro Colorado, en ö, som mäter något över 1.500 hektar. Den är ett slags Noaks ark ifråga om rikedom på djurarter och är fridlyst. Såsom naturvetenskapsman har Rolf Blomberg fått komma dit, och han berättar i sin nya bok om dess märkvärdigheter. Men Blomberg har djurskildringar även från Columbia, från Galapagosöarna och från Don Martin utanför Perus kust och några andra guanoöar. Det är många underliga djurfysionomier han fångat med sin kamera — hans bok är den här gången huvudsakligen en bilderbok.

Här är en tretåig sengångare, i sitt hemland kallad Pelle Bråttom, en spökskräcka, som liknar en vandrande pinne, en tukan med en näbb så stor som om en karikatyrtecknare hade gjort den, kolibrier, apor, myrslokar, ormar och skräckinjagande, fantastiska leguaner och tapirer — ett mellanting mellan elefant, svin och mulåsna. Intressanta är de alla men kanske ändå sköldpaddorna på Galapagos eller guanoskarvarna och pelikanerna på Don Martin tar priset.

Amerikanen William Beebe har delvis skildrat samma trakter och samma djur som Blomberg och jämförelsen dem emellan har sina poänger. Beebe är omständigare och vill gärna bygga ut skildringen till ett kåseri för att kunna blanda in tankar från andra ämnesområden. Hans iakttagelseförmåga är stor och hans uthållighet på observationsplatserna beundransvärd. Hans skildringar av

Sv. Dagbl. 23/1 52

Spegelbilderna

Intressantast i veckans program var utan tvekan Rolf Blombergs skildring från Ecuadors djungler. Med obevekplig kraft bryter sig civilisationen fram genom urskogen. Olja är drivkraften och nya oljetorn, plantager och flygplatser växer snabbt upp på platser vilka men förut bara kunnat nå ander stora faror och umbäranden. Den amerikanska apfilmen gjorde ingen människa glad, knappast heller den rika serieringen av journaler, där kapten Carlsen, Truman och Mora-Nisse uppbar huvudrollerna. Disneys stallbacks-

07-0383

Arbetarbladet Gävle 17/11 51

Såna djur finns ...

VAD SKULLE NI GÖRA om ni en dag stod öga mot öga med en ödla som mätte så där en två meter mellan sitt fula tryne och svansspetsen? Jaså, jag också! Men om ni vore Rolf Blomberg, halade ni fram kameran, tog några bilder och kliade så monstret under hakan som tack för poseringen. Sådan är den unge forskningsresanden som traskar omkring i sydamerikanska djunglerna och bekantar sig med dess fantastiska invånare för att vi bortklemade folkhemmare skall ha något att kittla nerverna med innan vi släcker nattlampan.

BLOMBERGS SENASTE bok som han lyndigt nog kallat "Såna djur finns..." (Gebers) är nog hans bästa hittills. Kapitlen är ofta små mästerverk i en självriskt kåserande naturföråskad stil som är mattad av frisk uppåtckarglädje. Och han förmår intressera'en vilka djur det än är han beskriver, det må vara apor eller giftormar, jätteköldpaddor eller myror, vampyrer eller jättegrodor. Det allra intressantaste kapitlet är nog det där han berättar om sitt besök på Guanoöarna utanför Peru. Man riktigt förnimmer ovåsendet (och lukten!) av de 35 miljoner levande gödselmaskinerna som lever så tätt över öarna att de inte kan sträcka på vingarna utan att röra vid varandra.

BILDMATERIALET är överväldigande men det är särskilt två bilder som etsar sig in i ens minne: den av jätteköldpaddan på Galápagos som verkar slunga en vanmäktig förbannelse mot himlen för sin jordbundenhets skull och bilden av den stora havsödlekolonien som verkar klippt ur en Blixt Gordon-film. Men, såna djur finns...

Bunter

Feb N:53 1951 07-0385

Noaks ark nästan

NEDRUTEN av New York kom Rolf Blomberg (*Såna djur finns...* Gebers) till djungelön Barro Colorado i Panamas kanalzon, ett slags naturens Noaks ark. Här är det människan som sitter i burr och djuren som rör sig fritt: Inte ens giftormar får man så ihjäl. Här har Rolf Blomberg frossat i fina fotografier av sengångare, vecklebjörnar, bältor och apor. Sällan sågs så stulande djurbilder! Författaren för oss sen ut i urskogen och passar samtidigt på att avliva en rad nyter om 20—30 meter långa ormar, skrotsugande vampyrer o. s. v.

Rolig är skildringen — och bilderna — av tapirföräldrarna Coranna och Panchita, detta emellanting mellan elefant, svin och mulåsna med en snabelsnumik som Jimmy Durante, filmkomikern. Sen följer jakten på jättepaddor, spökskrabbor och igelkottfiskar och Galapagosköldpaddor som lägger klotrunda vita ägg i röd pard. Fascinerande också framställningen av guanofåglarnas öden och äventyr.

En elåsande rikt illustrerad bok för var och en som har det bittersta intresse för sina kusiner på klotet. Och dessutom 28:50 att åsvara.

07-0386

Morgonbladet 22/1 52

Spegelbilderna

I spegelbilderna denna vecka har SF en kortfilm av Rolf Blomberg, vilken ensam motiverar ett besök.

Den är upptagen i Sydamerika och avser att informera oss om kampen mot urskogen under sökandet efter underjordiska oljekällor.

En trevlig förströelsefilm är vidare ett besök i "apornas paradis", en

D.N. 22/1 52 07-0387

Spegelbilderna

SF-journalen denna vecka visar bl. a. några sportiga bilder från uttagningarna till vinterolympiaden och kan även i övrigt gott och väl få ett bra betyg. Vilket också gäller fnstruktionsfilmen för vinterns bilförare. Rolf Blombergs och SF:s kortfilm "Oljan i urskogen" har sina förtjänster i naturskildringen, men är annars rätt svag.

NB. 22/1 52. 07-0388

Veckans spegelbilder

har som främsta programpunkter Rolf Blombergs bildberättelse från Equador och en rolig film om apor på en ö i Västindien. Journalerna kommer med färska sportförberedelser till olympiaden och andra intressanta aktualiteter. Disneys "Symfoni på stallbacken" är ovanligt lyckad. Trivsamt program.

—ph.

07-0389

Expressen 22/1 52

SPEGELBILDERNA *Expressen*

Forskningsresanden Rolf Blombergs "Oljan i urskogen" väger tyngst i programmet — ett stycke fin dokumentärfilm om civilisationens entré i form av oljeletare i Ecuadors djungler. Exotisk är också "Apornas paradis", som ger en liten lektion i djurpsykologi. Olympiaförberedelser från Åreskutans alperna till Våldalen går igen i journalerna, av vilka den franska ägnar stort utrymme åt den bortgångne nationalhjälten general de Lattre de Tassigny. En stillsam men därför inte mindre rolig Walt Disney-fantasi i färg kompletterar.

— ALF MONTAN.

Aftonbladet 22/1 52

Spegelbilderna.

Rolf Blombergs bildsvep från Equador bör till kornen i vecksans sammanhang. Eljest är programmet ganska urvattnat. Journalerna är knapphändiga. Sk:o skidbilder är måttligt intressanta, men en kul poäng är bildremsan från jubilerande NK:s invigning. Gamle kungens och döfvarande kronprinsens entré i 1902 års Cadillac med bekande kylare är ganska fina.

GITS.

07-0390

07-0391

DB. 3/2, 1952

MÖTE MED LIVET
på Skandia

Den här filmen visas var för sig för damer och herrar, varvid damerna får se Roslings sommaröl och herrarna Blombergs urakoga-olja som kortfilm. Då har de sålunda något att tala om med varandra efteråt.

i FIB under 1952!

Fib. Pilen
Nr 53, 1951



Rolf Blomberg i tropisk värme.

ROLF BLOMBERG
om djur i djungeln

spännande tropikäventyr!

Rolf Blomberg har skapat sig ett namn som en av våra djärvaste resenärer och friskaste reseskildrare. Redan 21-årig gjorde han sin första upptäcktsresa och vid det här laget har han varit i alla fem världsdelarna. Blomberg har en speciell förkärlek för djur, särskilt sällsynta och underliga djur. Det är om möten med de djur han mött på djungelstigarna i Syd- och Mellanamerika han nu kommer att berätta för Folket i Bild alla läsare.

Här vimlar mangroveträsken av krokodiler, pumán stryker kring byarna och alla infödda har skräckinjagande historier att berätta om jättelika ormar... Men här finns också många lustiga djur. T. ex. jätteköldpaddorna, de äldsta levande djuren på jorden, apor, näsbjörnar och hältdjur, myrslokar och spökkrabbor...

Det är en fascinerande djurvärld som Rolf Blomberg berättar om och denna artikelserie av ganska ovanligt slag kommer säkert att uppskattas av såväl gamla som unga.

Börjar i FIB nr 5

07-0393

"El Sol", Quito 30/12 1952

SUJETO "SALTON"



Este nuevo ejemplar del Jardín Zoológico del Bronx, Nueva York —una gigantesca rana colombiana— se negó a "comentar" al ser fotografiada por los representantes de la prensa. El animal que tiene 60 centímetros de largo y pesa un kilo, se negó a saltar para los fotógrafos.— (INP)

"El Sol", Quito

Butyo blombergi.

07-0394

Nytt från FIB

Folkets i Bild förlag har tagit ett nytt och intressant initiativ genom att förlaget startat en ny bokserie om resor och äventyr. Början har gjorts med Rolf Blombergs skildring Tropisk urskog och fortsättningsvis följer fyra böcker med Ingstads Pälsjägarliv som närmaste nummer. Övriga författarnamn blir Martin Jonsson, Karl Fornell och Albert Viksten. Serien har utvalts av Sten Bergman som också skrivit förorden.

Rolf Blomberg kan som kanske ingen annan få läsaren att känna sig i författarens kläder. Han är pojkaktigt

Arbetaren 11/3 52

framfusig, rolig och avväpnande oc
förefaller att ha avgjort roligt när ha
som nu sticker på äventyrsfärd rätt i
i Borneos vilda djungler bland python
ormar, näsapor och något så sällsyn
som klättrande fiskar. Det finns sålun
da ingen anledning för äventyrläsaren
att försumma Tropisk urskog. Prise
är rekordlågt: 4:95 snyggt inbunden.

DB. 8 jan. 1949

Folket

Forskningsresanden Rolf Blomberg, som far mellan Ecuador och Galapagosöarna, har gift sig i Quito. Makan träffade han under den japanska ockupationen i Indonesien. Hon heter Emma Bokhorst och är dotter till en engelsman och en dam ur den ecuadorianska societeten.

DB. 7 jan. 1949

Rolf Blombergs kamera gick sönder

NEW YORK 7/1 (TT) Forskningsresanden Rolf Blomberg har återvänt till Quito, Ecuador, efter flera månaders vistelse på Galapagosöarna.

Han berättar i ett brev till AB:s korrespondent att han haft en härlig tid på öarna och filmat ihop 1.000 m. underliga djur och tagit massor av färgfotografier tills kameran gick sönder, vilket tvingade honom avbryta Galapagosexpedition.



Åter från Galapagosöarna.

Hans följeslagarinna på färden, den nya makan, f. Emma Bokhorst, är i färd med att skriva en bok om deras färd till coloradoindianerna för publicering i Amerika. Emmas far är engelsman och modern ecuadorianska. — Thulin.

Aftonbladet 7/1 1949

★ ★ ★ **Sydvärt** av Rolf Blomberg. Gebers. Kr. 16:50. — Den unge upptäcktsresanden Rolf Blomberg har den rätta upptäckarivern och de rätta ögonen att se med. De sagobetonade upplevelserna på Sundaöarna och de hemska händelserna på Java under japanernas invasion är måleriskt, spännande och gripande skildrade. En orädd resenär och en skicklig författare.

Västmanlands Folkblad 4 jan. 49

Under Japans pansrade näve

Den som tidigare läst Rolf Blombergs reseböcker från hans vetenskapliga till Galapagosöarna och till huvudsakligaste på Borneo — inetser varje nytt arbete av hans hand med stora förväntningar. Icke heller hans nykomna bok "Sydvärt" kommer förhoppningarna på skam; kanske överträffar den rent av föregångarna, och det vill inte säga litet. Den börjar med några självbiografiska notiser om barn- och ungdomsåren här hemma i Sverige och på kortare resor bl. a. till Medelhavsländerna. Han försöker sig på flera yrken, men utan lycket i blicket — han skyller på sin mors andaluziska ursprung!

Så småningom finner han sin melodi och blir resande tidningsman och djursamlare. Den här gången går färden till Holländska Indien, där han bl. a. filmar jättesödlorna på den lilla ön Komodo — nästande består som kunna bli över fyra meter långa. Just då bryter kriget ut i dessa trakter, och han tvingas att med sin unga hustru genomlida den japanska ockupationen på Java. Han får se de japanska metoderna i all dess brutalitet på nära håll, o. bland dem, som torterades till döds är svensken doktor Gunnar Boeberg. Den som för ca 35 år sedan mötte denne glade uppsalastudent, anade föga då, att han så småningom skulle bli en världsberömd växtgeografforskare och växtförädlare för att till sist, då han med pension stod färdig att börja njuta sitt otium, falla offer för en brutisk atrocitets skräckvälde och det av den enkla anledningen, att han räknade vara hög frimurare. Blomberg och hans family — en liten son föddes mitt under strilderna — lyckades hitta livbanken och efter tunga år återvända till Sverige. I bokens sista kapitel är den rangerbyrån författaren redan ute på en ny resa denna gång i Ecuador. Måtte denna avsluta en reseböcker lika rolig som de tidigare.

Som jag hoppas framgår av ovanstående kan Blombergs bok reservationslöst rekommenderas den, som vill ha en både rolig, instruktiv och spännande bok efter julmaten.

K-e-j.

Rolf Blomberg: Sydvärt. Stockholm 1948. Gebers.

Kristianstads Tidning 24. 12. 48

Rolf Blomberg. **SYDVÄRT.** Gebers. Kronor 16:50.

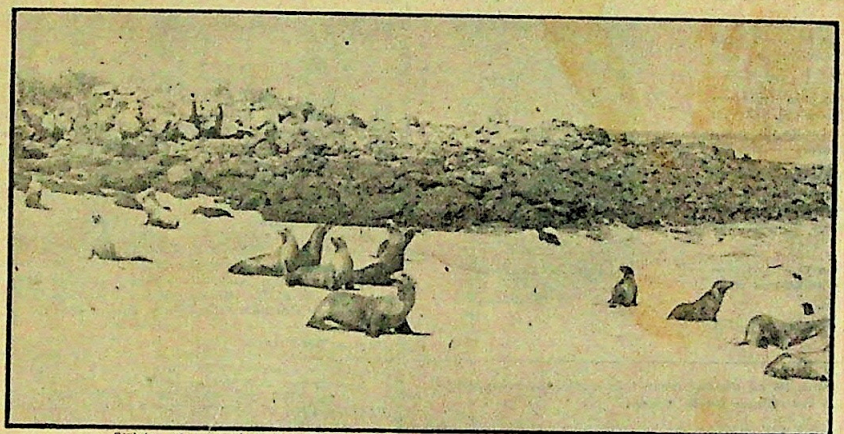
Man bordo faktiskt aldrig köpa reseskildringar av den enkla orsaken att man längtar så fantastiskt bort från gamla Krängel-Sverige när man fördjupar sig i skildringar från exotiska länders lockelser och mylrande liv. Så är det med Rolf Blombergs Sydvärt. Han försätter en i den rätta stämningen redan från de första raderna där han talar om att "Salig mormors mor var andaluziska".

Och vilken underbar skildrare han är. Han flyttar läsaren på ett litet nafs från de dukade julborden till Sundadärna och Bali med ett folkliv som lockar och drar. Han upplever spännande äventyr, han möter intressanta människor och natten hinner bli blekgrå gryning innan man släpper Sydvärt ur sina händer. Ty det är lektyr detta för folk som har rasiust och resblod i ådrorna. Sydvärt lyser upp tillvaron och det är bara det där lilla som dyker upp efteråt: Att man inte fått vara med.

Blombergs resa, som är skildrad i Sydvärt kom annars att räcka betydligt längre än ämnet var. Han for från Sverige 1940 till ögrupperna utanför sydöstra Asien. Men kriget kom och den Japanska invasionen gjorde att Blomberg fick stanna på Java i hela sex år innan han kunde återvända till Sverige. Och det är de åren Blomberg ger oss smakprov på, fascinerande och lockande. Han fiskar havstulpaner, äter stekt pytonormsfilé och helstekta grisar på Bali och möter en man som drar levande ormar genom näsan. Men Blomberg skildrar också livet i den värld därnere, som intresserar så mycket just nu. Boken är vidare förnämligt illustrerad med en rad goda fotos, som än mer förhöjer värdet av detta föredömliga verk.

Roger.

TANDVÄRKEN ENDA BEKYMRET PÅ LYCKLIGA ÖAR UTAN SKATT



Sjölejon på en sandstrand på Galapagos. De är liksom alla djur på öarna fantastiskt orädda.

St. T 6. Feb. 49.

01-0400

ROLF BLOMBERG ÅTER FRÅN GALAPAGOS

QUITO, Ecuador, i febr. — Efter fyra månaders filmning och djurfångst på Galápagosöarna återbördades jag härom dagen till det sydamerikanska fastlandet av motorseglaren "Montecristi". Bland lasten ombord hade vi klippfisk och potatis från de norska kolonisterna på ön Santa Cruz och en 35-kilos, stinkande klump ambra, uppfiskad ur havet på "Montecristis" utresa till ögruppen och värd i runt tal 10,000 dollar.

Ambra används vid parfymtillverkning och är en grå, vaxartad inälvsavsöndring från sjuka valar. Den har en förfärlig odör till att börja med, men blir efterhand genom luftens inverkan härligt välluktande.

Även om man inte varje dag upptäcker ambraklumpar på en seglats mellan Galápagosöarna och Sydamerika, så finns det åtskilligt annat av intresse att kika på i oceanen: jätterockor, valar, delfiner och hajar -- mängder av hajar! En haj knep förresten loggen; det händer titt och tätt på denna route.

Mina kunskaper om hajarna berikades i övrigt en hel del på denna resa, för på väg ut till Galápagos hade jag sällskap med en professionell hajfiskare, Olle Henrikson, en amerikan av svensk-finsk börd. Vad han berättade om tigerhajar och hammarhajar och andra otrevliga medlemmar av hajfamiljen fyllde mig med verklig respekt för dessa de tropiska havens gangsters.

— Men, tillade Henrikson, intet ont som inte har något gott med sig: från hajarnas lever utvinns en olja, som är mycket värdefull för medicinskt bruk, och det var för denna nyttiga och högt betalda oljas skull han blivit hajfödare. På Galápagos skulle han nu bygga ett fryseri och utom haj också fiska tuna och hummer.

Hummer finns i otroliga mängder ute på ögruppen. Om jag någon gång var för lat att själv fånga hummer till middag, kunde jag från fiskare därute köpa vilken kvantitet som helst för 50 centavos — 10 öre — stycket! Härom dagen åt jag en halv hummer på en restaurang här i Quito och fick betala 25 sucres — 5 kronor!

Apropå hajar och andra havsmonster måste jag — med stor reservation för det vetenskapliga värdet av notisen — omnämna vad ett presstelegram från Colombia härom dagen meddelade: att man vid ön Boca Ancha på Stillahavskusten fiaktagit ett sjöodjur "med ett enormt huvud försett med två horn som på en noshörning, en 13 m. lång kropp och med ett läte som närmast kan betecknas som ett skräckinjagande jämrande". Ett nytt vittnesmål i diskussionen om den stora sjöormens vara eller icke vara!

Detta var mitt tredje strandhugg på Galápagos — jag har alltsedan mina båda första besök 1934 och 36 haft en obetvinglig längtan tillbaka till öarna — och jag måste konstatera, att de inte mist något av sin charm.

Nära 1,000 m. film har jag vevat ihop med jätteköldpaddor, havsödlor, albatrosser, sjölejon och andra galápagosvarelser som aktörer, och förutom denna film är nu också en samling zoologiskt material på väg hem. Med särskilt nit har jag plockat landsnäckor för prof. Odhner på Riksmuseet, eftersom det visade sig, att flera sådana ur mina tidigare samlingar var nya för vetenskapen.

01-0400

Galapagos skräck, tysk nazist, gör come back under protester

Inga skatter och krångel

Några stora förändringar har inte skett på Galápagosöarna under de 13 år, sedan jag var där sist. Isolerade och utan att spela minsta roll i världshändelserna ligger de där slumrande i en avkrok av Stilla havet, och öbornas liv förflyter lugnt, utan någon hård kamp för tillvaron, utan skatter och krångel men också utan många av vår civilisations och kulturs goda gåvor.

En av mina gamla vänner på Santa Cruz, en norrman, och jag jämförde våra olika upplevelser, sedan vi sist hade träffats. Jag berättade hur jag upplevt kriget både i Europa och Asien och hur jag flackat omkring i alla fem världsdelarna. Norrmannen skrattade och sa: — Och under samma tid har jag bara lämnat min chacra — mina odlingar — en enda gång för att gå ner till stranden. Det är en spatsertur på 1½ timme!

En dag upplevde förstås Santa Cruz en sensation. Det var ett av de första krigsåren, då nazisten Carlos Kübler — en otrevlig, halvgalen herre, av kolonisterna kallad "Galápagos' fiende nr 1" — toga



En svenska på Galápagos — Gloria Acosta, född Lundberg. Som 10-åring kom hon 1935 till öarna med sin far och mor.

som spion och med bakbundna händer och en snara om halsen fördes ombord på en båt och skickades till Quito, Ecuadors huvudstad, där han stoppades i fängelse.

Men nu är kriget slut och allting glömt och Kübler tillbaka igen för att "fregär la paciencia" — för att citera en av Santa Cruz-borna — för att skära lignet.

Människoskallar bland samlingarna

Küblers hus är en av öns sevärdheter, en mycket originell skapelse, omgiven av 4 m. höga stenmurar, som är kladda med taggtråd och dekorerade med vitnade skallar och ben av svin, getter, åsnor, sköldpaddor och valar — det ser ut som om en kannibalhövding bodde där. Praktpjäsen i hans skelettsamling var en gång en människoskalle — den härrörde från en landsman till honom, som gått vilse på Santa Cruz och törstat ihjäl — och stor var Küblers vrede, då han efter återkomsten från fängelsevistelsen fann att någon stulit och begravt skallen! Vid ett par tillfällen har öborna sänt en petition till myndigheterna för att få denne Kübler förvisad från öarna, men hittills har inga steg tagits i sådan riktning.

Under kriget hade USA en militär bas på Galápagos — The Rock, Klippan kallad — och öarna drog stor fördel av den amerikanska "besättningen" med bättre postförbindelser och läkarvård. Öborna, som försåg amerikanerna med frukt och grönsaker och fisk, förtjänade åtskilliga dollar. Det var väl också första gången de skandinaviska nybyggarna därute förtjänade en slant värd att tala om.

Nu har amerikanerna emellertid gett sig i väg och överlämnat basen till Ecuador, Galápagos' ägare, och öarna har återgått till sin slummer. Kanske inte helt och hållet, förresten. Det börjar röra på sig lite!

Jag nämnde Olle Henriksons fryseri, och en norsk fiskare på Galápagos, Edvard Stamps — en av de få som blev kvar från de tre noraka koloniseringsexpeditionerna som styrde kosan till Galápagos för 20 år sedan — är dessutom just på väg tillbaka till öarna efter ett halvårsbesök i Norge, och med honom kommer ett 20-tal norrmän i egen båt för att sätta i gång med storfiske.

30-tal norska lantbrukare

Men de flesta norrmännen på Galápagos — sammanlagt är det ett 30-tal med kvinnor och barn — är chacreros, lantbrukare. De har fina odlingar på de högre, nederbördsrika delarna av Santa Cruz och San Cristobal, och allting tycks växa där — bananer och potatis på samma jord. De ser ovanligt friska och sunda ut om man bortser från trasiga tänder, som är en följd av frånvaron av tandläkare och kanske också bräckvattnet, vilket på de lägre, torra delarna av öarna ofta måste ersätta sötvatten.

En stor händelse inträffade under mitt besök på Santa Cruz: en tandläkare kom dit för första gången på många år. Han drog ut trasiga tänder så hans armar värkte. Och lovade att komma tillbaka om några månader med lösgarnityr. Det är att hoppas, att han håller sitt löfte!

— Mitt enda bekymmer var andvärken, sade mig en norrman. Men nu när det är ur världen, så är jag fullkomligt lycklig!

Ja, det är farligt att skriva, vad ag nu gör: det kan locka emigrationslystna människor att ta det ödesdigra steget. Därför måste ag tillägga och understryka, att lika väl som det finns folk som rivs alldeles utmärkt på dessa ödsamma, isolerade öar, så finns det folk som aldrig skulle kunna finna sig till rätta här. Man skall just vara skapt på ett särskilt sätt för att passa på "de förtrollade öarna", som de spanska upptäckarna kallade Galápagos. Själv tillhör jag dock denna kategori, och mitt tredje besök därute är förvisso inte mitt sista. Inom ett år ämnar jag segla dit igen, jag hoppas i egen båt och på väg till det "riktiga" Söderhavet.

Rolf Blomberg.

P. S.

Då jag sände posta detta brev, fick jag det hemska meddelandet, att den båt med vilken Stampa och hans landsmän var på väg till Galápagos, förlist utanför Spaniens kust varvid alla utom en flicka på 11 år omkom.

D. S.

07-0402

Bibliotekstadet Nr:1 1949

BLOMBERG, ROLF. Sydvart ... H. G. 1948. 330 s. Ill. *Nob.* (48426)

Inb. 26:50

Efter en löst påhängd och för övrigt onödigt lång rekapitulation av sitt föregående liv och sina resor berättar författaren om en forskningsresa till Sundaöarna, där han på grund av japanernas invasion kom att stanna hela sex år. »Sydvart» är både en »resebok» och ett krigsreportage, kanske mest det senare. Visserligen berättar författaren friskt och medryckande både om sin insats som räddare undan japanerna av värdefullt vetenskapligt material som om sina erfarenheter av människor och djur i denna exotiska ödvärld, men det är reportaget om den omänskliga behandling, som främlingarna, ej minst javasvenskarna, fick undergå under den gula terrorn och under det efterföljande bruna skräckväldet, som man mest fäster sig vid. Trots de talrika och utmärkta illustrationerna är bokens pris alldeles för högt.

P. Hk.

ZOILA

Det var 1934 i Guayaquil. Jag hade varit i Sydamerika bara ett par veckor och mina spanska kunskaper voro särdeles begränsade; om jag skulle ha något sagt, måste jag ta mitt parlörlexikon till hjälp.

En dag ville jag köpa ett par strumpor, och eftersom jag glömt mitt lexikon på hotellet och just var på konsulatet för att höra efter post, frågade jag en av kontoristerna, vad strumpor hette; konsuln själv var inte inne.

— *¿Como se llama esto?* Vad heter det här? frågade jag och nöp i min ena strumpa.

— *Pulgas*, fick jag till svar.

Jag tackade för upplysningen och gick att köpa mina strumpor i en affär strax bredvid. En söt expedit — en alldeles ovanligt gränn flicka — log tjänstvilligt mot mig.

— *¿Tiene usted pulgas?* frågade jag. Har ni *pulgas?*

— Va... vad säjer ni?! sa flickan och tittade förbryllat på mig.

— *¿Tiene usted pulgas? ¿Pulgas?* upprepade jag.

— *¡No señor!* sa flickan mycket ovänligt, blev illröd i ansiktet, vände på klacken och ilade i väg till en manlig expedit, som hon hade en hel del att säga, och denne satte plötsligt kurs på mig, lika röd i ansiktet som flickan, och serverade mig en utskällning som jag begrep en hel del av, eftersom den innehöll de flesta fula ord i spanska språket — sån't lär man sig ju lättast.

Jag förstod nästan, att jag måste ha sagt något galet, och strax därpå berättade jag mitt äventyr för konsuln. Han hade hejdlöst roligt.

— Ha ha ha! skrattade han. Tror tusan de' att en dam blir ilsken, om ni frågar *om hon har loppor!*

Kontoristen på konsulatet hade totalt missuppfattat mig: när jag nöp i strumpan, trodde han, att jag klade mig på benet; det är gott om loppor i Guayaquil...

— — —





Romantik

Tre berättelser av ROLF BLOMBERG

I sällskap med konsuln återvände jag till affären och fick klara upp missförståndet, som alla nu hade roligt åt.

Slutet blev gott.

Med nya strumpor på fötterna gick jag samma kväll på bio med Zoila — det var så den granna flickan hette, förstås — och hon lärde mig sedan en hel massa spanska.

NINA

En härlig vårdag i Hamburg 1938. Och särskilt härlig var den nog ute i Hagenbecks. Sol och fågelkvitter och ljusgröna träd och spirande örter och doft av mylla. Och... nej, jag måste berätta från början.

Jag var på väg till Östern och hade kvällen innan kommit till Hamburg, och någ så denna otörglömliga vårdag blev kväll, skulle jag gå ombord på »Tamara» och segla ut på Nordsjön. Jag, som hade glatt mig så otroligt däråt, tyckte nu, att det let behandlade mig ganska grymt.

Jag hade just mött Nina.

Nina var 20 år. Hon var okristligt söt, en fager exotisk blomma. Hennes far var schweizare, hennes mor japanska. Nina var cirkusartist och brukade stå på händerna och huvudet och intaga andra underliga ställningar på en 30 meter hög stålmast. Men på Tivoli i Köpenhamn ramlade hon ner från masten. Hon hamnade lyckligtvis i en trädkrona och kom därigenom ifrån äventyret med livet, men hon måste ligga på sjukhus i många månader. Nu tränade hon åter dagligen sina konster, och om någon månad skulle hon börja med sina uppvisningar på stålmasten igen. Under tiden — hon måste ju leva! — hade hon tagit anställning som »taxi-dancer» på en restaurang, och där hade jag blivit bekant med henne... och förälskad i henne... min första och näst sista kväll i Hamburg.

Nina och jag stod nu i Hagenbecks och tittade på den väldiga kungstigern, som låg och sträckte sig i värmen och såg riktigt nöjd ut trots fångenskapen.

— Du Nina, sade jag och pekade på tigern, ska jag skjuta en sån där åt dej? Eller vad vill du ha...? Säj.

Nina log mot mig.

— Om du kommer ihåg mej med ett vykort, så är det redan mycket.

— Inte så blygsam, Nina! sade jag pro-



testerande. Du förstår inte vad jag känner för dej! Vi ska aldrig mista kontakten med varann, hör du!

Nina bara log.

— — —

Jag skrev aldrig något kort. Jag vet inte varför; jag kom mig aldrig för. Kanske var det på grund av den där unga holländskan på båten...

Men i ett sentimentalt ögonblick på Borneo något år senare kom jag att tänka på Nina igen och kände samvetskval. — Jag ska skriva till Nina nu, på ögonblicket! Hon ska få se, att inte alla karlar är likadana.

Jag öppnade min anteckningsbok med adresser. Jo, där stod Ninas adress. Men — *vad* var det hon hette till efternamn...?

Forts. sid. 36.

Teckningar av Ivar Hjertquist

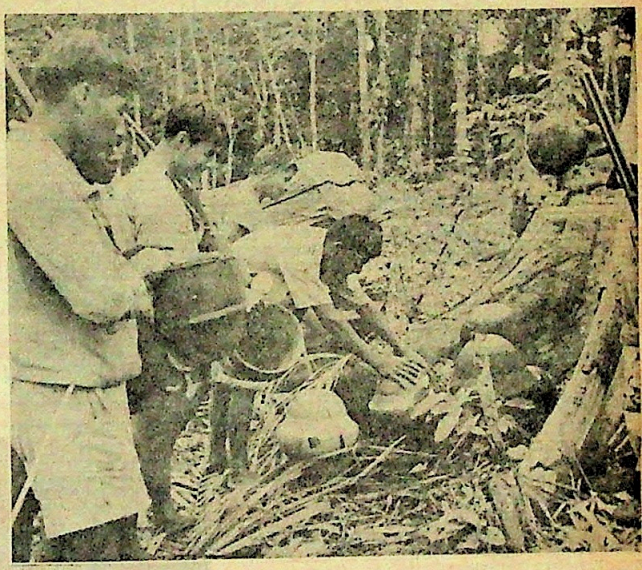
St.T 19 21/5 49

"Människofåglar" ledde Blomberg-expedition till märkliga fynd vid Amazonas källflöden

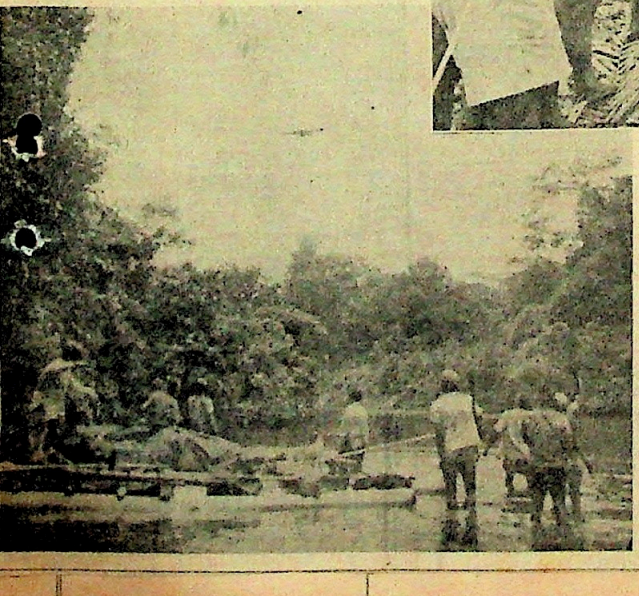
Äventyrlig djungelfärd Fallgropar med giftspjut väntade vid varje steg

ROLF BLOMBERG

— Stockholms-Tidningens specielle medarbetare, som just nu befinner sig på en spännande forskarfärd kring Amazonas källflöden — fortsätter i dag att skildra sitt våghalsiga försök att tränga in till de blodtörstiga och mordiska aucaindianernas boningsplatser. Med hjälp av Shellbolagets flygmaskiner — "människofåglar" som vildarna kallar dem — lyckades också expeditionen ta sig mitt in i hjärtat av detta okända land, som ingen vit man tidigare lämnat levande.



Övre bilden: Expeditionens yumbo-indianer finner lerkrukor vid ett eldhärjade aucahuset. Under: Till en av oljebolaget Shells flygmaskiner signalerar expeditionen "allt väl" och får mottaga post och uppgift om positionen.



QUITO, Ecuador, 1 maj. — Vår start in till aucaindianernas land skedde den 26 mars. Expeditionen bestod av tre vita — López, Cooper och mig själv — och sju yumboindianer samt två hundar. Alla utom Cooper, den amerikanske missionären, var beväpnade. Vår utrustning och proviant utgjordes av det allra nödvändigaste, och varje indian hade cirka 20 kilo på ryggen. Som bytesvaror medförde vi äkta svenska Mora-knivar, spegelar, halsband av granna glas- och porslinspärlor, metkrokar, kammar och andra för indianerna åtråvärda artiklar.

En halv dags vandring i sydlig riktning tog oss till Nushinofloden, där vi inrättade vårt första läger. Medan några av våra yumbos fiskade med dynamit och rökte den rikliga fångsten över eldar — resultatet påminde osökt om rökt sill! — fällde de andra indianerna balsaträd — världens lättaste traslag — för de nåda flottar med vilka vi skulle ta oss nedför Nushinofloden.

Av fruktan för los aucas är det mycket sällan någon färdas på denna flod, och vid de få tillfällen då så skett, har vildarna givit de resande ett varmt mottagande med sina chontaspjut. En ecuadorian, som för några år sedan i en kanot tog sig upp för Nushinofloden med endast två yumboindianer har sex fula ärr efter aucaspjut som minne av sitt våghalsiga företag. Fem av hans indianer dödades, själv blev han svårt sårad men lyckades till sist och kom efter åtta dagar strapatser lande fram till Napofloden.

Vi visste, att vi nu måste vara på vår vakt, varje minut av dygnet. Det gällde att alltid hålla ihop och alltid ha geväret eller pistolen till hands. Aucaindianerna är kända för att attackera

(Forts. sid. 10, sp. 1)

Djungelorm varslade bråd död
Hundar vädrade indianöverfall

Forts. fr. sid. 1

sålla tider på dygnet, så en ytterligt effektiv vakthållning nattetid var naturligtvis nödvändig.

En av oss vita och två indianer bevakade lägret i fyratimmarsskift, och två starka lampor, avskärmade på så sätt att vi själva var i skuggan men ett bra område utanför lägret lystes upp, satte stopp för eventuella försök av los aucas att osedda närma sig.

Nästa dag var flottarna klara och vi startade nedför Nushinofloden, vilket var en fascinerande upplevelse. Jag har nästan sett djurrikare trakter än dessa! Floden var full av fisk, och i det klara vattnet såg vi mängder av väldiga kattfiskar och jättelika och otrevliga stingrockor. De talrika uttrarna både ett välförsett skafferi här! Charapanköldpaddor och alligatorer låg i stort antal på stränderna och plaskade mer i floden, då de fick syn på oss, och tapirer, vattensvin och guattusor — de båda sistnämnda är väldiga gnagare — flydde förskräckta in i urskogen.

I de kolossala lianbehängda djungelträden upptäckte vi apor och fåglar av alla de slag. Jättestora, blå Morphofjärilar kom i vacklande flykt över floden — de var oändligt mycket mer sympatiska än de närgångna, små blodsugande flugor, som i hundratal slog sig ned på oss.

Drömland för storfiskare

Ett nytt fiskafånge med dynamit gav som resultat 71 stora, läckra fiskar. Åtminstone lika många fördes bort av strömmen.

— Vilket paradis för en fiskhungrig yngling, sade López. I Quito skulle den här fångsten ha kostat minst 500 sucres (100 kr.)!

Nästa dag på eftermiddagen, just som vi "lankrat" upp våra flottar för att skjuta några vrålapor, fick vi vårt andra flygbesök av en silverglänsande Douglas; det första hade vi haft medan flottarnas snickrades ihop.

Vi lade ut vår "allt väl"-signal, och efter att ha gjort ett par svängar över oss på mycket låg höjd, slängde piloten ut en packe med en orangefärgad tross som svans. Den hamnade högt upp i en trädkrona, och en av våra yumbos klättrade vigt som en apa upp efter den. Packen innehöll ett meddelande från piloten om vår position och dessutom post för López och mig — bl. a. fick jag ett endast två dagar gammalt brev från min fru, som vistades i Quito.

Utelämnade åt djungeln

Dagen därpå vid middagstiden hade vi nått den punkt, där vi måste lämna flottarna för att till fots ta oss vidare till aucaindianernas hus. Enligt utprickningen på kartan låg denna på en höjd ett par kilometer i nordlig riktning.

Vi gömde en stor del av vår utrustning och proviant i den täta vegetationen på flodens södra strand och våra flottar under överhängande träd på den norra, och sedan startade vi vår vandring, med machetes, skogskniv-ar, huggande vår väg genom djungeln.

Vår plan — ganska optimistisk men värd att försöka — var att obemärkt smyga oss fram till ett hus och genom att ropa våra på aucaspråket inlärda meningar — "Vi är vänner. Fly inte"! o. s. v. — och demonstrera gåver av olika slag, få vildarna att avstå från att fly eller attackera.

Men om vi inte lyckade få dem att stanna och "prata med oss" så hade vi åtminstone en chans att förhindra, att de brände sitt hus; då aucaindianerna ser sig hotade och ur stånd att försvara sig, brukar de nämligen sätta eld på huset.

Fotspår efter de fruktade vildarna

Vi såg snart spår efter los aucas — ett par eller tre dagar gamla fotavtryck — och efter ett par timmar kom vi fram till en gammal igenvuxen bananodling. Härifrån ledde en stig i nordöstlig riktning, upp över en höjd. Vi följde stigen ända tills det mörknade utan att påträffa vare sig hus eller odlingar.

Vårt läger inrättade vi på en ås med ravinер på två sidor — en i strategiskt avseende utmärkt plats — och de båda sidor av åsen, på vilka aucaindianerna möjligen skulle kunna smyga sig på oss, barrikaderade våra yumbos med forra palmblad, som inte kunde passeras utan att vi hörde det. Vi tände inga lampor utan åtade på vår hörsel, och natten förflöt lugnt, även om stämningen bland yumboindianerna var ganska nervös.

Lurande fallgropar med förgiftade spjut

Nästa morgon fortsatte vi sökandet efter vildarnas bopiatser och kom snart in på rätt breda, nytrampade stigar. Vi iakttog den största försiktighet, ty vi hade varnats för de skickligt camouflerade fallgropar, som aucaindianerna förser sina stigar med. Spjut — ofta förgiftade, påstod våra yumbos — är placerade mitt i fallgroparna så att den som har turen att hamna där spetsas som en fisk på en harpun.

Efter cirka 4 timmars vandring och efter att ha passerat en gammal övergiven bopiats och igenvuxna odlingar, såg vi en ljusning i djungeln. Säkra på att vi nu hade funnit ett av aucaindianernas hus smög vi ljudlöst närmare — López och jag med kamerorna klara för exposéts och Cooper med handerna fulla av gåver. Vår misströstning var stor, då vi upptäckte, att av huset endast återstod ett svart skelett; det hade bränts, enligt var yumboindianerna berättade, för ett par, tre veckor sedan.

Den brända bopiatsen

Vi fann ett stort antal brända lergrytor av en typ som är egen för aucaindianerna, vidare några flätade korgar och gömda i en ihålig trädstam ett halvt dussin ståliga spjut, prydda med granna tukan- och papegojfjädrar. Av den mängd apskallar som låg strödda kring huset kunde vi dra den slutsatsen, att apor tydligen var aucaindianernas vanligaste animaliska föda.

Vi förság oss med gröna bananer och yuca från odlingarna kring huset, lämnande halsband och speglar i utbyte, och hade just börjat laga till vår frukost, då vi fick flygbesök igen. Det tog en stund, innan planet fann oss, och vi hörde hur det först gick fram och tillbaka över Nushinofloden. Vi mottog en ny packe: brev och färska tidningar! Pilotens meddelande till oss var kort: "Good show!" hade han klottrat ned på tidningspacken.

Han cirklade över oss några varv och satte sedan av i nordostlig riktning. Därmed angav han, att

derstreck, ty vi hade gjort upp, att varje gång flygplanet hälsade på oss, det skulle go sig av i riktning mot husen.

Ljudlös frammarsch

En stig ledde mycket riktigt i nordostlig riktning från det eldhärjade huset, och det var dagsfärska spår på denna från någon som liksom vi hämtat bananer från odlingarna. Vi följde stigen i ett par timmar, kom till nya odlingar men inga hus. Vi försökte andra stigar med lika dåligt resultat och sent på eftermiddagen återvände vi till det brända huset för att slå läger där.

Just innan vi anlände dit, kom en av våra hundar, som sprungit i förväg, rusande tillbaka med svansen mellan benen.

— Aha — aucas! tänkte jag och smög med några indianer försiktigt i den riktning varifrån hunden kommit farande. Det var inga aucas men en stor sköldpadda — yahuati kallad — vilken var en synnerligen välkommen proviantförbättring, ty jag hade nu förbjudit all skottlossning och följaktligen omöjliggjort all jakt, för att vi inte skulle förråda vår närvaro för aucaindianerna.

Nervpirrande natt — aucas på krigsstigen!

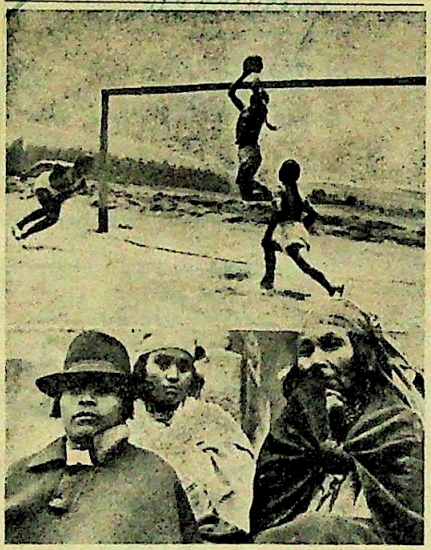
Stämningen bland våra yumboindianer var ganska upplagad och nervös den natt som följde. De påstod med bestämdhet, att det var aucas runt vår camp. Aucaindianer på krigsstigen imiterar vissa fågelläten för att meddela sig med varandra, och våra yumbos påstod sig höra dessa och försäkrade, att de absolut inte härrörde från några fåglar. Även våra hundar var nervösa och skallde. Natten förflöt emellertid lugnt.

För att inte mera behöva störa omkring på måfå beslöt jag att nästa dag använda Shell-planets besök och begära upplysningar från piloten om aucaindianernas exakta läge. Med gnora, på underarmen vita blad, som mot den röda jorden tydligt kunde ses från en flygmaskin, skrev vi med väldiga bokstäver: POSITION AUCA HOUSES? (Aucashusens läge?).

Fr. Tidn. 15 mars 49

07-0405

ersätta än Gunnar



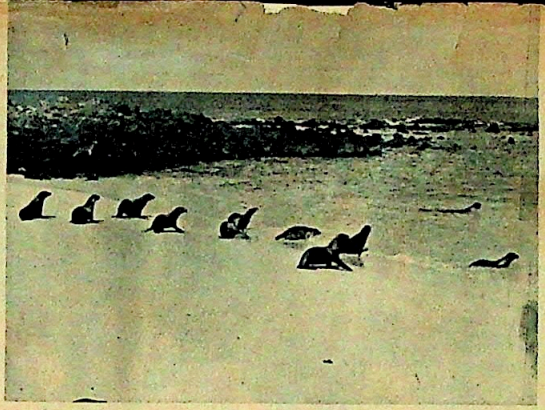
QUITO, Ecuador i mars. — Fotbollens popularitet växer och växer, vilket inte minst dessa foton från författaren Rolf Blomberg bär vittne om. De visar (överst) bergsindianer från provinsen Imbabura i Ecuador i träning med läderkulan.

Ehuru de utbytt sin traditionella tjocka ylleponcho mot lättare klädsel, har de inte klippt av sig den långa flätan, en manlig prydnad bland dessa indianer. De är goda fotbollspelare, ytterligt snabba och med en stark fysik, och vid en uppvisningsmatch i Quito för en tid sedan förvånade de den kräsna huvudstadspubliken med sitt verkligt vackra spel.

Bilden under är från en uppvisningsmatch i Quito. T. o. m. gamla mormor och andra familjemedlemmar i sina lustiga kläder har kommit till huvudstaden för evenemanget.



När vi närmar oss den vita stranden i den lilla bukten, kikar sjölejonen nyfiket på oss, men de stannar lugnt.



Men plötsligt vaknar misstron mot oss. Det blir panikstämning i den talrika kolonin. I full fart, högljutt skällande, hasar de sig ner mot vattnet

01-0406

MITT LIVS UTSKÄLLNING

Nr 15 1949

SE-reportage: Rolf Blomberg

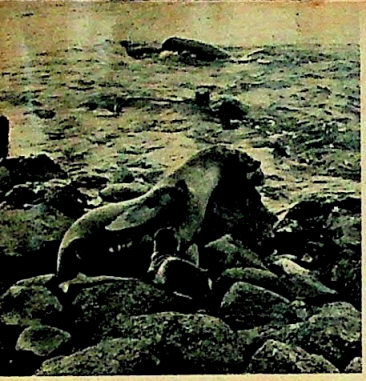


Det är upp- och nedvända världen bland nybyggarna på Galápagosön Santa Cruz. Norrmännen odlar jorden och schweizarna fiskar! Det finns två schweiziska fiskare. När jag kom på besök, höll de på att bygga en båt. En av dem är Adolf Coray, till yrket kock. Han kom till Galápagos egentligen därför att han har astma. Klimatet är alldeles speciellt hälsosamt här.

Jag var med Coray på den första fisketuren i hans egenhändigt nybyggda båt »Tell». Det tog honom ett år att få den färdig. På den vita sandstranden i en bukt, där vi ankrade, fick jag uppleva den säregna synen av en väldig koloni sjölejon. De tog inte mycket notis om oss till att börja med. Som alla djur på Galápagosöarna var de orädda, men de är inte alltid på sitt vänligaste humör, det fick vi erfara när vi väl stigit i land, och därom får bilderna berätta närmare. Ett är säkert: aldrig har jag blivit så ordentligt och högljutt utskälld som vid detta tillfälle.



Men den här makligt trutsamme bjässen föredrar att stanna kvar på sin soliga klippa. Ingenting kan störa hans siesta. Jag behöver inte ens använda mitt teleobjektiv för att få en close up av honom.

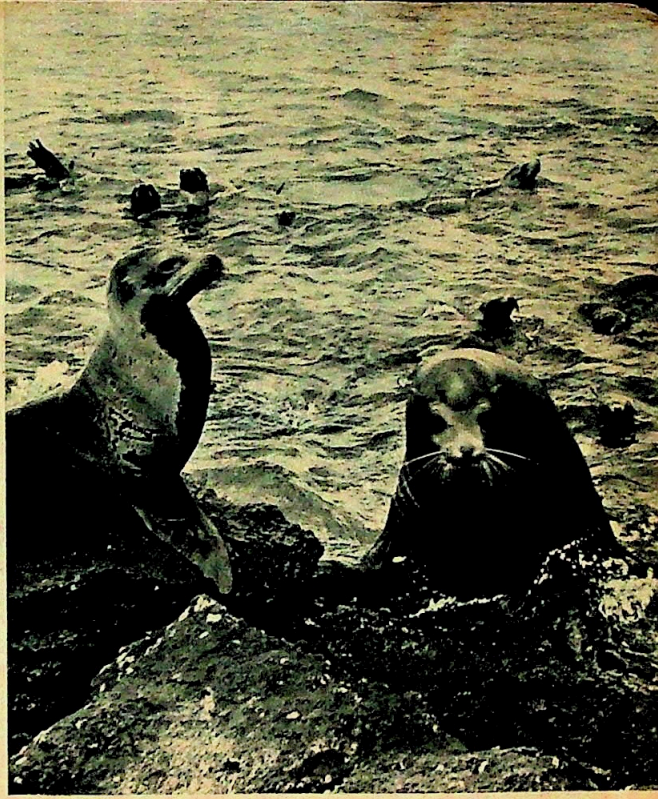


I sjölejonfamiljen finns en individ som inte gillar oss. Han dyker upp och skäller ut oss.

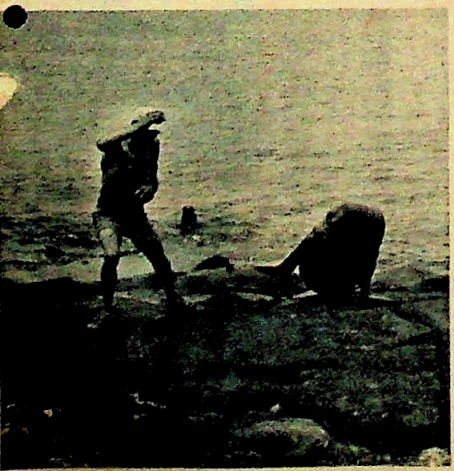
07 0406



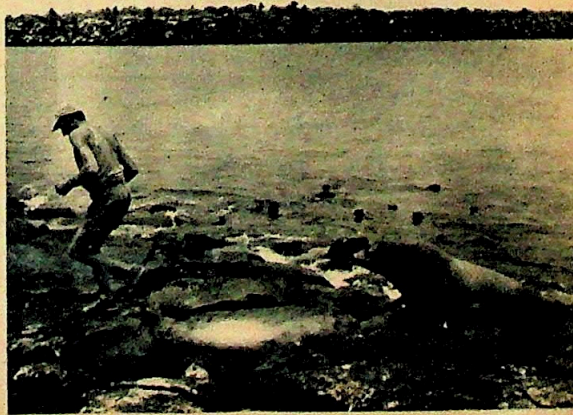
Han är sultanen i detta harem. När vi vill fotografera en av hans fruar med diande unge...



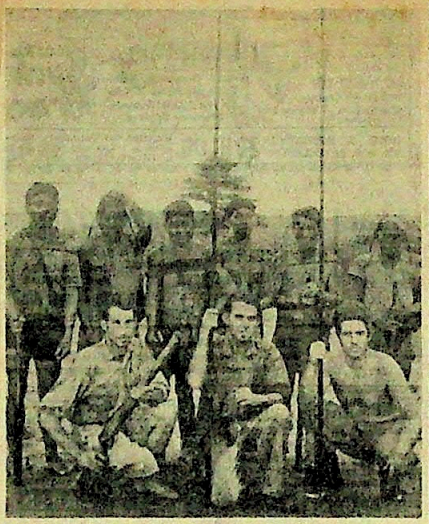
...kommer han själv upp på stranden, fast besluten att driva oss på flykten. Han skäller envist och högljutt och vill inte låta höra talas om någon bild av sin son.



Mig skrämmer du i alla fall inte, säger fiskaren Coray, och försöker driva iväg hannen, men denne går till attack.



Och det blir istället Coray som får ta till reträtten i en hast. En sjölejonhanne har otäcka tänder och kan tillfoga dödande bett om han blir ursinnig.



Deltagarna i Blombergs expedition efter återkomsten till Rio Napo. Knästående fr. v.: Horatio López, Rolf Blomberg och David Cooper. Spjuten är ett par av dem auca-indianerna använde mot expeditionen.

amerikansk missionär och trevlig karl, som alltsedan han för sex år sedan kom till Ecuador hoppats på ett tillfälle att få uppsöka los aucas.

López och jag sammanträffade med Cooper i byn Napo, dit vi anlände efter en veckas färd från Quito — per tåg och bil nedför Andernas östsluttningar, till fots tre dagar på en rekordgyttjig urskogsstig och till sist i kanot nedför Anzufloden.

Fyra yumbo-kvinnor gav fina tips

På en hacienda vi passerade bekantade vi oss med fyra aucakvinnor. De hade för några år sedan sökt sin tillflykt hos yumboindianer vid Rio Curaray, och dessa senare hade efter hand bragt dem till haciendan, där de givits kläder och arbeten. Denna unika händelse — att aucas med fredliga avsikter uppsökt yumboindianer — berodde på deras fruktan för Mulpa.

De fyra kvinnorna tillhör en grupp aucas, som tidigare hade levt i god närmja med Mulpa men som denne mordiske hövding plötsligt överfallit. Manspillan hade varit stor, och skräcken för att Mulpa i sin blodtörst snart skulle kräva nya offer, hade kommit dessa kvinnor att fly och söka skydd hos yumboindianerna.

De hade nu lärt sig en smula quichua — det språk som talas bland flertalet indianer i Ecuador — och med hjälp av en tolk intervjuade vi dem och erhöll en mängd värdefulla upplysningar. Ägaren av haciendan hade redan upprättat en lista över de vanligaste orden i aucaspråket och vi kompletterade denna med ord och uttryck som kändes vara till nade hon nej. Det område jag av flera skäl beslutat besöka var nämligen Mulpas.

Från den lilla byn Napo gick färden vidare i kanot till "Campo Souder", en missionsstation på Napofloden vänstra strand. På den högra sidan finns här varken haciendor eller yumbobyar, ty här härskar los aucas. Vi anlände efter en 6 timmars ganska vådlig flodfärd till missionsstationen, och två dagar senare startade vi med 7 yumboindianer in till aucaindianernas territorium.

Rolf Blomberg.

I ett par följande artiklar skildrar Rolf Blomberg expeditionens äventyrliga färd in i "den okända zonen", hur man kom rakt upp bland de krigiska infödingarnas byar och till slut blev fullständigt överraskande överfallna av själve Mulpas — djunglernas gangsterhövding.

Han har nyss återvänt från ett livsfarligt försök att tränga in till de primitiva och vilda aucaindianerna och dess fruktade hövding, den blodtörstige Mulpa — djunglernas gangster nr 1 — som vunnit en herostratisk ryktbarhet för sin perversa mordlystnad. Expeditionen blev också mycket riktigt överfallen. Det hände på håret att man tog sig tillbaka.

Rolf Blomberg gör djärvt försök att nå blodtörstig Amazon-stam

Expeditionen utsattes för en överraskande attack av vildarna, som lurade vid en flodkrök. En störtskur sjöut regnade över expeditionen, men som genom ett under blev ingen dödad. Endast en av expeditionens yumbo-indianer sårades, fick ett sjöut genom foten. När detta skrives är han fullt återställd.

Aucaindianerna bebor ett stort område mellan floderna Curaray och Napo i östra Ecuador. Man vet inte med bestämdhet deras antal, men de torde uppgå till mellan två och tre tusen. Det är fyra stora grupper som sinsemellan ligger i ständig fejd. De har ingen som helst fredlig kontakt med kringboende indianer eller vita. I stället synes de begagna varje tillfälle till överfall och mord på dem som färdas genom eller i utkanterna av deras land.

14 arbetare från oljebolaget Shell, som borrar efter olja i dessa trakter, har fallit offer för aucaindianerna. Bl. a. blev en av Shells största camper, Arajuno, attackerad, varvid tre arbetare genomborrades av aucasjöut.

Efter dessa händelser såg sig Shell nödsakat att anskaffa en ansenlig polisstyrka för att skydda sina camper och de expeditioner de sänder ut. Ett par sådana expeditioner, som bedrev geologiska undersökningar, hade även anfallits av vildarna.

Gammalt blod hämnas

Och vad är förklaringen till dessa indianers ovanligt aggressiva uppträdande? Dels är de till sin natur vilda och krigiska — de försök som gjordes på 1660-talet av jesuiterna att upprätta missioner bland aucaindianerna fick ett blodigt slut — men största skulden måste läggas hos de vita. Framförallt *los caucheros*, gummijägarna, som i slutet på 1800- och början på 1900-talet på jakt efter "det svarta guldet" trängde in i deras land.

De kom väl beväpnade, i stora expeditioner, främst från Brasilien och Peru. Det var i regel samvetslösa, råa typer. De plundrade indianernas odlingar och brände deras hus. Som belöning gick de på slavjakt, tog kvinnor och barn till fånga, vilka de sedan sålde. De sköt utan misskund ned de aucas som försökte försvara sig och de sina. De rodde sig också med *correrias* — människojakt — och utrotade på det mest omänskliga sätt hela grupper av aucaindianerna. De skapade ett hat och ett hämndbegär, som än i dag lever lika starkt hos dessa frihetsälskande naturfolk.

En djunglernas gangster

En grupp av aucaindianerna, som har sina boplatser kring Rio Nushino, har emellertid vunnit en herostratisk ryktbarhet. Denna grupp är ansvarig för de flesta överfall som gjorts de sista tio åren. Hövdingen heter Mulpa och har namn om sig att vara en ovanligt blodtörstig herre, en djunglernas gangster.

Mulpa har gjort otaliga raider mot framförallt yumboindianerna vid Rio Napo och Rio Arajuno. Det är inget som helst ärofullt över dessa raider, ty de har varken gjorts i frihetsanda eller i syfte att hämnas lidna oförrätter utan helt enkelt för att råna och plundra och för att tillfredsställa en pervers mordlust. Mulpa har inte ens dragit sig för att med bestialisk grymhet mörda kvinnor och barn.

Vad man vet om Mulpa och aucaindianerna över huvud är främst tack vare en yumboindianska, Joaquina, som blev tillfångatagen av Mulpa och i över ett års tid levde i denne fruktade hövdings hus, tills hon lyckades fly tillbaka till sin egen stam. Tillfrågad, om aucaindianerna har någon religion, förklarade Joaquina, att så inte var fallet, att de varken tillber någon gud eller frukta några onda andar, inte heller har några *brujos*, medicinmän.

Anfall vid månsken

Av hennes skildring framgick dock, att månen tycks spela en stor roll i deras liv. Vid fullmåne går deras fester av stapeln och då gör de oftast sina raider. Det senare förhållandet kan ju ha sina praktiska skäl, ty med fullmåne kan indianerna färdas nattetid i djungeln och även utföra attacker.

Vad deras materiella kultur beträffar, så är den likaledes primitiv. De är helt nakna — män likaväl som kvinnor — utom för en del fjäderprydnader. De lever av jakt och fiske och ett enkelt jordbruk; de viktigaste produkterna är yuca och bananer. Deras vapen är 2½ meter långa, hullingförsedda sjöut av chontapalmträd samt blåsrör med förgiftade pilar; de senare används endast för jakt på smärre djur såsom apor och fåglar. De sover i hängmattor, som är deras enda bohag. Grytor av bränd lera och flätade korgar är utom vapnen de enda nuggeråd de förfärdiga. Deras hus är av enkel konstruktion och varierar mycket i storlek. De största kan hysa ända till 30, 40 familjer. Aucaindianerna känner inte bruket av salt, använder inte tobak och håller inga hundar.

Indianerna kastar sjöut mot "människotåglarna"

Innan jag företog min expedition till deras territorium, var jag i tillfälle att från luften lokalisera deras boplatser. Det var genom tillmötesgående från Shell, som fått mig att göra flera flygturer i bolagets plan in över denna *zona desconocida*. En stor hjälp hade jag också av de detaljerade kartor, Shell låtit utföra. På dessa kunde jag sanska exakt pricka in, var aucaindianerna hade sina hus och odlingar.

Enligt vad Joaquina berättade, har aucaindianerna givit Shells flygmaskiner namnet "människotåglar" och är mycket irriterade över de idelign besöken av dessa brummande vidunder. Flygarna brukar nämligen ron sig med att på låg höjd cirkla över deras boplatser. Till att börja med kastade de iskna vildarna sina sjöut mot flygplanen, så snart de uppenbarade sig, men har så småningom insett det hopplösa i att ta livet av dem, så nu är det mera sällan deras "luftvärn" träder i aktion.

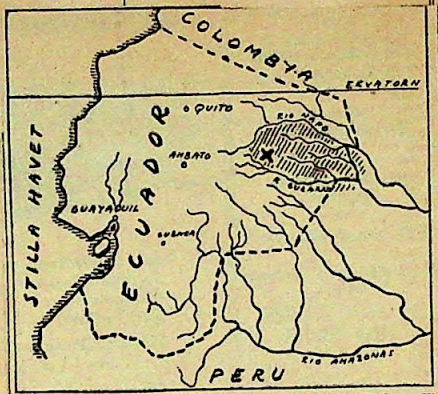
Vid några tillfällen har flygarna kastat ut presenter till indianerna som ett led i försöken att etablera fredlig kontakt med dem. Indianerna hade, berättade Joaquina, uppfattat denna handling som ett bevis för att "människotåglarna" fruktade dem, kanske blivit sårad och nu försökte blidka dem med presenter. Joaquina skildrade också, hur loa aucas tittade tätt smög sig fram till flygfältet i Arajuno, den förut nämnda Shell-campen, och kikade på flygmaskinerna och bilarna och traktorerna och hur de även hyste planer på att fånga dessa "lösvande" genom att spärra deras väg med fällda träd.

Ett försök till fredlig kontakt

Avsikten med min färd in till aucaindianerna var att göra ett allvarligt försök att komma i fredlig kontakt med dem, och eftersom Shell har stort intresse av att dessa stammar pacifiseras, lämnade de mig värdefull hjälp.

Jag fick från bolaget låna de extra vapen jag behövde, och Shells flygare lovade att samverka i den mån det var möjligt: att ge mig min position och kasta ned proviant och medikamenter, om det visade sig nödvändigt. Vi kom överens om vissa signaler: med reätangulära tygstycken lagda i olika figurer skulle jag hålla flygarna à jour med expeditionens öden.

Som följeslagare valde jag en god vän vid namn Horacio López, en eu-kombiansk fotograf och ryktbar alpinist — en av de ytterligt få som bestigit Chimborazo och f. ö. ilka hemma i djungeln som på snöberget; ett par år har han tillbringat i Colombias, Ecuadors och Brasiliens urskogsområden. Den tredje vite i sällskapet var David Cooper, en ung



Det streckade området utmärker auca-indianernas territorium. Vid krysset gick indianerna till angrepp.

oss till nytta i våra försök att komma i kontakt med vildarna. T. ex.:

— Ganimuni! "Vi är vänner"! Huifiinámai! "Fly inte"! Pusne! "Kom"!

Vi hade hoppats kunna övertala en av dessa aucakvinnor att följa med oss som tolk på vår färd, och en av dem var till att börja med villig att medverka, men när hon hörde, vilka hoplutser vi ämnade oss

07-048 1949/2 49 : dagstidningarna.

Lyckokast för läsecirklarna

Arturo Barea

SMEDJAN

16.—, inb. 21.—

En ung mans utveckling bildar den röda tråden i denna färgstarka och dramatiska familjekrönika från Spanien, landet där förntid och nutid mötas.

"Äger friskhet, humor, indignation, kraft, must och bredd"
Gösta Attorps, Sv. D.

Rolf Blomberg

SYDVART

16.50, inb. 21.—

Strålande fotografier illustrera denna spännande och charmerande bok om upptäcktsfärder i Sydostasiens exotiska övärld

"Ger i generösa mått allt man rimligtvis kan begära av en god resebok."
G. E. N., St.-T

Hemmets Journal Nr 8 1949

07-048?

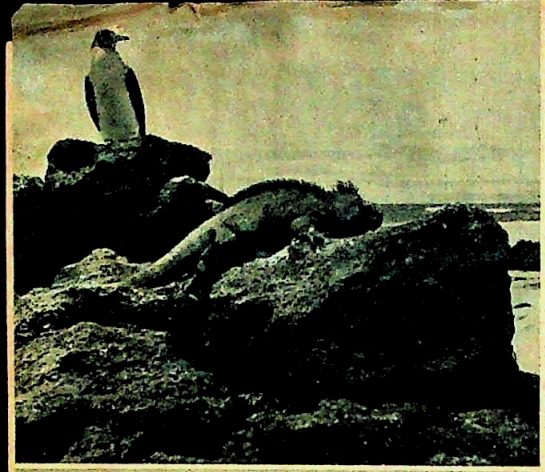
Ecuador är ett underbart land med ej mindre underbara kvinnor. Åtminstone tycker forskningsresanden Rolf Blomberg det — han har nämligen gift sig med en av landets döttrar helt nyligen. Han träffade henne under den japanska ockupationen i Indonesien. Emma Bokhorst, som hon heter, är dotter till en engelsman och hans hustru, som hämtats ur den ecuadorinska societeten. Gratulerar så hjärtligt!

Reslis Febr.-Mars 1949

07-048?

Faster i Argentina plockade apelsiner genom fönstret och väckte därmed reslusten hos den oförvägne forskaren Rolf Blomberg. Detta berättar han i Sydvart, boken om en resa, som kom att räcka åtskilligt längre än beräknat. Hösten 1940 lämnade Rolf Blomberg Sverige för att bege sig på forskningsfärd bland ögrupperna utanför sydöstra Asien. Den japanska invasionen kom emellan och Blomberg satt infrusen på Java i nära sex år.

Sydvart är en spännande berättelse om Sundaöarnas exotiska värld med dess myller av människor och inte minst djur av alla de slag. Vi möter den blodtörstiga Rangda, alla häxors drottning, Oemar, mannen, som kunde dra ormar genom näsan, vi äter stekt pytonormsfilé på Kooperativa förbundets kaffeplantage Tambosa. Vi fiskar havstulpaner och väldiga koboltblå sjöstjärnor på korallreven och vandrar genom skogar, där flygande hundar hänger i träden och där Komodos jättelika urtidsdrake makligt mumsar i sig stinkande djurkadaver, och vi inviteras till furstan av Saba, paradisön Balis främste kompositör och danspedagog, som egenhändigt anrättat den starkt kryddade helstekta spädgrisen och som efter den överdådiga festen äntrar sin cykel för att artigt eskortera gästerna på hemvägen. Rolf Blomberg har med sin senaste resebok visat oss en främmande, sällsynt fascinerande värld, vars öde nu ligger i stöpaleven och som genom krig och revolution drivit in på nya vägar mot en dunkel och oviss framtid.



Som i sagan — draken som vaktar prinsessan. Draken är en gammal sömnig havsödla, prinsessan en blåfotad sula, som smältet middagen.



Havsödlan är en skicklig simmare och dykare. Med benen hängande efter sidorna slingrar den sig oväntat snabbt fram i det våta elementet.

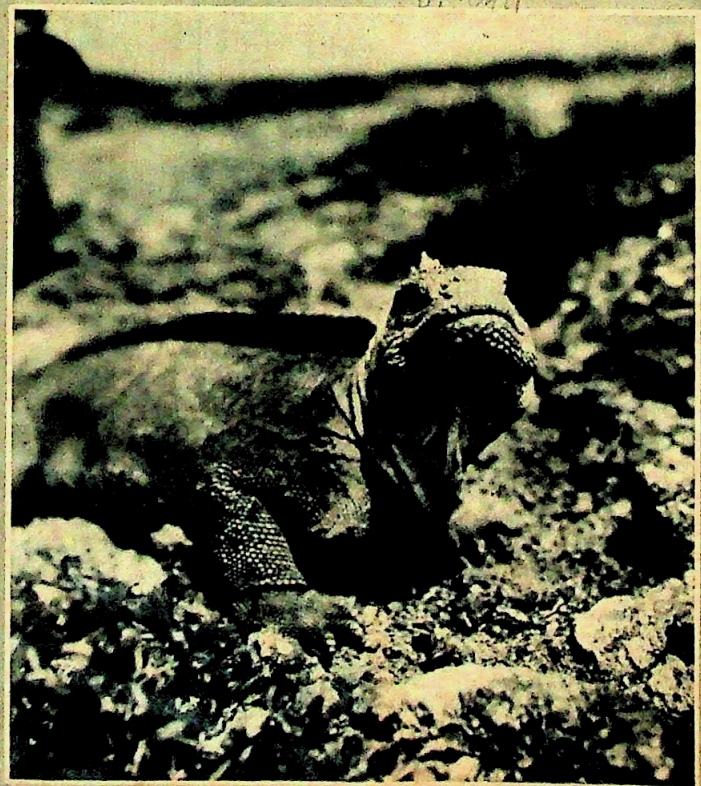
Se
N:9 1949

FULINGAR PÅ GALAPAGOS

SE-reportage: Rolf Blomberg

Amblyrhynchus cristatus, som förekommer i miljoner på Galápagosöarna, är ett zoologiskt kuriosum — enda havsödlan på jorden. Man träffar på den i kolonier på tusentals djur längs stränderna. Den blir nära halvannan meter lång, är grågrön till färgen och ser ut som ett förhistoriskt monstrum. Dess föda utgörs av alger och tång. Som alla galápagosdjur är den mycket tam. Den försöker varken bitas eller kämas, men nickar illasint och ihållande med huvudet, fnyser och sprutar vattenånga genom näsborrarna. Men lyckas den rädda sig in mellan ett par stenar har den i regel dragit förföljaren vid näsan. Den blåser upp sin fjälliga kropp med luft, griper tag i lavastenarna med sina 20 vassa klor och sitter som i ett skruvstäd. Man kan rycka och dra i svansen för allt vad man är värd utan att få loss ödlan. Som mat duger den, men dess utseende är knappast aptitretande, och så finns det ju så mycket annat i kötväg på öarna...

Drushuvudet, havsödlans kusin på terra firma, ser lika förhistorisk ut, men Conolophus subcristatus har både annan färg och annat temperament. Den har brokig skrud i vitt, gult, orange, brunt, rosiröttt och svart, och är inte fullt så menlös som havsödlan. Den försöker gärna bitas — och dess starka käkar med små vassa tänder kan ge bett som känns! Ett kräk bet utan vidare igenom en av mina läderstövlar! Den är inte lika allmänt förekommande som havsödlan, men lever likt denna i samhällen. Marken kan bland vara slidelas underminerad av deras hålor. Dieten är övervägande vegetarisk.



Och detta är havsödlans kusin på fastlandsbacken, litet tjänare av sig än tjocke släkten — dess kraftiga käkar och små vassa tänder [illegible] roliga att reta ut för. Blir jag bra så här — snyggast en face?

HAVSODLORNA LEVER I KOLONIER PÅ TUSENTALS DJUR. VID LÅGVATTEN BETAR DE ALGER OCH TÅNG. NÄR HÖGVATTNET KOMMER GÅR DE UPP PÅ STENARNA OCH SOLBADAR. NATTEN TILLBRINGAR DE I SANDHÅLOR ELLER MELLAN STENAR.



Ett ironiskt leende drar över hennes ansikte. Och, kanske rätt så, en kalkon med stoppbollslinga tassar förbi.



Alla galápagosdjur är ytterligt tama. Deras enda fiender är hajarna och de vänner vilda hundarna.



Jordens enda havsödla är en riktig jätte. Den kan bli halvannan meter...

Rolf Blomberg

på nya äventyr

Rolf Blomberg är pappa till ett par av våra allra roligaste reseskildringar. Många tycker till och med att han är alltför rolig, det vill säga att han är ytlig och alltför upplagd för att skämta, så att det allvarliga syftet med hans resor får sitta emellan. Anmärkningen har kanske något fog för sig, men inte mycket. I själva verket är Blombergs ytlighet mera skenbar än verklig. Det är nämligen så att han är en mycket äventyrslysten ung man som vill vara med om att se så mycket som möjligt av det ovanliga och sällsamma på detta jordklot. Han har faktiskt inte tid med att som en del reseskildrare gör, stöna och stänka över alla besvärligheter och motigheter som möter honom på hans väg. Han tar med lätt hand på allting men får ändå med förvånande mycket, och när man läst en bok av honom märker man att han lurat på en en hel del nyttig kunskap! Det är god pedagogik — som inte märks!

I sin nya bok, Sydvart, berättar Blomberg om hur hans reselust vaknade. Den har han tydligen fått i blod[illegible] genom sin sydländska härkomst, hans mormors mor [illegible]nligen andalusiska, Sj[illegible]n ett mera sydländskt [illegible]iskt utseende, och han [illegible]tt han på sina resor hi[illegible]g blivit tagen för nordbo. [illegible]ju en stor förlel när de[illegible] att komma på god fot me[illegible]arna i Eucador eller på Bal[illegible]ellertid är Blomberg också [illegible]skapare.

Redan under sin uppväxttid lade han sig till med stora djursamlingar, och numera reser han aldrig ut till exotiska länder utan att ha fått order på sällsynta djur. I sin nya bok berättar han om en resa till öarna utanför sydöstra Asien, som han företog i sällskap med sin nyförvärvade fru, vilken alltså fick nöjet att dela hans glädjeämnen och vedermödor. På Komodor fick han för första gången i sitt liv skåda jordens största ödla, Varanus komodoensis, som upptäcktes 1912 och som tillhör ett släkte som daterar sig omkring 60 miljoner år tillbaka i tiden... Man hade tvistat om ödlans storlek, de exemplar som Blomberg påträffade var över 3 meter långa. Det var glupska och äckliga djur, som emellertid tycks ha varit tämligen ofarliga för människor och var så makliga av sig att Blomberg i lugn och ro kunde fotografera och filma dem på nära håll. De gör inte något sympatiskt intryck på de bilder som finns i boken.

Också lämningar efter mycket gamla människor hade Blomberg nöjet att stifta bekantskap med. Under den japanska invasionen på Java fick han nämligen i uppdrag av en holländsk forskare, som japanerna var ute efter, att förvara och gömma undan skelettdelar av en människa som levat för omkring 500,000 år sedan ... Fynden hade gjorts i Kina o. de visade, om man får tro Blomberg, " en fullkomligt ny och oväntad sida av människans utveckling: att våra äldsta förfäder var jättar och att vi kommit fram till våra nuvarande kroppsliga proportioner genom förminskning". Det var ju sensationellt!

Herrskapet Blomberg överraskades av kriget och tvingades stanna kvar i Holländska Indien i 4½ år. Det var ett svårt streck i räkningen, och det var inte lätt att dra sig fram ekonomiskt. Men Blomberg är en företagsam herre och han hittade på olika utvägar att tjäna pengar. Vad han har att säga om japanerna och deras terror bekräftar vad man fått höra förut. Då japanerna kapitulerat rådde det ganska förvirrade förhållanden på öarna, det fanns alltid motsättningar mellan infödingarna, holländarna, japanerna och engelsmännen, o. makten skiftade ibland från den ena dagen till den andra. Det blev inte lättare för herr och fru Blomberg när de fick en telning som också skulle ses efter.

Men Blomberg hör inte till dem som ger sig i första taget. Man utycker att han skulle ha behov av lite vila efter dessa strapatser, men sådant intresserar honom tydligen inte. När han skriver sin nya bok befinner han sig redan borta i Ecuador...

Rolf Blomberg: Sydvart. Gebers förlag.

E. V.

Dagbl. 31 mars 1949

Missuppfattad vänlighet

I sin kortvågsutsändning på svenska från Quito, Ecuador, uppehöll sig Ellen Jansson-Campaña en stund vid den kände forskaren Rolf Blombergs resa. Han befinner sig numera just nu på väg längst in i Ecuadors djungler för att utforska en indiantam som lär vara vildast bland de vilda huvudjägarna. Det lär helt enkelt vara så att antingen blir Blomberg ett huvud kortare eller också blir han den förste vite man som återvänt från ett besök hos denna indianstam.

Stammen är således ganska okänd. För en tid sedan flög emellertid ett flygplan på låg höjd över dess område och blev utsatt för spjutkastning och beskjutning med pilar. En kvinnlig passagerare ville visa litet vänlighet tillbaka och tömde krimskramset i sin handväska över vildarnas huvuden. Enligt vad man senare fick veta genom en fånge som lyckats rymma från stammen hade detta emellertid från indianernas synpunkt betraktats som ett bevis på att jättetrollfågeln hade blivit träffad av spjuten och pilarna, så att inälvorna hade ramlat ur dess kropp.

Om inte Blombergs vänlighet missuppfattas lika gruvligt, får vi säkert höra oerhört intressanta skildringar av hans glada stämma om dessa indianer i utsändningar både över stationen HCJB i Quito, där han ofta medverkat i de svenska programmen, och över det svenska riksprogrammet, där han inte heller är främmande. Nyheter om hans expedition torde dock först nå oss via Ellen Campañas program på tisdagarna.

De svenska kortvågsprogrammen från Quito utsändes numera fyra gånger i veckan, nämligen på tisdagar och onsdagar kl. 20.30—21 svensk tid på bl. a. 17.892 kc/s = 16,77 meter samt på söndagar och tisdagar kl. 22.30—23 på bl. a. 12.455 kc/s = 24.08 meter. Hörbarheten är för närvarande relativet god.

Mr CQ

Vi hade bara hunnit till POSIT, när ett flygplan kom över oss, denna gång en stor Bristol. Den gick på rätt låg höjd ett par varv runt vår camp och försvann sedan. Inte förrän vid 12-tiden kom den tillbaka. Nu flög den mycket lågt och efter att ha gjort några svängar över oss, kastades det begärda meddelandet ut.

Illuli varslade ond bråd död

Det var en karta med vår position tydligt angiven (med aucahus runt omkring oss — dessa som vi förgäves sökt!) och en särskild anvisning på två hus, som låg längre ned efter Rio Nushino, såsom varande "good ones" — "bra" hus, d. v. s. med många invånare.

De båda husen låg nära floden, så vi beslöt att återvända till våra flottar och följa floden till en punkt varifrån vi snabbt och med lätthet skulle kunna finna dem, i stället för att försöka ta oss dit till fots.

Då vi lämnade vår camp var våra yumboindianer åter agiterade, ty de trodde sig höra aucaindianer ingen. En annan anledning till nervositeten var deras vidskepliga tro på "dåliga tecken". Dels hade en solring visat sig, och det betydde blodsdåd och död, dels korsade en orm — en illuli — vår väg, och denna orm, fick vi veta, varslade olyckor.

Hundarna vädrade mördar-indianer

Sent på eftermiddagen nådde vi Rio Nushino och våra flottar, hämtade den utrustning och proviant vi gömt och slog läger på en bred sandstrand några hundra meter längre ned efter floden.

Vid mörkningen skällde hundarna ihållande och yumboindianerna sade, att det ide var minsta tvivel om att hundarna vädrade och hörde aucaindianer. Hundskallet blandades med Coopers rop:

— Cuûri! Cuûri! Ganimuni! (Aucas, aucas! Vi är vänner!)

Vakthållningen denna kväll och natt var mer än vanligt effektiv, och förresten gjorde svärmar av moskitos allt de kunde för att förstöra sömnen för oss.

Rolf Blomberg.

Den första artikeln om Rolf Blombergs expedition var införd i gårdagens Stockholms-Tidning. I ett tredje och sista avsnitt, som publiceras i morgondagens tidning skildrar Rolf Blomberg sitt dramatiska möte med Muipas — aucaindianernas bleddförstige höding — en aunskyldig djunglernas gangster.

World copyright Stockholms-Tidningen.

ROLF BLOMBERGS
VILDAR
KOMMER!

Rolf Blombergs BÄSTA bok



VILDAR

En äventyrlig forskningsfärd till de grymma aucaindianernas territorium i det inre av Ecuador.

11:50 inb. 19:50

Gebers

Med enastående vackra illustrationer.

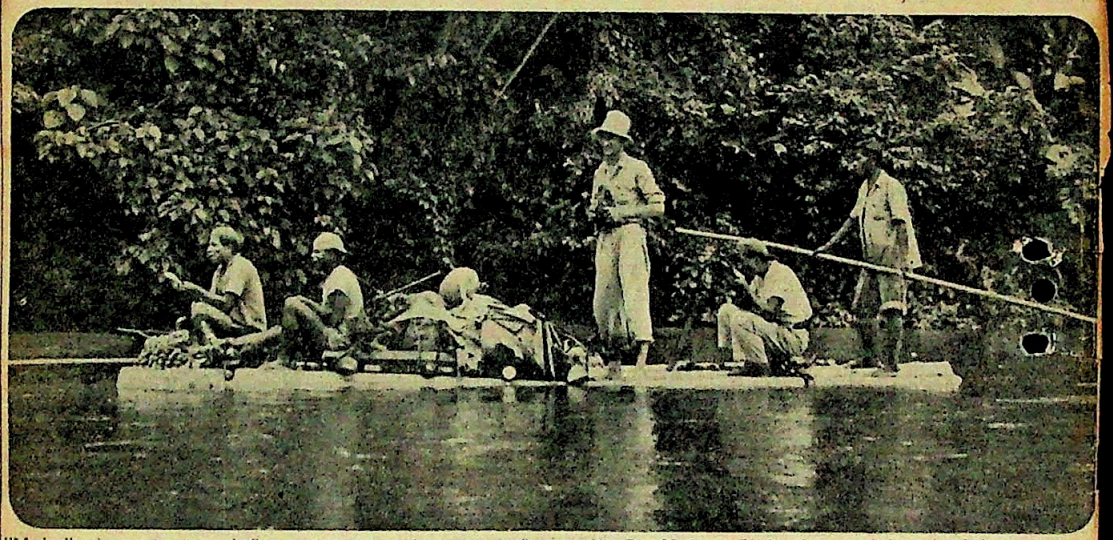
Kontakt med huvudjägare.

Forskningsresanden Rolf Blomberg, som nyligen återkommit till civiliserade trakter med livet i behåll, men med feber och diverse blessyrer som minne från en äventyrlig djungelexpedition, har nu repat sig och väntas kunna medverka i den svenska utsändningen från kortvågsstationen HCJB i Quito på tisdagskvällen.

Utsändningen äger rum kl. 22.30—23.00 och inledes med Stenhammars "Sverige" och ett religiöst program. Sändaren på 12.455 kc/s = 24,08 meter är kraftigast, och förbarheten brukar vara avsevärt bättre mot slutet av den svenska utsändningen.

Mr CQ

”Sårade och utmärglade högg vi oss ut genom djungeln efter indianöverfallet”



”Med alla sinnen på spänn och fingret på gevärsavtryckaren seglade flotten nedför Rio Nushino. Blodtörstiga auca-indianer kunde lura var som helst i strandkanten, och plötsligt kom också anfallet.”

07 0118

ROLF BLOMBERG

fortsätter i dag i en tredje och sista specialartikel sin dramatiska redogörelse för den våghalsiga expeditionen in i Amazonas djungler till de blodtörstiga aucaindianerna. Äventyret kulminerar i ett regelrätt indianöverfall, efter vilket expeditionen under hårda strapatser fick hugga sig ut genom djungeln. Sårade och utmärglade nådde männen slutligen åter civilisationen, sedan utsända undsättnings- och spaningsflygare uppgett allt hopp om att någonsin få se dem igen.

QUITO, Ecuador, 1 maj.

Den 2 april, vår sjunde dag i aucaindianernas territorium, började med en god frukost på rökt vrålapa och kokt stingrocka med ris. Menyn kanske inte låter så lockande för en svensk, men jag är övertygad om, att funnes det vrålapor och stingrockor i Sverige, så skulle dessa båda delikata rätter vara lika dyra och eftersökta av gourmanden som snöripor och foreller.

Efter frukosten bar det vidare nedför Nushinofloden med våra båda flottar, och efter tre timmars färd var vi nära den plats, varifrån vi till fots ämnade sätta kurs på aucaindianernas boplatser. Här gömde vi åter en del av utrustningen och provianten.

Medan vi var sysselsatta därmed, upptäckte vi färska spår efter aucas. För att inte lämna några synliga spår efter sig hade de slipade vilkarna inte gått på sandstranden utan i det grunda vattnet — den ene i den andres fotavtryck. Efter att ha undersökt spåren, förklarade våra yumboindianer att los aucas måste ha passerat tidigt på morgonen och antagligen var mellan 10 och 20 till antalet.

Vi var nu säkra på att vi kunde vänta en attack och vidtog därför nödiga försiktighetsåtgärder. På båda flottarna stod en yumbo som utkik, med bössan klar för aktion. Utan att prata, nästan ljudlöst, glid vi nedför floden, mitt i strömfåran.

Några hundra meter från den plats, där vi ämnade landa och

(Forts. sid. 13, sp. 3)

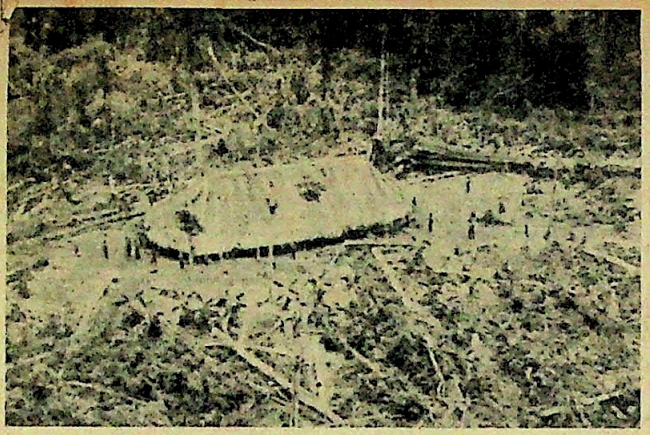
07 418.3
SvT sönd. 22 maj 1949

Jag hade själv tillfälle att se effekten av detta tillvägagångssätt på min resa till det inre av Borneo 1938. Av dessa f. d. huvudjägare som ett par årtionden tidigare hade kämpat mot de vita, blev jag alltid respektfullt och vänligt mottagen, och äventyr av de slag jag nyss upplevt bland aucaindianerna utebliv alldeles.

Med samma metoder som holländarna använt i sina kolonier tror jag även aucaindianerna skulle kunna pacificeras.

Rolf Blomberg.

Två tidigare artiklar av Rolf Blomberg om denna äventyrliga djungelexpedition har varit införda i de två närmast föregående numren av Stockholms-Tidningen.



Ett av aucaindianernas hus i djungeln — den unika bilden tagen från luften.

Strapatsrik djungelmarsch — ständig risk för överfall

Forts. fr. sid. 1

lämna våra flottar, tvingades vi emellertid mycket nära mot ena stranden av en väldig trädstam, som barrikaderade halva flodbädden. Den var här tätt bevuxen med p l a t a n i l l o, en bananliknande växt.

Och här hände det!

Flotten, på vilken jag färdades tillsammans med fyra yumboindianer, följde cirka 10 meter efter den andra med Cooper och Lópoz och tre indianer. Plötsligt såg jag ett regn av spjut över flotten framför oss, hörde ett tjut, såg hur Cooper och López och indianerna kastade sig huvudstupa i floden... Ett nytt regn av spjut...!

Så smällde ett skott — det var utifrån på min flotte som skön. Sekunden efter kom min browning i farten. Sedan blev det ett allmänt, vilt skjutande. Även den anfallna flottens besättning, till midjan i vattnet, öppnade efter ett ögonblick eld. Och inga fler aucaspjut kom...!

Pihuáli fick spjut genom foten

Ett under! Ett mirakel! Hur h a d e aucaindianerna kunnat missa så grundligt?! Från tre meters håll! Ingen hade ens blivit sårad...

Jo — Pihuáli hade fått ett spjut genom foten — men något säga inte särskilt ut. Två andra spjut hade trängt in i flottens mjuka balsaträ, några en decimeter, men brutits av, så endast spjutspetsarna satt kvar...

Allt hade skett på mindre än 10 sekunder, och trots att vi varit beredda på en attack, hade den kommit överraskande. Men gunsten, som vid aucaindianernas hade räknat med, som vi hade varnats för — "Era yumboindianer kommer att tappa huvu't och fly!" hade man sagt oss — paniken hade uteblivit.

Alla hade skött sig fint! Men — vad hade hänt, om aucaindianerna lyckats genomborra ett par, tre stycken på flotten...? Eller om v å r flotte varit så långt efter, att vi inte genast kunnat komma till undsättning...? Det var en obehaglig tanke!

Hur var det f. ö. m ö j l i g t, att vildarna inte lyckats ta kål på någon enda av oss?

Jag tror, att v i överraskade d e m! Att vi — ljudlöst som vi kom — dök upp så oväntat, att vildarna just i detta ögonblick inte var beredda att attackera, blev nervösa, inte hann sikta ordentligt i ivern...

Efter vad besättningen på den anfallna flotten kunnat se, hade aucaindianerna varit sex till antalet, men troligen dolde den täta p l a t a n i l l o-vegetationen många fler. En av vildarna skilde sig från de övriga genom en kraftigare kroppsbyggnad och genom att vara den ende som bar en fjäderkrona på huvudet.

Den fruktade Muipa i egen hög person

Det var hövdingen. Den fruktade Muipa i egen hög person! Det visste vi inte då, men när vi senare visade några av de spjut, som kastats mot oss, för de tillfälligare omnämnda aucaöverlevarna på haciendan vid Río Anzu, försäkrade dessa med en min, att spjuten härrörde från Muipa och hans gäng, ty ingen annan än Muipa hade dessa fjäderprydnader på spjuten.

Vi fiskade upp åtskilliga spjut från flodbotten och fann ytterligare åtta stycken, som aucaindianerna lämnat efter sig, då de flydde. Blodspår antydde att någon eller några av vildarna sårats.

Jag frågade våra indianer, om de fortfarande var villiga att uppsöka de bopiatser, vi varit på väg till.

Nästa anfall — 100 vildar

— Möjligtvis om vi vore 30 eller 40 stycken, fick jag till svar. Men inte så få som vi nu är. Vi k o m m e r med all säkerhet att anfallas igen, och då blir det inte av aucas utan av femtio, kanske hundra. Det enda vi kan göra nu är att återvända så snabbt som möjligt. Troligtvis kommer l o s a u c a s att förfölja oss, och får de bara en chans, så gör de en ny attack och då kanske med ödesdigra följder...

Eftersom påhittet med expeditionen in till aucaindianerna var mitt, så vilade också på mig ansvaret för dess genomförande. Vi hade just med en fantastisk tur undgått att bli spetsade på aucaindianernas spjut, och jag insåg, att jag inte hade rätt att ytterligare fresta ödet genom att försöka övertala våra yumbos till fortsatt vistelse i dessa riskabla trakter.

Att upprätta någon fredlig kontakt med aucaindianerna var naturligtvis utesluten nu. Och lyckades vi ta oss fram till de närbelägna husen, skulle vi sannolikt finna dem övergivna och brända. Det lönade sig inte att ta så stora risker till ingen nytta. Alltså: tillbaka till Napofloden!

Vi fick hugga oss tillbaka genom djungeln

Vi tog med oss några få spjut, resten högg vi sönder med våra machéter för att de inte mer skulle kunna komma till användning. Sedan började återfärden. Den tog oss nära fem dagar. Vi måste hugga oss fram genom den täta djungeln, ibland steg för steg och vada genom sumpmarker. Det ena tropiska skyfallet avlöste det andra. Floderna och bäckarna var översvämmade och för att komma över dem måste vi fälla stora träd till broar.

Hela tiden lurade risken för överfall, och detta att ständigt vara på vakt, natt och dag, tröttade ut oss.

Vi hörde flygmaskiner leta efter oss, men i denna täta urskog hade vi ingen möjlighet att ge dem några livstecken. Vi sökte oss därför fram till Nushinofloden och lade ut en "allt väl"-signal på en sandstrand. Den måste ha spolats bort, ty flygarna fick aldrig syn på den, hörde vi senare.

Med såriga fötter och åtskilligt mycket magrare än då vi startat, anlände vi en regnig eftermiddag till Río Napo. Simmande tog sig några över floden till en yumboplats och lånade en kanot, och strax därpå var vi alla på den "säkra sidan" av floden.

Det första jag gjorde, då vi kom tillbaka till "Campo Souder", missionsstationen, var att sända två indianer till Shell-campen Arajuno med ett kort meddelande, att vi återvänt välbehållna.

Detta meddelande, som kom fram två dagar senare, "förkade kalisvetten från våra pannor", sade mig en av flygarna, då jag sent omsider träffade honom och hans kolleger. De hade uppgivit hoppet om att få se oss igen.

Omöjligt få fredlig kontakt med vildarna

Min plan var att efter expeditionen till l o s a u c a s göra ett besök hos de fredliga men mycket intressanta cofaneindianerna vid Río Aguarico för att där uppta en kortfilm. Men regntiden hade nu satt in och omöjliggjorde vidare färder. Följden var att vi återvände till Quito, och det var bäst så, ty López insjuknade omedelbart efter vår återkomst i en häftig malaria, själv fick jag en allmän blodförgiftning från ett sår på benet, och det är ju alltid trevligare att vara sjuk i civiliserade trakter och med en doktor i närheten.

Vår färd till aucaindianerna hade inte givit det önskade resultatet, och jag är nu övertygad om att det är alldeles omöjligt att upprätta fredlig kontakt med vildarna på det sätt jag i min optimism hoppats kunna göra det. Jag tror enda möjligheten är att använda samma taktik som holländarna framgångsrikt använt i Nederländska Indien för att pacificera vilda infödingstammar på Borneo och Nya Guinea.

Huvudjägare gick att tämja

De har gått in med väpnade styrkor, tagit fångar och fört med sig dessa till någon av kusliplatserna. Vildarna har här givits en god behandling och fått lära sig en hel massa nyttigt — om hygien, om bättre jordbruksmetoder etc. — och efter ett par år har de sänts tillbaka till sin stam, "civiliserade" och utrustade till hövdingar av holländarna. I denna egenskap har de gjorts ansvariga för stammens uppförande. Resultatet har i de flesta fall varit gott.

Vad de nya hövdingarna haft att berätta om de vita, har kommit vildarna att inse, att det inte lönar sig att försöka bekämpa dem. De har fått höra talas om de vitas väldiga stridskrafter, som utan vidare skulle kunna utrota hela stammar, om de vitas undergörande läkemedel som totar alla skämper, och om mycket annat underbart.

Forts. föreg. sida

Rolf Blomberg bland indianer

Rolf Blomberg forskar



Upptäcktsresanden Rolf Blomberg befinner sig nu på en spännande forskningsfärd kring Amazonas. Bilden visar expeditionens yumbo-indianer finna gamla lerkrukor vid ett eldhärjat hus.

Hennes program sänds som bekant varje tisdag kl. 22.30 svensk tid och hörs bäst på 12.455 kc/s = 24,08 meter. Hörbarheten är, som fru C. konstaterat, inte den bästa, men



Ellen Campaña talar varje tisdag via denna originellt formade mikrofon till sina trogna lyssnare i Sverige.

särskilt mot slutet av programmet brukar det i varje fall vara uppfattbart. De senaste tisdagarna har hon sålunda ägnat sej åt att återge Rolf Blombergs fantastiska äventyr bland de vilda indianerna i Ecuadors djungler.

2/6 49

Småländska Tidning, Växjö, Kristianstads Tidning, Nya Lundabladet, Landskrona Posten, Malmö Aftonblad, Barometern, Dalpilen, Gefle Allehanda, Gefle Tidning, Hälsingekuriren, Hudiksvalls Tidning, Östersunds-Posten, Norrlands-Tidningen, Sundsvalls Tidning, Örnsköldsvik-Tidningen, Norrbottens-Kuriren, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Boden, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Kiruna, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Haparanda, Norrbottens-Kuriren, Arvidsjaur, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Arjeplog, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Jokkmokk, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Gällivare, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Kalix, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Piteå, Luleå Tidning, Norrbottens-Kuriren, Skellefteå, Luleå Tidning

FÖR EN FÄRD GENOM AMAZONAS DJUNGLER ÄR MAN HELT AVHÄNGIG AV INDIANERNA SOM BÄRARE. MEN I GENGÄLD TAR DESSA MÄN LEDIGT UPP TILL 50 KILO PÅ RYGGEN — I RASK PROMENADTAKT — OM DE NU BARA VILL FÖRSTÅS...!

BLAND DVÄRGAPOR OCH JÄTTEMASKAR

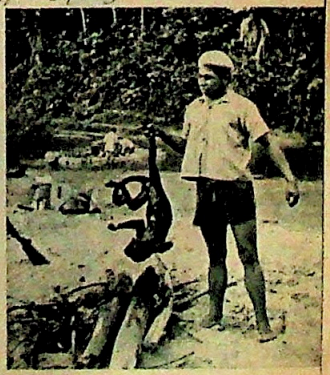
— Från SE:s utsände medarbetare Rolf Blomberg —

Quito, i maj.

Efter en mer än vanligt äventyrlig film- och fångstfärd in till urskogsområdena vid Amazonfloden källor i Ecuador, en tripp som alltid lekt mig i hågen att få göra, har jag just återkommit till civiliserade trakter igen. Med alla lemmar i behåll, skulle jag kanske tillägga — tack och lov! Men det var allt nära att det hade gått illa den här gången! När vår lilla expedition, som bestod av tre vita och sju yumboindianer, gjorde en visit i de vilda aucaindianernas land, gav oss dessa senare ett varmt mottagande med sina huilingförsedda spjut. De attackerade oss — plötsligt men inte oväntat — då vi på ett par flottar färdades nedför Nushindfloden. Som genom ett under blev ingen av oss dödad. Endast en indian blev sårad — han fick ett kastspjut genom foten.

Och var är det sensationella bildreportaget? För att försäkra mig om ett sådant hade jag som följeslagare valt en professionell fotograf. Med två kameror var chanserna dubbelt så stora! Men min vän var tvungen att — med kameran om halsen — kasta sig i floden för att inte bli spetsad av aucastammens spjut. Och själv måste jag använda pistolen i stället för Rolleiflexen för att klara livhanken. Så det blev inga sensationella bilder den gången...!

Vi tog emellertid en hel del mindre dramatiska men ändå ganska unika *foton* under vår tvåmånadersfärd i Amazonas säregna djungelvärld, och detta bildreportage — om den egenartade faunan vi bekantade oss med i dessa oerhört djurrika trakter — är ett litet smakprov.



En skjuten vrålapa sveds över elden. Den största läckerhet som finns i köttväg, anser indianerna, men av estetiska skäl mer än gastronomiska tar det tid för en svensk att riktigt vänja sig.

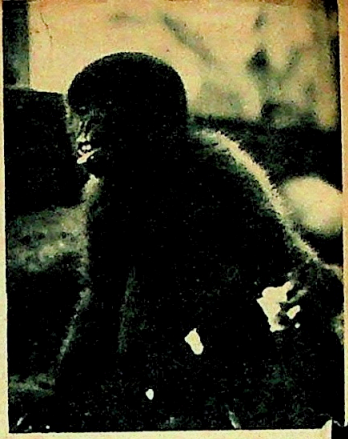
VÄND!



En annan expeditionsmedlem var en ung ullapa med det mest tragiska ansikte. Så här såg han ut i trubbnäst profil...



...och så här en face, mumsande på en banan. Observera hur han håller sig fast i en hjälke med gripsvansen, den »femte handen».



Men när han ville kunde han också se så här otäckt ful ut, men var i grund och botten ytterst godmodig och rar, lika gullig som ullig.



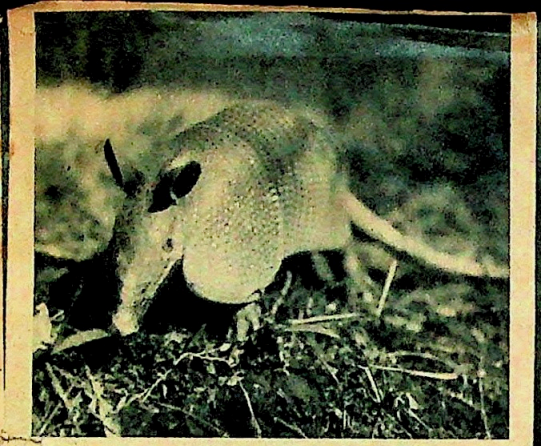
Myrsloken är en annan rätt så egendomlig herre i Amazonas djungler. Hans nos är nästan lika lång som svansen! Hans huvudsakliga föda utgörs — som redan namnet avslöjar — av myror, vilka han skickligt slickar i sig med hjälp av sin utdragna tunga.



Reptilsläktet Typhlops är lika oförargligt som en mask. Varslar om olycka, säger indianerna, och den som dödar den får hemska magplågor.



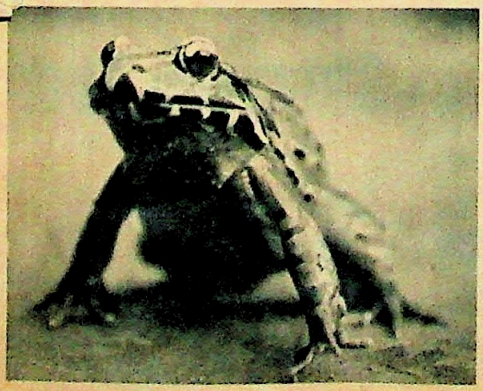
Anna en orm? Nej — believe it or not! — en daggmask! Professor Gdhner på Riksmuseet bad mig om ett exemplar. Här kommer den!



Ja, det låter inte vidare lustigt, men den här underliga varelsen, pälsdjuret, är lika eftersökt som vrålapan för sitt läckra kött. Matsedeln i djungeln skiljer sig förståeligt nog avsevärt från den svenska.



Sällsam såg denna varelse ut framifrån med sitt tjocka pansar, men nästan ännu sällsammare ser den ut i det här perspektivet, rakt bakifrån. Nej, så'na här djur finns inte, vill nog de flesta utbrista.



Halsbälsgroddan Lankodactylus Peristadactylus håller en mycket kräsen diet. Hon äter med förtjusning sådana läckerbitar som ormar, sköldpaddor, sandödlor, fladdermöss och råttor. Nattliga fältstudier har



Expeditionens maskot var en pytteliten kloapa — pygmén bland aporna. Den kvittrade precis som en liten fågel, och dess föda består huvudsakligen av insekter. Är den inte förtjusande söt?

Forts. fr. sid. 1

rykten var överdrivna, att ingen ännu hade en aning om katastrofens omfattning. Enligt dagens kommuniké har mellan 7.000 och 9.000 dött, många tiotusental sårats och mer än 100.000 är hemlösa.

Telefon- och telegraflinjerna mellan Quito och Ambato hade förstörts, radiostationerna var ur funktion och de första nyheterna om tragedin nådde huvudstaden genom folk, som flytt från Ambato i sina bilar. De rapporterad 80 dödade och 200 sårade. Dagens siffror är mer än 500 döda och tusentals sårade. Då katedralens kupol störtade in miste 250 människor livet, därav 60 barn.

Presidenten leder hjälpaktionen

Militär och hjälpexpeditioner med den energiske presidenten Galo Plaza i spetsen utgick omedelbart från Quito. I staden Latacunga 40 km. från Ambato möttes de av den första förödelsen. Många hus hade rasat och flertalet kyrktorn störtat. Stadsborna var i färd med att gräva fram döda och skadade. Vägen mellan Latacunga och Ambato var på sina ställen nästan oframkomlig genom ras och sprickor och broarna var skadade.

Järnvägslinjen, som löper parallellt med landsvägen, var helt blockerad av klippblock och jordskred. Ambatofloden hade på flera ställen fyllts upp och översvämning hotade. I Ambato var 30 proc. av alla hus i ruiner, 40 proc. svårt skadade och obeboeliga. Resten hade sprickor och mindre skador. Eftersom nya stötar då och då förnams, tordes inga stanna i sina hus.

Huvudparten av stadsbefolkningen hade sökt sig till parker och torg, resten hade flytt ut på landet. En ström av bilar lämnade Ambato. Regnet och kylan på natten drev många människor tillbaka till sina hus eller ruinerna av dem, men polis och militär körde bort dem igen.

Stämningen var panikartad. Folk gråt och låg på knä och bad till Gud om hjälp. Andra arbetade förtvivlat, ofta under livsfara, för att gräva fram dem som begravts under stenmassorna. Lik och lemlästade, blodiga människor drogs fram. Sjukhusen fylldes med svårt skadade, fler än läkarna kunde hjälpa.

Rapporter från andra städer började komma in till Quito. Staden Riobamba cirka 60 km. syd om Ambato hade skadats svårt, och byn Guanao, 10 km. från Riobamba, var fullständigt förintad. Siffrorna på döda och sårade steg för varje ny rapport. Men många platser i de tre hemsökta provinserna hade ännu inga som helst förbindelser med huvudstaden. Först genom flygrekognoscering följande dag fick man en aning om jordbävningens förfär-

Rolf Blomberg i jordbävningens centrum



Detta är resterna av katedralen i Ambato. 250 personer dödades, när den störtade in, därav två präster, medan de undervisade 60 barn, som också omkom.

ECUADORS HÖGLANDSSTÄDER ser ut som om de atombombats

Från Stockholms-Tidningens utsände medarbetare ROLF BLOMBERG

AMBATO, Ecuador, i augusti. — Detta skrives i Ambato, en av de många ecuadorianska höglandsstäder, som hemsöktes av den förödande jordbävningen den 5 augusti. Det är tredje gången på ett par hundra år som staden ödelägges. Hela provinsen Tungurahua, i vilken Ambato är huvudstad, har tillfogats katastrofala, ännu oöverskådliga förluster. Av städerna Pelileo, Patate och Pillaro återstår endast ruinhögar. De verkar atombombade. Av Pelileos 3.500 invånare finns nu endast 200 i livet.

Då jordbävningen inträffade var jag i Quito. En jordbävning är en av de hemskaste sensationer man kan uppleva: man känner sig förtvivlat hjälplös och rädd. Hela huset i vilket jag bor sattes i gungning. Min fru och jag rusade ut i trädgården. Träden vajade som när en storm — så själva kände vi det ungefär — som om vi stod på däcket av en båt i kraftig sjögång. I 40 sekunder varade det — 40 oändliga sekunder. Väggarna i huset hade fått några sprickor och samma sak hände med många andra hus i Quito, men annars var huvudstaden konstigt nog alldeles utan skador.

Först ett par timmar senare nådde oss de första alarmerande nyheterna om jordbävningens lasansfulla verkningar i provinserna Tungurahua, Cotopaxi och Chimborazo. Rykten surrade snart i luften om tusentals döda och tiotusentals sårade. Överdrivna, trodde vi då. Men det har visat sig att inga av dessa

(Forts. sista sid., sp. 1)

07-0424

07-0425

Författaren och upptäcktaresanden *Rolf Blomberg*, som numera har Quito, Ecuador, som replipunkt för sina stötar in i Amazondjunglerna, planerar att resa hem ett slag närmare jul. Han håller just på och lägger sista handen vid en ny bok och planerar nya expeditioner. Med sig tar han fru Emmita och styvdottern Chiquita. De tre träffades i ett koncentrationsläger under den japanska ockupationen av Holländska Indien. Resan skall gå med flyg över New York.

Svenska Dagbl. 25 aug. 44

St. Tidn 07-0420

...rsdagen den 15 Sept. 1949

S NAMN

Nordvart

ROLF BLOMBERG, som ju varit med om det mesta bland både indianer och vita, gör sig beredd att lämna Ecuador för att visa sin fru hur man firar äktsvensk jul i föräldravillan i Stockholm. Det forskande paret har haft skrivverkstad på en stillahavsö i sommar och fått ihop var sin bok. Rolf Blombergs manuskript ligger redan hos Gebers och makans tänker man sälja i New York på hemvägen. Hon heter *EMMA ROBINSON*, har engelsk pappa och spansk mamma, och träffade maken på det oroliga Java, som han skildrade i sin Sydvart i fjol. De gifte sig förra året och har nu skrivit om var sin indianstam. Det blir hennes första bok och hans femte.





Perms i Bohuslän

07-0419

Stenungs Journal Nr. 40 1949

Författaren och upptäcktsresanden Rolf Blomberg, som vistas i Ecuador, har planer på att åka hem till gamla Sverige i jul. Med sig tar han sin fru Emmita och styvdottern Chiquita. De tre trängdes i ett koncentrationsläger under den japanska ockupationen av Holländska Indien. Till jul kommer nog också Rolf Blomberg på besök hos sina föräldrar.

07-0422

Dagen 10 okt 49

ORIGINELL BARNBOK

Det råder ingen direkt brist på barnböcker i marknaden, men de uppträder i traditionell kostym och förf. ger sällan plats för några överraskningar. På senare tid har en hel del bildböcker kommit ut och de har — förefaller det — slagit an på den ungdomliga publiken. Den senaste kommer från Gebers. Forskningsresanden Rolf Blomberg har under pseudonymen prof. Lusidor Pupplund utgivit "Nya Smålands upptäckt", Det är berättelsen om en spännande upptäcktsfärd till en okänd ö i Stilla Havet, där han påträffar de besynnerligaste varelser — djur av många slag. Det bästa i boken — åttio stora tryckbilder tjock — är de tecknade illustrationerna, vilka är fantasifullt utförda.

— lius.

ROLF BLOMBERG: Nya Smålands upptäckt. Gebers. Häft. 6: 75.

07-0429

Norrtelje-Tidningen 10 okt 49

Prof. Lusidor Pupplund

reste med aktersmälla från Stockholm till Stilla havet och upptäckte okänt land, som han gav namnet Nya Småland. Om sina äventyr på denna ö har professorn skrivit en kort reseskildring, som hans kollega upptäcktsresanden Rolf Blomberg försett med en mängfald roliga gubbar. Boken, Nya Smålands upptäckt (Gebers förlag), är tillägnad Travellers klubb men torde kunna roa även hemmasittare i alla åldrar. Somliga av Blombergs, förlåt, Pupplunds äventyr påminner rätt mycket om Conan Doyles En försvunnen värld, men sämre förebilder finns.

Vg.

Folk i farten

Forskningsresanden Rolf Blomberg med fru Emma, numera bofasta i Quito, gungar just nu på ett blått karibiskt hav på resa från Guayaquil med bananbåt till New Orleans. De är på väg hem över Newyork för att fira avensk jul i Stocksund hos pappen-arkitekten och har bokat plats på Gripsholm från New York den 4 nov. Lagom till hemkomsten kommer hans nya bok "Vildar" ut. Den skildrar hans äventyr i år med sucaindianerna i Amazonas kalloområden, indianer som är så till den grad vilda att de kastar spjut efter flygplan på flera hundra meters höjd. Men de träffar aldrig.

07-0418

St. Tidn 25/10 49

Ny glädjespridare:

Professor Pupplund

Den som djärv forskningsresande redan fröjdade och genom sina livliga skildringar för Stockholms-Tidningens läsare välkände Rolf Blomberg har under pauserna i arbetet med sin nya bok roat sig med att fabulera ihop en dråplig kavalkad genom de exotiska äventyrens värld.

I den rolliga texten framträder han som "professor Lusidor Pupplund", under det att han gärna står för bilderna. Och dem har han ingen anledning att skämmas för, tvärtom. Man förvånar sig över hans tekniskt färdiga handlag på samma gång man med ständigt växande inre skratt följer bilderna till "Nya Smålands upptäckt", som är avsedd för en större icke fackkunnig läsekrets, och den skulle även kunna rekommenderas vid geografi- och biologiundervisningen i skolorna, försäkrar professorn med väl bibehållet allvar.

Idén att söka finna och utforska nya Småland, som inte finns på något sjökort, fick författaren av en gammal bogines, som under en fruktansvärd storm fick detta märkliga land i sikte, men efter några dygn var ön försvunnen bakom synranden. Oaktat boginesen blev utskrattad för "nyupptäckten", beslöt den äventyrslystne Blomberg att starta en expedition för att få veta om det verkligen fanns oupptäckt land i Stilla havet.

Visst fanns det. Och även om hans relation av hur det gick till och vad han fick se verkar fantastisk är illustrationerna övertygande. Strålända roliga är bilderna som drastiskt visar hur den nye Crusoe fick en slav — en ny Fredag! Slaven var mycket olycknig men blev fullkomligt underdånig då han drabbades av "gubben i lådan", som klokt nog medförts i bagaget.

Upplevelserna i nya Smålands högland är skildrade med fantasifull humor och mötet med "poff-poff-folket" påminner om "Gullivers resor". Man får nästan intrycket av att "monstret" som han tecknat är en av hans vanliga exotiska mardrömmar.

Hemfärden med Nezara var inledningen till professorns vetenskapliga segar vid hemkomsten till fosterlandet. Blomberg blev likaom

---

Hedin adlad — den siste adlade i Sveriges historia — och fick — avi åt staten — 350.000 kr. till nya forskningar.

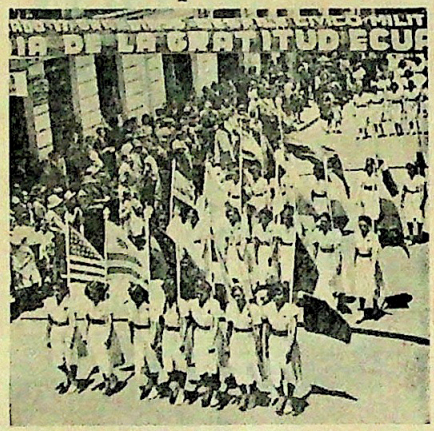
För den utomordentligt uppfriskande sagoboken har Gebers satt priset till 6.75 — det billigaste skrattet i julfloden. Boken är tillägnad Travellers Club.

Wolodja.

21 okt

...CKHOLMS TIDNINGEN M... ... 25 Sept. 1949

Tacksamhetsparad i Ecuador



QUITO 25 sept. — (St.-T.) Vidstående bild är tagen från en pampig parad, som just hållits här i Quito. Det var en "Desfile de la Gratitud Nacional" — "Den Nationella Tacksamhetens Parad" — en storartad och spontan demonstration av tacksamhet för all den hjälp som från så många länder, bl. a. Sverige, strömmat in och fortfarande strömmar in till de områden, som hemsöktes av den katastrofala jordbävningen 5 augusti.

De paraderande — på bilden en grupp skolflickor — förde flaggor från alla de nationer, som givit en hjälpande hand, och utom alla amerikanska syntes bl. a. också Sveriges, Egyptens, Israels och Filippinernas; de mest avlägsna länder har i olika former hjälpt det svårt hemsökta Ecuador.

Det var inte bara i Quito parad hölls, utan på alla större platser i landet, och anslutningen var enorm.

Enligt de sista officiella rapporterna uppskattas dödsoffren till 6.000, de hemlösa (av vilka de flesta nu bor i amerikanska armétält) till 100.000 och de materiella skadorna till 1 miljard sucres (200 milj. kr.), en summa tre gånger så stor som Ecuadors budget.

Värst hemsökt blev den lilla staden Pelileo, där vartenda hus störtade samman och i det närmaste hela befolkningen ljöt döden. Det arbetas nu för högtryck för att reparera vägar, bygga hus etc., men det kommer att dröja åtskilliga år, innan återuppbyggnadsprogrammet slutförts.

Rolf Blomberg.

Göteborgs Morgonpost 21 okt 1949

Nå, den här då, fortsatte jag och läste ur *Nya Smålands upptäckt* av professor Lusidor Pupplund, alias upptäcktaresanden *Rolf Blomberg:*

På tredje dagens morgon kom vi plötsligt på odjuret, där det stod och drack i en insjö. Oh milda moster Matilda! Hur skall jag beskriva detta monster!? Som någonting mitt emellan en björn och en noshörning och stort som en Appelviksvilla. Ur zoologisk synpunkt ett vackert exemplar!

Vid moster Matilda skrattade den nioåriga flickan högt, men tyckte även det övriga var roligt.

Lunds Dagbl. 18/10 49

Nya Småland

heter en ö någonstans i Stilla oceanen, som för några år sedan upptäcktes av professor Lusidor Pupplund. Som alla samvetsgranna upptäcktaresande har han också utgivit en reseskildring eller rättare sagt två: en av strängt vetenskaplig karaktär, som inlämnats till Kungl. Vetenskapsakademin, och en mera populärt hållen, som med strålande illustrationer av Rolf Blomberg utgivits hos Gebers, samma förlag alltså som handhar Falstaff Fakir.

De korta, expressiva och falstaffskt lärorika berättelserna i ord och bild bereder läsaren ett omättligt nöje, han må va i vilken ålder som helst. Först mötet med den bilvande expeditionsamanuensen Umph, som börjar dagen med att bita den lärde professorn i näsan men sedan uppfylles av skräck inför "gubben i lådan", den lilla leksaken som längre fram räddar den store forskarens liv, Sedan de ömsom milda, ömsom skräckfyllda mötena med öns aggressiva folkslag.

Med en fantasi i paritet med de största sagokonstnärernas har tecknaren återgett tavlor ur växt- och djurlivet på "Nya Småland". De autentiska fotografier som togs gick tyvärr till spillo vid en eldsvåda efter expeditionens hemkomst . . . Den modige professorns hjälteдåd, olyckssöde och slutliga räddning kommer att ge upphov till många glada skratt. Häftet kostar 6:75.

T.

*

FÖRFATTARPAR



Forskningsresanden Rolf Blomberg med sin maka som nu gör sig beredd att lämna Ecuador för att resa hem och visa sin fru hur man firar jul i Sverige. Hans fru heter Emma Robinson, har engelsk pappa och spansk mamma och de träffades på Java. De har nu skrivit var sin bok om indianstammar.

Rolf Blomberg hem med underbara fynd

Från St.-T:s New York-redaktör ROLF LAMBORN

NEW YORK 3 nov. — Med intressanta och värdefulla arkeologiska och zoologiska samlingar i lasten är författaren och forskningsresanden Rolf Blomberg åter på väg hem till Sverige efter 2½ års färder genom Ecuadors djungler och Andernas mäktiga bergvärld.

Särskilt glad är han över de arkeologiska fynd han lyckats samla för Statens etnografiska museum. Många av dessa fynd representerar en indiankultur långt äldre än Inkakulturen och som arkeologiska experter anser stått högre än Inkafolkets. Men när de spanska erövrarna kom till dessa trakter var denna gamla kultur och dess bärare redan döda. Den är alltjämt mycket litet utforskad och har inte ens fått ett namn.

Rolf Blomberg och hans familj, fru Emma Blomberg och 7-åriga styvdottern Birgitta, har varit i New York ett par dagar innan de gick ombord på Gripsholm för sista etappen i den långa hemresan.

Trots det svenskklingande namnet har Birgitta inget svenskt påbrå. Hon är född på Java och tillbringade 3 svåra år i japanskt koncentrationsläger tillsammans med sin mor som är från Ecuador men vistades i Java när kriget bröt ut. Birgittas gudmor är emellertid svenska vilket förklarar hennes svenska namn, men i dagligt tal kallas hon Chiquita.

— När jag reste ut sommaren 1947 var det min mening att bara stanna där ett halvt år men jag fann mycket snart att det fanns så mycket nytt och intressant att se och utforska i detta underbara land att jag aldrig fullföljde min ursprungliga plan att resa

(Forts. sid. 14, sp. 6)

PÅ BILDEN invid: En fager representant för Coloradoindianernas egenartade stam i Ecuador. De kallas "Colorados" — "röda" — emedan de målar sig helt röda. (Foto: Rolf Blomberg)



Bakom Pragsjärnridå

har ROBIN HOOD gjort en resa och berättar i dag om sina upplevelser på Stockholms-Tidningens jubileumssida.

Födelsedagspresenten, som under november utgår med 100 kr. per dag, utdelas i dag till dem som har födelsedag den 4 nov. och tillhör den yrkeskategori och landsdel, som anges i rutan på sid. 6

Om Ni tillhör gruppen skicka då bara in fullständig namn- och adressuppgift till Stockholms-Tidningen i kuvert, märkt "Födelsedagspresenten".

Läs "Jubileumssidan" på sidan 6

07-0436

St.-Tid 4 Nov. 49

07-0436

Skånska Dagbl 24 okt

• AKTUELLT

Forskningsresanden *Rolf Blomberg* med fru Emma, numera bofasta i Quito, är nu på resa från Guayaquil med bananbåt till New Orleans. De är på väg hem över New York för att fira svensk jul i Stocksund hos pappan-arkitekten och har bokat plats på Gripsholm från New York den 4 nov. Lagom till hemkomsten kommer hans nya bok "Vildar" ut. Den skildrar hans äventyr i år med aucaindianerna i Amazonas källområden, indianer som är till den grad vilda att de kastar spjut efter flygplan



07-0438

NS 31 okt.

Alligatorernas inmarsch till Götet

NEW YORK (TT) Efter två och ett halvt år i Sydamerika har Rolf Blomberg med fru och dotter anlänt till New York och fortsätter hem till Sverige med Gripsholm på fredag. Han medför åtskilliga zoologiska samlingar för svenska museer, ett halvdussin kortfilmer för SF och tre levande alligatorer för Göteborgs akvarium.

Blomberg stannar i Sverige till på nyåret, varefter han återvänder till Syd-Amerika och i programmet för nästa färd ingår bl. a. en expedition till en nästan okänd indianstam i Brasilien. På den färden skall man eventuellt ha hjälp av en autogiro. En länge planerad färd till Stilla havets ödeö med egen båt ingår också i önskemålen. — Tmdn.



Rolf Blomberg och ett par indianska bärare vadar över en flod i Amazonas.

Blomberg

Forts. fr. sid. 1

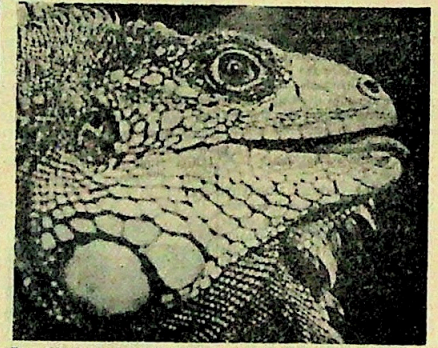
även i de övriga sydamerikanska länderna.

Med undantag för fyra månaders besök på Galapagos har jag varit i Ecuador hela tiden och bara jag hunnit klippa och redigera de 6 kortfilmer jag tagit för SF och ordna med en del andra saker, reser jag ut igen i december eller januari. Till Ecuador förstås, ty där skulle man kunna resa nästan i evigheter och ändå alltid stöta på något nytt och intressant.

Om mina färder och strövtåg har jag berättat så utförligt i mina artiklar till Stockholms-Tidningen och i min nyutkomna bok "Vildar" att jag faktiskt inte har något mer att tala om. Men en sak är ett faktum att Ecuador är ett Eldorado för forskare. Jorden är full av arkeologiska fynd som bara väntar på att bli tillvaratagna och utforskade.

I mera avlägsna trakter kan man byta till sig dem för nästan ingenting. Där kan det hända att en indian gärna ger bort ett gammalt lerkärl från Inkaperioden om han får ett nytt användbart lerkrus i utbyte.

Bland de arkeologiska föremål jag lyckats samla finns en grupp figurer av bränd lera, sten och även guld som är särskilt intressant. Många är utomordentligt vackra. De är från en mycket litet utforskad kultur som var äldre än Inkakulturen.



En nutida drake: den sydamerikanska ödlearten Leguanen når en längd av 1,6 m. och har som synes avskräckande anletsdrag.

En del av figurerna är, som vore de direkt hämtade från gamla Egypten, andra som om de kommit från Bali i Ostindien. Det är ju många vetenskapsmän som anser eller tror att amerikanska kontinenten befolkats från Asien.

När jag åter reser ut omkring årsskiftet blir det för 3 år, slutar Rolf Blomberg. Från Ecuador hoppas jag kunna tränga in i övre Amazonområdet ännu föga utforskade djungler.

Och som avslutning hoppas jag äntligen kunna förverkliga min gamla dröm att bygga en båt och segla omkring i Stilla havets övärld. Jag har tänkt bygga båten i Ecuador efter amerikanska ritningar men motorn skall jag ta från Sverige.

Rolf Lamborn.

07-04361

07-0137

Arbetet, Malmö 7 nov. 79

Arne Ungerman. I dramatiska ordalag skildrade dr Künzel sedan hur farligt det var för Rolf Blomberg att upptäcktsresa till aukavildarna i Ecuador. Men han kom helskinnad undan och resultatet heter Vildar.

Bilder passerade förbi på duken, namn och karaktäristiker fortsatte överdådigt löftesrika, som el st endast bokbaksidorna brukar vara. Och visst blev man frestad att stifta

07-0432

Lektyr Nr 45 1979

teckna följande:

Nya Smålands upptäckt. En dråplig bilderbok för både små och stora barn av Rolf Blomberg och Professor Lusidor Pupplund. (Gebers). Under ett 5 veckors besök på Java träffade professor Pupplund vår frejdade forskningsresande, och resultatet av bekantskapen blev denna bildkavalkad, där Rolf Blomberg med sitt ritstift skildrat professorns vedermödor på en av de vilda öarna kring Nya Guinea. Rolf har varit på sitt festligaste humör och de av herrarna i Travellers club, som har sinne för humor, kommer säkert att uppskatta hans nya arbete. Men de andra blir det inte roligt för Rolfe att råka när han kommer hem till jul!

07-0459

Bollnäs Tidn. + 5 andra
Arbetet, Malmö 8/11 79

FÄGER



Forskningsresanden Rolf Blomberg är på väg hem till Sverige efter 2½ års färder genom Ecuadors djunglar. Här en fager representant för Colorado-indianernas egenartade stam i Ecuador, som han mötte därute.

Gotlands Folkblad, Visby

Arbetet, Malmö 5/11

Nya Småland upptäckes

Var Nya England ligger och till äventyrs Nya York, ja, kanske Nya Guinea och platsen för det forna Nya Sverige är frågor, som det svenska folket med dess grundmurade allmänbildning genomsnittligen torde ge ett synnerligen korrekt svar på. Att fixera Nya Småland på världskartan kan emellertid anses vara en avsevärt mer besvärlig uppgift. Desto mer tillfredsställande är det, att professor Lusidor Pupplund nu utgivit en populär men detaljerad skildring av den banbrytande forskningsresa, som ledde till upptäckten av detta nya land. Vinsten är desto större som den inte mindre världsbekante exploratören Rolf Blomberg genom en serie åskådliga och levande teckningar förmått ytterligare popularisera prof Pupplunds annars lättillgängliga framställning. Den djärve forskningsresanden och hans trogne papuanske slav Umph har på ett lika originellt som grundligt sätt bidragit till att vårt vetande om världen och mänskligheten i väsentliga stycken utvidgats. Det behöver inte vara ett fel, att den pedagogiskt givande skildringen av deras insatser också präglas av ett trivsamt gott humör, som gång på gång framkallar soliga leenden även hos de mest kunskapsfanatiska läsare. Ny och märklig kunskap i stora massor meddelas nämligen i denna skrift, vare sig det gäller jättesteklar eller sköldkörtelsjuka lysmaskar, toff-toff-folket eller ödlor, inför vilka komodovarianten förblir en dvärg. Oförfärad forskarhåg och en initiativkraft glad och modig som hos en svensk soldat modell yngre präglar genomgående den pupplundska expeditionen. I alla tider och långt efter den jungska episoden kommer man att för våra krigsmän framhäva det föredömliga i prof. Pupplunds kallblodiga likvidering av ett gigantiskt urtidsmonstrum. Man vet knappt vilket som är mest beundransvärt i denna manöver: förslagenheten att tända stubintråden med en Corona mindre eller den iskalla beräkningen att slunga in dynamitpatronen i det gigantiska odjurets stinkande gap först då käftarna hotar att klaffa samman kring den pupplundska huvudknoppen. Den ryktbare resenären från pol till pol har fått en farlig medtävlare.

Simplex.

Prof. Lusidor Pupplund: Nya Smålands upptäckt. Illustr. av Rolf Blomberg. Gebers, Kart 6:75.

07-0442

Dagens Nyheter 14 nov. 79

Babyalligatorer blir göteborgare

Forskningsresanden Rolf Blomberg, som på måndagen kommer tillbaka till Sverige med "Gripeholm" efter två och ett halvt år i Ecuador, berättar vid ett radiosamtal med Dagens Nyheter att han har tre babyalligatorer simmande omkring i tvättfatet i sin hytt ombord. De är avsedda för Akvariet i Göteborg. Hr Blomberg återvänder nu från sin femte färd till Sydamerika, och efter honom kommer med Johnsonbåt hans samlingar, avsedda för Naturhistoriska museet i Göteborg och Etnografiska museet i Stockholm. Hr Blomberg skall stanna hemma endast ett par månader, och i början av nästa år reser han åter till Ecuador. I bagaget har han bl. a. ett halvt dussin kortfilmer, som han skall bearbeta under hemmavaron. (DN, Göteborg.)

Sydsv. Dagbl. Morgon- m. fl.

Rolf Blomberg till Söderhavet

Upptäcktsresanden Rolf Blomberg kom från Ecuador. Nästa upptäcktsresa som han planerar om ett år skall gå till Söderhavet.

07-0443

Västgöta Demokr. Borås 5/11

Till landet Utopia

för upptäcktsresanden Rolf Blomberg läsarna i sin senaste bilderbok Nya Smålands upptäckt, en komisk reseskildring, rikt illustrerad av författarens burleska teckningar. Texten är roligt utformad och onekligen har professor Lusidor Pupplunds äventyr den trivsamma underhållningens behag. Boken kan givetvis läsas även av barn — den rekommenderas dock inte till de allra yngsta, som väl borde få fantasin i alltför livlig rörelse sedan de kikat på alla konstiga djur och människor.

H.

ROLM BLOMBERG: Nya Smålands upptäckt. Gebers. Pris 6:75.

Många kända namn har utlovat sin medverkan, bland annat Stig Dagerman, Birger Vikström, Gösta Knutsson och forskningsresanden Rolf Blomberg som i dagarna kommit hem från Sydamerika.



ECUADORS FISKEFLOTTA, MEST PRIMITIVA KANOTER, HAR VÄRLDENS FISKRIKASTE VATTEN. »BUFEOS», SMÅVALAR, JAGAR FISKSTIMMEN OCH PELIKANERNA VÄNTAR LÄTTJEFULLT PÅ »SMULORNA SOM FALLER FRÅN DEN RIKES BORD»

HAJ PÅ KROKEN

Från SE:s utsände medarbetare Rolf Blomberg

Manta, Ecuador, 1 september.

Här i provinsen Manabi på Ecuadors Stilla Havs-kust har SE:s alltid fiskhungrige medarbetare upplevt ett par gastronomiskt ljuvliga veckor, som till fulla kompenserat en längre tids nästan fisklös vistelse uppe i Andernas högland. Nu äter jag fisk tre gånger om dagen! Havet här utanför och kring de längre ut belägna Galápagosöarna är (tack vare Humboldtströmmen, säger förståsigpåarna) bland de fiskrikaste vatten på jorden. En hel flotta kaliforniska tunafiskare opererar här för jämnan och bidrar med en icke föraktlig slant till den ecuadorianska statskassan, ty tiotusentals dollars flyter årligen in för utfärdade fiskelicenser. Men Ecuador har också sin egen fiskeflotta. Mindre storslagen men mera pittoresk. Den [illegible] ter bemannade av en eller ett par man.

Vid 3- eller 4-tiden på morgonen sticker hundratals av dessa små primitiva farkoster till havs från fiskebyarna här på Manabis kust, och vid middagstiden kommer de tillbaka med monsunen i seglen och ser på avstånd ut som en svärm vita fjärilar. De är då fyllda med all möjlig slags fisk — med svärd- och segelfiskar lika stora som kanoterna, med vassbeväpnade hajar av olika sorter, med tuna, dorado, havsål och massor av andra fiskar som vi väl inte har några [illegible] svenska namn. [illegible] fiskar alla färger och fiskar med det mest underliga utseende. När båtarna landar med sin fångst, möts de av fiskuppköpare och mängder av hungriga asgamar, pelikaner, fregattfåglar, måsar och hundar, som kalasar på vad som blir över, då fiskarna rensats.

Fiskarbefolkningen i heta, soldränkta Manabi har, jämförd med många andra yrkesgrupper i Ecuador, en säker och inte föraktlig inkomst från sitt arbete. Den fiskare som har turen att fånga en »pieudu» (det gemensamma namnet på segel- eller svärdfiskarna) har runt 250 — [illegible] för [illegible] (En krona är ungefär 5 sucres.) Sällan förtjänar han mindre än 25—50 sucres om dagen, vilket är goda pengar här i landet, där levnadskostnaderna är betydligt lägre än hemma. Slutsamt är det naturligtvis — arbetsdagen är lång och det tropiska klimatet påfrestande — men den idoga manabibefolkningen tycks trivas storartat med livet, och jag har inte träffat några mer gladlynta, sunda och hyggliga människor i hela Ecuador än dessa fiskare.

Iklädd kameran blandade jag mig en dag med fiskuppköparna, gamarna, pelikanerna, fregattfåglarna, måsarna och hundarna för att möta fiskeflottan, då den kom in med sin läckra fångst, och denna bildserie blev resultatet. Jag tog också med mig [illegible]



(FORTS.)





Det är inte småfirrar som halas upp ur Stilla havets djup! Den här svärdfisken vägde sina modiga 100 kg., men det finns de som väger 400 kg. Ett konststycke av en ensam fiskare i en vinglig kanot.



Så här ser svärdfisken ut i close-up. Inälvorna blir husdjur och svärdet turistsouvenir. Denna inbringade 280 sucres — ungefär 55 kronor — så fiskaren var rätt nöjd och belåten med sin dag.



Manabis kust är hayrik[illegible] Varför detta exemplar heter hammarh[illegible] är [illegible] stanför Ecuad[illegible] kust och kring Galápagosöarna vimlar av [illegible] er. »Albacoras» har ju ingen sorken på



Detta är en blåhaj, en glupsk och otrevlig herre, som man skall passa sig väldigt noga för. Hajen är fiskarens värsta fiende, och varje år faller alltid någon offer för denna havets gangster...

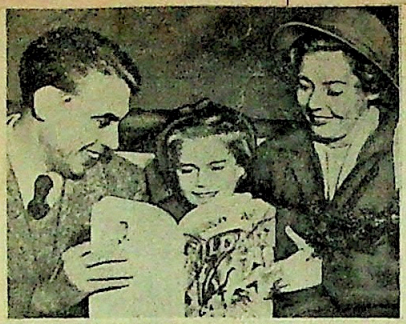


Väldiga havsålar, tjocka som den värsta boaorm, ingår också i den artrika fisklaunan i Stilla havet. Här kommer en uppköpare släpande en av dessa jättelika ålar efter sig. Föga aptitliga kan man säga.



Så har ser Jaramijo ut, en av fiskebyarna i Manabi, sedan dagens fångst landats, kanoterna ägnas till vila och seglen hängs till tork i den brännande solens

07-046



Upptäcktsresanden Rolf Blomberg återkom till Sverige med Gripsholm på måndagen från Ecuador, där han varit i 2½ år. På bilden ses han tillsammans med maka och dotter betrakta första exemplaret av sin nya bok »Vildar».

Svensk upptäcktsresande klar för sin "drömresa"

— MIN STORA DRÖM som upptäcktsresande ser nu äntligen ut att bli verklighet, omtalar den kände svenske världsresenären och författaren Rolf Blomberg, som på måndagen med Gripsholm kom till Sverige efter att ha vistats nära tre år i Equador. Och drömmen den är att i så där fyra år segla omkring i Söderhavet i en egen båt tillsammans med familjen.

— Jag vill slippa alla färdbiljetter och hotellräkningar och helt och hållet själv bestämma vart och när kosan ska ställas, säger Rolf Blomberg. Idén med båten har jag gått och släpat på länge, men först nu kunnat ordna saken. Att vara upptäcktsresande är nämligen ingen ekonomiskt lysande affär och båten blir en stor engångskostnad.

I januari återvänder alltså Rolf Blomberg med sin söta equadorianska fru och dotter till Equador och i lastrummet har han med sig en svensk motor av samma typ som de bohuslänska fiskebåtarna är utrustade med. Den ska monteras i en 45 fots segeljakt, vilken ska byggas i Equador efter amerikanska ritningar.

— Söderhavsresan är inte planlagd i detalj ännu, fortsätter Rolf Blomberg, men det är ju klart att man hinner med en hel del på fyra år. Min fru och jag kommer att arbeta ihop, hon är nämligen utbildad arkeolog och lika resebiten och upptäcktsbungrig som jag.

Rolf Blomberg träffade sin maka första gången på Java 1947 och de gifte sig i Equador. Dottern Birgitta är hennes från ett föregående äktenskap där mannen dog.

07-046

Spännande upplevelser.

När Rolf Blomberg reste från Sverige hade han egentligen tänkt sig till Centralamerika, men Equador fångade honom helt så han stannade där. De spännande upplevelserna under strapatsrika färder i landets inre har han skildrat i en nyutkommen bok som heter "Vildar".

Equadorsejouren innebär också att Riksmuseet, Etnografiska museet i Stockholm, Naturhistoriska museet i Göteborg och Akvariet får sina sydamerikanska samlingar betydligt utökade. Akvariebesökarna exempelvis kan från i dag beskåda tre små pigga alligatorer, som Blomberg förde med sig hem.

De höll livhanken uppe i hyttens tvättställ och tvångsmatades med jämna mellanrum med köttfärs.

En rad kortfilmer i svart-vitt hör också till resultatet av den senaste resan. På sin söderhavsfärd hoppas Rolf Blomberg kunna förverkliga en annan önskedröm: färgfotografering.

Links.

St. Tidningen

N Tisdagen den 15 Nov. 1949

Blomberg startar drömfärd — i liten båt över Stilla havet

GÖTEBORG 14 nov. — (St.-T.) Upptäcktsresanden Rolf Blomberg startar om ungefär ett år från Ecuadors kust en ny vetenskaplig expedition i "Kontiki-stil". I en blott 15 meter lång båt, som han skall bygga själv därnere i vinter, far han tillsammans med sin hustru och 7-årig styvdotter ut på en färd, som skall vara i fyra år och gå till trakter i Söderhavet, som är jungfrulig mark för vetenskapare. En liten besättning medföljer och det är möjligt att ytterligare någon vetenskapsman deltar.

Glad och nöjd över att den drömresa han länge sett fram mot nu kan förverkligas kom Rolf Blomberg på måndagen till Göteborg med Gripsholm. I tvättfatet i hans hytt simmade tre små bordsknivlånga alligatorungar, som varit dotterns käraste leksaker under Atlantfärden. De överlämnades till akvariet på sjöfartsmuseet i Göteborg.

I handbagaget hade han 6 kortfilmer för Svensk filmindustri och 2.000 bildnegativ, och om någon tid kommer med båt direkt från Ecuador en mycket värdefull samling arkeologiska och zoologiska fynd från Ecuadors djungler och berg. Samlingarna är adresserade till Riksmuseet Etnografiska museet i Stockholm och Naturhistoriska museet i Göteborg.

Bland materialet från resan är också 200 utsökt vackra föremål från ett folk, som bott på Ecuadors kust. Det påminner om mayafolket men är ännu inte närmare utforskat. Här öppnas intressanta perspektiv för bearbetningen.

Det zoologiska materialet består huvudsakligen av kräldjur. Riksmuseet får dessutom en specialsamling för sin vertebratavdelning, främst bestående av landsnäckor.

Rolf Blomberg avslutade nu sin femte forskningsfärd till tropikerna. Han hade tänkt stanna blott ett halvår i Sydamerika och besöka flera länder där nere. Men Ecuador visade sig vara en guldgruva för forskare och han stannade där två och ett halvt år, gifte sig under tiden.

Hans hustru Emma har ecuadoriansk moder men hennes far var av brittisk börd. Hon var först gift med en engelsman, som omkom då familjen under kriget var bosatt på Java. Fru Blomberg och hennes dotter fick tillbringa tre svåra år i japanskt krigsfångeläger. De befriades vid krigsslutet och kom så småningom till fru Blombergs hemstad Quito i Ecuador, där också bröllopet stod med den svenske världsresenären.

— Min maka är intresserad av ungefär samma problem som jag själv, säger Rolf Blomberg. Hon är mycket hemmastadd inom arkeologien och har just placerat ett manus om våra resor i Ecuador på ett amerikanskt förlag.

Familjen Blomberg stannar i Sverige till januari och sedan väntar båtbyggandet i Ecuador, vars finansiering delvis sker med amerikan-

Forts.

Ny Tid, Göt
15 nov 49
Nyhetsreporter m. fl.

Forts

ska medel. Medan båten byggs skall Rolf Blomberg företa de färder i Brasilien och Colombias urskogar, som inte blev av genom att han dröjde för länge i Ecuador.

Hans maka och dottern Birgitta brinner av samma resa- och upptäckariver som han själv och har ingen tanke på att stanna på landbacken.

Hellkopterbesök hos Aucas framtidsdröm

Rolf Blombergs strapatser och jakttagelser under vistelsen i Ecuador och under familjens 4 månaders resa till sköldpaddorna på Galapagos har Stockholms-Tidningens läsare redan i stora drag kunnat följa i hans egna artiklar.

Själv anser han, att expeditionen till de vilda Aucaindianernas rike var det mest spännande han varit med om. Så här efteråt verkar det rena undret, att ingen av de djärva deltagarna dödades. En indian bland följeslagarna blev ilindrigt sårad i foten, det var allt.

Att miljön är oerhört farlig framgår av att inte mindre än 14 av Shellbolagets anställda fallit offer för de infödda angrepp.

Rolf Blombergs försök att med sin expedition komma i kontakt med aucas misslyckades, men han ger inte upp hoppet. Hans dröm är att komma till dem i helikopter eller autogiro. Svårigheterna ligger i finansieringen av ett dylikt projekt.

Lekte med patron

D. Nyheter 21 nov. 49

Det är inte så lätt beträffande några inslag i novemberrevyn. Pierre Collianders blida dillerier kring en tergök var roliga att lyssna till, och Rolf Blomberg är en god berättare, det skall villigt erkännas. Om klippet

Dn Tidn 07-0449

Under Novemberrevyn lutade humöret mest åt det goda hållet. Den hade en toppunkt i Rolf Blombergs dråpliga berättelse om en oförsiktig norrman och hans liv och leverne på Galapagosöarna — en annan i

07-0450

v. Sanl. 21/11 49

Radio

Pytonormsfilet och apskinka på Borneo

Nämnde Rolf Blomberg som ett av sitt livs större gastronomiska minnen. Han hade annars flera, bl. a. från Galapagos, där han blev bjuden på hemlagad tobak, vars styrka och angenäma smak kom folk att gå vilse. Dylika strödda reseminnen hörde för övrigt till de allvarligare momenten i Per-Martin Hambergs lyckade novem-

PB 14 nov. 49

Rolf Blomberg hem med alligatorer i tvättfatet

GÖTEBORG (AB) Tre babyalligatorer har forskningsresanden Rolf Blomberg simmande omkring i tvättfatet i sin hytt på Gripsholm. Dessa kommer i dag, strax efter det Gripsholm vid 14-tiden anländer till Göteborg att överlämnas till stadens akvarium. Amerikabåten har på grund av ett veritabelt busväder ute på Atlanten blivit 9 timmar försenad. 1000 passagerare finns ombord, vilket är överraskande många så här års.

Rolf Blomberg som kommer hem efter sin femte långresa har med sig ett halvt dussin kortfilmer. De samlingar som författaren och uppteckningsresanden hopbragt kommer efter med en Johnsonbåt och är avsedda för naturhistoriska museet i Göteborg samt etnografiska i Stockholm.

Rolf Blomberg kommer att vara hemma endast några månader för att klippa filmerna och ordna med fynden, sedan reser han ut igen. Närmast är det Ecuador som kommer att besökas. Han har haft sitt huvudsäte där de senaste 2 åren. Familjen kommer att vara med även på den resan och speciellt 7-åriga dottern Birgitta Ärmycket intresserad av pappa Rolfs färder och längtar ut till indianlandet igen.

Hallandsposten

07-0453

Göteb Postm 17/11 49

Akvariet får alligatorer.



ROLF BLOMBERG

Tre babyalligatorer har den trägne svenske forskningsresanden Rolf Blomberg simmande omkring i tvättfatet i sin hytt ombord på »Gripsholm», och dem skall han överlämnat till Akvariet i Göteborg, berättade han själv vid ett radiosamtal med G-P på söndagseftermiddagen.

Hr Blomberg återvänder nu från sin femte långresa med ett halvt dussin kortfilmer för Svensk Filmindustri, och efteråt kommer med en Johnsonbåt samlingar, avsedda för Naturhistoriska museet i Göteborg och Etnografiska museet i Stockholm. Naturhistoriska får i främsta rummet en del kräldjur och reptiler, medan Etnografiska skall ha en del arkeologiska och etnografiska fynd.

Nu stannar hr Blomberg bara hemma ett par, tre månader för att bearbeta filmupptagningarna m. m., och i början av nästa år reser han ut igen till Ecuador, varifrån han nu återkommer efter 2½ års bortovaro. Liksom familjen varit med honom på den senaste resan ämnar han ta den med även nästa gång. Sjuåriga dottern Birgitta är synnerligen intresserad av pappans färder, och hon längtar ut igen.

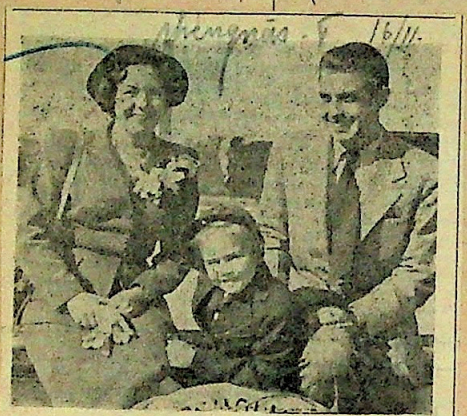
07-0453

Dag. Nyheter 23 nov. 49

Rekordår på reseskildringar

Det är rekordår för reseskildringar, ett 50-tal böcker om världens alla hörn ligger färska på bokhandelsdiskarna, på det vår högst befogat att reseskildringarna fick sin egen kväll på Bokens vecka. Professor Carl Skottsberg gav en rask översikt över vad bokflöden har att bjuda. Han började med Hans Petersenns skildring av Albatrossfärden och konstaterade att resebeskrivningarna är betydligt duktigare populärzoologiskt än botaniserna. Den absolut fulltaliga publiken fick sedan många fina tips för julklappsböckerna. Reseskildringen är mycket uppskattad läsning just nu, så det är inte fråga om annat än att de 50 resenärerna har sin publik. Några av de 50 presenterades i egen hög person. Först kom Stig Ahlgren, som gjorde ett mycket roligt Parisklipp av hopplock från årets fyra Parisböcker, varav han skrivit och Birger Lundquist rimat om, "Paris inte prix". Till Ecuador löddfyttades man sedan av Rolf Blomberg, som gjorde en djärv expedition till vildar i ordets verkliga bemärkelse. Folke Dahlberg höll sig hemma kring Vättern, medan K. W. Gullers presenterade Italien och Lars Norrman berättade nordliga äventyr från Grönland. Bokens vecka avslutar på onsdagskvällen med ett program ägnat den unga svenska lyriken.

I korthet



DEN SVENSKE FÖRFATTAREN och forskningsresanden Rolf Blomberg kom på måndagen hem med "Gripsholm" efter 2½ års färder i Ecuadors djungler och Andernas berg. Här ses han tillsammans med mnkan och dottern Birgitta.

Equador- ett Eldorado för forskningsresande

Rolf Blomberg hem med vackra fynd.

Med intressanta och värdefulla arkeologiska och zoologiska samlingar i lasten är författaren och forskningsresanden Rolf Blomberg åter på väg hem till Sverige efter 2½ års färder genom Ecuadors djungler och Andernas mäktiga bergvärld, skriver St. T:s New Yorkkorr.

Särskilt glad är han över de arkeologiska fynd han lyckats samla för Statens etnografiska museum. Många av dessa fynd representerar en indiankultur långt äldre än Inkakulturen och som arkeologiska experter anser stått högre än inkafolkets.

Med undantag för fyra månaders besök på Galapagos har jag varit i Ecuador hela tiden, säger Rolf Blomberg, och bara jag hunnit klippa och redigera de 6 kortfilmer jag tagit för SF och ordna med en del andra saker, reser jag ut igen i december eller januari. Till Ecuador förstås, ty där skulle man kunna resa nästan i evighet och ändå alltid stöta på något nytt och intressant. Jorden är full av arkeologiska fynd som bara väntar på att bli tillvaratagna och utforskade.

I mera avlägsna trakter kan man byta till sig dem för nästan ingenting. Där kan det hända att en indian gärna ger bort ett gammalt lerkärl från Inkaperioden om han får ett nytt användbart lerkrus i utbyte.

Bland de arkeologiska föremål jag lyckats samla finns en grupp figurer av bränd lera, sten och även guld som är särskilt intressant. Många är utomordentligt vackra. De är från en mycket litet utforskad kultur som var äldre än Inkakulturen.

En del av figurerna är, som vore de direkt hämtade från gamla Egypten, andra som om de kommit från Bali i Ostindien. Det är ju många vetenskapsmän som anser eller tror att amerikanska kontinenten befolkats från Asien.

När jag åter reser ut, omkring årsskiftet blir det för 3 år, slutar Rolf Blomberg. Från Ecuador hoppas jag kunna tränga in i övre Amazonområdets ännu föga utforskade djungler.

Ny glädjespridare:

Professor Pupplund

Den som djärv forskningsresande redan frejdade och genom sina livliga skildringar för Stockholms-Tidningens läsare välkände Rolf Blomberg har under pauserna i arbetet med sin nya bok roat sig med att fabulera ihop en dräplig kavalkad genom de exotiska äventyrens värld.

I den roliga texten framträder han som "professor Lusidor Pupplund", under det att han gärna står för bilderna. Och dem har han ingen anledning att skämmas för, tvärtom. Man förvånar sig över hans tekniskt färdiga handlag på samma gång man med ständigt växande inre skratt följer bilderna till "Nya Smålands upptäckt", som är avsedd för en större icke fackkunnig läsekrets, och den skulle även kunna rekommenderas vid geografi- och biologiundervisningen i skolorna, försäkrar professorn med väl bibehållet allvar.

Idén att söka finna och utforska nya Småland, som inte finns på något sjökort, fick författaren av en gammal bogines, som under en fruktansvärd storm fick detta märkliga land i sikte, men efter några dygn var ön försvunnen bakom synranden. Oaktat boginesen blev utskrattad för "nyupptäckten", beslöt den äventyralystne Blomberg att starta en expedition för att få veta om det verkligen fanns oupptäckt land i Stilla havet.

Visst fanns det. Och även om hans relation av hur det gick till och vad han fick se verkar fantastisk är illustrationerna övertygande. Strålande roliga är bilderna som drastiskt visar hur den nye Crusoe fick en slav — en ny Fredag! Slaven var mycket okynnig men blev fullkomligt underdånig då han drabbades av "gubben i ådan", som klokt nog medförts i bagaget.

Upplevelserna i nya Smålands högland är skildrade med fantasifull humor och möter med "poff-poff-folket" påminner om "Gullivers resor". Man får nästan intrycket av att "monstret" som han tecknat är en av hans vanliga exotiska mardrömmar.

Hemfärden med Nezara var inledningen till professorns vetenskapliga segrar vid hemkomsten till fosterlandet. Blomberg blev likaom

---

Hedin adlad — den siste adlade i Sveriges historia — och fick — avi åt staten — 350.000 kr. till nya forskningar.

För den utomordentligt uppfriskande sagoboken har Gebers satt priset till 6.75 — det billigaste skrattet i julfloden. Boken är tillägnad Travellers Club.

Wolodja.

Bland vilda vildar och fotbollsmunkar

Ett uppskattat inslag i Bokens vecka i Östermans hall var tisdagens två timmars reseberättelsekväll, för vilken fem kända resenärer och författare svarade. Man fick bl. a. vara med om att krypa med K. W. Gullers efter Gustav III:s namnteckning i ett av Vatikanens torn och smyga omkring med Rolf Blomberg i Ecuadors okända djungler.

Professor Carl Skottsberg inledde med att tala om tjuaningen av resa, att skriva och läsa om resor och gjorde en anabbresa genom de nya reseskildringarna. Sedan var det Stig Ahlgrens tur att känna om Paris där existentialismen numera blivit ett tivolinöje och borgerskapets studenthem. Hans spirituella anförande var hopfogat uttyra Parisskildringar, av vilka han skrivit en själv.

Från Parisluften förflyttades man i sällskap med Rolf Blomberg till de vilda ecuadinianernas hemvist i Ecuadors urskogsområden — alla vildar är inte vilda, sade förf., alla vildar är det i hög grad. För men ecuas är det en hemkomst första gången efter sin hemkomst berättade han nu medryckande och dramatiskt om sin lek med döden på de vindlande urskogsfloderna, där varje trädstamm kunde dölja blodtörstiga, spjutkastande indianer, närande ett outsläckligt hat till alla vita.

Rolf Blomberg har tidigare i Stockholms-Tidningen berättat om sina strapatser, men nu fick man även se en del unika fotos, som tagits från den märkliga färden med en enda civilisterad ecuadamer och glimtar från indianbebyggelsen i det täta djungellandet.

07-0458

Reseskildringar:

Ur höstens reseskildringar efterfrågas Margareta Subers "Med Bellina i Nordafrika", Prins Wilhelms "Skärvor från fyra världsdelar" och Rolf Blombergs "Vildar". En närställning över alla andra intar Thor Heyerdahls "Kon-Tiki".

07-0457

Aftontidningen 29 nov. 49

För de minsta

"Nya Smålands upptäckt" är en trevlig bilderbok av Rolf Blomberg. Han berättar i ord och bild om hur spännande det gick till när professor Lusidor Pupplund upptäckte den exotiska ön Nya Småland. Han råkade ut för många märkliga människor och ännu fler konstiga djur. Många gånger kom han riktigt i klämman, men klarade sig som genom ett under, tack vare sin föräldagenhet.

"Nya Smålands upptäckt" står både i ord och bild på ett mycket högt plan.

07-0459

Aftonbladet 23/11 1949

Folk som rör på sig

På ett ställe i sin nya bok talar jägmästare Eric Lundqvist, adress Borneo, om människor med hjärta och nämner särskilt sin vän och kamrat Rolf Blomberg som en bland dem som har en behaglig blandning av hjärta och förstånd. Lundqvist skrev ett brev att det fanns underskönа vita dajakiskor i ett hörn av Borneo. Rolf kom naturligtvis som ett skott, säger han. Han gav sig utan betänkande i väg in i landet och jag beundrade honom. Jag beundrade honom ännu mer, då han kom tillbaka. Fast han blivit lurad på konfekten och mäst konstatera att de där skönа dajakiskorna var ren bluff, och dessutom blivit fullkomligt nedbruten av malaria, var han på ett strålande humör.

— Han är ingen holländare, sade Sari, Lundqvists infödda hustru, han är som vi.

Lundqvists karakteristik av Rolf Blomberg är sällsynt träffande — lufferbiod i ädrorna och hela världen till fädernesland ger förutsättningar att få något ut av livet. Nu är han bosatt i Quito, Ecuador, och gör då och då raider med i Amazonas källområden, där indianerna är så vilda, att de kastar spjut efter flygmaskinerna och inte släpper något levande förbi om de kan hindra det.

Boken heter "Vildar" och har nyss kommit ut på Gebera med fantastiskt, blodtörstigt aydamerikanskt omslag. Man läser den fullständigt fascinerad, då och då avbrytande sig själv med ett häpet "Karlen är ju inte klok!" för att till sist komma till samma slutsats som Lundqvist — han är inte klok men han är spritt sprängande galen på ett mycket sympatiskt sätt. Och han bör till dem, som aldrig skulle kunna trivas på en stol. Bildligt talat. "Inte klok" kanske har litet för mycket av dubbelbetydelse, men om man läser det som "absolut orädd" är man på rätt väg.

Det hjälper inte om folk varnar Rolf Blomberg. Det gjorde de, då han för många år sedan gav sig in bland de huvudjagande jibaroindianerna ett par floder längre norrut, men han reste i alla fall, var på vippen att bli av med skallen men blev i stället god vän med vildarna, som hade en medfödd motvilja mot allt vitt. Efter en serie härresande äventyr kom han tillbaka, en bok rikare och med upplevelser, som inte kan betalas med pengar.

Den här gången gällde det aucaindianerna i östra Ecuadors ännu så gott som helt outforskade gränstrakter. Aucas har motstått alla försök till närmanden — både lock och pock har de besvarat med hullingförsedda spjut — och Rolf Blomberg fick göra samma erfarenhet, lyckligtvis dock utan annan blodsutgjutelse än att en av expeditionsmedlemmarna fick ett spjut genom foten, då de överföllo från ett bakhåll. Men Blomberg, som juet är hemma för att fira jul och skaffa mer pengar, tänker göra ett nyit försök, eventuellt med hjälp av helikopter. Boken, ja den talar för sig själv. Den är så olidligt spännande och så rasande rasket och trevligt skriven, att man inte kan annat än ryckas med. Ett strålande bildreportage kompletterar berättelsen.

Erik Lundqvist kommer i år med sin tjärde bok från Borneo och Nya Guinea. Den heter "Djungeltagen" (Bonniers) och ut-



En av Rolf Blombergs modeller.

07-0462

Rikis Pyska Dagbl. 27/11 49

Ovanpå detta berättade Rolf Blomberg novemberminnen från Galapagosöarna, i vars trakter han förresten upptäckt en snäcka, som omgående av vetenskapen (som sysslar med sådana snäckor) döpts till stätliga "Bolivius Blombergi". Dessa strödda

07-0463

Vildar. Av Rolf Blomberg. 274 sidor. Pris 14,50. Gebera.

Blomberg har en säregen förmåga att lyckas med vad han tar sig för och nu har han åter lyckats att få vara med om en rad spännande upplevelser och äventyr, när han sökte taga sig in till de krigiska och fanatiska aucasindianerna kring Amazonfloderna källor. Indianerna bedömdes så farliga att hallåmannen, som avskedsintervjuade i amerikansk radio ansåg, att resenärerna sade farväl för alltid. Men hur det var så kommo de igen och resultatet föreligger nu i denna med många bilder försedda underhållande reseskildring.

Stockholms Dagbl. 13/2, 49

Märkliga äventyr

Rolf Blomberg är en icke okänd upptäcktsresande, men att han också är barnbokeförfattare det är kanske mindre bekant. Så är emellertid fallet och hans senaste produkt i den genren är »Nya Smålands upptäckte där en herre vid namn professor Isidor Pupplund upplever de sällsammaste äventyr. Boken har avgjort en hel del att ge inte bara den yngsta ungdomen utan också äldre årgångar. Ja det är faktiskt inte fritt utan att också gamla och stadigade herrar och damer kan ha roligt åt de blombergska spratttelgubbarna. Kort sagt, det är ett synnerligen universellt verk Blombergs åstadkommit, ett verk som för läsaren i kontakt med åtskilliga hittills fullständigt okända djur, insekter, infödingstammar och världsdelar. Prof. Pupplund är något av ett livselixir åtminstone om man nalkas honom med den rätta förståelsen för hans obestridliga egenart.

Rolf Blomberg: Nya Smålands upptäckt. *Gebera*

D.

Dagens Nyheter 26 nov. 79

*

Lundqvist ger bl. a. ett sympatiskt porträtt av *Rolf Blomberg*, som besökte honom på Nunikaer. Och det sympatiska intrycket kvarstår efter läsningen av Blombergs egen nya bok, *Vildar* (Gebers, 14: 50). Där är han tillbaka i Ecuador, besatt av tanken att söka kontakt med de vilda aucaindianerna i Oriente. En mycket primitiv stam, som lever i fientlig isolering i skogarna vid Amazonflodens källflöden, utan annan kontakt med sina grannar än den som förmedlas av spjut och förgiftade pilar. Det finns uppgifter om dem redan i missionärsrapporter från 1600-talet, men de är fortfarande lika isolerade, svårkomliga och praktiskt taget okända, lika desperat fientligt inställda. Och aggressiva. 1942 gjorde de t. o. m. en raid mot Shellbolagets camp vid Arajuno och dödade fyra man. Piloterna kan upptäcka deras hus och odlingar från luften, kan ibland få se indianerna själva i lika slunga sina spjut upp mot flygplanen. Men det har visat sig alldeles omöjligt att komma i fredlig kontakt med dem.

Blomberg lockades av det omöjliga och försökte det, stödd på alla tillgängliga uppgifter om aucas och på sina egna grundliga erfarenheter av urskogslivet och de huvudjagande jiberoindianerna. Han utrustade en liten expedition, med svårighet — det var visserligen lätt att finna två vita deltagare, en fotograf och en missionär, men desto svårare att finna villiga indianer. Man byggde två små flottar av balsaträ och färdades mycket långsamt och försiktigt utför Nushinofloden in i aucaterritoriet, fann spår och övergivna boplatser och framträngde allt försiktigare, ju mer misstänkt livlös urskogen verkade. Tills en förmiddag ur ett bakhåll vid en flodkrök den främsta flotten möttes av en skur av hullingförsedda spjut, som sårade en av deltagarna. En gevärssalva och en dynamitpatron drev indianerna på flykt, men därmed var ju expeditionens avsikt förfelad, och man hade bara att lika försiktigt och så snabbt som möjligt vända tillbaka.

Det var ett äventyr, och det har blivit en spännande bok, ordentligt dokumenterad, väl avvägd, sakligt och livligt berättad. Blomberg har ganska väl lyckats förmedla både atmosfären och spänningen. Och förmedlar också en del kunskap.

*

Stockholms Tidn - 28 nov 79

Vilda människor

ROLF BLOMBERG: Vildar. *Gebers. (Kr. 14,50).*

Ecuadors Oriente, området kring Amazonflodens källor, är klassisk mark för nordiska etnografer. I dessa de avlägsnaste och otillgängligaste av Amazonens urskogar kan man ännu finna indianstammar som lever kvar på stenåldersmänniskans primitiva nivå och som med fisken mänsklänsamhet värjer sig mot varje försök till kontakt från de vitas eller från grannfolkens sida. Där bor de indolenta och räddhågade yumbos, som nyligen börjat träda i vit tjänst som arbetare på plantagerna. Ännu för några år sedan kunde de av Rafael Karsten beskrivna jibaroindianerna ostraffat bedriva sin makabra hobby att tillverka tzantsas — med hjälp av het sand krympta huvuden, ruskiga trofeer som ehuru knappt knytnävsstora fullt bibehöll den besegrade fiendens drag. Och i de allra otillgängligaste områdena strövar de ännu helvilda aucaindianerna omkring. Blodtörstiga, krigiska och grymma smyger de som skuggor i djungeln på raider mot fredliga indianstammar, ensamliggande plantager och oljeletarcamps. Taggarna ut är deras princip vid kontakten med civilisationen, vilket är en förklarlig orsak till att man inte vet så mycket mer om detta folk, än att de går nakna, begagnar blåsrör och spjut, när de jagar och dödar, bor i stora gemenskapshyddor och röjer små odlingar i urskogen. Genom tillfångatagna aucakvinnor har man fått reda på några glosor ur deras språk.

Att lära känna aucas var målet för den forskningsfärd — delvis underdriven av Shells oljebolag — som Rolf Blomberg berättar om i Vildar, och han berättar om detta på ett ganska fascinerande, fast en aning förbryllande sätt, som — trots den rätt påtagliga olikheten i ämnesval — leder tanken till Strindbergs Gustav Vasa. Ni vet, första akten, som helt domineras av kungens personlighet, trots att han själv ej syns på scenen. Det är likadant med Vildar. Framställningen behärskas hela tiden av aucaindianerna. Tanken på deras ilgärningar ligger som en rädslans skugga över varje uttalat ord om deras förehavanden. Men i synlig måtto framträder de inte förrän i andra delen av boken, i en dramatisk scen som samtidigt är skildringens kulmen och forskningsresans största besvärlekse, då deltagarnas enda påtagliga kontakt med indianerna var den som förmedlades av de vinande spjutens hullingförsedda spetsar.

Den första delen av Vildar är resultatet av ett aktningsvärt forskningsarbete där författaren refererar äldre resenärers, forskningsresandes, missionärers och guldsökares tillfälliga — oftast blodiga och strapatsfyllda — sammanträffanden med aucaindianerna och boken är därigenom, på samma gång som den bjuder på spännande läsning, ett äreminne över de män och kvinnor som av olika bevekelsegrunder bidragit till vår kunskap om en liten del av mänskligheten. Både i bokstavlig och bildlig bemärkelse trevande och sökande närmar sig alltså Rolf Blomberg målet — det var inte lätt att hitta vägen i det okarterade området ehuru han fick god hjälp av Shellbolagets flygare — och när han genom forskningar och intervjuer samlat ett så fullständigt vetande som möjligt om aucaindianerna startar han expeditionen.

Om det äntliga mötet med aucas och om återtåget, som skedde i något som från de infödda deltagarnas sida betänkligt liknade panik, om strapatser, regn, insekter, ormar, infekterade sår och andra vederstygglgheter som hör till urskogsresenärens vardag berättar Rolf Blomberg med saklig anspråkslöshet, i en lapidarisk dagboksform som just genom kontrasten mellan det enkelt sagda och det mycket upplevda blir verkningsfull.

I sin rapport till Shellbolaget, som tydligen har stort intresse av aucaområdets pacificering, sammanfattar Rolf Blomberg slutligen sina erfarenheter av den krigiska indianstammen och erbjuder sig att med hjälp av en handfull män ta den ansvarige hövdingen till fånga och med säkra, obtodliga metoder få vederbörande att överge sin taggiga inställning till omvärlden.

Vi hoppas att han får uppdraget och önskar honom lycka till. Dels för aucaindianernas skull — dels för nöjet och spänningen att få läsa den nya bok som utan tvivel bleve frukten av en dylik expedition. Rolf Blomberg har gjort oss nyfikna på aucas vidare öden.

Olof Thaning.

07-0465

Nerikes Allh. 29/11 79

Rolf Blomberg och Karin Österling har båda besökt Sydamerika men i skilda ärenden och på olika vägar. Den förre har försökt komma i förbindelse med en vild indianstam i östra Ecuador, men det ends han uppnådde var att se några av deras boplatser och odlingar. Ägarna var inte hemma; de visade sig endast under några få sekunder, då de med hastigheten av ett blixtnedslag överföll Blombergs expedition. Vid en flodfärd regnade plötsligt över expeditionsdeltagarna en svärm av infödingsspjut, hullingförsedda och dödligt farliga. Lyckligtvis blev skadorna ej stora men ledaren gav order om omedelbart återtåg. Blomberg är en äventyrslysten herre. Det är friska fläktar i hans bok.

nummer Onsdagen den 30 november 1949

Bland vilda indianer

ROLF BLOMBERG: *Vildar.* En berättelse om aucaindianerna i Ecuador. Hugo Gebers förlag, Stockholm 1949.



Rolf Blomberg

Den kände — och välkände — forskningsresanden Rolf Blomberg har i dagarna hemkommit från Sydamerika samtidigt med att den bok, som behandlar den resa från vilken han just anlänt, redan är utsänd i bokhandeln. Det kan man kalla för ferm expedition, ty färden till aucaindianerna, som boken behandlar, startade först i mars 1949.

Förlagsreklamen på bokens baksida är tyvärr en smula vilseledande, ty när man läst den väntar sig läsaren uppfylld av spänning att figuriligt talat genast få kasta sig i armarna på de fruktade aucaindianerna, som med hullingförsedda spjut och förgiftade pilar värjer sig mot allt intrång och då och då kräktar på granaarnas mark för att utan förskoning mörda kvinnor och barn. Det dröjer emellertid ända till sid. 215 av de 276 sidor boken innehåller, innan författaren överskrider gränsen till aucaområdet i nordöstra Ecuador på Andernas östra sluttningar, och på sid. 246 befinner sig expeditionen mitt bland de aucahus, som man förut utspanat från flygplan, men ännu har man inte sett någon vild auca. På sid. 253 finner man dock färska spår av de eftersökta vildarna, som strax därpå sände en skur av spjut över den ena av de båda flottar, på vilka färden längs floden Nushino ägde rum. Blomberg och hans två vita och sju indianska kamrater svarade med krut och kulor. En av hans män fick en spjutspets i foten, någon av aucas hade lämnat blodspår efter sig på stranden, och det var tydligt, att Blombergs plan om en fredlig kontakt med vildarna icke kunde förverkligas; besviken fick han ge order om återtåg, då han icke ville låta sitt folk ta livsfarliga risker.

Om författarens egen erfarenhet av aucaindianerna sålunda kom att inskränka sig till nyss skildrade möte, så täcker dock bokens titel "Vildar" helt innehållet, ty de 200 första sidorna ger intressanta utdrag ur äldre litteratur om samma indianer och muntliga berättelser från härdade pionjärer i vildmarken, som själva varit i kontakt med dem. En del etnografica samlade Blomberg också, fjäderprydda spjut från överfallet och höga, tunna lerkrukor från ett aucahus, som nyss bränts ned av dess egna innevånare.

På sid. 127 talas om halsband av tigertänder. Nu kallas jaguaren som regel tiger i Sydamerika, medan författaren själv på andra ställen riktigt nog skriver jaguar; bättre hade det sålunda varit med jaguartänder. Det är mindre underligt om man efter lång frånvaro från hemlandet delvis mister känslan för svenskans valörer; författaren skriver sålunda "ha ihjäl" i stället för "slå ihjäl", "nocturna apor" i stället för "nattliga apor" och "attackera" i stället för "anfalla". Men dylika bagateller hindrar inte läsaren från att även i denna bok ha roligt i Rolf Blombergs sällskap; den är mycket spännande, försedd med utmärkt vackra illustrationer, och man hoppas livligt, att författaren en gång skall få möjlighet att etablera en verkligt givande fredlig kontakt med en av de få vilda och oberörda indianstammar som ännu finns kvar.

Bertil Hanström

Reseskildringar:

Ur höstens reseskildringar efterfrågas Margareta Subers "Med Bellina i Nordafrika", Prins Wilhelms "Skärvor från fyra världsdelar" och Rolf Blombergs "Vildar". En särställning över alla andra intar Thor Heyerdahls "Kon-Tiki".

Pillemarisk Pupplund

Professor LUSIDOR PUPPLUND: "Nya Smålands upptäckt". Med illustrationer av Rolf Blomberg. Hugo Gebers förlag.

Rolf Blomberg, känd och högt skattad forskningsresande, föreläsare och författare, har roat sig med att låta sin konstnärliga fantasi i skena i både önske- och mardrömmens värld, och sålunda har han fått ihop bilderboken om professor Pupplund och hans enastående upptäckter i Nya Småland nära Ekvatorn. Undras, om inte Blomberg egentligen gjorde den här boken när han och familjen låg "infrnsna" i Ostindien under den japanska ockupationen och måste ha något att bedöva sin reselystnad med. Och kanske att roa sina barn med.

Skojig är boken i vilket fall som helst. Särskilt teckningarna — den lille infödingen med sina trötta ögon och den stoiskt modige, kuimagade professorn — är strålande, och texten med sin absolut känslolfria förnumstighet anslater sig väl till det hela. Vi tackar Rolf Blomberg för några hjärtliga skratt! *Val.*

Forskningsresanden Rolf Blomberg har i *Nya Smålands upptäckt* (Gebers; hft. 6: 75) utsatt sitt eget yrke för en blodig drift, och han gör det med en viss humor. Det är ingen hejd på de underligheter som den snusförnuftige professor Lusidor Pupplund och hans togne tjänare Umph råkar ut för i det okända land, som professorn uppkallar efter sin födelsebygd. Slutligen faller de i händerna på kannibaler, och Pupplund hamnar i grytan, men den påhittige Umph räddar honom på ett sensationellt sätt. Det är möjligt, att mycket av det roliga går över huvudet på barnen, men författarens många festliga teckningar kommer nog att uppskattas.

ÅRETS BESTSELLERS INGEN SNUSKLITTERATUR

Äventyrlig expedition

ROLF BLOMBERG: Vildar. Gebers. Pris 14:50.

Den vittbefarne Rolf Blomberg vilar aldrig länge på hanen mellan sina färder. Än dyker han opp i Indonesien, än på Galápagos eller i Amazonas urskogar, och varje gång blir det en ny bok. Den sista, "Vildar", handlar om hans bemödanden att bekanta sig med de stridbara aucaindianerna i Ecuadors östligaste provins, vanligen benämnd Oriente.

Auca är en föga känd, lågt stående stam som nomadiserar i djungeln kring Amazonflodens talrika källflöden. Den förföljdes hänsynslöst under förra århundradet av expeditioner, utrustade för att samla rågummi, men i motsats till andra stammar lät den sig aldrig betvingas och pacificeras utan har ända in i våra dar fortsatt att bekämpa de vita som hämnd för lidna oförrätter. Fastän helt oskyldiga har amerikanska oljebolag med koncessioner i Oriente blivit utsatta för vildarnas mordlust, en rad arbetare och tjänstemän har slutat sina dar med några vassa chontospjut genom kroppen vilket föranlett bolagen att upprätta egen poliskår.

Det var alltså till dessa föga gästvänliga indianer Blombergs håg stod. Innan han gav sig i väg tog han grundligt reda på vad som skrivits och sagts om dem, och aderton av bokens tjugotvå kapitel handlar mest om vad han läst sig till eller hört genom muntliga berättelser. Upptäckningarna visar sig vara delvis mycket spännande, och man får ett livligt intryck av svårigheten för främlingar att nå kontakt med aucas och i synnerhet att komma därifrån med livet i behåll. De tycks oemottagliga för både gåvor och övertalning, inte ens missionärerna vågar sig in på deras område. Med zoologiska och etnografiska intressen som förevändning gjorde emellertid Blomberg ett försök. Han etablerade visst samarbete med Shellbolagets flygare, trängde i sällskap med två andra européer jämte ett fåtal jumbo-indianer genom urskogen till Nushinofloden, byggde ett par flottar och följde med strömmen. Sedan inträffade vad man kunnat förutse. Från den tätt bevuxna strandkanten kom skuren av spjut slungad av osynliga händer, expeditionen svarade med skarpa skott varefter stillheten breddde sig över slagfältet. Vildarna var som uppslukade av jorden men blodspår visade att någon blivit träffad. På flotten sårades en man. Det vita sällskapet återvände skyndsamt till lugnare trakter utan att ha sett röken av en auca.

Visst var det modigt av Blomberg att ge sig in på företaget och visst hade han hoppats att kunna genomföra det på fredlig väg fastän chanserna härför tedde sig minimala, men vad blev resultatet? Precis vad man i ett fall som detta med alla medel bör undvika: våldshandlingar. Det var att i onödan utmana ödet, och händelsen torde knappast bidra till pacificeringsarbetet därborta. Vad en svensk, ej anställd i Ecuadors eller oljebolagens tjänst, egentligen har med saken att fatta, är ovisst. När allt kommer omkring var det kanske bara för att ytterligare foga ett spännande äventyr till raden av föregående och sedan skriva en bok därom. Den har försetts med rikhaltigt bildmaterial, och vissa avsnitt läser man med hjärtat i halsgropen.

Prins Wilhelm.

VILDAR. Rolf Blomberg. Gebers.

Med sina tidningsartiklar, sina radioföredrag och sina reseböcker, har han skapat sig en trofast och entusiastisk publik. Denna får också den här gången sitt lystmäte av äventyr och exotism i Vildar, en bok som nog ligger ett par streck över vad Rolf Blomberg hittills åstadkommit.

»Tillfredsställer alla anspråk på vildhet». Så kan man i sanning karakterisera aucas, en ecuadoriansk indianstam kring Amazonflodens källor, som lever i primitiv isolering och som med hullingspjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd.

Trots de skräckinjagande berättelserna om aucas blodtörst och trots myndigheternas betänkligheter begav sig Rolf Blomberg i väras in i det farliga aucaterritoriet. Hallåmannen, som skötte avskedsintervjun i amerikansk radio önskade lycka till på färden, »fastän jag tror att det är ett avsked för livet» och Rolf Blombergs vän och fotograf skrev sitt testamente, innan färden anträddes. Men de kom tillbaka och resultatet av expeditionen har bl.a. blivit Vildar. Det är en otroligt spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de magnifika fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

Resor med och utan plan

ROLF BLOMBERG: Vildar. Gebers. Pris 14:50, inb. 19:50.

Det finns två sätt att företaga en upptäcktsfärd. Antingen kan man som Rolf Blomberg ha ett speciellt mål, eller också kan man fara omkring relativt planlöst med förhoppning, att äventyren skall komma till en. Den österrikiske globetrottern Herbert Tichy är prototypen för den senare kategorien. Men att båda tillvägagångssätten kan bjuda på lika intressanta och spännande upplevelser, ger dessa böcker belägg för.

Rolf Blombergs forskningsfärd till de vilda och kulturellt synnerligen lågtstående aucaindianerna krävde noggranna och tidsödande förberedelser. Och det är om dessa, eller rättare sagt om resultaten av dem, som Vildar i huvudsak handlar. Varje gång en ny uppgift om aucas erhölls, blev det allt tydligare, att ett inträngande i aucaterritoriet var ett spel med livet som insats. Man förstår så väl den amerikanske radioreporter, som slutade sin intervju med Blomberg med orden: "Jag tror visserligen, att detta är ett avsked för livet, men önskar Er ändå lycka till". Trots alla varningar startade emellertid den våghalsige svensken för att söka fredlig kontakt med aucas och bli den förste vite man, som lyckats överleva en sådan färd. Tyvärr lyckades inte det djärva företaget helt. Nog fick expeditionen förbindelse med aucas, men inte på det sätt, som den hoppats. Vid en flodkrök överföll aucaindianer Blomberg och hans folk, och i självförsvar måste dessa skjuta. På grund därav måste företaget avbrytas redan efter något mer än en vecka. Men under den veckan hände så mycket, att Blomberg fick stoff tillräckligt för att göra Vildar till en synnerligen spännande bok.

Aftonbladet, Kvällspress 25/11 49

Principmördare

"Övernatta aldrig på högra sidan av Napofloden. Där lever aucaindianerna, och de slår av ren princip ihjäl både fredliga indianer och vita."

Detta fick Rolf Blomberg som råd för 14 år sedan. Som den äventyrslystne herre han är kunde han givetvis inte underlåta att spekulera i att få träffa dessa principfasta herrar. För försöken redogör han i Vildar (Gebers). Inte bara för sitt eget försäk utan också för en mängd andras. De har dock slutat med att flertalet nyfikna fått finna sig i att ägera näddynor med hjälp av de blodtörstiga och primitiva aucaindianernas spjut. Inte heller Rolf Blomberg kommer dem in på livet. Enda kontakten blir ett nattligt överfall som indianerna gör.

För den som vill ha spänning och blodsutgjutelser bjuder Blomberg tillfällen till frossenier. Han ger emellertid också en hel del intressanta interiörer från sällsamma folk. Galghumorn har fått rikligt utrymme. Några "very nice bedtime stories" är det sannerligen inte. Känsliga naturer mår säkerligen inte väl av att sedan drömma om sönderstyckade människor, spjut ur mörka djungler, brända bostäder och skallande stridsrop.

E. S.

Norrlands Posten, Gävle

Vildar,
av Rolf Blomberg. Gebers förlag.

Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig aptit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden, man kan tänka sig. »Tillfredsställer alla anspråk på vildhet». Så kan man karaktärisera annons en ecuadoriansk indianstam äger Amazonfloden källor, som lever i primitiv isolering och som med hullingespjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd. Det är en spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

Bara beröm åt

Rolf Blombergs

VILDAR

"Man läser den fullständigt fascinerad, då och då avbrytande sig själv med ett häpet "Karlen är ju inte klok!"

Gunnar Fröseli, AB

VILDAR

"Det var ett äventyr, och det har blivit en spännande bok, ordentligt dokumenterad, väl avvägd, sakligt och livligt berättad."

Dagens Nyheter.

VILDAR

". . . om stenpatser, regn, insekter, ormar, infekterade sår och andra vederstygglighetet som hör till uraskogsresenärens vardag berättar Rolf Blomberg med saklig anspråkslöshet."

Olof Thaning, St. T.

VILDAR

"vissa avsnitt läser man med hjärtat i halsgropen."

Prins Wilhelm, Sv. D.

Ett strålande bildreportage sätter kronan på verket!

Gebers 14:50 Inb. 19:50



Till hela familjen – till både Farfar och Lillen

Rolf Blomberg

NYA SMÅLANDS UPPTÄCKT



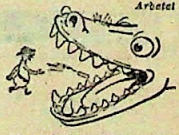
"Också gamla stadgade herrar och damer kan ha rolligt åt de blombergska sprattelgubbarna.
Prof. Pupplund är något av ett liveselexir."

Ny Tid



"Den rykthare resenären från pol till pol har fått en farlig medtävlare."

Arbetet



"En dräplig kavalkad genom de exotiska äventyrens värld – *det billigaste skrattet i fullbokafloden.*"

St.-T.

Gebers 6:75

... Löfberg, fröken Anna-Lisa Wargren och bokhandlare Åke Rasmusson.

Vilken bok skall jag ge i julklapp? Bokkunnigt folk ger Er här goda råd

Att välja julklappsbok är inte alltid så lätt. Det kan vara enkelt nog att bestämma sig för att ge en bok, men väl i bokhandeln kan man lätt bli villrådig inför de mängder av böcker av alla de slag som julfloden kastar upp på diskarna. Vilken av alla dessa skall jag välja? Vilken kan intressera vederbörande?

En bibliotekarie och 3 bokhandlare

presenterar i dagens artikel ett antal böcker, lämpliga att ge



Fr. v.: bokhandlare Edvard ...

... här året och ger mycket. Jag vill också peka på reseskildringen Vildar av Rolf Blomberg, känd radioföreläsare, som jag själv gärna läser en bok av. Han skriver underhållande och spännande, och han berättar i år om auca-indianerna, ett primitivt folk i Ecuador. Ett par handböcker av

Rolf Blomberg både lyckades och misslyckades i sina ansträngningar att komma i kontakt med aucaindianerna i Ecuador, om man bortser från den vita rasen, ett av de få folkslag på jorden som upprätthåller permanent fiendskap visavi omgivningen. Hen och hans följeslagare fick en skur aucapilar över sig ,men det var allt. Indianerna kände sig inte upplagda för närmare bekantskap. Men om man känner Blomberg rätt ger han sig inte förrän han rökt fredspipa eller något i den stilen med den motdiske aucahövdingen Muipo.

Framstöten in på aucaområdet blev alltså ett halvt misslyckande, men dess litterära resultat "Vildar" manifesterar de fordringar man vant sig att ställa på författarens rapporter från diverse otillgängliga hörn av jordklotet. Boken är lättläst, spännande och upplysande, idealisk som populärvetenskaplig lektyr på det geografiska området.

NYA SMÅLANDS UPPTACKT, en dråplig bilderbok för små och stora barn, av Rolf Blomberg. Gebers förlag.

Pappland träffar på de besynnerligaste vareiser, sällsynta insekter av jättedimensioner, de egendomliga toff-toffarna, jättegödlor och beavansade kannibaler.

Farligt folk i Sydamerika

ROLF BLOMBERG: Vildar. Gebers. 14: 50.

Man glömmer lätt att de båda republikerna på Sydamerikas västsida, Peru och Equador, sträcka sig långt över Andernas kedjor mot öster och omfatta väldiga områden kring källflöderna till Amazonas. Det är tämligen begripligt att dessa trakter höra till de av civilisationen minst berörda, som finnas på vårt klot. Redan passen i Andernas kammar sträcka sig högt upp i bergsjukans regioner, urskogarna är täta, ändlösa och väglösa: Det är ganska klart att administrationens armar ännu inte nått till dessa fjärran avkrokar. Så mycket mer häpnar man över att höra att hungern efter den mähända i en inte alltför avlägsen framtid sinande oljan drivit maskinkulturens oljeletare att med flygets hjälp söka och hämta den eftertraktade varan t. o. m. i dessa avlägsna vrår. Shellbolaget har nämligen flygfältsförsedda oljecamps inne i urskogshavet och strävar efter att ytterligare utvidga sin verksamhet. Det modernaste moderna möter här det vilda och primitiva både hos natur och människor. Till svårigheterna hör bl. a. kontakten med ett av jordens vildaste folk, som lever sitt undangömda liv i dessa urskogars djup och genom sin blodtörstiga fientlighet gör livet surt för människorna på dessa camps och även för odlingens pionjärer i områdets gränsmarker.

Det är till ett sådant folk i Equadors Oriente som Rolf Blomberg styrt den färd, som skildras i Vildar. Folket heter auca. Meningen var att söka komma på fredlig fot med dessa stammar och härvidlag hade han hjälp av shellbolagets anläggningar, flyg och folk. Expeditionen ledde emellertid till misslyckande. Den utsattes nämligen för aucas överfall, som tydligen kunde ha slutat illa. Med bekantskap med författarens föregående färder förstår man att det här företaget låg i linje med hans smak. Det förefaller vara äventyret mer än forskningen, som styr hans färder. I den här boken tar han kusligheten grundligt. Det blir nästan för grundligt och även om det finns både spänning och tropisk urskogsruskighet i den, har man likväl litet svårt att hålla intresset vid makt. Det blir litet för specialit och begränsat med all blodtörsten hos detta enda folk, som förefaller vara mycket litet och glest utspritt. Bildmaterialet är gott och ganska rikt.

L. F.

På jakt efter det okända

Rolf Blomberg talar om att hoppas förra [illegible] att han kunde utrusta en ny expedition till outforskade trakter. Vi får hoppas, att hans nya alster "Vildar" också får en återväg, som kan möjliggöra nya forskningsfärder. Det skulle vara betänkligt, om hans djärva äventyrsdåd och djarva forskningsgärningar skulle hämmas av brist på medel.

"Sydvärt" var en samling upplevelser i olika delar av världen. "Vildar" är däremot helt förlagd på ett enda mål, utforskandet av de vilda aucaindianerna, som bor i och behärskar det otillgängliga urskogsområdet söder om Rio Napos övre lopp i Ecuador. I spanska beskrivningar finner man ofta orden "indios bravos". Det är de vilda indianer, som inte fogat sig efter de spanska erövrarna utan alltjämt bjuder motstånd. Sådana indios bravos har omstalats från olika delar av Sydamerika men blivit allt färre. Den ena stammen efter den andra har underkuvats av de framträngande vita. Det finns emellertid områden, där indianerna allt fortfarande lyckats bevara sitt oberoende, och det Lanske främsta av dem är just det, som Rolf Blomberg besökt.

Hans avsikt var självfallet inte att bidraga till aucaindianernas underkuvande utan blott att komma i fredlig kontakt med dem. Han hoppades också få lämna sitt bidrag till att bättre och fredligare förhållande mellan aucas och deras grannar, ty de vilda indianerna är ibenligt mutalida inte bara till de vita utan också till sina kringboende stamfränder. De tillåter ingen att ostraffat komma in på deras område och angås med sina grannar uteslutande genom blodiga övertall.

• • •

I bokens första del redogör författaren för sina förberedelser. Han söker skaffa sig alla upplysningar, som står att få om vildarna. Alla, som vet något, är ense om att aucaindianerna är oemottagliga för all civilisation och att det är livsfarligt att begé sig till deras område. Det är nämligen ytterst få människor, som slupplt levande därifrån. Vad man vet om vildarna kommer dels från några aucakvinnor, som tagits till fånga av de kringboende stammarna, dels från indianskor, som tagits av aucas vid deras övertall, alltså som slavar hos dem men sedan lyckas fly. En viss kännedom om de vilda indianernas land har man vunnit genom de flygningar, som i Shell-kompaniet anställda företagit i samband med borrningar efter olja i dessa trakter. Från flygmaskinerna har man sett och fotograferat vildarnas bostäder och iakttagit hur männen i vanmäktigt raseri slungat sina spjut efter plan.

De blodiga skildringarna avskräcker emellertid inte författaren. Tvärtom. De gjorde honom ännu mer pigg på den farliga färden, ty han hoppades kunna åstadkomma vad andra misslyckats med. Han tog också tag på tretton äventyrslystna och djärfa reskamrater. Den ene var en amerikansk missionär, som ville omvända hedningar, den andre en fotograf från Quito. I Quito hade nämligen Rolf Blomberg sin svärmor och sin hustru, som i denna boken heter Emma.

• • •

Färden organiserades i samarbete med Shell-kompaniets flygare. De höll utkik efter expeditionen, kastade med förnödenheter till den och angav i vilken riktning aucaindianernas bostäder kunde iakttagas. Expeditionen å sin sida lade ut vissa överenskomna tecken på marken och meddelade på så sätt, om allt var som det skulle eller om hjälp erfordrades. Trots detta bistånd var färden mycket farlig. Att få bärare visade sig svårt, ty alla fredliga indianer var dödligt rädda för aucas. När folk hörde vart de skulle, tog de avsked av dem såsom man gör av vänner, som man tror sig aldrig mer få återse.

När expeditionen kommit till övre delen av Rio Nushino, en av de floder som rinner genom de vilda indianernas område, byggdes ett par flottar och på dem gick färden vidare. Det gällde nu att iakttaga största försiktighet. Å ena sidan ville man inte skrämma aucas, ty meningen var ju att få fredliga förbindelser med dem. Då och då påträffade man spår av vildarna. När man vid ett tillfälle följde dem, kom man fram till en aucabydda, som dock var bränd. Det var ett dåligt tecken, ty så brukar aucas göra, när de blir oroade.

Men färden fortsatte under allt större spänning. Plötsligt kom överfallet. Aucas hade gömt sig i flodstrandens täta vegetation och slungade sina spjut mot den första flotten. Lyckligtvis missade de. Endast en av expeditionens medlemmar träffades av ett spjut, som gick genom foten. Antalet besvarades med skjutvapen och aucas flydde. Efter detta var emellertid expeditionen meningslös, ty något krigstillstånd hade inträtt, och återtåget måste anträdas.

Expeditionen fick således på sätt och vis ett snöpligt slut, men Rolf Blomberg har för avsikt att återkomma med en ny expedition. Även om han inte skulle lyckas därmed, har han säkerligen material till en ny bok med spännande skildringar.

"Vildar" är överlägsen berättelsen om en särskild färd och dess öden, men är dessutom fylld med intressanta iakttagelser och många vackra fotografier av den tropiska urskogens vänte- och djurvärld. Där finns blåa fjärilsfjärilar, som mest liknar stora fåglar, papegojor, tukaner, ärder och vita hägrar men också otrevliga vampyrer, blodsugande sandflugor, alligatorer, stingrockor och anacondas. Där förekommer vackra örkideer och valomskande fruktor men också onämbra tillfällande svältor, som ser ut som svarta djävlar, när de vederlörligen svedda och stekta serveras vid urskogsmåltiderna.

Ivar Sefve.

Julgåvan med stort J

Rolf Blomberg

VILDAR

"Man läser fullständigt fascinerad"

G. Fröseli, A. B.

10:e tusendet!

Gebers

14:50, inb. 19:50

Göteborgs Morgonpost 30 nov 1949

Pyteo. Dagbl. 22/12 49

Örkp. Skaraldstidning 22/12 49

liga franska julen. Rolf Blomberg förde oss både till lycksaligheterna på Galapagos samt skräckens hemvist Amazona — han var glad över att nu vara hemma, men han väntade också otåligt på nästa utresa till ett liv "fritt från allt jäkt och allt civilisationens otyg". Ett utomordent-

Örkp. Morgonpost 22/12 49

Rolf Blomberg berättade om tropikerna och gjorde det fängslande. Han kan konsten att berätta om ormar med den rätta mörka hemlighetsfullheten i rösten. Sven-Bertil

RÖSTER i RADIO



Titulo : VOCES EN LA RADIO
Un poco de aire tropical

Pie de fotos

Uno de mis proveedores de sapos , ranas, iguanas ,culebras y otros seres que brincan, saltan que se arrastran en el bosque. Luego de ser inmortalizados acaban en la cisterna para el museo.

El puerto de Esmeraldas en Ecuador. Todo tipo de productos tropicales bajan por el rio hacia Esmeraldas en balsas y canoas. 100 naranjas cuestan 10 sucres = 2 coronas!

Donde las hojas pueden ser usadas como paraguas. Una imagen de la selva ecuatoriana.

Una mujer de la tribu de los Colorados de Ecuador disfruta de un cigarrillo que se le ofrecio para que posara para la cámara. Su ropa de diario es fresco y agradable en la selva tropical.

En el ventoso otoño y el frio invernal mis pensamientos se van de vuelta al calor y sol tropical. Y – como casi siempre , cuando se trata de recuerdos- son las vivencias mas agradables las que surgen, son los deliciosos y ricos días en los que pienso. No en los días en la selva con un calor humeante y pegajoso, con picaduras de mosquitos y mordeduras de sanguijuelas donde extrañaba los días de invierno suecos sin insectos voladores y bichos venenosos.

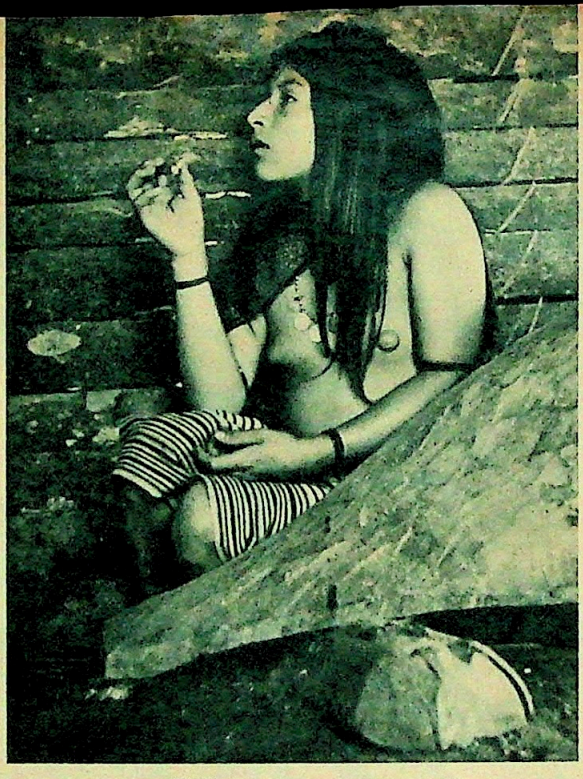
EN NYPA TROPIKLUFT

07-0489

I höstrusk och vinterkyla söker sig tankarna gärna tillbaka till tropikernas värme och sol. Och — som nästan alltid, då det gäller minnen — det är då mest de angenäma upplevelserna som dyker upp; det är de sköna och härliga dagarna jag tänker på, och inte dagar i djungeln med ångande, klibbig värme och stickande moskiter och bitande blodiglar, då jag i stället gick och längtade efter svenska vinterdagar utan flygfän och giftkryp.

I mitt program "En nypa tropikluft" på onsdag vill jag försöka ge några glimtar av livet under ekvatorn, i möjligaste mån utan romantisering — och för den delen också utan svartmålning.

Rolf Blomberg.



En kvinna från coloradoindianernas stam i Ecuador njuter en cigarrett hon blivit bjuden på för att posera för kameran. Hennes vardagsdräkt är svalt och behaglig i den tropiska djungeln.

21.20 En nypa tropikluft. Förmedlad i vinterkvällen av *Rolf Blomberg*. Se sid. 10.

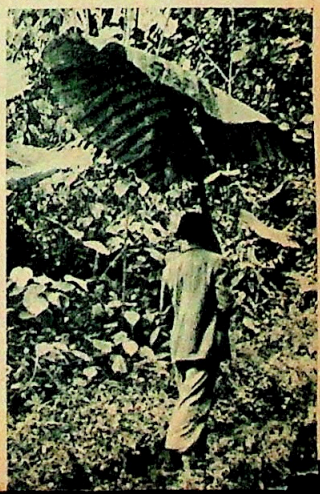


En av mina leverantörer av grodor, paddor, ödlor, ormar och andra hoppande och krälande och krypande urskogsvarelser, vilka, efter att först ha förevigats, hamnade i museicisternerna.

Hamnstaden Esmeraldas i Ecuador. Alla slags tropiska produkter förs nedför floden till Esmeraldas med flottar och kanoter. 100 apelsiner kostar 10 sucres = 2 kronor!



Där bladen kan användas som paraplyer. En bild från Ecuadors djungler.



Aftonbladet 7/12 49
Orebro-Kuriren 10/12 49

Bland vildar i Ecuador

Rolf Blomberg, VILDAR (Gebers).

Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig aptit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden, man kan tänka sig. Med klar blick iaktar han världen kring sig och skildrar sina brokiga öden levande och med gott humör.

"Tillfredsställer alla anspråk på vildhet". Så kan man i sanning karaktärisera aucas, en ecuadoriansk indianstam kring Amazonflodens källor, som lever i primitiv isolering och som med bullingspjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd.

Trots de skräckinjagande berättelserna om aucas blodsdåd o. trots myndigheternas betänkligheter begav sig Rolf Blomberg i våras in i det farliga aucasterritoriet. Hallåmannen, som skötte avskedsintervjun i amerikansk radio önskade lycka till på färden, "fastän jag tror att det är ett avsked för livet" och Rolf Blombergs vän och fotograf skrev sitt testamente, innan färden anträddes. Men de kom tillbaka och resultatet av expeditionen har bl. a. blivit Vildar. Det är en otroligt spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de magnifika fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

07 0487

Örebro Kurirs Söndag 10/12 1949

Rolf Blomberg är mycket besläktad med Eric Lundqvist. Också han är väl förtrogen med djungeln och har det rätta modet för att leva där, och också han känner sig som kamrat med de infödda. Hans "Vildar" har inte samma djup som Eric Lundqvists bok, men den är frisk och intressant. Huvudsakligen skildrar han de vilda aucasindianerna i Ecuador, och i slutet av boken gör han sin efterlängtade expedition till deras område. Ett överfall tvingade honom till återtåg, vilket även om det var väntat naturligtvis blev en stor besvikelse för förf. Och också för läsaren, ty nu blir boken rätt tunn. Utmärkta fotografier illustrerar.

07 0487

Göteborgs Tidning 29 Dec 49

Rolf Blomberg har hunnit skaffa sig ett stadgat anseende som en av våra äventyrligaste och mest spännande reseskildrare. Hans nya bok *Vildar* (Gebers) är stycken nästan oblidligt fängslande. Trots alla avrådanden sökte han sig in mot de fullkomligt vilda aucaindianerna i Ecuadors Oriente, urskogarna kring Amazonflodens källor. Det är inte så mycket, man hittills vet om dessa indianer. Blodtörstiga och grymma ströva de omkring i djungeln och överfalla fredliga indianstammar, ensamma plantager och inte minst arbetarna vid de amerikanska oljebolagen, som ha koncessioner i Oriente. Aucaindianerna gå alltjämt omkring nakna, jaga med spjut och blåsrör, bo i gemensamhetshyddor och odla små rödningar inne i urskogen. Man känner några glosor av deras språk genom tillfångatagna aucakvinnor. De avsky — delvis på grund av gammal dålig erfarenhet — alla vita främlingar, ta inte emot deras gåvor och vägra missionärerna tillträde. Rolf Blomberg hade emellertid beslutat sig för att söka nå kontakt med dem, rustade ut en expedition, som uppgav sig ha zoologiska och etnografiska intressen och inledde ett visst samarbete med Shellbolagets flygare.

I vad mån man skall kalla hans expedition lyckad, kan ju vara en smaksak. Tillsammans med två andra européer och några yumboindianer arbetade han sig fram genom urskogen till Nushinofloden, byggde flottar och drev med strömmen. När han äntligen hunnit målet, träffar han emellertid aldrig några aucaindianer. Den enda kontakt, han fick med dem, bestod därl att en skur vinande spjut med hullingförsedda spetsar skött ut mot flottarna från stranden. När expeditionen svarade med sina gevär, försvunno indianerna spårlöst.

Förberedelserna för expeditionen äro kanske, när allt kommer omkring, dess värdefullaste del. De uppta också större delen av boken. Rolf Blomberg har genomforskat allt vad äldre upptäcktsresande, missionärer och guldsökare haft att förmäla om sina vanligen inte särskilt fredliga möten med aucalndianerna. Han har också grundligt intervjuat alla, som rimligtvis hade något att berätta om dem. Redogörelsen för alla dessa undersökningar är en mycket spännande lektyr, som efternand kulminerar i den djärva expeditionens skenbart rätt resultatlösa äventyr, avslutat med återtågets strapatser, sjukdomar och annat djungelelände, som Rolf Blomberg emellertid inte gör stor affär av. I ett brev till Shellbolaget med en plan för aucaindianernas effektiva pacificering hoppas han tydligen på äventyrets fortsättning och en definitiv kontakt med de riskabla vildarna. Bildmaterialet är även här rikligt.

NS.

Örjäsbladet Dagbl. 12/Dec 49

Bland vildar



Rolf Blomberg.

ROLF BLOMBERG: En berättelse om aucaindianerna i Ecuador. 79 bilder och 5 kartor. Gebers.

Långt bort vid Amazonflodens källor bor en indianstam med förnamnet acua. De tillhör det primitivaste av vad som i denna upplysta tid står att upptäcka och primitiviteten understrykes av att de med hullingspjut och förgiftade pilar tar död på alla, som kommer i deras närhet.

Svensken Rolf Blomberg hade föresatt sig att tränga in till dem med alla risker som detta innebar, och nu har han gjort det. Han kom med livet undan pilarna, och längre lär väl ingen komma.

Hallåmannen i amerikansk radio, som avskedsintervjuade svensken, önskade nog lycka till på färden, men passade på att tillägga att han trodde det var ett avsked för livet. Blombergs vän och fotograf, som följde med på färden, skrev sitt testamente innan den startades.

Vad göres oss egentligen behov av äventyrsromaner med bara fantasien som väsentligt "underlag" när vi kan få läsa något upplevt så spännande som detta. Rolf Blomberg kan berätta om vad han ser och hör. Det får man säga är ett utmärkt komplement till hans aptit och nyfikenhet på livet. Han laddar upp spänningen rent otroligt, när han i farans ögonblick kastar ned sina dagboksanteckningar, som ger hela äventyrets innersta charm.

Rolf Blomberga "Vildar" läser man i ett enda drag.

Ehl

07 0487

Smålands Tidning 11/12 49

en garde.

Äventyr i Ecuador

Rolf Blomberg, som för några dagar sedan återkom till Sverige, startade i mars månad i år en äventyrlig forskningsfärd till aucaindianernas urskogsland i Ecuador och minnena och upplevelserna återger han nu i sin bok »Vildar». Författaren har tidigare gjort sig känd som en boren och intressant berättare och därför blir hans senaste bok en liten besvikelse. Men frestas tro, att han drivits till snabbskrift inför julboksfloden.

Första delen av »Vildar» skildrar andras — forskningsresandes, missionärers och kolonisters — erfarenheter från aucas farliga domäner. Bokens andra del låter oss följa Blomberg och hans få modiga män till det av alla fruktade indiandistriktet, Napo-Pastaza, beläget öster om Anderna vid Amazonflodens källflöden. I den skildringen återfinner man något av »gamle» Blomberg, men i stället för att ibland med några korta meningar redogöra för dagbokens innehåll borde här läsaren ha fått en livfullare miljöbild. Spännande blir hans möte med aucas, vilkas blixtattack dock genom en ödets nyck icke kom att kosta expeditionen några döda. Under otroliga strapatser kom författaren och hans följeslagare åter till civilisationen, ett återtåg som likväl av blygsamhet (?) avfärdas med några korta dagboksord.

Författaren, som trolligen har de mest kompletta uppgifter som existerar om aucas sedan 1600-talet, hoppas emellertid få göra en ny expedition till dessa »blodtörstiga djungelgangsters» med

Arbetet, Malmö 22/12 49

Radion i går

Synd

att Rolf Blomberg så sällan är hemma i Sverige. Han är en av de tedigaste radioklösrer, man kan lyssna på och naturligtvis också en av dem, som har de mest spännande säkerna att tala om. I går var det ormar men också tropisk naturskönhet med hela dess oändande rikedom av vackra växter och härlig frukt.

Han var en av de bästa inslagen i dopparedan-programmet, men det mesta där kunde man lyssna på med behållning.

Kalmar Länstidning 12/12 1949

Bland vildar i Ecuador

Rolf Blomberg, VILDAR (Gebers).

Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig aptit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden, man kan tänka sig. Med klar blick iaktar han världen kring sig och skildrar sina brokiga öden levande och med gott humör.

"Tillfredsställer alla anspråk på vildhet". Så kan man i sanning karakterisera aucas, en ecuadoriansk indianstam kring Amazonflodens källor, som lever i primitiv isolering och som med hullingsspjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd.

Trots de skräckinjagande berättelserna om aucas blodsdåd o. trots myndigheternas betänkligheter begav sig Rolf Blomberg i våras in i det farliga aucasterritoriet. Hallåmannen, som skötte avskedsintervjun i amerikansk radio önskade lycka till på färden, "fastän jag tror att det är ett avsked för livet" och Rolf Blombergs vän och fotograf skrev sitt testamente, innan färden anträddes. Men de kom tillbaka och resultatet av expeditionen har bl. a. blivit Vildar. Det är en otroligt spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de magnifika fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

◆

Sv. Dagbl. 22/12 1949

ur den franska faunan. Rolf Blomberg blandade ljuvlig tropikluft från Galapagos i den nordiska vinterkvällen. För säkerhets skull drog han också i väg till Amazonflodens källor, där ettriga myrer arbetar i skift dag och natt och där fasliga vattenormar väljer bete och krok, tuggar sig uppför

reven och anfaller den fredlige fiskaren. Han kan berätta, den karlen! Det kändes faktiskt skönt att emellanåt titta ut i det hederliga svenska vintermörkret.

S. Json.

... Rolf Blomberg om vandringsmyror och ormar och även behagligare företeelser i Sydamerika.

Borås Tidning 14/12 49

T.

Rolf Blomberg är en outtröttlig och djärv upptäcksresande, och han har förmågan att beskriva sina upplevelser på ett trevligt sätt. Hans senaste bok Vildar (Gebers) är egentligen berättelsen om en misslyckad upptäcksresa, men den är inte mindre intressant för det.

Rolf Blomberg hade trots enträgna avrådanden beslutat söka kontakt med det lilla auca-folket, som lever i de östra trakterna av den sydamerikanska staten Equador. Aucaindianerna kan verkligen kallas vildar i ordets rätta bemärkelse, och den som tror att det i vår tid inte finns sådana "djur", får ett misstag rättat av Rolf Blomberg. Aucas är av princip blodtörstiga och grymma. Detta är ett element i deras livsform. De både anfaller och försvarar sig, och deras långa kastspjut har blivit många vitas och indianers bane. Nu hade Rolf Blomberg tänkt sig, att han skulle komma i fredlig kontakt med denna relativt outforskade indianstam. Det lyckades emellertid inte. Hans expedition blev nämligen överfallen av aucaindianer, och blod flöt. Se-

dan var det inte lönt att tänka på att komma till tals med dem, varför expeditionen måste återvända — med ett antal spjut som souvenirer. Tillräckligt med strapatser hann man emellertid att vara med om. Av allt att döma har emellertid Blomberg inte släppt taget, men nästa gång blir det nog inte någon fredlig expedition.

Borås Tidning 16/12 49

Gebers har låtit *Rolf Blomberg* teckna, och berätta om *Nya Smålands upptäckt*. Dråplige professor Lusidor Pupplunds upplevelser från hans senaste besök på Java har skildrats i detta verkligt "saftiga populärvetenskapliga verk". Ett av julens topphäften.

Smålands Tidning 19/12 49

en helt annan värld tilldrager sig intresse, medan Rolf Blombergs "Vildar" också haft stor åtgång. Av diktarna synes Arthur Lundkvists "Fatrasa" i vett-

Östgöta Correspondenten 21/12 49

att *Nya Smålands upptäckt* var kul och spännande.

Arbetarbladet Gävle 22/12 49

ter från Paris och Rolf Blomberg var inte mindre underhållande när han berättade om sina djungler.

Två djungelbitna

Av C. Skottsberg

ROLF BLOMBERG: Vildar En berättelse om aucaindianerna i Ecuador. Geber. 14:50
ERIC LUNDQVIST: Djungeltagen. Bonnier. 10:50.

Beteckningen "vilder" har nog rätt mycket missbrukats, men det ser verkligen ut som skulle Rolf Blombergs indianer väl fylla de fordringar man kan ställa på en riktig vilde. Aucas leva sitt primitiva liv i Ecuadors Orienté, ett svårtillgängligt urskogsland genomdraget av ett otal floder som hasta mot Amazonas. Få vita ha slagit sig ned där, drivande sin näring med hjälp av indianer snällare än auca. Ett vilt land utan framtid tyckte man kanske. Till dess man fick nys om att där säkerligen fanns olja. Så fick Shell-bolaget koncession, byggde stationer, anlade flygfält. Hyggliga indianer, som gärna ville tjäna goda dollars, hjälpte till. Men de som inte ville vara med om affären var auca. De förklarade ögonblickligen krig, slungade i vanmäktigt raseri sina spjut mot de stora silverfåglarna och överföll med större framgång främlingarnas läger. Detta var mycket irriterande, och när Blomberg framlade sin plan att försöka få fredlig kontakt med fienden så blev man intresserad och hjälpte honom.

Blomberg hade långt före Shells tid haft aucastammen i kikaren, men den gången blev det inte av. Inte därför att de härresande historier man berättat för honom på något vis avskräckte honom. Han bagatellisserade dem inte, men de lovade ett prima äventyr, och sådana har han aldrig sagt nej till. För att förbereda sig snokade han reda på allt vad litteraturen hade att förmåla om aucafolket och bekantade sig med alla som hade någon egen erfarenhet av dess sätt att skicka sig. Ulåtandena voro samstämmiga. Den som satte foten på dess marker hade alla utsikter att få ett spjut genom kroppen. De hemskaste saker berättades om aucas framfart, om deras förmåga att osedda smyga sig på en fredlig indianby eller ett vitt nybygge, mörda, röva och bränna och försvinna lika ljudlöst som de kommit. En mycket stor del av Blombergs nya bok utgör en sammanfattning av allt vad man hittills lyckats få veta om dessa vilda indianer. Inte ens jesuiterna, de skickligaste missionärer Sydamerika haft, hade kunnat uträtta någonting.

Vad var nu orsaken till detta? Något uttömmande svar få vi ej. Visserligen kan man anföra kautschuksamlarnas beryktade grymheter som en tänkbar orsak; de äro borta för länge sedan, men hatet kunde ju sitta i och lätt överflyttas på alla främlingar. Det ser dock ut som om aucas varit precis likadana i alla tider, och även om det är mycket vanligt att skilda indianstammar råka i luven på varandra, så måste väl ändå en så kvalificerad mordlystnad som aucas vara sällsynt. De förefalla att vara Orientes problembarn.

I slutet av mars i år hade Blomberg med sin lilla expedition av två vita följeslagare, av vilka den ene var fotograf och den andre missionär, och en handfull yumboindianer nått fram till Nushinofloden, där balsaflottar byggdes och färden in i aucalandet började. Flyg understödde företaget genom att från luften sondera terrängen och lokalisera de små uthuggningar som skvallrade om vildarnas tillvaro. En dag gick händelselös, annu en, noggrann vakt hölls om nätterna, men man varken såg eller hörde en människa. Skogsstigar prövades försiktigt, man fann en boplats, men den var brand och fåglarna utflugna. Och hela tiden visste indianerna precis vad de ovälkomna gästerna hade för sig, och så hände det: en skur av spjut over den främre flotten, och i nästa minut var vildarna borta i ett regn av kulor. Av expeditionens folk var bara en man sårad och mycket lindrigt, och indianerna lämnade ingen stupad eller sårad på valplatsen. Några dagar blott hade äventyret varat. Återtåget till fots genom skogar och kärr blev inte särskilt muntert, man fick inte vara ömskinnad. Det hade gått Rolf Blomberg som alla andra, och det är väl egentligen inte så överraskande. Men han ger sig inte. Planen till en ny expedition är klar, Shell är fortfarande intresserat. Måtte han lyckas! Och komma åter arm i arm med en tam och trevlig aucagosse.

Blomberg är alltid rolig att läsa och spännande äventyr följa honom var han drar fram. Den här gången har han skrivit en riktig indianbok för ung och gammal och prytt den med en mängfald bra fotografier av landskap och människor, växter och djur.

Eric Lundqvists förtrogenhet med den tropiska sinnevärlden är fullkomlig, men lika stor är hans förmåga att sätta sig in i färgade rasers mentalitet och tankevärld. Det beror på hans mottagliga sinne, hans hänsynsfullhet och hjärtliga vilja att förstå. Han ser på sina borneaner och javaneser som på likställda medmänniskor, och därmed kommer förtroendet. Lundqvist är som bekant skogskarl och hans nya bok täcker åren 34—39, då han var ledare för ett stort avverkningsföretag i Nordborneo med ön Nunakan som huvudstation. Den låg orörd och obebodd och de första yxhuggen inleda bokens första kapitel. Skildringen av den revolution i denna jungfruliga, harmoniskt slutna värld som därmed tar sin början och vars hela förlopp vi få följa, är glänsande. Med väldig kraft går skogskarlen fram, han är civilisationens budbärare, skogen skall tvingas i dess tjänst, ropar inte Kina, skogsskövlat sedan årtusenden, på trä och mera trä? Bolaget kan vara belåtet, den vite bossen glömmer inte hur många tusen kubikmeter han skall pressa fram varje månad. Skickligt organiserar han företaget, sliter från morgon till kväll i ett klimat som kan ta kål på både vit och färgad, arbetarstammen växer, röjningarna vidgas, sågverken växa upp, hus timras och bli till byar, opium, hasardspel, fruntimmer med diverse bakterier i kroppen, bio, billiga grannlåter och allehöns lösaktighet göra sitt intåg. Det hårda arbetet kräver sin tribut, kniven sätter också löst, men nytt folk värvas i stället. Med lagliga medel givetvis. Kubikmassan blir större, aktiesiffrorna få skal att vara nöjda. Segern [illegible] Nunakan skövlad [illegible]

turen triumferar.

Men segerpalmen vissnar i den mäktige vite tuans händer. Innerst inne känner han äckel över den roll han spelar, det var ju djungeln han älskade med dess egna äkta barn — rasfördomar har han aldrig haft. Så blir hans bok berättelsen om en kamp för en livsåskådning, en uppgörelse med hela vår rofarkultur, han uttalar sin förkastelsedom över vår västerländska civilisation: vi äro eländiga slavar, endast djungelns människor äro fria. Själv har han blivit ett verktyg åt vinningslystnaden, som skall förvandla det fria livet i ett västerländskt slavsamhälle. Terminologin är i viss mån rysk, men det är obekant om förf. är någon beundrare av den ryska friheten, det vore dålig logik tycker man. Den kinesiska kommunismen tycks ha hans sympatier — låt oss alltså hoppas att den leder till den sanna folkfriheten, ty att eliminera vinstbegäret räcker visst inte. Och vi kan nog inte vrida utvecklingen tillbaka till naturtillståndet. Det är några tusen år för sent. Inte är vår civilisation snarvacker precis, men så svart som han målar den är den dock icke. Det är inte så helt med tryggheten ens i djungellivet, det tymmer något som kallas passioner och de äro ganska heta under ekvatorn.

Lundqvist är en benådad tecknare av människor och deras öden, och hela skildringen av livet bland Nunakans timmerhuggare och båtkarlar är strålande gjord. Boken avslutas med ett knippe fotografier som förhjälpa läsaren till en föreställning om den scen där detta för oss så främmande liv utspelas.

Jordbävning

Den mörka skönheten fru Emma Blomberg, måka till forskningsresanden Rolf Blomberg, väcker just nu uppmärksamhet i stockholmska silliskapskretsar.

Hon är äkta equadorindianska och på mödernet är hon av urgammal inkaslakt.

Härom dagen sa en av hennes bordskavaljerer:

— Jag vet faktiskt ingenting annat om Equador än att ni för ha så förfärliga jordbävningar.

— Kunde just tro det, svarade fru Emma. Vi blir alltid så uppmärksammade för våra jordbävningar. Hela världen tycks skakas av dem redan innan vi hunnit bli skakade själva. Sist vi hade en jordbävning tävlade USA och Argentina om att skicka oss pengar. T. o. m. från Sverige fick vi flera tusen kronor. Det gick så långt att en av våra ministrar en dag fick ett telegram från premiärministern i en av grannstaterna — jag säger inte vilken. Det lod så här:

"Hur gör man en jordbävning?"

Fredrika Tidn. 29 oktob. 1949

07-0501

Rolf Blomberg bland vildar

Det var visst Sven Jerring som efter en flygfärd över afrikanska marker sade, att det kändes på något sätt snopet att så där hastigt och bekvämt fara över öknar, där förr upptäcktsresandena mödosamt, steg för steg, under ständig livsfara kämpade sig fram. Med flygets hastiga utveckling skulle det snart inte bli någon att "upptäcka", än mindre finnas några vilda infödingar att tampas med.

Men det är långt dit. Rolf Blomberg flög dagligen på låg höjd över djungelhavet i Equador och konstaterade att samma sträckor som det tidigare tagit honom dagar och veckor att klara av nu avverkades på minuter och timmar. Från ovan kunde han och andra ta bilder av de indianer, han längtat efter alltsedan en landsman för fjorton år sedan berättat om deras blodtörst: de slog av princip ihjäl både fredliga indianer och vita.

Rolf Blomberg, som sedan sin späda ungdom vistats bland vilda och halvvilda människor och djur, ville komma aucasindianerna in på livet med fredliga medel. Som den trevliga människa han är, har han alltid haft lätt att få vänner överallt på jordklotet och räknade trots de nedslående uppgifter han kunde inhämta i många böcker och genom muntliga rapporter på att bli bemött om inte som vän så i varje fall inte som fiende. Det gick inte alls. Den första egentliga kontakten med stammen blev ett våldsamt anfall på expeditionen. Men innan Blomberg hunnit dit i sin nya bok Vildar (Gebers) har han hunnit meddela åtskilligt. Man får en mycket livfull och samtidigt grundlig skildring både av aucas och andra indianstammar. Spänningen laddas skickligt upp mot klimax och avslutas med ett halvt löfte om en fortsättning: Blomberg vill dit på nytt och ta hövdingen Muipa till fånga, enda sättet att göra slut på indianplågan.

Som alltid i Rolf Blombergs böcker är illustrationerna förstklassiga, han är en utmärkt fotograf och har denna gång även haft en yrkesman med sig.

Men Blomberg är också tecknare, det kan man se av en annan bok, professor Lusidor Pupplunds Nya Smålands upptäckt (också på Gebers). Kommande tecknare av Rolf Blombergs levnad får säkert snärjigt att fastställa Pupplunds identitet (Bacon—Shakespeare, Pupplund—Blomberg).

07-0501

Blomberg omtalar visserligen att Pupplund var vår tids siste, store upptäcktsresande och att han träffat honom på Java. Hur som helst — det blev ett s. k. fruktbärande samarbete. professor Pupplund skrev och Blomberg ritade till fröjd inte bara för medlemmarna i Travellers Club, som boken är tillägnad, utan för alla barn och vuxna. Rolf Blomberg tror att den även skulle kunna rekommenderas vid geografi- och biologiundervisningen i skolor. Ja, varför inte?

F. B—e.

07-0502

Kalmarsunds Posten 26/11 49

På kartans vita fläckar

»LUSIDOR PUPPLUND»: Nya Smålands upptäckt, Gebers.

Rolf Blomberg har illustrerat en rasande rolig julbok till vilken hans högst närbesläktade frände, professor Lusidor Pupplund, åstadkommit texten. Han berättar om fantastiska upptäcksfärder på en av världskartans vitaste fläckar och låter Pupplunden fightas med daggmaskar av format boa constrictor och loppor som måste fjättras med dubbla rep och sjömansknutar för att hålla sig stilla. Vilka loppor behöver förresten inte det? Illustrationerna är strålande, och den pappa, som får förlusta sig med en sådan julpresent till groggen, kan bereda sig på en kul kväll. Förresten går boken bra i barnkammaren också, om klimparna hunnit över skrämselåldern.

P—m.

D.N. 16 dec 1949 07-0503

Travellers Clubs decembersammanträde — det sista för året — hade under professor Gerhard Lindbloms presidium lockat ett 60-tal travlare, som under middagen upplyftades av en Lucia med fem tärnor från Stockholms damkör. Bland de närvarande märktes Ecuadors chargée d'affaires Carlos Morales och Chiles förne svenskfödde militäre nyorganisatör enveyén A. Schönmeyr. Efter middagen visade och kommenterade forskningsresanden Rolf Blomberg färgbilder och film om Ecuador och Galapagosöarna.

*

Sv. D. 16 Dec

meyr. Efter middagen visade och kommenterade den nyligen från långvarig bortovaro hemkomne forskningsresanden Rolf Blomberg färgbilder och film om Ecuador och Galapagosöarna.

07-0504

Eskilstuna Kurir 11/12 49 07-0505

Alligator måste tvångsmatas.

De små alligatorungarna som forskningsresanden Rolf Blomberg hade med sig från Centralamerika till Sjöfartsmuseet härförleden har redan fått egen monter i akvariet. Trivs gör uppenbarligen de små alligatorerna, även om de ännu så länge är så små att de måste tvångsmatas av sina vårdare. När det är matdags måste deras gap öppnas med en pinne för att man skall kunna få dem att svälja köttfärs, fisk m. m. som födan mest består av. Deras vårdare anser det naturligt — alligatorerna äter själva när de blir



Stora är inte alligatorungarna — fullvuxna bli de över två meter!

större. Och någon nöd går det inte på dem. Tvärtom. De frodas och har utsikter att bli fullvuxna och därmed två meter i längd.

Maken smet — slutet på

Köpmanen 15/12 49

Film-razzia

☆ ROLF BLOMBERG, vår unge upptäcktsresande, sitter f. n. ute på Råsunda filmstad och klipper ihop allt det material han samlat för olika kortfilmer. På nyåret beräknar han att åter komma i väg till äventyrens land med filmkameran i högsta beredskap.

07-0506

Västgöta Demokraten 23/12 49

Upptäcktsfärd i vildars land

Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig aptit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden man kan tänka sig. Med klar blick iakttar han världen omkring sig och skildrar sina brokiga öden levande och med gott humör.

Med sina tidningsartiklar, sina radioföredrag och sina reseböcker, har han skapat sig en trofast och entusiastisk publik. Denna får också den här gången sitt lystmäte av äventyr och exotism i Vildar, en bok som nog ligger ett par streck över vad Rolf Blomberg hittills åstadkommit.

"Tillfredsställer alla anspråk på vildhet". Så kan man i sanning karakterisera aucas, en ecuadoriansk indianstam kring Amazonflodens källor, som lever i primitiv isolering och som med hullingsspjut och förgiftade pilar gör sitt bästa att hålla grannarna på avstånd.

Trots de skräckinjagande berättelserna om aucas blodsdåd och trots myndigheternas betänkligheter begav sig Rolf Blomberg i våras in i det farliga aucaterritoriet. Hallåmannen, som skötte avskedsintervjun i amerikansk radio önskade lycka till på färden, "fastän jag tror att det är ett avsked för livet" och Rolf Blombergs vän och fotograf skrev sitt testamente, innan färden anträddes. Men de kom tillbaka och resultatet av expeditionen har bl. a. blivit Vildar. Det är en spännande och rolig bok, olik vanliga reseskildringar och dess värde förhöjs av de magnifika fotografier, som i stort antal förekommer i texten.

ROLF BLOMBERG: Vildar. Gebers. 274 sidor. Pris: 14:50.

Norrmalands Läns Tidn. 22/12 49

tolkton och Rolf Blomberg förmedlade en nya tropikluft (från sydamerikanska öar och inlandsdjungler) till lysnärna i den nordiskt mörka vinterkvällen. Det kunde kanske inte skada med en "oppsittarkväll" då och då även efter helgen...

E. B.

Norrmalands Läns Tidn. 22/12 49

SIDOR I

Spännande lektyr

Rolf Blombergs "Vildar" innehåller några räfflande och ganska bloddrypande historier om kända otämda indianer i Amazonflodens källområden. Trots att författaren mest refererar andras erfarenheter av stammen och först på bokens sista sidor når fram till dess boplatser, dock utan att komma i närmare kontakt, hålles dock spänningen uppe. Så värst mycket får man inte veta om dessa indianer men boken är förträffligt illustrerad och ger en ganska levande bild av de besvärligheter som möter den resande i det inre av Ecuadors djungler.

J—v

Rolf Blomberg: Vildar. Gebers förlag. Pris kr. 14:50.

Örebro Dagbl. 26/11 49

* VILDAR. — Rolf Blomberg hör till de lyckligt utrustade människor, som inte bara har en omättlig appetit på livet utan också en förmåga att ta sig fram under de besvärligaste förhållanden, man kan tänka sig. En spännande och rolig samt rikt illustrerad skildring från trakterna kring Amazonfloden. (Gebers)

Ny Dag 15/12 49

Det är mera av gammaldags skämttidning över Rolf Blombergs bok om »Nya Smålands upptäckt av professor Lazider Pupplund. Den är frodigt berättad men förutsätter att barnet är intresserat av främmande länder och sällsamma vanor. Pojkar med den läggningen kommer nog att tycka om den, men priset är för högt.

H.

Skånska Dagbl. Posten 8/12 49

Av helt annan kvalitet än Osterlings bok är Rolf Blombergs "Vildar", en välskriven, väldokumenterad och bitvis spännande skildring av de vilda aucaindianerna i Ecuador. Det är utan tvekan Blombergs hittills bästa bok. Omdömena är måttfulla, och av förfa tidigare irriterande intresse för det egna jaget finns här inga spår.

Blomberg genomgick först litteraturen om de lågt stående aucas. Med Shellbolagets maskiner överflög han sedan deras territorium, såg från luften deras bostäder och skymtade utanför dessa de vilda ägarna. När han med sin expedition — vägledd av rapporter från luften — sökte närmare och fredlig kontakt med rödskinnen, misslyckades han och måste vända, sedan hans män utsatts för ett spjutregn från de i djungeln dolda infödingarna. Men desstörinnan har han gett så mycket av äventyrets tjusning, av målande miljöskildringar, intressanta uppgifter och visat prov på en så god berättarkonst att man trots hans felslagna förhoppningar om att få träffa de fruktade vildarna, är stormförtjust med hans bok. Den är utlagen väl illustrerad.

Idun (Stockholm) 1949

[illegible] täckt (Gebers) av Rolf Blomberg är svår att fixera till en viss ålder: mindre barn älskar den slags dråpliga äventyr och bilder, men många ord och vändningar ligger över deras horisont.

A. Tida. 9 Febr. 1950

trupp med sig från Stockholms och forskningsresanden ROLF BLOMBERG inlägande påpasslig några aktivor från Ecuador, där han som bekant kringfärdats.

Relig. Aftontidningen 5/2 195[illegible]

Om utslag av primitiv religiositet berättade Rolf Blomberg i ett föredrag om den undergörande madonnan i Quinche. Det blev en målande berättelse om folkliv och vidskepelse i Sydamerika som man gärna lyssnade på.

EL COMERCIO

DIARIO INDEPENDIENTE

FUNDADO EL 1º DE ENERO DE 1906

AS Quito - Ecuador, Martes 22 de Enero de 1.952

CONDECORACION NACIONAL AL MERITO EN GRADO DE CABALLERO SE ENTREGO AL SR. DAVID BLOMBERG



El Presidente de la República, condecorando al señor David R. Blomberg, por sus obras de propaganda del Ecuador.

Ayer, a las once y media de la mañana, en el Salón Amarillo, el Presidente de la República impuso la condecoración de la Orden Nacional al Mérito en el Grado de Caballero al señor D. David Blomberg, autor de varios libros, tres de los cuales están dedicados al Ecuador. Los libros escritos sobre el Ecuador del Sr. David Blomberg llevan los nombres de "Galápagos, seres y animales extraños", publicado en 1936; "Fauna de Galápagos" y en prensa el libro "Ecuador, mosaico andino".

El Presidente Plaza al entregar la condecoración hizo constar que los libros escritos por Blomberg han servido eficazmente para el conocimiento del Ecuador en otros países y como un medio de propaganda turística. El Sr. Blomberg agradeció emocionado esta distinción de nuestro Gobierno y dijo que es un recuerdo inolvidable y un motivo de orgullo para su vida. Blomberg ha filmado también ocho películas con motivos ecuatorianos.

CONDECORACION PARA EL ESCRITOR ROLF BLOMBERG

Al señor Rolf Blomberg, artista fotógrafo y escritor sueco, quien publicó un libro sobre el Ecuador a todo lujo, y autor de las películas sobre el país que se pasó en las salas de cine, hace varios meses, y que se prepara a volver a Suecia temporalmente para la edición de un nuevo libro sobre el Ecuador, recibirá el día lunes por la mañana una condecoración "Al Mérito", concedida por el Gobierno del Ecuador. La entrega hará el Presidente de la República.



Rolf Blomberg

— Det är till tack för att han har skrivit så vackert om oss, kommenterar Ecuadors chargé d'affaires i Stockholm, Carlos Morales.

— Hans sätt att skildra naturen och människorna i Ecuador är sådant att vi känner igen allitsammans när vi läser hans böcker, som dem bättre finns översatta till spanska. Utländska ambassadörer som speciellt lagt sig vinn om oss får understundom samma utmärkelse som Rolf Blomberg.

— Nu kan alltså vår landsman sträcka på sig ett slag!

TVÅ BERÄTTARE

Från exotiska länder hade placerats i lördagsprogrammet. Den ene fick nöja sig med en middagstimme — det var "Papuaner och Pygméer" föreläsare, Alfred Vogel — och den andre var Rolf Blomberg, som fick "oppeltartid". Vogel hade intressantare saker att tala om men gjorde det så oskickligt att föredragsledningen i anske ansåg ig ha rätt att "förvisa" honom. Rolf Blomberg kan bättre

Caballero

Vår välkände forskningsresande Rolf Blomberg bör hädanefter tituleras caballero: han har nämligen tilldelats förtjänstkorset av Ecuadors orden (al mérito — den enda som finns i landet).

D. N.

07-0520

Entrega de un merecido Galardón



A las 11 y 30 de la mañana de ayer, tuvo lugar en el Salón Amarillo de la Presidencia de la República la entrega de la condecoración de la Orden Nacional «Al Mérito» en el grado de Caballero, al señor Rolf David Blomberg, quien es autor de varios libros, tres de los cuales están especialmente dedicados al Ecuador.

El primero de estos libros se titula «Galápagos, seres y animales extraños 1935».

El segundo libro lleva por título: «Fauna de Galápagos. Si existen estos animales» y

El tercer libro que está en pren-

(Pasa a la 6a. pág. 5a. columna)

El Día

Quito Martes 22 de Enero de 1.952

ENTREGA DE UN MERECIDO

(Viene de la 1a. página)

sa, titula «Ecuador, mosaico, anuario,» contiene 320 páginas y más de 200 ilustraciones.

Además, el señor Blomberg ha hecho ocho películas relacionadas con aspectos educacionales del Ecuador y prepara dos más acerca de la captura del único ejemplar en el mundo de danta peluda, que se exhibe en uno de los jardines zoológicos de los Estados Unidos.

Al hacer la entrega de la condecoración, el Presidente de la República dijo que lo hacía en reconocimiento de la labor de propaganda del país y como expresión de gratitud porque ha contribuido al conocimiento del Ecuador y su riqueza zoológica, turística y folklórica.

El señor Blomberg agradeció es la condecoración, expresando que la conservará como un recuerdo inolvidable y como un motivo de orgullo, porque tiene especial afecto al Ecuador.

07-0520-1

1952

07-0521

OCH NU skall vi se vad Sten Bergman hittat. Det första fyndet var Rolf Blombergs "Tropisk urskog".

Rolf Blomberg är en typ för sig som forskningsresande och skribent. En raljant, rättfram stockholmspojke som inte gör någonting märkvärdigare än det är — vilket är en verklig tillgång när man verkligen varit med om märkvärdiga saker! Med honom som cicerone är det dubbelt fängslande att kliva rätt in i den snärjande, taggiga, blodigelfyllda, ångande djungeln, där aporna leker cirkusartister i träden, klättrande riskar blinkar emot en från träden och surrande maskar stör nattfriden — ja sånt händer faktiskt där